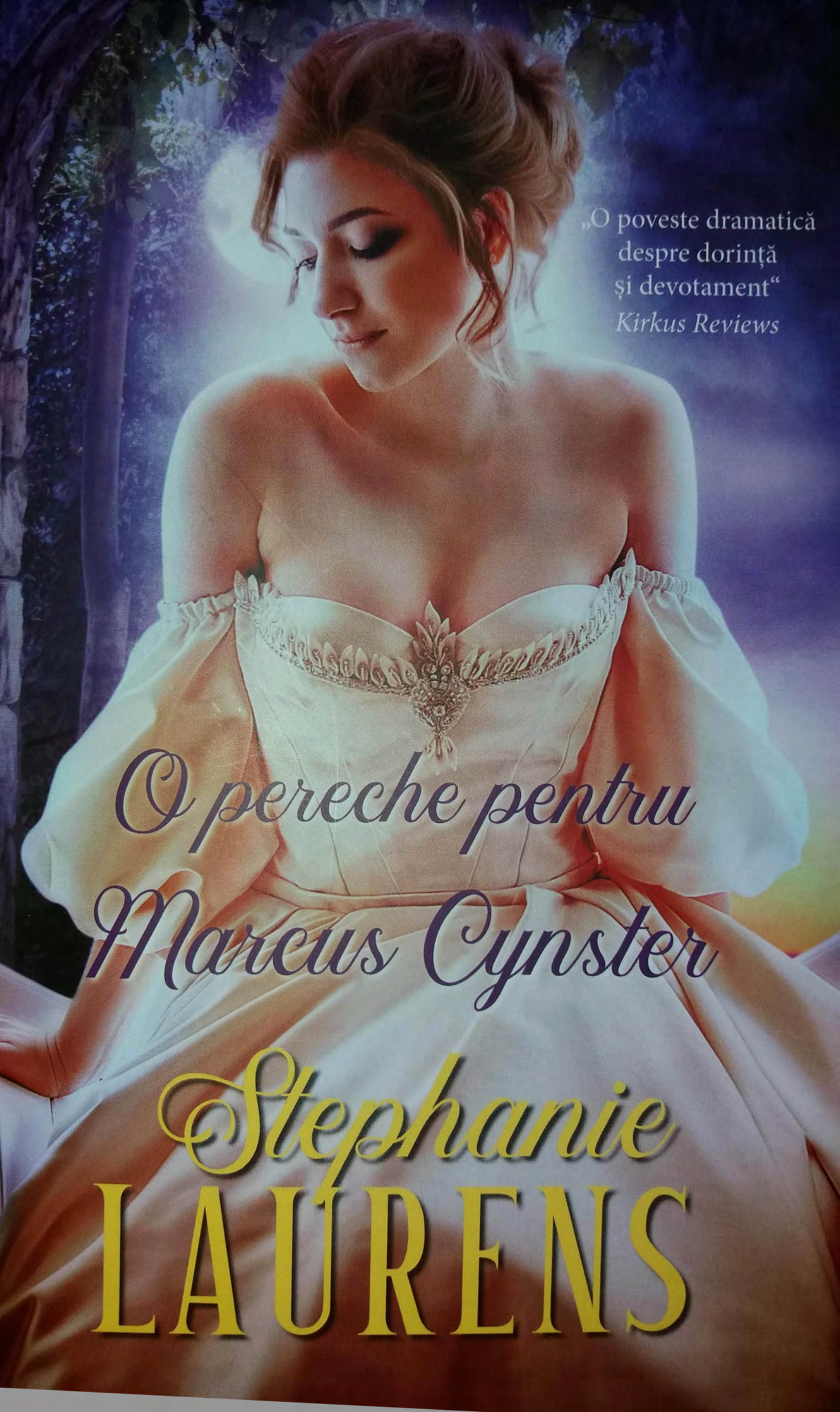
„O poveste dramatică
despre dorință
și devotament"
Kirkus Reviews
O pereche pentru
Marcus Cynster
Stephanie
LAURENS

COLECȚIA

Tubiri de poveste

SERIA „NOUA GENERAȚIE CYNSTER"

După moartea tatălui și a fraților mai mari, Niniver acceptă să devină stăpâna clanului Carrick și vrea să facă tot ce-i stă în putință pentru a respecta jurământul de a ține familia unită. Deși se ocupă de proprietăți cu o mână de fier, nu reușește să facă față numeroșilor pețitori nedoriți, care consideră că stăpâna clanului are nevoie de un soț. Puternic și impunător, Marcus Cynster este singurul care o poate scoate din încurcătură, și tocmai de aceea Niniver îi cere ajutorul chipeșului ei vecin.

Deși Marcus îi trezește pasiuni nebănuite, Niniver este hotărâtă să nu se căsătorească niciodată, conștientă că nici nu bărbat nu ar accepta să stea în umbra soției la conducerea clanului. Marcus însă își dă seama că destinul lui este să o apere și să o ajute, așa că decide să o ceară de soție. Dar, pentru a o convinge să devină mireasa lui, trebuie să se avânte într-o călătorie plină de provocări, pericole neprevăzute, pasiune și dorințe, până când Niniver va accepta un adevăr de netăgăduit – că ea este, într-adevăr, singura pereche potrivită pentru Marcus Cynster.

„Stephanie Laurens are un talent incontestabil când vine vorba de descrierea unor scene de dragoste senzuale și provocatoare."

Romance Reviews

Stephanie Laurens a scris peste 60 de cărți romantice, multe dintre ele bestselleruri *New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-4087-1

Prolog

Aprilie 1849, domeniul Carrick, Dumfries și Galloway, Scoția

– Domnișoară Niniver? Sunteți acolo?

Niniver Carrick ridică privirea de pe capul mătăsos al câinelui de vânătoare pe care îl mângâia. Recunoscând vocea celui care vorbea, oftă în sinea ei.

Stând pe vine într-un țarc aflat în mijlocul grajdului bătrânului Egan, era ascunsă de privirea lui Ferguson. Pentru o clipă trecătoare, fu tentată să rămână acolo, în siguranță, în refugiul ei înconjurat de câinii de vânătoare, dar, ca întotdeauna, o chemă datoria. O chemă, o târî și o făcu să se ridice, scuturându-și firele de fân de pe fusta costumului de călărie. Pereții țarcului fuseseră înălțați ca să țină închiși câinii de vânătoare; își înălță capul și aruncă o privire peste ei către intrarea în grajd.

– Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

Ferguson, majordomul de la conacul Carrick, o văzu și înaintă mai adânc în grajd. Un bărbat de vârstă mijlocie, țeapăn și sobru, Ferguson era unul dintre bătrânii clanului.

– Este vorba despre domnul Nolan.

Deși Nolan, fratele mai mare al lui Niniver, moștenise titlul de moșier al clanului Carrick la moartea tatălui lor, Manachan Carrick, cu vreo zece luni în urmă, membrii clanului încă nu schimbaseră modul în care i se adresau – un lucru grăitor, după părerea lui Niniver.

Ferguson se opri în fața țarcului în care se afla fata și își fixă privirea asupra ei.

– Sean a trimis vorbă că domnul Nolan se simte mai rău ca niciodată. Se agită și delirează ca un posedat. Bradshaw, Forrester, Phelps și Canning sunt și ei acolo. Cu toții cred că trebuie să veniți.

Niniver îl privi cu ochi mari pe Ferguson în timp ce îi asculta cu atenție cuvintele și se gândea la ceea ce însemnau acestea cu adevărat. La scurt timp după moartea tatălui lor, Nolan mersese călare

până la cornișa îngustă a uneia dintre culmile vestice ale pământurilor Carrick, pe Coran of Portmark. Cum zona nu era locuită, Sean, grăjdarul-șef, îl urmase de la distanță; povestise că Nolan se așezase pe margine și privise în zare. Cum cornișa oferea o vedere largă peste Loch Doon și Rhinns of Kells, toată lumea presupusese că bărbatul mersese acolo ca să se relaxeze și să se gândească.

Inițial, plimbările lui pe cornișă nu fuseseră frecvente, dar, când începuse să meargă călare în direcția aceea o dată pe săptămână, apoi de două ori, Sean îl urmărise din nou. Cornișa avea și fâșii mai puțin abrupte, așa că îi fusese ușor să se apropie destul fără să fie văzut și să audă ce spunea Nolan când bărbatul începuse să facă acest drum zilnic și să vorbească fără rost.

Apoi începuse să delireze.

În cele din urmă, devenise violent.

Ținta mâniei lui era fratele lor mai mare, Nigel, care fusese găsit vinovat pentru otrăvirea tatălui lor, bănuindu-se, de asemenea, că ucisese două femei din clan. Fusese căutat, dar Nigel dispăruse fără urmă; se credea că luase o corabie către colonii și fugise.

– În regulă.

Niniver descuie ușa țarcului. Îndepărtând cu grijă câinii curioși, se strecură afară, apoi puse din nou zăvorul.

Putea ghici motivul pentru care fusese chemată. La fel ca toți ceilalți, mersese și ea pe cornișă și auzise tonul tiradei lui Nolan. Acesta îi vorbea lui Nigel ca și cum fratele lor se afla acolo – era limpede că îl învinovățea pentru toate problemele pe care le înfrunta clanul și de care acum, ca moșier, trebuia să se ocupe chiar el. Să le înfrunte și să le rezolve.

Nolan acceptase titlul de moșier cu inima deschisă. Ba chiar Niniver ar fi spus că fratele ei fusese nerăbdător să arate că era pregătit să facă față încercării. Dar săptămânile și lunile trecuseră, și dacă ar fi fost să descrie ceea ce văzuse în Nolan, Niniver ar fi spus că acesta fusese îngenuncheat de greutăți.

Ea și Norris, cel mai tânăr dintre cei patru frați, nu fuseseră niciodată foarte apropiați de Nigel și de Nolan, care erau mai mari cu peste cinci ani. Cu toate acestea, în ultimele opt luni, Nolan se îndepărtase și mai mult de ei, ca un crab care intră în cochilia lui. Prăpastia dintre ea și Norris și Nolan era acum un hău care se tot căsca, fiind imposibil de trecut. Renunțase la a mai încerca să o facă.

Ieșind din grajd, aruncă o privire către Ferguson. Căpeteniile a patru familii din clan – Bradshaw, Forrester, Phelps și Canning – se aflau deja pe cornișă. Ferguson era și el unul dintre bătrânii clanului. Cinci voturi în consiliu însemnau majoritatea. Niniver bănuia din ce motiv o chemau acolo.

Își scoase mănușile de călărie din buzunar.

– Te întorci la conac sau vii și tu?

– Ceilalți mi-au cerut să vin, răspunse Ferguson, așa că o să vă însoțesc.

Asta nu făcu decât să-i confirme bănuiala. În mod deloc surprinzător, clanul devenise sceptic față de capacitatea lui Nolan de a stăpâni și de a conduce; se pregăteau să-l înfrunte, poate chiar să-i ia titlul de moșier, și doreau ca ea – sora lui, dar în același timp următorul cel mai vârstnic membru al moștenitorilor Carrick – să fie prezentă ca martor.

Oprindu-se ca să-și ridice privirea spre soarele de primăvară, închise ochii, inspiră, apoi expiră. Simți că nu putea evita asta – se afla pe un drum fără cale de întoarcere. Oftând în sinea ei, deschise ochii. Strânse din buze și merse cu pași hotărâți către murgul ei, Oswald, care aștepta liniștit lângă gard.

– În cazul acesta, să mergem.

După ce îl lăsă pe Oswald priponit alături de ceilalți cai un pic mai departe, Niniver se alătură bărbaților din clan, la sud de cornișa îngustă pe care Nolan se plimba de colo-colo.

Bradshaw, Phelps, Canning și Forrester o salutară politicos. Phelps și Bradshaw își aduseseră fiii. După un schimb tăcut de salutări și o încuviințare din cap către Sean și tânărul grăjdar pe care acesta îl adusese cu el, se alătură celorlalți și îl studie pe Nolan.

Cornișa de piatră pe care acesta se învârtea nu era prea departe de margine, puțin mai jos decât ei. Nolan mergea agitat înainte și înapoi, jumătate din timp cu spatele spre ei. Îi vedeau chipul doar când se întorcea, însă atenția îi rămânea ațintită altundeva; nu privi în direcția lor nici măcar o clipă. O briză aspră sufla dinspre nord-vest, fiind puțin probabil ca el să îi audă chiar dacă l-ar fi strigat, însă vorbele lui ajungeau lesne la ei.

Ea nu îl zărise deloc în săptămâna ce trecuse; el începuse să ia masa în bibliotecă și evita orice contact, nu numai cu ea și Norris,

ci cu întreaga gospodărie, în general. Dar acum, în timp ce privea peste coama cornișei care se afla între ei, fu șocată de ceea ce văzu.

Pe parcursul ultimelor luni, Nolan se închisese în el și căpătase o expresie tot mai hăituită și mai bântuită. Acum arăta precum caricatura unui om nebun, cu ochii sălbatici privind fix, iar părul – cândva la fel de deschis la culoare ca al ei, dar acum lins și lipsit de strălucire – se ridicase într-un mod ciudat. Tenul lui, de obicei la fel de palid ca el ei, era roșu și pătat.

Înainte, întotdeauna se îmbrăca bine – era nu doar îngrijit, ci purta haine scumpe. Acum, hainele lui arătau ca și cum dormise în ele nopți la rând.

Și mai tulburător era felul în care mergea – smucit, sacadat, ca o păpușă ale cărei sfori erau manipulate de vreun circar amator, iar Nolan nu mai deținea controlul.

Iar vorbele care i se revărsau de pe buze...

– *Nemernic* afurisit! De unde era să știu că avea să fie astfel? Dar tu știai, nu-i așa? *Știai* și nu ai spun niciodată nimic! Așadar, iată-mă aici, încercând să fac față. Ei privesc și se așteaptă să fiu ca tata, să fac ca totul să meargă, dar este *imposibil.* Nu este nimic acolo!

Nolan se apucă de păr, strânse și trase, cu chipul schimonosit de efort și de durere.

– Ah!

Își slăbi strânsoarea. Niniver văzu câteva fire de păr deschise la culoare atârnându-i printre degetele.

Vocea lui Nolan scăzu, devenind mai întunecată și mai aspră.

– Nu pot face asta. Nu este ce am avut de gând. Nu pot continua să mă prefac. Și sunt încolțit! *Încolțit,* îți spun!

Bărbia i se încleștă. Mârâi printre dinți:

– Nu trebuia să fie așa.

Avea un ton înspăimântător. Nici unul dintre cei care îl priveau nu se putea îndoi de faptul că erau martori la o afundare în nebunie.

Niniver își strânse fustele și se îndreptă către cărarea care ducea la cornișă, aflată la numai zece metri depărtare.

Ferguson se uită la ea.

– Unde vă duceți?

Ea aruncă o privire către Nolan.

– Merg să vorbesc cu el.

– Nu poți face asta. Canning părea îngrozit. Nu se poate înțelege cu nimeni.

– Știu, dar trebuie să încerc. Niniver întâlni privirea lui Canning. Știm cu toții unde o să ducă asta, dar este fratele meu. Dacă îl pot calma, putem să ne întoarcem cu toții la conac fără să izbucnească vreun conflict.

Bărbaților nu le plăcu ideea ei, dar nici unul nu avea dreptul să o contrazică.

Ea mai făcu un pas.

Sean vru s-o urmeze.

– O să vin cu tine.

Ea îi aruncă o privire.

– Nu. Dacă te vede, o să izbucnească – știi ce fel de temperament are. Este într-o stare destul de proastă – și chiar nu avem nevoie de asta.

Sean o privi cu chipul împietrit, la fel de încăpățânat ca ea.

– Nu putem să te lăsăm să-l înfrunți singură. O să rămân în urmă dacă promiți să păstrezi distanța față de el.

Ea făcu o grimasă, dar apoi încuviință din cap.

– În regulă. O să stau la distanță de el.

Se întoarse spre cărare. Ceilalți își îndreptară din nou atenția asupra lui Nolan. Niniver și Sean făcură la fel.

Dintr-odată, Nolan își apucă strâns capul cu ambele mâini. Apăsă puternic, având tendoanele și încheieturile încordate și chipul schimonosit. Apoi se încovoie și se chirci ca și cum l-ar fi chinuit o durere insuportabilă.

Își eliberă capul și se îndreptă de spate. Aruncându-și brațele în lateral, strigă:

– Prost afurisit! Ar fi trebuit ca în schimb să mă fi ucis!

Făcu un pas în față și se aruncă de pe cornișă.

Dincolo de margine se întindea o crevasă adâncă și îngustă, cu o latură de granit – una dintre faliile care, ca o tăietură în piatră, brăzdau peisajul.

În liniștea neașteptată, toți înghețară instinctiv, apoi simțiră briza și auziră o bufnitură surdă.

Fu cel mai înfiorător sunet pe care Niniver îl auzise vreodată.

Șocul îi amuți pe toți. Până când Sean murmură:

– Să fiu al naibii! Nenorocitul s-a sinucis.

Phelps era oier; el și fiul său, Matt, purtau întotdeauna funii pe șeile lor, la fel ca Sean.

Merseră împreună până la marginea cornișei. Priviră în crevasă, dar din cauza tufelor și a smocurilor de iarbă care răsăreau din pereții de piatră le fu imposibil să vadă ce se afla în adâncurile întunecate.

Partea opusă era mai joasă, dar era flancată de grohotișuri; nu era o opțiune să ocolească pe acolo. Dar crevasa era foarte îngustă, ca o despicătură în munte, și acoperită de pietre cât vedeai cu ochii; nu era nici o cale prin care să intre și nici o cărare care să coboare.

Phelps, Matt și Sean întinseră frânghiile. Ceilalți bărbați se împărțiră în echipe care să-i coboare pe Sean și pe Matt în crevasă. Cu brațele strânse la piept și mintea golită, Niniver privi cum cei doi trecură dincolo de margine, fiecare pe câte o frânghie și cu a treia atârnând între ei.

În timp ce ei coborau în tenebre, ea se apropie de margine; privi în jos, urmărindu-i, dar destul de aproape tufișurile îi blocară vederea.

Își întoarse atenția asupra frânghiilor. Bărbații le dădeau drumul încet – crevasa era mai adâncă decât crezuseră. În sfârșit, frânghiile se detensionară când mai întâi Sean, apoi Matt ajunseră într-un loc în care puteau sta în picioare.

Un moment mai târziu, un strigăt adânc plin de uimire – scos de Sean, dar și de Matt – izbucni din adâncimi. Privind în jos, Niniver se încruntă. Sean și Matt știau la ce să se aștepte, așa că de ce păruseră atât de șocați?

– Ce au spus? întrebă Ferguson din locul în care aștepta împreună cu ceilalți bărbați să-i ridice pe cei doi.

Încruntată, ea clătină din cap.

– Nu știu. Pietrele le distorsionează prea tare vocile. Vorbesc, dar nu pot să-mi dau seama ce spun.

Cea de-a treia frânghie – cea pe care Sean și Matt plănuiseră să o lege de mijlocul lui Nolan – se mișcă. Phelps veni lângă Niniver, dar nici el nu reuși să înțeleagă ceva din mormăielile care veneau de jos.

Apoi Sean trase de frânghie, iar Matt de a lui. Phelps se alătură din nou celorlalți bărbați și îi ridicară împreună pe cei doi.

Sean ajunse primul. Chipul lui bătut de soare și de obicei rumen era alb precum creta.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Niniver când el se cățără pe margine.

Sean se ridică în picioare.

– Am găsit trupul lui Nolan. Este mort – cu gâtul rupt, printre altele –, așa cum ne așteptam.

Aruncă o privire spre Matt, în timp ce bărbatul mai tânăr se ridică lângă el.

Matt, la rândul lui, părea foarte tulburat.

Sean se întoarse spre Niniver. Ezită preț de o secundă, apoi izbucni:

– Nolan se află peste alt trup. Corpul lui Nigel este deja acolo, iar Nolan s-a aruncat în același loc.

Niniver clipi. Mintea i se întunecă.

– S-a aruncat și Nigel de aici?

Nu își putea imagina asta, nu din partea lui Nigel, dar nu se așteptase ca Nolan să se sinucidă.

Părând din ce în ce mai sumbru, Sean clătină din cap.

– Nigel a aterizat pe spate, având înfipt între coaste cuțitul de vânătoare al lui Nolan, cel despre care a spus că l-a pierdut anul trecut.

Ea rămase cu gura căscată, apoi mintea i se întunecă din nou, dar, ca un caleidoscop, toate piesele se așezară la locul lor.

– Ah!

Sunetul slab – de recunoaștere, de înțelegere – fu acoperit de exclamațiile șocate ale bărbaților.

Privi la cei din grup. Spre deosebire de ceilalți, ea nu era surprinsă.

Ba din contră. În sfârșit, totul începea să aibă sens.

Dură câteva ore să aducă ambele trupuri din adâncurile crevasei și să transporte rămășițele la conacul Carrick. În ciuda degradării din pricina trecerii timpului și a micilor animale, trupul lui Nigel fu ușor identificat. Rămășițele îi fură înveșmântate în hainele pe care le purtase la nunta vărului lor, Thomas Carrick, cu Lucilla Cynster – ultima oară când îl zărise altcineva în afară de Nolan.

Niniver petrecu restul acelei zile închisă în bibliotecă împreună cu consiliul clanului. Norris fu și el prezent. Deși era cu câțiva ani mai tânăr decât ea și, prin urmare, avea mai puține amintiri despre Nigel și Nolan de când erau copii, avea aceleași păreri legate de frații lor mai mari și o susținea pe Niniver.

Rând pe rând, ea și consiliul puseră cap la cap evenimentele. Amintindu-și de o afirmație făcută de Nolan la ancheta morții surorilor Burns – o anchetă care nu ajunsese la nici o concluzie, dar lăsase ca suspiciunea de crimă să atârne deasupra capului lui

Nigel –, Niniver îl trimise pe Sean la Ayr ca să pună câteva întrebări câtorva oameni de acolo.

Sean se întoarse abia în dimineața următoare. Consiliul clanului se întruni din nou pentru a-i asculta raportul. Odată ce primiră veștile care de acum nu mai erau surprinzătoare, Ferguson se întoarse către Niniver:

– Și acum? Chemăm autoritățile?

Așezată în spatele biroului pe care tatăl ei îl folosise de-a lungul lungii sale domnii ca moșier, Niniver întâlni privirea lui Ferguson, se uită la doamna Kennedy, menajera, care stătea alături de acesta, apoi la Canning, Phelps, Bradshaw, Sean și la ceilalți din consiliu. Cu toții o priveau cu atenție, cu ochii plini de speranță.

Jurământul pe care îl rostise deasupra mormântului tatălui ei îi răsună în minte.

„O să fac tot o să fie nevoie pentru a îndrepta greșelile copiilor tăi și pentru a reuni clanul, ca să fie din nou puternic și prosper. O să fac tot ce pot și orice o să fie necesar pentru a păstra moștenirea și pentru a conduce clanul așa cum ți-ai fi dorit."

Doar atât putuse să promită după pierderea tatălui ei; nu reușise să afle destule lucruri ca să-l salveze și să nu mai fie otrăvit de unul dintre fiii săi.

Tot ceea ce putea face acum era să se asigure că vina cădea pe fiul care o merita, spălând astfel numele celui care fusese doar altă victimă. În acest fel, Nigel – primul născut al lui Manachan și cel mai iubit copil, cel care, în ciuda slăbiciunilor lui, fusese crescut să preia conducerea – putea fi îngropat alături de tatăl lui și de cei din familie.

Însă jurământul făcut îi cerea să pună clanul pe primul loc.

– Trebuie să informăm autoritățile de moartea lui Nolan și de tot ce ne-am dat seama până acum, dar, dacă este posibil, cred că ar trebui să păstrăm tăcerea în privința acestei probleme. Nu văd nici un motiv pentru care ziarele din Ayr și Dumfries, cu atât mai puțin cele din Glasgow și Edinburgh, să fie încurajate să scrie din nou despre problemele clanului.

Cu toții încuviințară din cap. Phelps privi împrejur.

– Este limpede că nu o să te contrazică nimeni în privința asta. Clanul a suferit destul – nu avem nevoie ca rufele murdare să atârne la vedere, ca să fim bârfiți de întregul comitat.

Văzând că acordul se citea pe fețele tuturor, Niniver încuviință din cap.

– O să chemăm doctorul să examineze trupurile – o să confirme ceea ce știm deja. Între timp, o să trimit scrisori prin care să descriu cât mai simplu faptele către... Făcu o pauză, cugetând, apoi continuă: Sir Godfrey Riddle, Lord Richard și Thomas, și o să le cer să vină aici azi după-amiază. Să vedem dacă reușim să rezolvăm lucrurile doar cu ei trei – ei știu care este situația clanului și probabil vor fi de acord să ne ajute să aranjăm totul cu cât mai puțin scandal posibil.

Nimeni nu o contrazise. O jumătate de oră mai târziu, Sean luă scrisorile pe care le scrisese Niniver, încălecă și plecă să le livreze.

Doctorul veni, văzu trupurile și promise să-i trimită raportul lui Sir Godfrey Riddle, magistratul local.

Sir Godfrey sosi prompt la ora două fix. Urcă treptele din față, cu o expresie gravă și preocupată.

– Niniver, draga mea... O luă de mâini și o strânse cu blândețe. Treaba asta trebuie să fie tare tulburătoare pentru tine!

Ea îi scrisese doar că Nolan se sinucisese, iar apoi găsiseră trupul lui Nigel. Fără a i se citi nimic pe chip, își plecă ușor capul. Cum să explice că, deși moartea tatălui ei și dispariția lui Nigel o zguduiseră și o tulburaseră, moartea lui Nolan și apoi înțelegerea faptelor o aduseseră din nou cu picioarele pe pământ, îi redaseră încrederea în capacitatea ei de a citi oamenii, de a înțelege lumea în care trăia? Până acum, nu înțelesese. Acum însă totul era limpede.

În ce privea suferința, cei care meritaseră lacrimile ei erau morți de aproape un an. Avea prea multe de făcut pentru a le păstra amintirea neîntinată ca să se gândească la moartea lui Nolan.

Sir Godfrey îi dădu drumul când Lord Richard Cynster și vărul lui Niniver, Thomas Carrick, intrară călare în curtea din față, urmați de o trăsură care făcu o curbă largă înainte de a opri în fața treptelor. Thomas descălecă, îi aruncă frâiele lui Sean și merse să deschidă ușa trăsurii. O ajută să coboare pe Catriona, soacra lui și soția lui Richard, și apoi, ca și cum ar fi fost făcută din porțelan, Thomas își sprijini soția, pe Lucilla, fiica lui Richard și a Catrionei.

Lucilla era însărcinată – se șoptea că avea gemeni. Doar puțin mai înaltă decât Niniver, deși mai avea luni bune până să nască, Lucilla cu siguranță se rotunjise destul de mult ca zvonurile să fie adevărate.

Totuși, după zâmbetul liniștitor pe care i-l oferi lui Thomas și ușurința cu care, sprijinită de brațul lui, urcă treptele abrupte din fața conacului, nu era deranjată de greutatea în plus.

Deși nu le ceruse, Niniver sperase că ambele doamne aveau să vină, așa că se simți ușurată când le văzu. După atingerea de obraji, strângerea de degete și schimbul grav și în surdină de salutări, își conduse pleiada de persoane cu autoritate în salon, acolo unde Norris stătea în picioare, așteptând.

Niniver îi pusese pe lachei să rearanjeze mobila. După ce îl salută pe Norris, Lucilla se așeză pe una dintre canapele, iar Catriona se afundă în canapeaua asortată din fața ei. Richard se așeză alături de soția lui, iar Thomas se duse lângă Lucilla. Sir Godfrey ocupă unul dintre fotoliile așezate de o parte a șemineului și cu fața spre cei din încăpere, îngăduindu-i lui Niniver să se cufunde în celălalt fotoliu.

Norris așezase un scaun cu spătar în stânga lui Niniver. În timp ce Norris lua loc, ea se întoarse către Sir Godfrey:

– Dacă nu vă supărați, aș dori ca la această întâlnire să participe câțiva dintre oamenii din clan, întrucât fiecare decizie o să-i afecteze pe toți.

Sir Godfrey încuviință sumbru din cap.

– Într-adevăr. Chestiunea aceasta este o treabă cumplită pentru voi toți.

Ferguson se învârtise pe lângă ușă; la semnul din cap al lui Niniver, acesta îi chemă pe doamna Kennedy, pe Bradshaw, Forrester, Canning, Phelps și pe Matt. Intră și el, urmat de Sean, care închise ușa în urma lui.

Ferguson și Sean puseră în semicerc scaunele cu spătar pe care le aduseseră din salon, între canapele și ușă, apoi, făcând semn din cap către nobilimea adunată, care răspunse grav, membrii clanului se așezară.

Preț de câteva clipe, Niniver îl privi în ochi pe Thomas, apoi se uită la Sir Godfrey.

– Poate că ar fi mai bine să povestesc evenimentele recente așa cum s-au petrecut, apoi putem trece la ceea ce noi, clanul, am dedus și s-a confirmat după aceea, iar în cele din urmă, la ceea ce credem că s-a întâmplat nu doar la moartea tatei, ci și a lui Faith și a lui Joy Burns.

Privirea lui Sir Godfrey se înăspri.

– Înțeleg. Încuviință din cap. Continuă, te rog.

Niniver trase aer în piept și descrise pe scurt evenimentele zilei trecute. Sir Godfrey îi interogă pe Sean și pe Matt în legătură cu ceea ce văzuseră când ajunseseră pentru întâia oară la cele două trupuri; răspunsurile lor fură scurte, dar complete.

– Așa, carevasăzică.

Thomas întâlni privirea lui Niniver, apoi se uită la Sir Godfrey. Acesta continuă:

– Se pare că, de fapt, Nolan a fost criminalul, iar Nigel altă victimă a acestuia.

Fără îndoială, și Thomas găsea noul adevăr mai ușor de înțeles decât judecata anterioară, care îl făcuse pe Nigel să pară criminal.

– Hm!

De sub sprâncenele proeminente, Sir Godfrey o privi pe Niniver.

– Ai menționat deducerea și confirmarea mai multor lucruri. Care anume?

– La ancheta morții surorilor Burns, Nolan a spus că el și Nigel au petrecut în Ayr noaptea în care au murit Faith și Joy, într-o casă de moravuri ușoare. Niniver speră că îmbujorarea ei nu era prea evidentă. Ținând cont de concluzia noastră că Nolan l-a ucis pe Nigel, l-am trimis pe Sean să le întrebe pe... doamne ce știu despre acea noapte. Ne-am gândit...

Îl privi pe Sean.

Acesta îi sări în ajutor:

– Ne-am gândit că, dacă unul din cei doi le-a părăsit pe doamne în noaptea aceea, probabil că ele și-ar aminti, chiar dacă s-a întâmplat cu aproape un an în urmă.

– Și ce s-a întâmplat, și-au amintit? întrebă Richard.

– Da.

Sean se uită la Sir Godfrey.

– Și-au amintit că bărbatul cu păr blond – Nolan – a plecat călare spre casă în noaptea aceea. Două dintre ele l-au auzit pe Nolan spunându-i lui Nigel că a uitat să pună deoparte niște registre contabile pe care nu voiau să le citească nimeni, dar avea să se întoarcă de dimineață.

– Și, adăugă Thomas cu ochii ațintiți asupra lui Bradshaw, când familia Bradshaw s-a îmbolnăvit pentru că pusese cineva săruri în fântâna lor, asta s-a întâmplat cu o noapte înainte, când atât Nigel, cât și Nolan și-au petrecut noaptea aici. Au plecat la Ayr în dimineața următoare.

Norris interveni:

– Deci Nolan este cel care a pus sărurile în fântână. Nigel nu ar fi făcut niciodată una ca asta. Poate că ar fi *glumit* pe seama asta, dar nu ar fi făcut-o niciodată cu adevărat.

Niniver se uită la Sir Godfrey.

– Nimeni nu ne-a întrebat – pe mine și pe Norris – ce părere aveam despre faptul că Nigel l-a otrăvit pe tata. Norris nu și-i amintește pe Nolan și pe Nigel la fel de bine ca mine. Aruncă o privire spre Thomas. Iar eu i-am văzut mai des decât Thomas – când el era prin preajmă, Nolan părea întotdeauna mai prevăzător. Îndreptându-și din nou privirea către Sir Godfrey, continuă: Nolan detesta – detesta *profund* – faptul că tatei nu îi păsa decât de Nigel. Aceasta a fost singura slăbiciune reală a tatei – nu l-a văzut cu adevărat pe nici unul dintre noi, în afară de Nigel. Cu toate astea, Nolan nu l-a urât pe Nigel. În felul său, l-a iubit, atât cât putea el să simtă acea emoție. Dar Nolan era cel isteț, în vreme ce Nigel... Ei bine, era ușor influențabil și avea încredere în Nolan. Încă de când erau mici, Nolan a pretins că era cel mai bun prieten și confidentul lui Nigel, dar și cel mai loial ajutor de nădejde. Îmi amintesc că am văzut totul, deși la vremea aceea nu am înțeles ce vedeam pentru că, bineînțeles, lui Nolan nu i-a păsat niciodată ce vedeam. Eram doar sora lor mai mică, și nimeni nu m-ar fi ascultat vreodată dacă vorbeam despre ei. Pentru Nolan, ceea ce eu și, mai târziu, Norris vedeam nu a fost niciodată un motiv de îngrijorare. Făcu o pauză, apoi continuă: În ultimii zece ani, nici eu, nici Norris nu prea i-am văzut pe Nigel și pe Nolan. Noi am rămas aici, în timp ce ei se plimbau, deseori mergând în Ayr, Dumfries, Glasgow și Edinburgh. Însă nu îmi imaginez că relația dintre ei s-a răcit, nici că ei, ca indivizi, s-au schimbat. Așa că, atunci când a părut că Nigel a fost cel care l-a otrăvit pe tata și le-a ucis pe Joy și pe Faith Burns, iar Nolan nu era vinovat de nici o fărădelege, nu am știut ce să cred. Își desfăcu mâinile. Totul părea confuz, dar cu Nigel care se presupunea că fugise, iar Nolan... Când a dispărut Nigel, Nolan a făcut tot ce i-a stat în putință, iar eu m-am gândit că poate chiar interpretasem greșit lucrurile și că din cauza lui Nigel cei doi păreau atât de sălbatici. Trase aer în piept și adăugă: Și nu m-am gândit nici o clipă că Nolan ar fi putut să-l ucidă pe Nigel pentru că, așa cum am spus, dacă Nolan a iubit pe cineva, acesta a fost Nigel.

Se așternu liniștea.

Catriona fu cea care o sparse tăcerea.

– E adevărat că Nolan l-a iubit pe Nigel, și totuși, când a fost limpede că exista un risc real ca Lucilla să-l vadă pe Manachan și să-și dea seama că fusese otrăvit și astfel să dea alarma, Nolan a fost nevoit să-l sacrifice pe Nigel pentru a da autorităților și societății un răufăcător care să-i mulțumească... Uciderea singurei persoane pe care chiar o iubea ar explica prăbușirea în nebunie a lui Nolan.

Lucilla se cutremură.

– Într-adevăr.

– Aș îndrăzni să spun, interveni Phelps, că Nolan a avut de gând să-l țină în viață pe Nigel și să-l lase să fie moșier, iar el să fie cel isteț, care să conducă moșia și toate celelalte din umbră. Dacă asta și-a dorit Nolan, dar apoi a fost obligat să-l omoare pe Nigel ca să se protejeze pe el însuși, înseamnă că toate prostiile pe care Sean le-a auzit luni la rând au sens. Și tot ce am auzit cu toții pe cornișa aceea.

– Ar explica, de asemenea, spuse Ferguson, motivul pentru care, având trupul lui Nigel în apropiere, Nolan mergea pe cornișă să-i vorbească, să fie aproape de el.

Thomas se foi. Cu o expresie rece, spuse:

– Sunt de acord. Dacă acceptăm că Nolan voia să se răzbune pe Manachan și că îl controla de fapt pe Nigel, atunci uciderea lui Manachan și numirea lui Nigel ca moșier se poate să fi fost intențiile lui Nolan. Nu ar fi fost nevoit să suporte nici o responsabilitate – indiferent ce se întâmpla, toată vina cădea pe umerii lui Nigel. Pot să văd asta ca pe un plan de răzbunare. Ar fi condus moșia pe care Manachan intenționase să o lase în mâinile lui Nigel, iar orice eșec ar fi fost pus pe seama lui Nigel.

Discutară despre diverse alte probleme, trăgând concluzii pe baza a ceea ce înțelegeau acum, dar era limpede că nu exista nici o urmă de îndoială în privința adevărului legat de ceea ce se petrecuse în lunile de dinaintea morții lui Manachan.

În cele din urmă, Sir Godfrey le ceru să facă liniște.

– Cred că am căzut cu toții de acord că Nolan a fost răufăcătorul, de la început până la sfârșit, în privința morții bătrânului moșier și, de asemenea, a surorilor Burns. Sir Godfrey își aținti privirea asupra lui Niniver. Sentința mea anterioară trebuie anulată, dar îmi imaginez că tu și clanul – le aruncă o privire celorlalți – ați prefera să facem ceea ce trebuie fără prea multă zarvă, nu?

Niniver se simți ușurată.

– Exact. Aruncă o privire spre Thomas, apoi către ceilalți. Clanul a suferit în urma scandalului provocat de uciderea tatălui meu, chipurile de către Nigel. Am prefera să nu fim nevoiți să trecem din nou prin calvarul acela. Îl privi pe Sir Godfrey, apoi pe Lord Richard. Totuși, trebuie să îl absolvim de vină pe Nigel pentru a-l putea îngropa alături de tata. Este posibil să facem asta, evitând în același timp alt scandal public?

Sir Godfrey își arcui sprâncenele. După un moment, îl privi pe Richard.

Richard răspunse privirii acestuia.

– Dacă am lua sinuciderea lui Nolan ca pe o mărturisire? De fapt, asta a fost.

– Și, adăugă Thomas, nu este nevoie de o judecată, având în vedere faptul că ucigașul și-a luat viața. Nu se mai află aici ca să fie pedepsit.

– Ah!

Sir Godfrey părea să aibă mai multă speranță. După ce cugetă o clipă, încuviință hotărât din cap.

– Da, într-adevăr, spuse. Asta o să meargă.

În cele din urmă, se căzu de acord că, fără surle și trâmbițe, Sir Godfrey avea să redeschidă cazul morții tatălui ei și a surorilor Burns și avea să-l absolve pe Nigel de aceste crime în virtutea mărturisirii lui Nolan și a confirmării că el fusese, într-adevăr, răufăcătorul în toate cele trei cazuri. Catriona, care, datorită poziției ei ca Doamna Văii, păstra o legătură strânsă cu preotul local, se oferi să explice reverendului Foyle cum stăteau lucrurile, ușurând astfel misiunea clanului de a aranja funeraliile și înmormântările cuvenite.

Când totul fu pus la punct, Niniver le făcu tuturor semn să plece, simțindu-se epuizată. Dar mai avea de discutat cu cineva.

Thomas fu ultimul de la care își luă rămas-bun. Era cu trei ani mai în vârstă decât ea; nu fuseseră niciodată apropiați, însă întotdeauna îl văzuse ca pe un Carrick adevărat, un bărbat precum tatăl ei. După ce o ajută pe Lucilla să urce în trăsură și închise ușa, Thomas se întoarse spre ea, căutându-i privirea, apoi îi luă mâinile într-ale lui. O privi calm în ochi.

– Acesta este sfârșitul unei perioade întunecate pentru clan și pentru familie.

Văzu înțelegere în ochii lui de chihlimbar; prevăzuse inevitabilele consecințe ale acelei zile, la fel ca ea. Tot ce rămânea de făcut era ca ea să le facă față și să își urmeze calea, indiferent ce avea să se întâmple.

Indiferent ce se întâmplase, ea avea să fie, pentru totdeauna, parte din clan.

Îl găsi pe Norris în bibliotecă. Stătea lângă ferestrele înalte, privind peisajul întunecat. Bănuia că și el știa, la rândul lui, ce avea să urmeze și așteptase să-i vorbească.

Înăbușindu-și un oftat, se prăbuși pe brațul unuia dintre fotolii.

Norris se întoarse. Prin umbrele care se adânceau, îi întâlni privirea. După un moment, o întrebă:

– Acum ce urmează?

Ea se îndreptă de spate și își înălță capul.

– Acum convocăm o întâlnire a clanului pentru a alege un nou moșier. Îi susținu privirea. O să candidezi?

El izbucni în râs – un sunet gol și vag ironic.

– Nu. Nu am nici cea mai mică dorință să conduc clanul.

Nu se așteptase la altceva, însă trebuia să-l întrebe și să-l audă spunând asta. Din clipa în care se născuse, fusese ignorat nu doar de tatăl lor, ci și de clan. Ea era singura persoană de care fusese vreodată apropiat; ea era singura persoană care nu-l ignorase. Nu avea nici un prieten și nici un interes prin partea locului; preocupările lui erau legate doar de educație, nu și de pământurile clanului.

– Atunci ce o să faci?

Încă era sora lui; îi păsa de el și știa că, în adâncul sufletului, el ținea la ea.

– Nu m-am așteptat să fiu nevoit să aleg atât de curând, dar aici nu există nimic pentru mine. Afundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, ridică din umeri și continuă: Dacă este să spunem adevărul, nici nu am simțit vreodată că a fost menit să existe. Locul meu nu e aici.

Ea nu spuse nimic, ci pur și simplu așteptă.

Întorcându-se doar pe jumătate, el privi pe fereastră, către est.

– Trebuie să îmi clădesc o viață pentru mine însumi. O să plec – trebuie să plec, o dată pentru totdeauna. Definitiv. Nu o să mă întorc. Și, în afară de ce am moștenit de la tata, nu mă aștept să apelez la fondurile clanului – spune-le asta.

Ea se aștepta la asta, și totuși...

– Unde o să pleci?

El ridică din nou din umeri.

– În St. Andrews, poate. Pot căuta de muncă acolo – ca profesor, poate cercetător. Cine știe? O să plec mâine-dimineață.

„Atât de curând?" Inspiră adânc și se ridică.

– Așadar, pleci pur și simplu?

Norris își întoarse din nou privirea.

– Fără să mă uit în urmă.

Vru să spună că asta însemna că avea să o lase și pe ea în urmă, o lăsa să facă față destrămării vieții pe care o cunoscuseră, dar nu o făcu. Nu avea nici un sens să încerce să îl oprească. Și, într-adevăr, plecarea lui de a doua zi avea să fie confirmarea faptului că renunța la orice pretenție asupra stăpânirii moșiei. Se obligă să încuviințeze din cap, apoi merse către birou.

– Să nu pleci fără să îți iei rămas-bun.

Simți privirea lui asupra ei, dar nu dori să i-o întâlnească. El ezită, apoi spuse:

– Ne vedem la micul dejun.

Cu asta, merse la ușă, o deschise și plecă.

Ea se prăbuși pe scaunul din spatele biroului masiv. Odată ce Norris avea să plece, ea avea să rămână singură. Clanul urma să se întâlnească pentru a alege un nou moșier din altă familie. Ea trebuia să se asigure că toate proprietățile rămâneau clanului – moșia, conacul, totul în afara averii personale a familiei Carrick, o sumă relativ modestă care avea să fie împărțită între ea și Norris. Toate celelalte aparțineau clanului – mobila, cărțile care o înconjurau, ba chiar și câinii ei de vânătoare. Tot ce făcea ca locul acesta să fie căminul ei.

Așadar, ce avea să facă odată ce se întâmpla asta?

Rămase așezată și privi în gol, în vreme ce noaptea se lăsa dincolo de ferestre, iar umbrele dinăuntru se adânceau.

Poate că Norris pleca, dar, făcând asta, accepta provocarea de a-și clădi o viață pentru el însuși. Și ea trebuia să facă același lucru, dar era opusul lui – ea nu voia să părăsească pământurile clanului. Rădăcinile ei erau acolo, înfipte adânc în pământ. Întotdeauna se simțise legată atât de câmpurile unduitoare, dar și mai mult de oameni. Crescuse în *clan* și pur și simplu nu își putea imagina cum ar fi fost să se smulgă și să se elibereze – nu vedea nici un motiv pentru care să facă asta.

– Așadar, o să rămân, murmură ea în încăperea întunecată. Orice s-ar întâmpla, o să găsesc o cale... Poate că cel care o să se mute aici o să mă lase să redeschid aripa abandonată și să stau acolo.

Își înclină capul, gândindu-se la asta, apoi ridică ușor din umeri.

Pe lângă faptul că nu simțea nici cea mai mică dorință de a părăsi pământurile clanului, era jurământul pe care îl făcuse tatălui ei – un jurământ pe care trebuia să îl ducă la îndeplinire.

Spre deosebire de frații ei, ea credea în clan, în bine și în rău, în ducerea la îndeplinire a obligațiilor și în păstrarea jurămintelor solemne. În a înapoia celor care îi dăruiseră.

Așezându-și palmele pe birou, se ridică în picioare.

– Într-un fel sau altul, o să găsesc o cale.

În cei 24 de ani ai săi, de fiecare dată când amenința vreo ruptură, se baza pe această regulă. Iar asta avea să o ghideze și acum.

Îi îngropară pe Nigel și pe Nolan trei zile mai târziu. Atmosfera fu mai degrabă de simplă adunare decât de respect. Ambianța fu izbitor de diferită de cea de la funeraliile tatălui ei. Pe de altă parte, Manachan fusese venerat de clan și respectat de întreaga comunitate, în timp ce Nigel și Nolan fuseseră tolerați doar datorită faptului că erau fiii lui Manachan. Cât despre cunoștințele din afara comunității, proveneau din rândul tinerilor iresponsabili, hotărâți să se bucure de o viață dedicată plăcerilor, fără să se gândească vreun pic la altcineva sau la altceva.

Câțiva dintre cei din urmă își făcură apariția în mod neașteptat, conducând cabriolete și faetoane și salutându-se cu voce răgușită unul pe celălalt.

Clanul îi ignoră.

La început, Niniver fu surprinsă când văzu câți membri ai clanului aleseră să fie prezenți. Apoi își dădu seama că, atât pentru ei, cât și pentru ea, sumbra slujbă marca sfârșitul a doi ani de nesiguranță și de neliniște – doi ani de confuzie, de a nu ști ce se petrece și de încredere pierdută în conducerea clanului.

Nigel fu îngropat lângă tatăl și mama lor, alături de cei din familia Carrick.

Nolan fu îngropat într-un colț depărtat al cimitirului – respins și renegat de toți.

Ea fu cea care aruncă prima țărână pe coșciugul lui Nolan. Cu fețe împietrite, bătrânii clanului îi urmară exemplul.

Și apoi fu gata.

Nimeni nu simți nevoia să zăbovească; cu toții fură bucuroși să întoarcă spatele și să plece.

Când adunarea se împrăștie și clanul se întoarse la cotigile și la căruțele care îi aduseseră acolo, câțiva dintre prietenii lui Nigel și ai lui Nolan o înconjurară și încercară să o asalteze cu condoleanțe, evident, nesincere.

Evita societatea – în parte tocmai din cauza unor astfel de bărbați –, dar învățase cu mult timp în urmă să-și ascundă sentimentele și să păstreze o mască de calm imperturbabil. Totuși, să fie invitată să se alăture câtorva așa-ziși crai la un picnic, iar când refuză politicos, vorbele ei să fie ignorate...

Din fericire, Thomas interveni și, cu doar câteva vorbe tăioase și o încruntare întunecată, trimise grupul la plimbare. Apoi, împreună cu Ferguson, Thomas o însoți până la trăsură, o ajute să urce și închise ușa.

Sean mână caii, trăsura porni și, în sfârșit, totul se termină.

Își odihni capul pe perne și închise ochii, înăbușindu-și lacrimile care, pe neașteptate, amenințau să se reverse.

Familia ei plecase – toți plecaseră. Thomas îi era cea mai apropiată rudă de sânge, dar avea propria casă, propriul rol de consort al viitoarei Lady din Vale.

Era... singură. Complet singură. Nu avea nici un loc, nici un rol – nici o viață.

Era cea lăsată în urmă.

Dar știa că nu avea să fie alungată de clan; urma să aibă un loc și un rol în interiorul lui, chiar dacă încă nu știa care era acela.

Își spuse în sinea ei să rămână pozitivă sau cel puțin concentrată asupra lucrurilor pe care încă le avea de făcut în ziua aceea, asupra a ceea ce tocmai urma.

Întâlnirea clanului pentru a alege un nou moșier.

Oftă, deschise ochii și aruncă privirea pe fereastră.

– Într-un fel sau altul, o să găsesc o cale.

Acceptase faptul că, la sfârșitul întâlnirii clanului, avea să fie martora trecerii întregii proprietăți a clanului de sub controlul familiei Carrick sub cel al familiei căreia avea să aparțină noul moșier ales. Tocmai de aceea îl chemase din Glasgow pe avocatul clanului.

Când intră din nou în casă, un lacheu îi spuse că domnul Purdy o aștepta în salon. Cu masca aceea impenetrabilă pe chip, intră să-l întâmpine.

Domnul Purdy era un gentleman în vârstă și mai spilcuit, cu ochi căprui vicleni. După ce îi strânse mâna și îi acceptă invitația de a-și relua locul pe canapea, acesta întrebă:

– Știi la cine o să apeleze clanul?

Așezându-se pe canapeaua opusă, ea clătină din cap.

– Sunt câțiva bătrâni în clan care ar putea prelua rolul. Am simțit că trebuie să rămân la distanță de orice discuții. În aceste condiții, cred că nu ar trebui să influențez în nici un fel decizia legată de numirea noului moșier.

Familia ei dezamăgise clanul, iar pierderea conducerii era îndreptățită.

Domnul Purdy se încruntă.

– Mai ai un frate, dacă îmi amintesc bine. Trebuie să aibă... 22 de ani?

– Norris. A refuzat să candideze la titlul de moșier și a plecat deja să își clădească o nouă viață în altă parte.

Purdy își țuguie buzele, apoi clătină din cap.

– Cum nu își dorea poziția, poate că este mai bine că a plecat.

Ajunsese și ea la aceeași concluzie. Chiar dacă intenționase sau nu, plecarea lui Norris ușurase drumul clanului; atâta lucru auzise și ea.

Ușa se deschise, și Ferguson aruncă o privire înăuntru. O văzu, iar ușurarea îi înmuie trăsăturile.

– Iată-vă, domnișoară!

Ferguson îl recunoscu pe Purdy; o încruntare îi apăru trecător pe chip. Plecă ușor capul către avocat.

– Domnule Purdy.

Apoi Ferguson își întoarse din nou privirea spre ea.

– Puteți să mergeți, domnișoară, tot clanul este adunat și așteaptă în bibliotecă.

Presupusese că nu avea să fie nevoie de participarea ei la alegerea moșierului și că ar fi fost mai bine pentru clan dacă ea nu era prezentă, dar se părea că ei o doreau acolo. Poate pentru că era singurul Carrick care rămăsese să reprezinte numele pe care îl purta clanul. Se ridică.

– Da, desigur. Nu am crezut...

Întorcându-se către Purdy, reuși să zâmbească.

– Vă rog să mă scuzați, domnule.

Purdy se ridică odată cu ea; cu ochii plini de curiozitate, coborî capul.

– Desigur, domnișoară Carrick. O să aștept aici.

Întrebându-se ce stârnise interesul lui Purdy, îi îngădui lui Ferguson să o conducă din cameră. Acesta merse cu ea până la bibliotecă și îi deschise ușa.

Intră. Hotărâtă să-și păstreze sângele-rece, privi împrejur și descoperi că toți ochii din încăpere – ai tuturor bărbaților și femeilor din clan – erau fixați asupra ei. Clipi, dar masca îi rămase impenetrabilă. Privind în jur, căută un loc unde să se așeze. Toate scaunele erau ocupate, iar oamenii erau aliniați lângă perete, pe câteva rânduri.

În spatele ei, Ferguson își drese glasul. Când se uită spre el, acesta îi făcu semn cu mâna către scaunul din spatele biroului masiv.

Era singurul scaun liber din încăpere – și se părea că îi fusese rezervat. Alungându-și încruntarea de pe chip, traversă încăperea lungă. Scaunul acela din spatele biroului masiv, pe care îl folosiseră tatăl și bunicul ei și toți moșierii de dinaintea lor, ar fi trebuit oferit noului moșier.

Ferguson se strecură pe lângă ea și merse în spatele biroului, apoi îi trase scaunul. Poate că aveau de gând să țină vreun soi de moment ceremonial, care să marcheze înmânarea titlului de moșier.

Luă loc, apoi privi în jurul ei. Într-o parte stătea în picioare Bradshaw, un bărbat puternic, care își demonstrase dorința de a acționa pentru binele clanului. Dar era un pic arțăgos. Forrester, altul dintre bătrânii clanului, stătea alături de soție și de familie; era un bărbat solid, dar liniștit. Poate prea liniștit. Îi cercetă pe toți – Phelps, Canning și pe toți ceilalți candidați posibili – în căutarea vreunui semn...

Din senin, îi trecu prin minte gândul că așa trebuie să se fi simțit aristocrații francezi, așteptând căderea ghilotinei.

Privirea îi căzu asupra lui Sean, iar grăjdarul-șef îi făcu semn să înceapă.

Ea clipi, apoi se roti ușor și ridică din nou privirea către Ferguson.

Bărbatul masiv căscă ochii la ea, în mod limpede așteptând ca ea să conducă întrunirea.

Inspiră și privi din nou împrejur; cu toții așteptau ca ea să vorbească. Împreunându-și mâinile pe birou, își drese glasul; vocea îi sună puțin răgușită, găsi vorbele potrivite.

– Pentru a păstra obiceiul clanului, ne-am adunat astăzi aici pentru a alege un nou moșier.

Aruncă din nou o privire spre Ferguson; acesta se retrăsese și stătea deoparte, alături de bătrânul Egan.

– Aveți lista cu cei nominalizați?

Ferguson răspunse:

– Există un singur nume pe lista clanului.

– Doar unul?

Deși asta făcea lucrurile mai ușoare, fusese sigură că poziția avea să fie aprig disputată între cel puțin trei familii – Bradshaw, Phelps și Canning.

Privirea lui Ferguson rămase fixată pe chipul ei.

– Am tot discutat în ultimele zile, încă de când fratele tău și-a luat viața – și, să fiu sincer, chiar și înainte. Când a venit vorba despre asta, am stabilit că există o singură persoană pe care *toate* familiile clanului vor s-o urmeze – așadar, aceasta este persoana de care avem nevoie pentru a conduce clanul, nimeni altcineva.

Privind în jurul său, îi văzu pe Bradshaw, Forrester și pe toți ceilalți – împreună cu soțiile – încuviințând hotărâți din cap.

– Așa, carevasăzică. Trase aer în piept. Excelent. Nu o să fie nevoie să votăm.

Oricine era, avea să afle că primise locul cu sprijinul fără echivoc al întregului clan. Se uită la Ferguson.

– Deci, care e numele?

Ferguson îi susținu privirea.

– Niniver Eileen Carrick.

Trecuseră cel puțin zece ani de când i se adresase cineva cu numele ei întreg. Făcu ochii mari.

– Da?

Privirea lui Ferguson îi sfredeli ochii. Cu buzele strânse, el declară:

– Acesta este numele de pe lista noastră.

Încetă să respire. Făcu ochii mari, iar buzele i se despărțiră... Reuși să respire sugrumat și spuse:

– Vreți ca *eu* să fiu moșierul... stăpâna?

Fu cuprinsă de emoție. Confirmarea pe care o primi privind din nou de jur împrejur fu prea bruscă pentru a înțelege. Pentru un moment lung, lăsă emoția să o copleșească. Având în vedere jurământul făcut tatălui ei și sprijinul clar al întregului clan...

Umezindu-și buzele, pe un ton jos, întrebă:

– De ce eu?

Oarecum spre surprinderea ei, primi răspunsul.

Nu avusese nici cea mai mică idee că, toată viața ei, cei din clan văzuseră nu doar copila liniștită, nu doar tânăra femeie în care se transformase, ci și femeia care era cu adevărat înlăuntrul ei. Văzuseră, înțeleseseră și o aleseseră.

Fu emoționată, fu... copleșită de loialitatea lor.

Și nu îi putea refuza.

Nu avu de ales – și nici altă soluție – decât să-și înghită nodul din gât, să își adune puterea interioară și să spună clar:

– Mulțumesc. Accept.

Și, cu aceste cuvinte simple, deveni stăpâna clanului Carrick.

Capitolul 1

Martie 1850, aproape un an mai târziu, domeniul Carrick, Dumfries și Galloway

Niniver se aplecă pe gâtul lui Oswald și lăsă murgul să alerge. Vântul îi biciui obrajii și îi desfăcu șuvițe din cocul făcut în creștetul capului, lăsându-le libere. Nu îi păsa; voia doar să zboare în vânt și să uite de orice altceva.

Loviturile răsunătoare ale copitelor grele ale lui Oswald și încordarea mușchilor puternici ai calului îi umplură mintea și alungară frustrările care amenințaseră să o copleșească. În timp ce gonea peste câmpuri, alungă din minte iritarea, enervarea, neplăcerile și purtarea meschină care pur și simplu o provocaseră până aproape de furie.

La ce se gândeau? Gândeau măcar? Sau pur și simplu reacționau în fața unei situații pe care nu știau cum să o interpreteze?

Călărise la est de conac, peste câmpurile mai line, dorind – având nevoie – să meargă la galop. Dar pământurile clanului se sfârșeau la capătul drumului. În față, dincolo de câmpuri, lucea drumul pietruit. În mod normal, în punctul acela ar fi încetinit, ar fi tras de hățuri și ar fi întors.

Nu și în acea zi.

Aplecându-se, îl lăsă pe Oswald să înainteze ca o furtună.

Pentru că în acea zi avea nevoie de mai mult decât exercițiu fizic. Avea nevoie de ceva asemănător exorcismului, înainte să se piardă cu firea și să-i blesteme pe presanții bărbați ai clanului într-un fel care le-ar fi făcut mândria bărbătească să se zbârcească pentru totdeauna.

Lăsându-i frâu liber lui Oswald, calul sări peste peretele de piatră care marca granița domeniului Carrick. Apoi calul își luă din nou avânt și zbură peste peretele din pietre așezate una peste alta până în partea cealaltă a drumului.

Niniver auzi un strigăt în urma ei – era Sean, care, ca de obicei, o urma pe post de îngrijitor de cai –, dar se prefăcu a nu-l auzi și îl lăsă pe Oswald să alerge spre ceea fusese în ultimii ani valea lor preferată pentru galop. Calul își aminti, ca și ea, deși nu mai călărise în partea aceea de când Marcus Cynster cumpărase vechea proprietate Hennessy și o făcuse a lui.

De obicei, evita orice ocazie de a-și întâlni vecinul, cu atât mai mult pe pământurile acestuia.

Dar nu și astăzi. În acea zi, oamenii din clanul ei o împinseseră prea departe. Avea nevoie de această alergare și, la urma urmei, șansele de a-l întâlni pe Marcus în valea aceea îngustă erau foarte mici. Urma să alerge până la capăt, apoi să întoarcă și să alerge înapoi, iar el nu avea să știe niciodată că ea fusese acolo.

Valea lungă și îngustă coti și șerpui adânc în vechea moșie Hennessy. Lăsându-se absorbită de moment, deveni una cu murgul ei și galopară sălbatici și liberi.

Dar, când ajunse la panta de la capătul văii, Oswald începu să dea semne de oboseală. Considerând că era înțelept să lase calul să se odihnească înainte de a se întoarce la conac, încetini, iar murgul urcă încet panta. În vârf era un copac strâmb, al cărui frunziș făcea destulă umbră cât să fie un loc plăcut și să-i ferească de soarele după-amiezii.

Până atunci, abia dacă observase că soarele strălucea. Cu pielea ei foarte palidă, trebuia să aibă grijă să nu se umple de pistrui, însă nu își pusese o pălărie.

Strunind calul la umbră, își aminti că locul acela îi îngăduia să privească în jos, către vechea casă a fermei Hennessy. Construită din cărămizi roșii decolorate, cu buiandrugi din piatră de prin partea locului, casa solidă ședea cuibărită pe o bucată de pământ, cu obișnuitele dependințe aranjate ordonat în jurul ei. Fuioare subțiri de fum se ridicau din două dintre multele coșuri de piatră.

Auzise că Marcus schimbase numele casei și al moșiei în Bidealeigh.

Cu ochii sorbind decorul pașnic, slăbi frâiele și îl lăsă pe Oswald să pască leneș iarba aspră, așteptându-l pe Sean să o ajungă din urmă. Acesta nu avea să spună nimic odată ce avea să o ajungă; știa ce o făcuse să plece atât de mânioasă.

Era stăpâna clanului Carrick de aproape un an. Primele luni ale stăpânirii ei, de la sfârșitului primăverii și de-a lungul verii trecute

până la vremea recoltei, fuseseră extrem de încărcate nu doar pentru ea, ci pentru întregul clan, căci descoperiseră împreună și se acceptaseră jafurile fraților ei, care se răsfrângeau asupra domeniului. Când ea și Ferguson studiaseră pentru întâia oară registrele domeniului, se întrebase de ce se făcea atâta zarvă, ce era cu atâta îngrijorare. Apoi dăduse peste al doilea rând de registre – cele pe care Nolan le ținuse ascunse. Cele care arătau adevăratele fonduri ale clanului și, în același timp, starea precară a afacerilor.

Acela fusese un moment de trezire la realitate, dar, sub conducerea ei, bătrânii clanului se adunaseră și, împreună, concepuseră și puseseră la punct un plan pentru a reface fondurile clanului, menit să pună clanul din nou pe picioare, și care să îi ducă pe drumul spre prosperitate.

Nu ajunseseră încă pe acel drum, dar cel puțin mergeau în direcția bună.

Apoi însă se instalase toamna și urmase iarna, iar zăpezile și furtunile îi ținuseră pe toți înăuntru. Ritmul muncii încetinise, în mod natural, și, dintr-odată, bărbații mai tineri, care fuseseră ocupați toată vara, avură timp de gândire.

Prea mulți aleseseră să se gândească la ea.

Pentru că încă era nemăritată.

Ceea ce ticăloșii nu reușeau să înțeleagă era faptul că, fiind conducătoarea clanului – mai ales a unui clan precum Carrick *și mai ales* date fiind dificultățile financiare –, pentru ea, căsătoria era un lucru puțin probabil. Era singura rămasă din neamul Carrick, în vreme ce restul clanului era format din multe familii care, odată cu trecerea generațiilor, deveniseră doar rude de sânge îndepărtate, dar strânse laolaltă de un țel și de o cauză comune, dar și de o cotă-parte din domeniul clanului. O aleseseră să-i conducă dintr-un motiv foarte bun, și anume că era singura pe care toate familiile clanului fuseseră de acord să o urmeze.

Și *acela* era motivul cel mai important. Clanul o urma *pe ea*.

Orice bărbat care îi cerea mâna s-ar fi așteptat să fie îndreptățit, prin căsătorie, să își asume conducerea clanului.

Asta nu avea să se întâmple pentru că ea nu avea nicicând să îngăduie așa ceva. Îi fusese încredințată poziția de stăpână, iar asta o obliga să acționeze întotdeauna pentru binele clanului – iar binele clanului însemna ca *ea* să păstreze controlul absolut asupra tuturor chestiunilor ce îi priveau.

După ce văzuse toate slăbiciunile bărbaților, nu avea să încredințeze frâiele nici unui bărbat. Încă nu se născuse vreunul – cel puțin unul pe care s-ar fi putut gândi să îl ia de soț – care să fie de acord să rămână pe locul doi.

Își acceptase statutul de femeie necăsătorită ca fiind inevitabil – ba mai mult, ca fiind de dorit, cel puțin pentru ea. Avea încă de dus la îndeplinire jurământul făcut tatălui ei și nu voia să renunțe niciodată la asta.

Din nefericire, câțiva bărbați din clan, de vârsta ei sau mai bătrâni și încă necăsătoriți ei înșiși, se hotărâseră să lupte pentru mâna ei. Încercase să le spună limpede că mâna ei nu era de revendicat, dar nici unul nu o crezuse. Alții din clan, capete mai înțelepte, înțeleseseră, dar nu și tinerii înfierbântați care păreau să se fi convins pe ei înșiși că, dacă o presau mai tare și dacă făceau ceva nebunesc, ea avea să fie cuprinsă de afecțiune față de ei și avea să își cedeze cu bucurie mâna și clanul.

În după-amiaza aceea, așteptând cu nerăbdare o plimbare liniștită călare, intrase în curtea grajdului și dăduse peste Clement Boswell și Jed Canning, care se luptau violent în mijlocul curții. Pentru ea. Își aruncau insulte unul altuia și își luau libertăți pretinzând a fi primit diferite favoruri din partea ei – favoruri pe care ea nu le acordase.

Nu o văzuseră la timp ca să tacă.

Iar ea își dorise doar să îi lovească cap în cap și să-i pună la punct, dar era prea fragilă pe lângă siluetele lor ca niște trunchiuri de copac. În schimb, își pierdu cumpătul și urlase la ei să se oprească. Aceștia se opriseră, în cele din urmă, dar ea începuse să se simtă ca o scorpie.

Apoi se urcase pe spinarea lui Oswald, furioasă pe toți bărbații. Din fericire, calul era castrat.

Sean își lăsă calul negru la pas și trase de frâie. Îl priponi lângă al ei și nu scoase o vorbă. El și alți bătrâni ai clanului o înțelegeau, dar nici măcar ei nu o puteau ajuta – nu în privința asta.

Ea avea nevoie de un apărător, de cineva care să-i țină partea, să facă ceea ce ea, ca femeie delicată și fragilă, nu reușea, și anume să-i intimideze pe potențialii pretendenți, să-i facă să accepte adevărul, să-i respecte statutul și s-o lase în pace.

Nu putea apela la Norris. Acesta se acomodase cu viața de ajutor al unui profesor de istorie și își asigurase un post, instruindu-i pe studenții de la St. Andrews. Era un început nou și promițător pentru

el. Și apoi, el nu era... destul de bărbat, suficient de în vârstă și de impresionant. Avea nevoie de un bărbat dornic și capabil să lupte pentru ea, să-i apere poziția.

Oswald se agită sub ea. Liniștindu-l instinctiv, aruncă o privire spre priveliștea care i se întindea în față.

„Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, amintește-ți că poți oricând să mă chemi. Dacă ești vreodată la ananghie, te rog nu ezita, cere-mi doar!"

Trecuseră aproape doi ani, dar încă putea să audă vocea gravă a lui Marcus Cynster rostind aceste vorbe. Știa că el le spusese din suflet.

Și nu se mai putea preface că nu avea nevoie de ajutor. Genul de ajutor pe care el ar fi putut să i-l ofere.

Evitase să îl vadă dintr-un motiv pe care încă îl considera întemeiat, însă, dacă avea să facă ce îi cerea clanul ...

Strângând frâiele, aruncă o privire către Sean.

– Așteaptă aici! O să mă întorc repede.

Rostind asta, dădu pinteni calului și se îndreptă pe pantă în jos, pentru a-i face o vizită dușmanului ei.

Marcus Cynster privea de-a lungul țevii puștii când se auzi o bătaie puternică în ușa din față. Își înălță capul; cu mâinile ocupate încă de curățatul armei, așteptă să audă pașii grei ai lui Flyte, majordomul lui, îndreptându-se către ușă.

Apoi își aminti că era singur în casă. Familia Flyte – atât doamna, cât și domnul – plecaseră la Ayr, iar Mindy, servitoarea care o ajuta pe doamna Flyte în casă, nu era în acea zi.

Așeză pușca pe pânza pe care o întinsese pe masa din salon lui și se îndreptă spre ușă. Aplecându-se când trecu pe sub arcada ce dădea în foaierul mic al locuinței de la țară, se auzi altă bătaie în ușă, grăbită și autoritară, inelul de metal răsunând greu.

Înainte să tragă zăvorul și să deschidă ușa grea de stejar, era aproape sigur că nu sosise vreun fermier care să-i anunțe vreo problemă.

Dar nu se așteptase să vadă frumusețea care îi apăru în față.

Nu o mai văzuse pe Niniver Carrick de luni bune, dar chiar și atunci o zărise doar de la distanță.

Acum era destul de aproape încât să vadă roșeața ușoară din obrajii ei de porțelan, strălucirea aurie dată de soarele care atingea firele rebele ale părului ei blond-deschis, arcadele delicate ale sprâncenelor

maronii și inteligența din ochii ei precum albăstrelele. Promisiunea senzuală din curbele îmbătătoare ale buzelor ei pline și trandafirii era domolită de hotărârea și încăpățânarea trădate de rigiditatea bărbiei.

Bănuia că puțini observaseră fie inteligența, fie încăpățânarea ei, distrași, în schimb, de frumusețea diafană și de imaginea de zână din povești. Văzuse și el același lucru – trupul acela înnebunitor –, dar în același timp simțise întotdeauna ce se afla înlăuntrul ei.

Încă o dată, se afla față în față cu realitatea aceea mult prea uluitoare ca să-și amintească, de fapt, motivul pentru care nu era o idee înțeleaptă să se afle în preajma ei. ... Nu își putea aminti un moment în care să nu simtă atracția dintre ei. Totuși, de-a lungul ultimilor ani, în pofida faptului că o zărise arareori, acea atracție crescuse.

Și crescuse.

Iar ceea ce simțea acum, când pur și simplu o privea, era un semn că atracția aceea necontrolabilă nu făcuse decât să se intensifice și mai mult.

Preț de câteva momente tăcute, se priviră îndelung.

El reuși să își găsească glasul.

– Niniver?

Confuzia lui rupse vraja.

– Pot intra?

– Da, desigur.

Se dădu în spate, ținând ușa în timp ce ea trecea pe lângă el parcă plutind în jacheta de călărie din catifea neagră și fusta maronie. Aruncând o privire afară, îi văzu calul, un murg mare castrat, prins în siguranță de un copac. Se încruntă, dar alungă repede acea expresie de pe chip. Călărise singură?

Nu era treaba lui să întrebe. Își aminti asta în vreme ce închise ușa și o urmă. Trecuse pe lângă el și intrase direct în salon. Când se aplecă pe sub arcadă, o văzu oprindu-se lângă masă și cercetând împrejur. Se întoarse cu fața când el se îndreptă spre ea.

Ea minionă, în vreme ce el avea peste 1,80 metri înălțime – abia îi ajungea la umăr.

Ca să nu o privească de sus, îi făcu semn spre două fotolii așezate față în față lângă larga vatră. Mai degrabă îi simți aprobarea gestului de politețe în timp ce, așezându-și fustele grele, luă loc.

O urmă și ocupă celălalt fotoliu. Cu privirea pe chipul ei, încercă să își imagineze ce căuta acolo – de ce, după atâtea luni fără nici un semn, îl căutase. Când ea nu spuse nimic de bunăvoie, ci doar îl studie, ca și cum încerca să-și imagineze reacția pe care putea să o aibă când avea să îi spună, el zise:

– Ți-aș oferi ceva de băut, dar menajera mea și majordomul au plecat la cumpărături. Nu cred că mi-ai aprecia efortul de a face un ceai.

Ea clipi alene, iar el văzu că Niniver își dădu seama că se afla singură în casă cu el. Dacă era o vizită de curtoazie...

Ea clătină din cap.

– Nu am venit pentru ceai. Nici pentru altă băutură.

Atunci cu siguranță nu era o vizită de curtoazie. Încă măsurându-l cu ochii ei mari albaștri, își prinse buza de jos între dinți – un lucru pe care observase că îl făcea când era nesigură sau o frământa ceva. Era vorba despre el? Ce o adusese acolo?

Se lăsă pe spate, încercând să arate cât mai neamenințător și cât mai încurajator putea.

– Așadar, cum te pot ajuta?

Acum, că se afla acolo, față în față cu el, Niniver se îndoia că era înțelept ce făcuse, dar avea nevoie de ajutor. Avea nevoie disperată de un ocrotitor și iată-l șezând acolo pe bărbatul perfect pentru această misiune.

Cu pletele lui negre – nu chiar negre, ci cu o nuanță subtilă de roșu, cel mai întunecat mahon – încadrându-i chipul și cu o șuviță căzută peste fruntea lată, ce îi dădea un aer libertin, așezat cum era, relaxat și în largul lui, cu mâinile cu degete lungi așezate elegant pe brațele fotoliului, cu coapsele musculoase de călăreț, cu picioarele lungi, îmbrăcate în piele de căprioară și încălțate în cizme lungi, ținute într-o poziție grațioasă, ar fi trebuit să nu pară mai periculos decât orice filfizon londonez. În schimb, o aură tangibilă, care fierbea cu o putere reținută, îmbinată cu amenințare, emana din ființa lui.

Nu își putea imagina alt bărbat mai bun să-i intimideze pe peții-torii ei pisălogi.

Nemaifiind reținută, îi întâlni privirea de un albastru-închis – un albastru ca miezul nopții atât de întunecat, încât era greu, dacă nu imposibil să-i ghicească gândurile.

– Îți amintești de promisiunea pe care mi-ai făcut-o sus, în crâng?

El clipi, genele negre și dese acoperindu-i ochii pentru o clipă, înainte de a se ridica din nou și a o țintui cu privirea.

– Promisiunea că, dacă ai nevoie de ajutor, poți să te bazezi pe mine, că doar trebuie să mi-o ceri?

Ea încuviință o singură dată din cap cu hotărâre.

– Da. Aceea. Făcu o pauză pentru a-și alege vorbele. Am nevoie de ajutor într-o anumită problemă și cred – sunt convinsă – că ești cea mai potrivită persoană căreia să-i cer ajutorul – persoana cel mai probabil să fie capabilă să mă ajute s-o rezolv.

Acum el o studia exact așa cum ea îl studiase mai devreme.

– Și care este problema ta?

– Bărbații. Cuvântul îi scăpă înainte să gândească. Făcu o grimasă și merse mai departe: Anumiți bărbați – cei din clan care își închipuie că trebuie să-mi caut un soț și care fac asta cu prea mult entuziasm.

Nu își putu ascunde enervarea – tonul vocii ei o trăda.

Spre surprinderea ei, Marcus împietri. Nu exista alt cuvânt pentru asta. Privirea lui rămase ațintită asupra ei – încă o privea, dar ea avu impresia că el vedea altceva. Că privea ceva dincolo de ea.

Părea că abia respiră.

Apoi însă clipi și păru să se dea înapoi. Ezită, apoi o întrebă:

– Cât de... entuziaști au fost?

Glasul îi coborâse, devenise profund. Preț de o clipă, ea se întrebă dacă făcea ceea ce trebuia incitându-l asupra bieților bărbați din clanul ei, care nu bănuiau nimic. Apoi își aminti de scena din curtea grajdului. Își ridică bărbia.

– Bănuiesc că ai putea spune că, fiecare în felul lui, a încercat să mă curteze, dar se tot împiedică unul de celălalt și apoi se iau la bătaie. Ba, și mai rău, se ațâță unul pe celălalt la isprăvi din ce în ce mai ridicole, unele pe care îmi este din ce în ce greu să le... evit.

Altfel spus, situația nu părea chiar atât de rea, dar pentru ea era cu adevărat deranjantă și mai îngrijorătoare decât putea să spună.

– Știu că pare stupid, dar am de menținut o poziție în clan și, cu atâtea probleme tensionate ca în perioada asta – precum un comportament idiot îndreptat asupra mea personal, care tinde să... ei bine, să mă umilească –, este deranjant, alarmat și, uneori, derutant. Pe deasupra, unii dintre bărbații în cauză sunt fii ai bătrânilor clanului, iar asta adaugă o anumită tensiune când le resping avansurile. Răsuflă și continuă: Am nevoie de cineva care pur și simplu să intervină

și să le spună tuturor *să se oprească*. O persoane pe care să o asculte, pentru că nici unul dintre ei nu îmi ia în seamă refuzul.

Ultimele vorbe ieșiră cu un val de frustrare.

Instinctele lui Marcus îl loviră și îl împinseră să se ofere, să sară în apărarea ei, mai ales împotriva unor astfel de insistențe. Dar, când venea vorba de ea, nu știa dacă putea – dacă trebuia – să aibă încredere în propriile instincte; vrând să o protejeze – misiunea pe care ari fi avut-o –, ar fi putut să o rănească fără intenție, lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată. Nu în viața aceasta.

S-o apere pe Niniver Carrick devenise o piatră de încercare, cel puțin în ce privea acțiunile lui. Da, era atras de ea până în străfunduri, visceral. Atât de atras încât, de îndată ce devenise conștient de asta – dintre toate locurile, tocmai la funeraliile tatălui ei –, le rugase pe mama și pe sora lui să afle ce putea spune Doamna Văii, zeitatea în care familia lor credea, despre viitorul lui. Tot ce văzuseră era că viitorul sortit lui se afla undeva pe pământurile Doamnei, asta însemnând undeva în zonă, dar la vremea aceea putuseră să îi spună doar că încă nu venise vremea acelui viitor.

Oare sosise vremea? Oare de aceea Niniver venise la el? Era motivul pentru care ea îi ceruse, în sfârșit, să își țină promisiunea pe care el i-o făcuse cu doi ani în urmă?

Era *ea* destinul viitorul lui sau...

Acel „sau" îl ținuse departe de ea în lunile care urmaseră? Asta și dorința lui imposibil de ignorat, imposibil de negat de a o proteja. Dacă o aborda, dacă o curta, așa cum își dorea, poate că ar fi fost bucuroasă să cedeze – dar ce s-ar fi întâmplat dacă destinul l-ar fi chemat, iar acel viitor nu era alături de ea?

Nu îi putea face rău, așa că trebuise să stea departe de ea, în cazul în care Niniver nu era pentru el.

Știind cât de capricioasă era soarta, fusese dispus să creadă că ultima femeie pe care i-ar fi dat-o destinul era tocmai femeia pe care el o dorea – cel puțin în momentul acela, o dorea mai presus de orice.

Se convinsese pe sine însuși că soarta avea să-i trimită o femeie pe care nu o mai întâlnise vreodată.

În schimb, Niniver venise și îi bătuse la ușă.

Oare soarta râdea de el sau îi testa tăria? Îi testa angajamentul de a nu-i face rău lui Niniver?

Sau acesta era destinul care îl chema?

Privirea ei rămăsese lipită de chipul lui, așteptarea din expresia ei fiind extrem de limpede. El se foi, îndreptându-se de spate în fotoliu, în timp ce căuta alte alegeri pe care el – și ea – le puteau face.

– Îți înțeleg... situația dificilă.

Ea era atât de micuță, de tăcută și – din câte știa el – avea un temperament atât de plăcut! Știa că oamenii din clan țineau foarte mult la ea – lucru evident din moment ce o aleseseră ca stăpână. Avea inima bună și iubea câinii, dar să facă față unor bărbați furioși nu era un lucru pentru care să fi fost pregătită.

– Ai nevoie de cineva pe care bărbații din clanul tău să îl respecte, ale cărui ordine să fie acceptate.

Se uită în ochii ei; privirea ei nu șovăi, ci rămase ațintită asupra chipului lui.

– Ce spui de Thomas? Îl cunosc și îl respect – și, mai ales, face el însuși parte din clan.

Ochii ei se îngustară.

– Thomas – așa cum trebuie să știi la fel de bine ca mine – este ocupat cu fiicele lui. Nu o să-i cer să îmi ia apărarea. Nu o să-i fac una ca asta, cu atât mai puțin Lucillei.

Marcus tresări auzind mustrarea din spatele vorbelor ei. Sora lui geamănă născuse fete gemene cu cinci luni în urmă, iar atât Lucilla, cât și Thomas erau, într-adevăr, implicați în îngrijirea micuților, dar solicitanților îngerași.

– Într-adevăr, ai dreptate.

Nici un ajutor din partea lor. Se încruntă.

– Dar Norris? Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe coapse; cu siguranță, fratele care îi rămăsese era persoana potrivită să o apere. Știu că este mai tânăr decât tine, dar numai cu un an. Asta înseamnă că are 25 de ani?

Destul de în vârstă.

Buzele ei se strânseră într-o linie dreaptă. Ochii i se îngustară și mai mult.

– Am 25 de ani, iar el nu are nici 24. Dar a plecat. Își vede de viața lui în St. Andrews și nu am de gând să-l chem acasă. Și, pe lângă asta, nici unul dintre bărbații clanului nu i-ar acorda atenție. Niniver se opri, dar se simți obligată să insiste. Am nevoie de cineva cu poziție. Cu un statut care cel puțin să ceară atenție, dacă nu de-a dreptul ascultare.

Avea nevoie de cineva ca el; lucrul acesta era atât de evident, încât nu trebuia să fie rostit.

Ea se ridică brusc. Când el dădu să se ridice la rândul lui, ea îi făcu grăbită semn cu mâna să se așeze înapoi; ultimul lucru de care Niniver avea nevoie era senzația că îi înțepenise gâtul. Începu să se plimbe înainte și înapoi prin fața șemineului. Se plimba de colo-colo doar când era agitată sau neliniștită; se străduise să se dezbare de acel obicei – trăda prea multe –, dar, în situația de față, nu era sigură că îi păsa.

Se *întărise* ca să facă asta – să își ascundă reacția la vederea lui, să ignore valurile înțepătoare care îi inundau pielea de fiecare dată când se afla lângă el. Își spusese în sinea ei că putea să stea în fața lui și să îi ceară să își onoreze promisiunea, chiar dacă el nu era atras de ea așa cum era ea de el. Se sforțase să o facă, dar, dintr-un anume motiv, el era reticent.

Faptul că înțelese acest lucru nu o mulțumi deloc. Acum, când se afla acolo, cerând ajutor, nu avea de gând să îl lase să scape cu nici un chip.

–Am sperat – se opri și se întoarse cu fața spre el, rostind cuvintele cu calm, străduindu-se să alunge orice urmă de emoție din ele – că vei vedea acest ajutor ca pe o favoare făcută unui vecin.

Chipul lui era tot numai unghiuri sculptate și netede, cu pomeți ascuțiți și proeminenți deasupra unor obraji supți. Buzele lui erau fascinante când se mișcau, dar, când își ridică ochii spre ea, bărbia lui plină nu lăsă nici cea mai mică urmă de îndoială cu privire la abilitatea lui de a rămâne nemișcat. Aroganța născută dintr-o încredere supremă îi marca trăsăturile. Totuși, întâlnindu-i ochii, văzu că remarca ei ajunsese dincolo de fațada aceea; deși el nu arătă acest lucru, ea știu că îl atinsese într-un punct sensibil. Ajutorul vecinului, dacă era cerut, era luat în serios în acel ținut.

Îl evitase de luni bune și, dacă interesul ei deosebit față de el și de felul cum arăta – până la cele mai mici detalii – o îndemnase să facă asta, fusese una dintre cele mai înțelepte decizii ale ei. Deși își amintea de promisiunea lui, ezitase să îi ceară ajutorul tocmai din cauza acelei atracții tulburătoare – înfocate și fascinante – pe care o simțea față de el. Era evident că atracția aceea o simțea doar ea. El era un Cynster, iar ea știa ce fel de bărbat era acesta – un gentleman care provenea dintr-un neam nobil și care avea toată aroganța și încrederea oferite de originea lui. Dacă ar fi fost cât de puțin

interesat de ea, ar fi abordat-o și i-ar fi dat de înțeles, așa cum o făceau bărbații idioți din clanul ei, dar, fără îndoială, cu mai multă eleganță.

Privirea lui întunecată rămăsese fixată asupra ei.

– Mai exact, cum îți închipui că eu, ca vecin, aș putea să îți fiu de ajutor?

Ea se răsuci și continuă să se plimbe de colo-colo; de fapt, nu se gândise chiar atât de departe, dar din moment ce el întrebase...

– Dacă ai veni la conacul Carrick și ai petrece un timp acolo – destul ca toți să observe sau ca tu să ai ocazia să...

Flutură vag din mână.

– Să le schimb intențiile?

– Da, exact. Aruncă o privire spre el în timp ce se întoarse. Nici intimidarea nu ar strica.

Marcus strânse tare din buze, luptându-se să nu zâmbească larg. Apoi gândurile i se risipiră și se dezmetici.

– Cât crezi că o să dureze această... demonstrație a dezinteresului tău de a te căsători cu vreun bărbat din clan?

Ea se încruntă.

– O săptămână? Două?

Două zile aveau să fie prea mult pentru el. Înțelesese ce sugera ea, dar, dacă acționa ca un scut, avea să însemne, trebuia să petreacă timpul acela aproape lipit de ea, iar el își putea da lesne seama care avea să fie rezultatul unei astfel de apropieri silite. Nici un bărbat nu-și dorea să aibă mădularul inflamat, iar el nu făcea excepție.

Ea îl privea cu speranță. El își împietri inima și aduse în discuție subiectul la care ea părea să fie oarbă.

– Ai spus că ai 25 de ani. Întrucât acum ești stăpâna clanului tău, bănuiesc că te-ai gândit la perspectivele tale pentru căsătorie. De ce nu alegi acum ca să termini cu asta?

Ea se opri brusc și îl privi lung; expresia de pe chipul ei era de nepătruns. Apoi ea spuse:

– Nu am nici cea mai mică intenție să mă căsătoresc. Nici acum, nici mai târziu.

Ceva dinlăuntrul lui îl făcu să tresară, dar alungă repede acel sentiment. Nu era momentul potrivit pentru provocări – mai ales astfel de provocări. Se încruntă.

– De ce nu? Îndrăznești peste măsură, întrebă, deși cu mai multă blândețe: Nu dorești un soț și copii?

Surorile și verișoarele lui, cele aflate la vârsta căsătoriei, nu vorbeau despre altceva.

Dar Niniver se răsuci și începu din nou să se plimbe prin fața șemineului; când se opri, expresia îi era calmă.

– Ceea ce îmi doresc nu este important. Ca stăpână a clanului, nu mă pot mărita.

Cu o încruntare mai adâncă, el continuă să o studieze.

– Tot nu înțeleg de ce.

Făcu acea afirmația fără să aștepte vreo explicație din partea ei.

Ea oftă; buzele ei pline se răsuciră într-o grimasă.

– Sunt singura care ține clanul laolaltă – dacă nu aș fi fost acolo, să fiu aleasă ca stăpână, clanul s-ar fi destrămat. Nu mi-am dat seama cât de aproape a fost să se întâmple una ca asta, dar Sean și Ferguson mi-au spus amândoi, în cele din urmă. Se opri din mers și își coborî privirea ca și cum ar fi studiat lespezile. După o clipă, continuă: Tata și-a dat viața pentru clan. El l-a ținut unit, iar eu nu pot, cu conștiința curată, să nu încerc din răsputeri să fac același lucru. Înălță capul și îl privi în ochi. Și, dat fiind faptul că sunt femeie, asta înseamnă să nu mă căsătoresc, pentru că orice bărbat pe care o să-l iau de soț o să se aștepte să devină șef al clanului, iar dacă ar fi să se întâmple un astfel de lucru, clanul aproape sigur s-ar destrăma.

El o privi în ochi în timp ce cugetă la acea dilemă. Provocarea tocmai devenise și mai mare... La ce se gândea? Sincer, nu era sigur și, cu toată plimbarea ei înainte și înapoi la nici un pas de el, nu era deloc încrezător că avea să-și păstreze judecata limpede.

Niniver îl simți retrăgându-se; nu ar fi putut spune cum – pur și simplu știu. Și, în vreme ce căuta argumente cu ajutorul cărora să îl facă să se răzgândească, îi veni în minte cel mai îngrozitor gând. Prea oribil ca să se gândească acum la el; îl înghesui undeva într-un cotlon al minții, dar simpla lui existență nu făcea decât să îi mărească dorința și disperarea crescândă de a primi ajutorul lui Marcus. Înainte să își piardă curajul, îl întrebă cu îndrăzneală:

– O să mă ajuți?

El nu îi răspunse. După o secundă, își feri privirea.

Iar ea își pierdu cumpătul.

Greu încercată de evenimentele din acea zi, rănită și chinuită de confruntarea din curtea grajdului, pe lângă conștientizarea faptului

că nu putea face față singură acelei situații și trebuia cu adevărat să implore pentru ajutor, gândul la ceea ce se putea întâmpla dacă nu își asigura un ajutor eficient și nu-i descuraja pe cei din clan care doreau să o pețească, că toate cele prin care se silise să treacă pentru a ajunge acolo unde se afla – dăruind tot ce avea – nu aveau să-i aducă nimic o făcură să își iasă din fire.

Buzele îi deveniră rigide. Cu un foșnet furios al fustelor, se întoarse cu spatele și merse către foc. Sunetul ghetuțelor ei lovind dalele de piatră erau mărturia emoțiilor care se învolburau înlăuntrul ei.

– Niniver!

Ea se opri. El părea ostenit. Plictisit? Și resemnat.

Cu spatele la el, își umplu plămânii și își înălță capul. El avea să o refuze.

Furia din ea clocoti.

Privi în sus și își ridică mâinile spre tavan. Cu voce tremurândă, imploră:

– Nu mă pot baza pe nici un bărbat?

Se răsuci, având de gând să îl privească disprețuitor...

Mâna ei, coborând și împinsă de avântul cu care se răsuci, lovi un sfeșnic înalt care se afla pe un raft mic de lângă șemineu. Sfeșnicul zbură prin aer.

Încă se răsucea când auzi un bubuit zdravăn. Se opri tocmai când sfeșnicul greu zăngăni pe podeaua de piatră.

Marcus, cu ochii închiși, era prăbușit în fotoliu.

– Vai, Dumnezeule!

Îl ucisese?

Cu inima bubuind, se grăbi să ajungă lângă el. Stătea aplecat. Apucându-l de umeri, încercă să îl dea pe spate, dar era prea greu ca să-l poată urni. Dându-și fustele într-o parte, se ghemui lângă fotoliu și încercă să îi vadă chipul.

Nu părea mort. Era destul de sigură că încă respira.

Alungând panica, își apăsă degetele pe buzele lui, apoi și le strecură sub eșarfa de la gât, în căutarea pulsului...

Iată-l! Puternic și regulat, pulsul lui palpita sub vârfurile degetelor ei.

Expiră și își trase ușor degetele. Rămase ghemuită lângă fotoliu, așteptând ca el să se miște, dar Marcus nu o făcu.

Înclinându-și capul și privindu-i cu atenție chipul, îi examină trăsăturile inconștiente și se încruntă.

După o clipă, se îndreptă și se ridică.

Stătu în picioare privindu-l de sus preț de mai multe secunde. Cu ochii mijiți și buzele strânse, se gândi dacă să îndrăznească...

Decise că avea să o facă.

Întorcându-se, se îndreptă spre ușă.

Capitolul 2

Marcus își reveni ușor din inconștiență. Se trezi încet-încet, până când, în sfârșit, își reveni.

Cu ochii închiși, încercă să își amintească...

Vorbea cu Niniver. Despre problema ei.

Era pe cale să îi spună ca avea să se gândească la cel mai bun mod de a o ajuta și că intenționa să facă o vizită la conacul Carrick a doua zi, ca să caute soluții. Intenționase să ceară sfatul tatălui lui, deși nu avea de gând să-i dezvăluie asta lui Niniver.

Apoi... întuneric total.

Iar acum era întins undeva într-un pat, îmbrăcat complet, cu o saltea moale și cuverturi sub el și o pernă cu pene pe care i se cuibărea capul care îl durea...

Deschise ochii și o văzu pe Niniver șezând într-un fotoliu aflat la câțiva metri de pat. Lumina după-amiezii târzii intra prin fereastră și îi deschidea părul blond până la un auriu-argintiu. Privea în jos – cosea ceva.

Marcus avea brațele deasupra capului. Se mișcă și încercă să le coboare, dar își dădu seama că încheieturile îi erau legate cu o eșarfă fină de mătase, care fusese petrecută în jurul stâlpului de la capul patului.

Mișcarea îi atrase atenția lui Niniver. Privirile li se întâlniră.

– Vai, ce bine! Ești treaz.

Putea să jure că ea adăugase un „slavă Cerului!“ șoptit.

O privi cum se aplecă și își așeză lucrul într-un coș, apoi se îndreptă în fotoliu și îl privi cu nesiguranță.

El mîji ochii.

– M-ai pocnit în cap?

Ochii ei se măriră.

După o clipă, se îndreptă și se ridică.

Stătu în picioare privindu-l de sus preț de mai multe secunde. Cu ochii mijiți și buzele strânse, se gândi dacă să îndrăznească...

Decise că avea să o facă.

Întorcându-se, se îndreptă spre ușă.

Capitolul 2

Marcus își reveni ușor din inconștiență. Se trezi încet-încet, până când, în sfârșit, își reveni.

Cu ochii închiși, încercă să își amintească...

Vorbea cu Niniver. Despre problema ei.

Era pe cale să îi spună ca avea să se gândească la cel mai bun mod de a o ajuta și că intenționa să facă o vizită la conacul Carrick a doua zi, ca să caute soluții. Intenționase să ceară sfatul tatălui lui, deși nu avea de gând să-i dezvăluie asta lui Niniver.

Apoi... întuneric total.

Iar acum era întins undeva într-un pat, îmbrăcat complet, cu o saltea moale și cuverturi sub el și o pernă cu pene pe care i se cuibărea capul care îl durea...

Deschise ochii și o văzu pe Niniver șezând într-un fotoliu aflat la câțiva metri de pat. Lumina după-amiezii târzii intra prin fereastră și îi deschidea părul blond până la un auriu-argintiu. Privea în jos – cosea ceva.

Marcus avea brațele deasupra capului. Se mișcă și încercă să le coboare, dar își dădu seama că încheieturile îi erau legate cu o eșarfă fină de mătase, care fusese petrecută în jurul stâlpului de la capul patului.

Mișcarea îi atrase atenția lui Niniver. Privirile li se întâlniră.

– Vai, ce bine! Ești treaz.

Putea să jure că ea adăugase un „slavă Cerului!" șoptit.

O privi cum se aplecă și își așeză lucrul într-un coș, apoi se îndreptă în fotoliu și îl privi cu nesiguranță.

El mijii ochii.

– M-ai pocnit în cap?

Ochii ei se măriră.

– Nu! Adică... nu intenționat.

El se încruntă la ea.

– *Nu* intenționat?

– Dacă îți amintești, eram furioasă. Mi-am pierdut cumpătul.

Își aminti vag de agitația ei, apoi amintirea se limpezi. „Nu mă pot baza pe nici un bărbat?" Buzele i se subțiară când își aminti dezolarea din vocea ei; asta îl lovi acum, ca și atunci.

– Îmi amintesc.

– Am ridicat mâinile în aer – zise ea făcând același lucru –, m-am răsucit și am lovit sfeșnicul de pe raftul șemineului. Acesta te-a lovit în cap. Ai un cucui deasupra urechii stângi.

Ochii ei albaștri și blânzi îi cutreierară chipul, îngrijorarea de pe chipul ei adâncindu-se.

– Nu am avut nici cea mai mică idee că o să rămâi inconștient atât de mult. Ești bine?

El se strâmbă. Își legănă picioarele și șoldurile și se mută ca să se ridice pe marginea patului. Legăturile de mătase erau destul de lungi pentru a-și putea apleca puțin capul. Cu degetele, își examină cucuiul. Mormăi.

– Ce aveți voi, cei din familia Carrick? De fiecare dată când aveți nevoie de ajutor, mă lăsați lat.

Ea se încruntă.

– Cine te-a mai lăsat lat?

– Thomas.

Se împotrivi unei tresăriri când palpă zona sensibilă.

– Când cei din familia Bradshaw s-au îmbolnăvit, iar el a venit să o ia pe Lucilla din crâng, eram de pază. Ca să nu piardă timp certându-se cu mine, m-a lăsat lat. Scrâșni din dinți. *Exact* în același loc.

Se părea că soarta, folosindu-i pe cei din clanul Carrick, știa locul din capul lui, de altfel tare, în care o lovitură puternică îl putea lăsa inconștient o oră sau mai mult, făcându-l astfel docil în fața planurilor destinului.

Nu îi scăpă acest lucru. Lucilla fusese sortită să meargă cu Thomas. Probabil că soarta și Doamna Văii doreau ca el să se afle exact în locul în care era acum. Să fie lăsat inconștient tocmai când era pe cale să oscileze părea un semn destul de clar.

Coborându-și mâinile legate – urma să ajungă la asta într-o clipă –, aruncă o privire în jur.

– *Unde* mă aflu?

– La conacul Carrick.

Îi prinse privirea, apoi, cu subînțeles, o coborî către eșarfa albastră de mătase înnodată în jurul încheieturilor.

– Chiar atât de disperată ești?

Înălță capul și îi surprinse privirea care părea să spună „Chiar era nevoie să întrebi?", dar ea se mulțumi să rostească doar atât:

– Da.

O privi gânditor preț de câteva secunde, dar știa că nu era bine să se împotrivească sorții. Zvâcnetul din cap scăzu; își înclină capul în semn de acceptare și descoperi că asta nu durea.

– În regulă.

Rapid, cercetă atent locul în care se aflau și unde aveau să pună la cale un plan, cel puțin pe termen scurt. Își concentră din nou atenția asupra ei.

– Cum m-ai adus aici? Fluturând din degete, arătă către încăpere și către pat. Evident, nu am venit aici călare și nici nu am urcat scările de unul singur.

Ea se arătă puțin vinovată.

– Sean era cu mine – este șeful grăjdarilor.

– Ciudat. Mi s-a părut întotdeauna a fi un bărbat cu judecată și cu capul pe umeri.

Spre surprinderea lui, ea se ridică și îl privi de la același nivel.

– Încetează să te tocmești! Își încrucișă brațele la piept și îl privi cu severitate. Sean este ca piatră. Nu știu ce m-aș face fără el. Dacă tu nu ai fi fost atât de reticent în privința promisiunii de a mă ajuta când urma să ți-o cer, nu aș fi fost nevoită să îl târăsc în treaba asta.

Fu impresionat – absolut inutil – de felul în care îl apăra pe Sean. Urmărind făgăduința războinică din ochii ei și fermitatea buzelor și a bărbiei, își aminti de dilema pe care o avusese. Poate că părea delicată și fragilă, dar exista în ea o trăsătură puternică – încăpățânare de oțel. Toată nobilimea din împrejurimi admirase tăcut felul în care se descurcase ca stăpână a clanului încă de când neamul Carrick făcuse un lucru neașteptat și o alesese în acest rol. Se îndoia că ea se așteptase la asta, dar până acum făcuse o treabă foarte bună.

Și era limpede că poziția ei și conducerea clanului erau o provocare a sorții pentru el.

Chiar avea de gând să facă asta?

Se părea că da.

– În interesul planului nostru, indiferent care e acela, câți de aici știu că am fost cărat sus inconștient?

– Sean și Mitch te-au strecurat sus pe treptele din spate. Nimeni în afară de ei nu știe că te afli aici.

– Bun.

Îi cunoștea foarte puțin pe cei doi bărbați din serile petrecute la hanul de prin partea locului. Erau cu capul pe umeri și nu bârfeau, nici măcar când erau beți.

Tot timpul acesta, Niniver îl privi nesigură.

– Ai putea avea o vânătaie sau două. Ești destul de mare și greu și le-a fost greu să te care pe palier.

Probabil că lucrul acesta explica durerea de la un șold și de la un umăr. Încercă să gândească – să plănuiască –, dar mintea încă îi era un pic tulbure. Dar ea se afla acolo, iar el, la urma urmei, era la cheremul ei.

– Așadar, sunt aici, unde doreai să fiu. O privi. Și se pare că te ajut să-ți rezolvi problema. Când ea îl privi în ochi, în loc să se arate vinovată, el avu sentimentul că Niniver își ascundea încântarea. Deci, continuă el arcuindu-și sprâncenele, cum propui să procedăm?

Ea clipi, apoi se adânci din nou în fotoliu. Împreunându-și mâinile în poală, îl fixă cu o privire foarte serioasă.

– Așa cum ți-am sugerat acasă la tine, dacă stai o vreme în preajmă, ceilalți vor vedea că ești aici, supraveghind, și vor înceta presiunile.

Posibil.

– Locuiesc la nici șase kilometri depărtare. Pot călări înainte și înapoi...

– Nu. Buzele ei se strânseră cu încăpățânare. Asta nu o să funcționeze.

El îi studie expresia – sută la sută hotărâtă.

– De ce? o întrebă.

Nu era o femeie capricioasă; trebuia să existe un motiv.

Din nou, își mușcă buza de jos; el voia să tragă de ea, ca să i-o elibereze. Cu dinții lui. Se părea că gândul acela nu i se citi pe față. După altă secundă în care ea îi studie trăsăturile, își eliberă buza aceea fascinant de plină și spuse:

– Conacul este o casă a clanului. Tradiția dictează că această casă este întotdeauna deschisă membrilor clanului, așa că ușile nu sunt niciodată încuiate. Nici măcar noaptea. Făcu o pauză, apoi continuă:

După cum am spus, câțiva dintre bărbați au devenit... mai insistenți în ultimul timp. Rivalitatea dintre ei îi împinge să facă diverse lucruri, să acționeze în feluri în care nu ar acționa altfel și... Este o tactică veche, nu? O cale de a forța o căsătorie. Și nu este deloc dificil pentru nici unul dintre membrii clanului să afle care încăpere din casă este a mea – și sunt singura membră a familiei care locuiește acum aici, singura persoană care are încăperi la etajul acesta.

Sângele i se răci în vene. Căscă ochii la ea, dar, indiferent cât de mult dori să o liniștească, să îi alunge temerile – să îi spună că erau fanteziste și că trebuia să le ignore –, nu putu. Pentru că nu erau. Acela chiar *era* un loc izolat al provinciei, iar problemele precum căsătoriile din clan încă erau – uneori – aranjate în maniera vremurilor trecute. Dacă membrii clanului ei erau hotărâți să-i câștige mâna – și se părea că unii dintre ei credeau că aveau o șansă, indiferent de protestele ei –, dacă aceștia se amăgeau crezând că puteau reuși dacă încercau să o oblige...

Se trezi mârâind la gândul acesta.

Cu privirea fixată pe chipul ei, încuviință încet din cap.

– În regulă. O să rămân la conac.

Ea avea dreptate; el trebuia să stea acolo chiar și noaptea, pentru a fi un scut eficient, iar pentru că era, se pare, destinat să accepte poziția de apărător al ei, intenționa să fie al naibii de eficient.

Nu îi scăpase faptul că ea – alături de soartă și de Doamnă – nu îi dădeau pur și simplu o misiune, ci îl împingeau cu forța să devină protectorul și apărătorul ei. Era un rol pentru care fusese născut; avea să i se potrivească precum o mănușă și să se împletească perfect cu personalitatea și caracterul lui. Presupusese întotdeauna că urma să facă un astfel de lucru, în cele din urmă, pentru o anumită femeie. Însă nu crezuse că femeia aceea avea să fie ea – că soarta și Doamna Văii aveau să fie atât de binevoitoare.

Nu era încă sigur că erau într-adevăr binevoitoare, dar calea care i se deschidea în față păru limpede: „Fă ce ți se spune și află!"

Încă nu era complet lucid; atenția lui asupra aspectelor practice încă era încețoșată. Lăsând deoparte grijile legate de soartă și de destin, se concentră, iar un gând relevant se ridică din cazanul clocotitor al gândurilor sale.

– Cine mai trăiește aici, în casă?

Își concentră din nou atenția asupra lui Niniver. Avea o însoțitoare sau erau cu adevărat singuri, el și ea, sub acoperișul ei?

Niniver răspunse prompt:

– Bătrâna mea guvernantă, Hilda, are un apartament la etaj. Acum, că tatăl și frații mei s-au dus, obișnuiește să coboare și să ia cina cu mine.

El încuviință din cap.

– Este de ajuns.

Ea știa că el se referea la regulile de decență.

Marcus aruncă o privire către fereastră.

– Unde anume în casă e camera aceasta?

– Ne aflăm în aripa principală – aceasta este încăperea alăturată camerei mele.

Răspunse simplu și așteptă replica lui.

În mod previzibil, el se încruntă.

– Nu este un lucru înțelept.

Îl putu vedea meditând la tot ce auzise despre casă.

În cele din urmă, el spuse:

– Ai o aripă pentru vizitatori. Pot folosi aceeași cameră în care a locuit Thomas când a stat aici.

– Nu, nu poți. Când el se încruntă destul de tare, ea continuă cu mult calm: Aripa vizitatorilor se află în partea opusă locului în care ne aflăm și față de camera mea. Își înclină capul și spuse mai încet: Ușile casei unui moșier nu sunt niciodată încuiate. Dacă ești în capătul celălalt al casei, cum o să știi dacă vine cineva după mine?

Marcus o privi preț de câteva secunde, apoi își lăsă capul pe spate, privi fix la tavan și scoase un oftat. Și-ar fi dorit să cadă din nou în pat și să întrebe universul: „De ce eu?“, dar Niniver nu ar fi înțeles, iar el cu siguranță nu avea de gând să-i explice modul în care îl afecta. În mod limpede, ea habar nu avea de asta, altfel nu ar fi considerat că instalarea lui în încăperea de lângă camera ei o proteja de pericol.

Era mai degrabă ca și cum schimba un posibil pericol cu siguranța unuia mult mai mare.

În mod cert, soarta îi dădea un semn, șoptindu-i seducător în timp ce făcea ca totul să se aranjeze de la sine... De fapt, nu avea prea multă încredere în soartă, dar, în circumstanțele date, nu avea de gând să o contrazică.

Coborându-și privirea din tavan, se uită la Niniver, pe care, chiar dacă ea știa sau nu, soarta i-o înmâna pe o tavă de argint.

– În regulă. Dacă o să stau aici în viitorul apropiat, cum și când am ajuns? Și care este motivul pentru care rămân?

Mintea începea să îi funcționeze din nou.

Niniver răspunse iute:

– Ai venit înapoi cu mine călare. Nu ne-a văzut nimeni sosind, în afară de Sean și de Mitch, iar ei nu vor spune nimic. De atunci ne aflăm în bibliotecă, discutând – flutură din mână – diferite chestiuni. Probabil nimeni nu a fost în bibliotecă azi după-amiază, așa că nu o să se știe că nu este adevărat. Iar acum te afli aici, în camera asta, și rămâi, pentru că ai fost de acord să stai ca să...

Inventivitatea ei se sfârși în punctul acesta; făcu ochii spre el, îndemnându-l să continue.

– Să mă asigur că nu ți se întâmplă nimic nelalocul lui.

Privirea lui rămase asupra ei pentru câteva momente, dar, din nou, ea nu fu sigură că el chiar era atent. Apoi Marcus încuviință din cap ca și cum ar fi fost mulțumit. Foarte bine. Privi eșarfa pe care i-o legase în jurul încheieturilor. Acum, că am căzut de acord cu planul tău, vino și dezleagă-mă!

Sunase mai degrabă ca un ordin, dar ea fu mult prea ușurată pentru a se simți ofensată. Aproape sărind în picioare, merse până la pat. Încetini pe măsură ce se apropie – și fu recunoscătoare când el își schimbă poziția pe saltea ca ea să se poată apleca peste încheieturile lui ca să desfacă nodurile pe care le făcuse fără să-i atingă picioarele.

Marcus își luă privirea de la capul ei plecat și își concentră atenția asupra peretelui. Îi simți parfumul, un amestec subtil de mirosuri florale; se chinui să se gândească la lucruri practice, nu la pielea de porțelan, care sigur era catifelată ca petalele... Se încruntă.

– Trebuie să merg acasă și să îmi iau niște haine.

Încă aplecată peste încheieturile lui, îi aruncă în treacăt o privire.

– Poți trimite mâine după haine. Pentru noaptea asta, sunt destule haine bărbătești aici. Ale lui Norris – privirea îi fugi pe pieptul lui – probabil că sunt mici. Dar hainele tatălui meu ți-ar veni și oricum o să fim doar eu și Hildy la cină.

– Hainele tatălui tău sunt încă aici?

Manachan Carrick murise cu aproape doi ani în urmă.

Îi răspunse ridicând din umeri.

– Nu m-a lăsat inima să îi spun lui Edgar să scape de ele. Trăgân încă de noduri, oftă. Bănuiesc că ar trebui să îi spun să le dea alto bărbați din clan orice mai poate fi de folos.

El simți tristețea care stăruia în glasul ei; dintre cei patru copii ai lui Manachan, ea îl jelise cel mai sincer.

– Cine este Edgar? o întrebă ca să-i distragă atenția atât ei, cât și lui însuși.

– A fost valetul tatei zeci de ani și a avut grijă de toate lucrurile lui. Este din clan.

Eșarfa căzu, în cele din urmă. O trase și se îndreptă de spate, privindu-se de la același nivel. Nu se afla la mai mult de 30 de centimetri distanță.

Un val visceral de poftă trupească îl inundă; ridicându-se din pat, se chinui să se îndepărteze de ea. Ajungând la ușă, puse mâna pe clanță și privi înapoi. Îi surprinse curiozitatea gânditoare din privire în vreme ce îl urmă îndeaproape.

Deschise ușa și o invită să treacă, făcându-i semn cu mâna.

Urmând-o pe hol, își aminti că, așa cum bănuise întotdeauna, soarta nu era o forță binevoitoare; în felul ei obișnuit, viclean și fățarnic, îl prinsese cu o încercare ce se contura a fi mult mai dificilă decât ar fi putut crede.

Coborând scările principale alături de Niniver, Marcus privi în jur. Ea presupuse că bărbatul se străduia să se orienteze în imensa casă veche.

Se simțise mai mult decât ușurată când el fusese de acord să rămână să o ajute, însă încă era tulburată din cauza simplului fapt că el se afla acolo, atât de aproape – mult mai aproape decât fusese în ultimii aproape doi ani. Era neliniștită. Nu credea că ar fi putut suporta ca el să afle cât de tare îi învolbura simțurile, dar era destul de sigură că nu spusese și nu făcuse nimic care să-i trădeze slăbiciunea față de el.

Încă.

Nu era îngrijorată de faptul că o astfel de descoperire l-ar fi putut împinge să profite de ea; știa că era un bărbat de cuvânt – onorabil până în măduva oaselor. Ceea ce o speria era că trebuia să îndure orice gest amabil din partea lui, orice dezamăgire blândă a propriilor așteptări. Când venea vorba de el, nu avea nici o așteptare de natură romantică. El era un Cynster: bogat, de familie bună și dintr-o casă nobilă. Când avea să vină vremea să își aleagă mireasa, putea alege dintr-o mulțime de domnișoare de lume bună din Londra până

în Land's End. Ea nu se putea compara din nici un punct de vedere – mai ales în privința situației ei.

Într-adevăr, nu se putea pune problema unei relații între ei. Ea era o vecină pe care fusese de acord s-o ajute să rezolve ceva de care doar el putea să se ocupe.

Totuși, când se afla acolo, nu era pe deplin sigură ce trebuia să facă în preajma lui.

Instinctul o conduse către bibliotecă; aceasta devenise lumea ei, încăperea în care se simțea cel mai confortabil. Stând în spatele biroului masiv, se simțea cel mai aproape de tatăl ei – nu datorită atașamentului emoțional, ci pentru că astfel înțelegea felul în care acesta condusese clanul. Acolo era locul în care el șezuse de-a lungul anilor petrecuți la cârma neamului Carrick; așezată în același scaun, privind peste birou la aceeași priveliște de-a lungul încăperii. Uneori aproape că putea să îi audă glasul aspru.

Dar nu avea de gând să-i spună asta bărbatului care dădea târcoale în cameră pe urmele ei. Merse direct la birou, trase scaunul uzat, luă loc și puse mai aproape registrele pe care le lăsase deschise.

Își forță ochii să se concentreze asupra vorbelor și a cifrelor, își chinui mintea să citească și să le înțeleagă.

Marcus se plimbă agale prin încăpere, oprindu-se în cele din urmă în fața biroului lat. Îi studie creștetul capului și profilul în timp ce, cu toate dovezile de profundă sârguință, Niniver părea să se adâncească în registre.

Ea începu să își muște buza de jos.

El își schimbă poziția.

În treacăt, Niniver îi aruncă o privire.

– Trebuie să termin de verificat. Flutură cu mâna către registre. Intenționam să fac o mică plimbare călare, dar încăierarea din curtea grajdului m-a zăpăcit.

– Încăierare? Instinctele lui se treziră și, după cum stăteau lucrurile, nu era nevoie să și le înfrâneze. Când, alertată de tonul lui, Niniver îl privi în ochi, el întrebă: Ce încăierare?

Ea ezită, dar numai preț de o secundă, aparent acceptând faptul că îl adusese acolo tocmai pentru asta – să se ocupe de posibilii ei pretendenți.

– Au fost Clement Boswell și Jed Canning – se luptau pentru că fiecare spunea că e preferatul meu.

Își coborî privirea asupra registrelor.

El îi studie expresia tainică și se întrebă cât de multe îi ascundea. Nu conta. Avea să afle destul de curând. Știa cine erau Jed Canning și Clement Boswell – erau cam de vârsta lui, dar aici lua sfârșit orice asemănare. Însă nu erau proști. Nu i-ar fi considerat nici periculoși, dar, pentru o femeie, bărbații puteau să se poarte așa cum în mod normal nu ar fi făcut-o vreodată.

În orice caz, dacă soarta ei era să intervină în încăierări între bărbați ca Boswell și Canning, nu era deloc de mirare că apelase la ajutorul lui.

Era, își dădu seama, cu adevărat încântat de faptul că ea făcuse asta.

Știind cum putea afla mai multe, porni către ușă, dar apoi se opri și se uită în spate, la ea.

– Care sunt numele potențialilor tăi petitori din clan?

Ea îl privi, apoi înșiră o listă. Jem Hills, Liam Forrester, Stewart Canning – precum și fratele mai mare al acestuia, Jed –, John Brooks, Camden Marsh, Ed Wisbech, Martin Watts și cel pe care deja îl amintise, Clement Boswell.

Pentru o clipă, el se gândi la acei bărbați și la felul în care puteau să-i pună piedici în calea către țelul lui personal și mult dorit. Când se concentră din nou asupra lui Niniver, aceasta se întorsese la registrele ei și, din nou, avea acea expresie neliniștită.

O parte din el îl îndemna să tragă de timp și să vadă ce putea face pentru a ridica greutatea de pe umerii ei și pentru a alunga privirea aceea tristă. Fusese crescut și instruit să conducă o moșie fondată pe o fermă mare; aproape sigur o putea ajuta, dar... fiecare lucru la timpul lui. Mai întâi avea să se ocupe de posibilii petitori, apoi să își îndrepte atenția către toate celelalte probleme care o supărau.

Nu îl mai durea capul și ușurința de a face planuri funcționa din nou. Se gândi, apoi se întoarse la birou și așteptă până când ea își ridică privirea.

– Dacă aș putea împrumuta niște hârtie și un creion, le-aș scrie oamenilor mei că deocamdată o să rămân aici.

Fără o vorbă, ea îi înmână câteva foi de hârtie și îi găsi un creion cu un vârf bun.

Se retrase pe canapea și folosi măsuța joasă din fața acesteia pentru a scrie două bilete: unul către angajații lui, informându-i de planul lui de a rămâne la conacul Carrick cel puțin câteva zile și instruindu-i să îi facă un bagaj pe care să-l trimită a doua zi dimineață,

dar și să-i trimită vorbă prin angajații conacului dacă aveau nevoie de el. Adresă cel de-al doilea bilet părinților lui, în Casphairn, care se afla la sud de pământurile Carrick, anunțându-i de schimbul temporar al reședinței, dar fără să dea vreun motiv pentru asta.

Probabil că mama lui avea să zâmbească cu subînțeles, dar fără să îi spună tatălui său motivul. Dacă aveau să se facă presiuni asupra ei, cel mai probabil avea să spună că totul era așa cum trebuia să fie.

Cu siguranță, Marcus spera să fie adevărat... Simțea din ce în ce mai mult că era.

Preferând să nu o deranjeze din nou pe Niniver, lăsă creionul pe masă, băgă biletele în buzunar și părăsi camera în tăcere.

Își făcu drum către curtea grajdului. Îi recunoscu pe Sean și pe Mitch; aceștia stăteau alături de alți doi bărbați, dintre care, dacă își amintea bine, pe unul îl chema Fred. Celălalt era un bărbat mai tânăr, despre care bănui că era un băiat la grajduri.

Fără grabă, se apropie de grup. Toți cei patru bărbați îl salutară respectuos din cap; în mod limpede, îl recunoscuseră.

Sean, observă Marcus, îl privi cu o oarecare neîncredere. Prefăcându-se a nu vedea, scoase biletele din buzunar.

– Am nevoie să trimit astea – unul la Bidealeigh, iar celălalt în Vale.

Sean întinse imediat mâna după bilete.

– Fred și Carson le pot duce.

Marcus zâmbi aprobator și se dădu în spate; în câteva minute, Fred și tânărul băiat la grajduri erau pe cai și plecați. Stând alături de Sean și de Mitch, îi privi pe cei doi călărind pe alee.

– Și acum, dacă sunteți amabili, îmi puteți spune ce știți despre ce se întâmplă pe aici? Lady Carrick m-a rugat să o ajut cu... Își arcui sprâncenele și continuă: Să spunem cu descurajarea altor întâmplări precum încăierarea care a avut loc mai devreme. Cu privirea fixată încă pe chipul lui Sean, adăugă: Mi-ar fi de ajutor dacă aș ști la ce să mă aștept.

Sean îi aruncă o privire lui Mitch. Acesta pufni și flutură din mână.

– Este aici și poate face tot ce are ea nevoie mai bine decât noi. N-am reușit să-i despărțim pe ăia doi mai devreme, nu-i așa? Nu am făcut decât să sfârșim prin a ne lua șuturi în fund.

Ambii grăjdari aveau constituția unor călăreți puțin cam înalți; nici unul dintre ei nu era chiar așa de masiv.

– Mda, bine. Sean se întoarse spre Marcus. Asta este treaba clanului, dacă știi ce vreau să spun.

Marcus știa; aprecie loialitatea care îl făcea pe Sean să fie rezervat. Privi la dealurile din depărtare. După un moment, se uită din nou la Sean și la Mitch.

– Ce ați spune dacă, în schimbul tăcerii voastre în legătură cu starea în care eram când m-ați dus în casă, jur să fac tot ce pot pentru a o apăra pe Lady Carrick de orice neplăcere din interiorul clanului sau din afara lui și, făcând asta, accept să respect intimitatea clanului?

Sean și Mitch se încruntară în timp ce cugetau la vorbele lui.

În cele din urmă, Sean îi aruncă o privire lui Mitch, iar acesta îl privi în ochi.

– Este de ajuns pentru mine.

– Și pentru mine.

Uitându-se din nou la Marcus, Sean încuviință din cap.

– S-a făcut! Deci ce vrei să afli?

Marcus deveni mai relaxat.

– Spuneți-mi tot ce știți despre incidentele care au avut loc și apoi îmi puteți povesti despre bărbații implicați.

Lista de incidente nu era scurtă și includea urmărirea lui Niniver de către câțiva pețitori și distrugerea florilor din grădina pe care o îngrijea cu mâinile ei – din cauza asta, timp de câteva săptămâni, nu avusese flori în salonul ei, căci, desigur, bărbații nu se pricepuseră la culesul florilor.

– Le-au smuls pur și simplu, pe unele cu tot cu rădăcini, zise Mitch.

– O dată, adăugă Sean, după ce l-a trimis pe drumul lui pe cel care venise la ea, cred că a plâns.

Marcus simți cum i se încleștează fălcile. Fusese crescut într-o gospodărie în care îngrijirea plantelor era aproape venerată. Dacă vreun bărbat era vreodată atât de idiot încât să distrugă vreuna dintre plantele preferate ale mamei și ale surorii lui... Chiar nu îi făcu plăcere să își imagineze ce ar fi pățit bărbatul acela.

În afară de asta, avuseseră loc câteva urmăriri călare, plus numeroase încercări de a-i ocupa timpul lui Niniver cu întruniri sociale la care ea nu avusese nici cea mai mică dorință să participe. Cel mai

tulburător incident de până acum era încăierarea recentă din curtea grajdului care – nu fu surprins să afle – fusese mult mai violentă decât lăsase Niniver să se înțeleagă.

– Au strigat lucruri despre ea, iar ea stătea chiar acolo! Mitch înjură încet. Parcă erau orbi, iar ea se albise toată.

– Și nu este ca și cum ar fi o domnișoară fricoasă, spuse Sean. Lucrurile pe care le-a îndurat, atât acum, cât și în timp ce domnul Nolan încă era prin preajmă... ei bine, au făcut-o mai puternică.

Devenind din ce în ce mai sumbru, Marcus clătină din cap.

Sean continuă:

– Dar unele dintre lucrurile pe care le spuneau ar fi întors pe dos stomacul oricărei doamne – au pretins că au avut relații cu ea. A fost dezgustător! Ea este stăpâna clanului! Sean făcu semn din cap către Mitch. Noi, împreună cu ceilalți, am încercat să-i despărțim, dar Clem și Jed sunt prea masivi. Sean aruncă o privire către Marcus. Tu ai fi mai aproape de greutatea lor, dar chiar și așa, cu ei doi aruncându-se unul asupra celuilalt ca și cum nu ar mai exista ziua de mâine... Sean făcu o grimasă. Nu s-au oprit până când domnișoara Niniver nu a strigat la ei.

Mitch își scărpină urechea.

– A sunat ca o zână prevestitoare de moarte, dar cel puțin le-a atras atenția.

– Dar nu i-a plăcut, adăugă Sean. A fost afectată după ce a făcut-o. Tremura ca o frunză când a urcat în șa. Dacă Oswald nu ar fi fost calul ei de atâta vreme și dacă ar fi fost puțin probabil să nu se enerveze, aș fi obligat-o să nu plece călare. Aruncă o privire către Marcus. Din fericire, nu am făcut-o, după cum se pare.

Cu buzele strânse, Marcus nu făcu decât să încuviințeze din cap.

– Acum spune-mi despre bărbații implicați.

Sean și Mitch fură bucuroși să se supună; era limpede că amândoi îi acceptaseră dreptul de a ști – îi acceptaseră jurământul și rolul de apărător al lui Niniver.

Lista pe care i-o dădură se potrivi cu numele pe care i le spusese ea, dar Sean și Mitch îi dădură detalii pe care nu i le ceruse lui Niniver – vârstele și ocupațiile bărbaților, caracterele și temperamentele acestora, precum și pozițiile pe care le aveau familiile lor în interiorul clanului. Obișnuit să țină socoteala detaliilor vieților unei pleiade de veri de diferite grade, ca să nu mai vorbim despre o listă lungă

de legături de familie, Marcus nu avu nici o problemă în a reține totul, gata oricând să își amintească orice avea nevoie.

Cunoașterea abilităților adversarului era una dintre primele cerințe pentru gândirea unei apărări eficiente – sau, după cum părea să fie în situația de față, a unei ofensive potrivite.

Când Sean și Mitch încheiară, în sfârșit, Marcus încuviință din cap.

– Mulțumesc.

După ce acceptă oferta celor doi de a-l ajuta în orice fel posibil să o scutească pe Niniver de alte necazuri, merse înapoi în casă.

Pe Niniver nu o înșelaseră când apelase la el și insistase să-și țină promisiunea de a o ajuta cu această anumită problemă. Acum, când el înțelesese mai bine lucrurile pe care ea le înfruntase, nu mai încăpea nici o îndoială că, în ce privea rezolvarea acestor probleme, el era omul potrivit.

Intră în holul din față și dădu peste majordom, Ferguson; îl mai întâlnise pe om într-o vizită trecută.

– Lady Carrick este tot în bibliotecă?

De vârstă mijlocie, încărunțit, dar încă drept, Ferguson îl cercetă cu o suspiciune reținută.

– Așa cred, domnule.

Marcus se gândi că trebuia să afle care era poziția lui Ferguson în clan și dacă era sau nu înțelept să-i ceară ajutorul în cauza protejării stăpânei sale. Pentru moment, doar înclină capul. După ce cugetă câteva secunde, se îndreptă spre scări și urcă.

Din tot ce spuseseră Sean și Mitch, înțelese că nici unul dintre petitori nu se încumetase încă să ia cu asalt pereții conacului. Așadar, ar fi trebuit ca ea să fie în siguranță în bibliotecă, îngropată în registrele ei. Între timp, el putea să folosească timpul petrecut departe de tulburătoarea ei prezență pentru a se gândi la ce aflase și, poate, să înțeleagă mai bine problema pe care o întrezărea, inevitabil, la orizont.

Ajunse în capătul scărilor și păși în galerie. În loc să se întoarcă direct în încăperea pe care ea insistase ca el să o folosească, dădu ocol primului etaj. Niniver menționase că în momentul de față doar ea avea camere pe acel etaj – așadar, nu avu nici o reținere în a deschide ușile și a arunca o privire înăuntru. În clipa în care deschise ușa încăperii din stânga camerei lui, știu că aceea era a ei – îi simți

parfumul, inconfundabil și atrăgător. Închise iute ușa aceea și merse mai departe.

Găsi arcada care ducea la ceea ce presupunea a fi aripa vizitatorilor. După ce merse până în capătul acesteia, fu nevoit să admită că nu ar fi fost bine dacă ar fi avut o cameră acolo, la o distanță așa de mare de a ei. Se întoarse în aripa principală și exploră direcția opusă, descoperind ușa care ducea la ceea ce, după praful care acoperea totul, presupuse că era așa-numita aripă abandonată.

Resemnat, se întoarse în camera de lângă cea a lui Niniver. Intră, închise ușa și apoi, nervos și nerăbdător, merse la fereastră.

Ziua pălea; privi afară la o grădină împrejmuită, care părea a fi îngrijită cu atenție. Culorile florilor care se legănau ieșeau puternic în evidență din frunziș, întunecându-se în lumina care se stingea. O poartă veche și ruginită era la intrare, cu un semn scris de mână pe care se putea citi „ Nu intrați". Evident, pentru a preveni alte jafuri ale hoardei de petițori.

Deși grădina exploda de viață în plină floare, privind îndeaproape, văzu câteva straturi răvășite unde ar fi trebuit să fie plante, dar nu mai erau.

Priveliștea îi trezi acele instincte pe care îi era din ce în ce mai greu să le controleze, insistente și provocatoare. Acum, că acceptase faptul că soarta lui era legată de cea a lui Niniver – că, în cele din urmă, ea era doamna sortită să îi fie mireasă – partea cea mai primitivă din el o vedea ca fiind a lui. A lui, să o protejeze și să o apere.

A lui, să o aibă.

Era un lucru bun, dar instinctele îl împingeau să nu ia în considerare obstacolele întâlnite în cale.

Iar cel puțin unul dintre acele obstacole era unul pe care nu se așteptase să-l înfrunte. Complicațiile care puteau apărea când te căsătoreai cu o doamnă care conducea un clan nu fuseseră o problemă asupra căreia să cugete până atunci.

Dar acum era nevoit să acorde atenție acestui lucru – ba, mai mult, să găsească o cale prin care mai degrabă să alunge decât să ocolească posibilele dificultăți.

Nu-i era încă limpede cum să facă asta și cum să se asigure că Niniver avea să-i fie soție. Până acum, doar bănuise că exista o problemă, destul cât să știe că aceasta exista, pândind ca o capcană ascunsă, care-l aștepta să cadă în ea.

O bătaie în ușă îl aduse înapoi din contemplarea priveliștii și îl scoase din reverie.

– Intră.

Ușa se deschise și lăsă să se vadă un tânăr înalt și uscățiv, cu trăsături întunecate și cu o înfățișare destul de cadaverică. Acesta făcu o plecăciune formală și țeapănă.

– Sunt Edgar, domnule. Lady Carrick m-a informat că rămâneți o vreme și că, până ce o să vă fie aduse hainele, ați putea primi cu bucurie niște haine de seară și, poate, niște haine pentru noapte.

Marcus încuviință din cap.

– Mulțumesc.

Edgar măsură din priviri înălțimea lui Marcus, ezită, apoi spuse:

– Dacă ați fi atât de amabil încât să veniți în apartamentele bătrânului moșier, poate că ar fi mai ușor să alegem ce v-ar veni bine.

Marcus fu bucuros de acord; era curios ce putea descoperi în camerele private ale lui Manachan despre răposatul proprietar. Deși îl întâlnise pe tatăl lui Niniver în câteva ocazii, nu îl cunoscuse bine. Părerea lui despre Manachan se baza foarte tare pe ceea ce auzise la cumnatul lui. Thomas era nepotul lui Manachan și fusese apropiat cu bătrânul cel zgârcit. Dar, dacă avea să se căsătorească cu Niniver, atunci, dată fiind situația, părea înțelept să afle tot ce putea despre răposatul ei tată.

Edgar îl conduse prin galerie și trecu de ușa cea mare care, după cum descoperise, dădea în apartamentul principal. Edgar deschise apoi ușa următoare, un lambriu mai îngust, și intră. Marcus îl urmă într-o garderobă înțesată.

Una care, era limpede, încă avea hainele gazdei dintr-o viață întreagă.

Oprindu-se în prag, Marcus îl văzu pe Edgar încruntându-se înainte de a deschide ușile dulapului.

Inspectând ofrandele astfel dezvăluite, Edgar murmură:

– Cred că aici ar trebui să găsim ceva care să vă vină.

Tonul vocii lui exprima resemnare. Marcus înaintă în încăpere și închise ușa. Pe fereastra fără perdele pătrundea destulă lumină.

Deși era capabil să-și aleagă singur hainele, Marcus îi îngădui lui Edgar să-l îndrume. Găsiră o jachetă de seară care, închisă la nasturi, îi venea destul de bine la umeri, deși era cam largă la mijloc. Marcus se privi în oglinda înaltă.

– O să treacă de inspecție, cel puțin pentru o seară.

Edgar strâmbă din nas ca și cum privelișteа îi ofensa standardele de croitor.

– Măcar în seara aceasta o să luați cina doar cu Lady Carrick și cu domnișoara Hildebrand.

Probabil că domnișoara Hildebrand era bătrâna guvernantă a lui Niniver.

– Domnișoara Hildebrand se află aici de mult timp?

– A venit când domnișoara Niniver era o copilă. Pe atunci, soția bătrânului moșier încă era în viață. Examinând și dând deoparte diverse perechi de pantaloni, Edgar continuă: Am fost surprinși că a rămas după ce nu a mai fost nevoie s-o instruiască pe domnișoara Niniver. Nu era de acord cu purtările bătrânului moșier și nu făcea parte din clan. Dar îi este devotată domnișoarei, așa că a rămas pentru ea.

Așadar, Hilda Hildebrand era alt potențial aliat. Și avea să o întâlnească în seara aceea la cină – un motiv suficient pentru a acorda atenție felului în care arăta.

Toți pantalonii lui Manachan, de seară sau nu, erau mult prea mari în talie și prea scurți. În cele din urmă, Edgar îl conduse pe Marcus în fosta cameră a lui Norris; acolo, găsiră o pereche de pantaloni potrivită cu jacheta de seară, cămașa și vesta pe care le aleseseră din dulapul lui Manachan și, de asemenea, o bluză și pantaloni în care să doarmă.

Marcus le studie.

– Bluza este prea strâmtă, dar pantalonii sunt buni.

Edgar păru ușor scandalizat.

– Să ne întoarcem în camera moșierului. Sunt sigur că acolo putem găsi o cămașă pentru dumneavoastră. Și o să aveți nevoie de o lavalieră.

Găsiră lavaliera destul de ușor, dar toate cămășile lui Manachan erau demodate și mari. Marcus îi îngăduie lui Edgar să îi dea una, dar știa că nu avea să o poarte; l-ar fi făcut să se simtă așa cum își imagina că se simțeau surorile lui, învăluite în lungile lor cămăși de noapte.

Când, triumfător și, cu siguranță, cu o stare de spirit mai bună, Edgar îi dădu lui Marcus teancul de haine, el le acceptă cu mulțumiri. Apoi ezită.

Edgar îl privi întrebător.

– Să fiu sincer, zise Marcus, sunt destul de surprins să văd că hainele bătrânului moșier sunt încă aici, ca și cum el ar fi în viață. În Vale, când moare cineva, împărțim hainele folositoare și alte lucruri celor care le-ar putea folosi. Considerăm că asta face parte din onorarea morților noștri – faptul că bunurile lor continuă să fie folositoare celor vii. Un ultim act de mărinimie în numele lor și o amintire pentru cei care primesc lucrurile.

Nu fu în întregime surprins când Edgar încuviință grav din cap.

– Da, clanul are același obicei. Edgar aruncă o privire spre rândurile de haine îngrămădite în dulap, apoi închise ușile. Ca să vă spun adevărul, eu, Ferguson și doamna Kennedy am discutat despre asta de mai multe ori, dar... nu simțim că putem să ne băgăm. Domnul Nolan a refuzat să se gândească la asta, iar acum, că a plecat dintre noi... Ei bine, domnișoara Niniver – Lady Carrick – pare că încă nu vrea să renunțe la amintirea tatălui ei, după cum s-a dovedit. Nu vedem cum am putea s-o obligăm.

Lui Niniver îi era, într-adevăr, greu să ia decizia, însă Marcus simți că ea știa că venise vremea să o facă. Apoi cugetă câteva secunde și zise:

– Dacă aș putea face o sugestie... Lady Carrick nu duce lipsă de forță interioară. Are coloană vertebrală.

Edgar își coborî capul.

– Da, așa este.

– Și totuși, așa cum tu și alții ați observat pe bună dreptate, ea găsește că este greu să se hotărască după cum bănuiesc, să renunțe la ultimul lucru care îi amintește de tatăl ei. Marcus ridică grămada de haine. Și, deși sunt de acord că dumneata și ceilalți nu puteți, pur și simplu, să luați decizia aceasta pentru ea, mă întreb dacă, atunci când i-ați sugera că alți membri ai clanului – cei la care ar ajunge unele haine – au nevoie de ele, ar putea să dea cu mai multă ușurință ordinul. Am observat că are tendința de a acționa în mod decisiv în orice problemă socotită a fi spre binele clanului. Se strădui să pară inocent în vreme ce rosti: Ar putea fi o dovadă de bunăvoință dacă dumneata și ceilalți ați propune să împărțiți hainele tatălui ei în lumina aceasta.

Edgar păru foarte impresionat. Un moment mai târziu, chipul i se lumină, apoi încuviință din cap.

– Eu... noi nu ne-am gândit astfel la asta, dar aveți dreptate. O să vorbesc cu Ferguson și cu ceilalți. Ferguson o să găsească modul cel mai potrivit de a se exprima.

– Excelent.

Marcus se întoarse și părăsi garderoba. Edgar îl urmă, cu un pas aproape sprințar. Se despărțiră, iar Marcus își duse hainele în cameră.

În vreme ce le așeza pe pat, pregătindu-se să se schimbe pentru cină, fu conștient de sentimentul de mulțumire îngâmfată. Fără îndoială, ajutorul dat lui Niniver în privința hotărârii de a se ocupa de hainele tatălui ei decedat era o problemă foarte mică. Cu toate astea, era primul lui succes în ceea ce, dacă era să dea crezare sorții și Doamnei Văii, îi fusese destinat ca sarcina lui de-o viață – și anume să aibă grijă de Niniver Carrick.

Capitolul 3

Niniver își studie reflexia în oglinda înaltă din colțul dormitorului ei și își mușcă buza de jos.

Rochia de seară din mătase de culoarea prunei, pe care Ella, camerista sa, o scosese din garderobă, îi încălzea tenul palid, iar corsajul strâns pe corp și decolteul în formă de inimă îi scotea în evidență sânii, care păreau oarecum mai plini decât se așteptase ea. Prin contrast, talia ei părea incredibil de mică. Slavă Domnului, croitoreasa ei din Edinburgh insistase să reducă volumul fustelor care i se întindeau pe șolduri și se revărsau pe podea, în așa fel încât, în ciuda faptului că era atât de scundă, lărgimea fustelor nu o făcea să pară minionă.

Evenimentele sociale la care luase parte în ultimul an puteau fi numărate pe degetele de la o mână, iar la toate purtase doliu sau haine cernite. Dar cele șase luni de doliu pentru moartea lui Nigel trecuseră, iar ea simțea că avea nevoie de o rochie cu mai multă... energie pentru a o ajuta să-l înfrunte pe Marcus la cină. Sau chiar și în salon.

În vreme ce o parte a minții ei șovăia – culoarea era potrivită? Era decolteul prea îndrăzneț? Sau nu era destul de îndrăzneț? –, partea

ei mai practică și mai prozaică o luă în derâdere și îi spuse să își continue seara.

Poate că Marcus avea să o privească, dar, ca toți ceilalți bărbați, nu avea să o *vadă*. Era stupid, dincolo de orice imaginație, să își facă griji în legătură cu felul în care arăta de dragul lui și, cel mai probabil, o pierdere de timp.

– Asta o să fie exact ce trebuie ca să împodobească rochia.

Venind în spatele lui Niniver, Ella îi puse în jurul gâtului un lanț lung de aur de care atârna un pandantiv mare de granat, gravat cu chipul mamei ei. Pandantivul era o frumos, dar discret; era, într-adevăr, ornamentul perfect care să completeze rochia.

Ridicând o mână pentru a atinge pandantivul, își privi reflexia în timp ce Ella se chinuia cu încuietoarea. Când Ella își îndreptă spatele și se dădu înapoi, Niniver dădu din cap.

– Mulțumesc. Este o alegere inspirată.

Pentru ceea ce îi trebuia în seara aceasta, rochia și pandantivul aveau să fie, într-adevăr, de folos. Împreună, deveneau o armură eficientă.

Se întoarse și merse la măsuța de toaletă. Așezându-se pe scăunel, întinse mâna după cutia de bijuterii, apoi făcu semn spre păr.

– Poți să începi. Eu o să-mi caut cerceii de granat.

În timp ce Ella îi desfăcu cocul strâns în care își prinsese părul lung pe timpul zilei, Niniver scotoci în grămada pirateresc de bijuterii făcute talmeș-balmeș în cutia de lemn de trandafir. Ca singură fiica a familiei timp de câteva generații, moștenise mai multe bijuterii, dar, cum interesul ei față de astfel de lucruri era cel mult trecător, nu se deranjase niciodată să le aranjeze.

Până când găsi perechea de cercei simpli de granat, Ella prinse ultimele bucle ale coafurii pentru seara aceea. Niniver aruncă un ochi în oglindă și clipi.

Cu ochii mari, sorbi priveliștea. Se gândea atât de rar la felul în care arăta, încât dorea să uite cât de mult putea să semene cu o zână delicată. În mod obișnuit, înfățișarea de zână nu era utilă, nu atunci când avea de discutat afaceri cu bărbații. Dar în seara aceasta...

Ridică privirea, întâlni ochi Ellei în oglindă și zâmbi.

– Mulțumesc. O să meargă de minune.

Ella strălucea.

– Arătați minunat, milady. Și, dacă pot să îndrăznesc, este drăguț că prezența domnului Cynster aici vă dă ocazia să străluciți astfel.

Niniver ascunse un zâmbet ironic; nu era ca și cum avea vreo rivală împotriva căreia să strălucească.

Cu toate astea, se simți mulțumită în timp ce își agăța cerceii de granat de lobul urechilor, fiind destul de încrezătoare încât să coboare fără prea mulți fluturi care să i se învârtă prin stomac.

Încă nu îi venea să creadă că o făcuse – că mersese cu adevărat la Bidealeigh și îi ceruse ajutorul lui Marcus, darămite, deși în mod accidental, că îl făcuse să își piardă cunoștința și apoi, mai mult sau mai puțin, îl răpise.

El fusese mult mai înțelegător decât se așteptase ea. De fapt, acum, când se gândea la asta, păruse aproape... resemnat.

Nu că avea vreo importanță; el se afla acolo, iar asta era tot ceea ce îi trebuia ei. Chiar dacă încă nu fusese solicitat să se poarte în vreun fel, ea deja se simțea mai puțin îngrijorată, mai puțin agitată – mai puțin temătoare că unul dintre bărbații din clan avea să întreacă măsura și să comită vreun act pe care toți aveau să-l regrete.

Faptul că îl avea pe Marcus la conacul Carrick, ocupând încăperea alăturată celei camerei ei, redusese cu adevărat șansele ca o astfel de întâmplare îngrozitoare să aibă loc.

Răsună în toată casa sunetul gongului care îi chema în salon. Ridicându-se, aruncă o ultimă privire reflexiei din oglindă. Să îl aibă acolo pe Marcus și să îl țină oricât timp avea să fie nevoie pentru a scăpa de căpățânile goale ale bărbaților nechibzuiți din clanul ei merita cu siguranță efortul de a-și înăbuși reacțiile pe care i le trezea. Merita efortul de a se strădui să-l distreze în maniera în care el se aștepta la vremea serii.

Mergând spre ușă, își aminti că măcar cu atât îi era datoare. În ciuda reticenței inițiale, o făcuse să-și recapete încrederea în el, confirmându-i că el era genul de gentleman – genul de bărbat – în care impulsul de a ajuta o domnișoară aflată la ananghie era atât de adânc înrădăcinat încât, indiferent de dorințele lui, nu putea să-i întoarcă spatele.

Acum, când el fusese de acord să o ajute, știa că avea să o facă. Ba mai mult, știa că nu avea să plece până când orice amenințare la adresa ei avea să dispară.

Simțindu-se mai încrezătoare, mai liniștită decât fusese de săptămâni bune, deschise ușa și se îndreptă spre scări.

*

Marcus își lega lavaliera când auzi cel de-al doilea gong. Un minut mai târziu, auzi ușa lui Niniver deschizându-se și închizându-se, apoi pașii ei trecură pe lângă ușa lui, semn că ea se îndrepta spre scări.

Își studie reflexia. Nu avea acul lui de safir sau alt ac pentru a prinde cutele lavalierei de la gât, așa că doar trebuia s-o aranjeze. Sperând că Flyte își amintise să-i împacheteze acul alături de perie, își trecu degetele prin păr, scutură din cap pentru a-și aranja buclele, apoi se întoarse către pat, ridică haina de seară și o îmbrăcă.

Degetele i se duseseră către nasturi; îi încheie iute, studiindu-se cu un ochi critic în oglinda înaltă din colț. Se simți curios de prost îmbrăcat fără ceasul lui cu lanț și fără ac, dar acesta nu era, la urma urmei, un eveniment social important.

Pe de altă parte, avea să se afle în fața domnișoarei Hilda Hildebrand, fostă guvernantă și acum însoțitoare, așadar un anumit grad de grijă vestimentară era necesară. Nu își putu aminti să fi dat vreodată cu ochii de domnișoara Hildebrand, dar, dacă aceasta o însoțise pe Niniver la Balurile Vânătorilor în ultimii ani, putea să îl cunoască bine, cel puțin din vedere și, cel mai probabil, după reputația lui.

În vreme ce se îndrepta spre ușă, se întrebă care era opinia domnișoarei Hildebrand în ceea ce îl privea – favorabilă sau...? În ciuda preferinței lui de a locui în Vale, nu fusese un călugăr – nici pe departe –, dar în toate legăturile lui fusese discret. Cu ceva noroc, domnișoara Hildebrand avea să-l accepte așa cum se prezenta – în această situație, avea să fie aproape de adevăr; intențiile lui față de Niniver poate că nu erau inocente, dar erau onorabile.

În timp ce merse către scări și apoi coborî, nu auzi și nu văzu pe nimeni altcineva. Pășind pe dalele holului din față, văzu că ușa salonului fusese lăsată larg deschisă, ca o invitație. Nici un sunet de conversație nu ajunse la urechile lui pe măsură ce se apropia; se întrebă dacă nu cumva Niniver aștepta în altă parte... Ajuns în pragul ușii, își dădu seama că nu era așa.

Ea se plimba încoace și încolo prin fața șemineului, nu agitată, ci, simți el, cu o ușoară nerăbdare. Îl văzu și se opri.

– Ah, bine. Ai găsit drumul.

„Nu a fost greu..." Limba lui nu păru în stare să rostească acele cuvinte, nici altele. Mintea și simțurile lui fuseseră acaparate.

Trecură câteva secunde înainte să le facă să funcționeze din nou, reușind să tragă aer în piept. Nu o mai văzuse pe Niniver la un bal sau altundeva de câțiva ani. Între timp, înflorise.

Hainele ei de călărie nu îi avantajau deloc silueta, dar rochia mov-cărămizie pe care o purta era cu totul altfel. Combinată cu coafura mai elaborată, îi evidenția la maximum farmecele din cale-afară de încântătoare, creând o imagine demnă de fanteziile unui bărbat.

De fanteziile lui, cel puțin.

Era atât de atrăgătoare, încât fu nevoie de un efort palpabil de a-și lua privirea de la ea și de a o întoarce către doamna cu înfățișare severă, cu păr negru și chip ca o secure, care ședea pe canapea. Îmbrăcată într-o rochie gri-deschis, guvernanta de odinioară a lui Niniver era o femeie masivă, cu oase mari, care emana o aură fioroasă.

În vreme ce Niniver îl cerceta cu privirea ei obișnuită deschisă și directă, ochii Hildei Hildebrand se îngustară, iar buzele i se strânseră într-o dezaprobare crescândă.

Uitând de impactul înfățișării lui Niniver, el își obligă trăsăturile să se relaxeze într-un zâmbet și înaintă pentru a face o plecăciune în fața dragonului.

– Domnișoara Hildebrand, să înțeleg? Apucând mâna pe care guvernanta o oferi cu șovăire, continuă mieros: În ciuda faptului că suntem vecini, nu cred că ne-am întâlnit vreodată.

După ce îi dădu drumul, se îndreptă de spate și se dădu înapoi.

Domnișoara Hildebrand îl privi cu severitate.

– Într-adevăr, domnule. Dar eu, desigur, am auzit de dumneavoastră. Și trebuie să recunosc că am fost surprinsă să aflu că locuiți în prezent sub acest acoperiș.

Marcus înțelese suspiciunile dragonului. În loc să răspundă, aruncă o privire spre Niniver și așteptă; cum ea era încă în picioare, el nu se putea așeza.

Înțelegând mesajul nerostit, ea merse și se afundă în fotoliul de dincolo de canapea.

– Ți-am spus, Hildy, domnul Cynster se află aici pentru că a fost de acord să mă ajute să rezolv lucrurile în interiorul clanului.

– Într-adevăr.

Îndreptându-se spre fotoliul din fața canapelei, Marcus se așeză și o fixă pe domnișoara Hildebrand cu o privire indiferentă.

– Se pare că Lady Carrick are nevoie de ajutor pentru a-i convinge pe unii dintre bărbații clanului său că nu este interesată să se căsătorească cu nici unul dintre aceștia.

Sprânceana neagră a domnișoarei Hildebrand se ridică într-un scepticism abia ascuns.

– Și acesta este motivul pentru care vă aflați aici?

– Întocmai. Marcus susținu privirea dragonului și o privi pe femeie cum îi digeră refuzul de a adăuga cuvintele „atât și nimic mai mult". Totuși, după câteva secunde de tăcere, el adăugă: Vă asigur că siguranța lui Lady Carrick este cea mai importantă pentru mine și că o să fac face tot ce e necesar pentru a mă asigura că nu o deranjează nimeni.

Privirea Hildei Hildebrand rămase fixată pe chipul lui în timp ce absorbi acea declarație; el aproape că putu să-i vadă gândurile în timp ce își schimbă părerea inițială despre motivul pentru care el se afla acolo în ceva semnificativ mai acceptabil. În cele din urmă, alene, își înclină capul.

– Înțeleg. Mai puțin defensivă, femeia ezită, apoi se aventură: Am auzit că sunteți un gentleman onorabil, lucru la care m-aș aștepta de la un descendent al unei familii ca a dumneavoastră.

El ascunse un zâmbet care ar fi putut părea prea agresiv. După părerea lui, Hilda Hildebrand se considera paznicul virtuții lui Niniver – cu adevărat un dragon. Să o aibă de partea lui putea să se dovedească de ajutor pe termen scurt și, de asemenea, mai târziu, presupunând că soarta nu îl condusese pe cărarea unei grădini, ci, într-adevăr, îl dusese în direcția pe care trebuia să o ia.

Încă nu era sută la sută convins, deși, până acum, toate semnele indicaseră asta.

– Înțeleg că ați cumpărat vechea proprietate Hennessy. Domnișoara Hildebrand își ajustă șalul. Ce planuri aveți cu pământul?

Ascunzând în continuare un zâmbet larg, care deveni și mai recunoscător, răspunse întrebării și inchiziției ce urmă, care ar fi făcut mândru orice tată care intervieva un petitor al fiicei sale.

Niniver se încruntă. Deși nu-i întrerupse, deveni din ce în ce mai neliniștită. Marcus o privi cum își încleștează mâinile în poală, iar degetele i se răsucesc și i se împletesc. Inițial, nerăbdarea ei păru să fie din pricina nervozității; puse asta pe seama îngrijorării ei că întrebările guvernantei aveau să îl alunge. Apoi însă, când

fu limpede că asta nu avea să se întâmple, nervozitatea ei fu înlocuită de nerăbdare.

„Nerăbdare în legătură cu ce?"

Apoi Ferguson apăru în pragul ușii, iar cei trei priviră în direcția lui. Bărbatul făcu o plecăciune.

– Cina este servită, milady.

Niniver se ridică în picioare.

– Mulțumesc, Ferguson.

Marcus se ridică și el, merse până la canapea și oferi în mod galant brațul domnișoarei Hildebrand.

Dând aprobator din cap, fosta guvernantă își așeză mâna pe mâneca lui și îi permise să o ajute să se ridice.

El se întoarse și, zâmbindu-i lui Niniver, întinse celălalt braț drept invitație.

Ea ezită, dar numai preț de o secundă; Marcus avu impresia că nerăbdarea ei năvalnică fu cea care o împinse să pășească alături de el și să-și strecoare mâna micuță pe după cotul lui.

Era ridicol, știa, dar se simți satisfăcut să le conducă pe ambele doamne afară din încăpere.

Niniver merse alături de Marcus, bucuroasă că acesta își potrivise pașii lungi după cei ai ei și ai lui Hildy. Dorea să fi putut să respire cu mai multă ușurință; simțea ca și cum o centură de fier îi încinsese în mod inexplicabil partea de jos a coastelor, strângându-i plămânii, făcând ca fiecare respirație să fie superficială, încordându-i nervii și lăsând-o un pic ametită.

Din fericire, salonul se afla la doar câțiva metri depărtare.

Totuși, se părea că fu destul de departe încât simțurile ei să se revolte, să se îndrepte spre domnul înalt, zvelt și puternic care mergea alături de ea, la o distanță acceptabilă din punct de vedere social, dar destul de aproape încât tot ce era legat de el să-i învolbureze simțurile avide. Simți privirea lui albastră ca miezul nopții atingându-i trecător chipul și fu inundată de un val de simțire înțepătoare, urmat îndeaproape de o căldură la fel de deranjantă. În mod ciudat, își simți nervii mai vii, mai alerți și mai energizați decât fuseseră vreodată, dornici să simtă acea experiență.

Încă se simțea ametită.

În clipa în care trecură pragul, trase aer în piept, își retrase mâna din căldura brațului lui și ocoli masa pentru a se așeza pe scaunul ei obișnuit.

Un lacheu veni să îl tragă pentru ea, dar se opri, apoi se dădu în spate.

Cu coada ochiului, îl zări pe Marcus venind în spatele ei; în loc să o ajute pe Hildy să se așeze, el alesese să facă asta pentru ea. Cu un fluturat din mână neglijent, el îl goni pe lacheu. Niniver ajunse la scaun și se opri. Marcus trecu pe lângă ea și i-l trase.

Afișând un zâmbet vag și îndreptându-l – la fel de vag – în direcția lui, ea își coborî capul drept mulțumire și se așeză.

El împinse ușor scaunul, apoi merse să ocupe scaunul de lângă ea.

Aruncând o privire de partea cealaltă a mesei, Niniver o văzu pe Hildy mulțumind bucuroasă lacheului care îi ținuse scaunul. Neîncrederea inițială a fostei sale guvernante în ce îl privea pe Marcus se risipise, ceea ce era un lucru foarte bun. În ciuda faptului că Hildy nu făcea parte din clan, având altfel o existență relativ retrasă, părerea ei avea o mare influență atât asupra lui Ferguson, cât și a doamnei Kennedy. Cei doi – și, prin ei, clanul – se bazau pe Hildy să aprecieze cu acuratețe efectul oricărei întâmplări asupra poziției sociale a lui Niniver dincolo de granițele moșiei.

Deși la început fusese neîncrezătoare, Hildy îl accepta acum pe Marcus.

Cât timp Ferguson servi supa, Niniver încercă să își amintească ultimul domn pe care Hildy îl acceptase, dar nu reuși, de fapt, să își aducă aminte ca femeia să-și fi coborât vreodată garda până într-atât. În perioada următoare morții tatălui ei și apoi după morțile fraților ei, câțiva dintre prietenii lui Nigel și ai lui Nolan își făcuseră obiceiul de a o vizita, dar ei nu îi plăcu nici unul și nu avu niciodată încredere în vreunul dintre aceștia, iar Hildy fusese mai mult decât bucuroasă să o ajute să-i trimită să își vadă de drum.

Așadar, în ceea ce o privea pe Hildy, Marcus era oarecum o premieră, dar, pe de altă parte, el era de prin părțile locului, familia lui era bine-cunoscută și nu se putea nega faptul că era mult mai prezentabil – și mai înțelegător și gata să răspundă la întrebările lui Hildy – decât oricare dintre vizitatorii ei anteriori.

Și, după spusele lui, el se afla acolo cu un scop; calmându-și fără milă fluturările interioare, își jură în sinea ei să rămână – atât ea, cât și el – concentrată asupra acestui lucru.

Gustară cu toții supa, apoi, ca și cum o auzise, Marcus întrebă:

– În lumina scopului meu aici, ar fi de ajutor dacă mi-ați spune mai multe despre clan.

Le cuprinse cu privirea atât pe Niniver, cât și pe Hildy.

– Câte familii sunt? Câte ferme în total?

Răspunsurile curseră prompt de pe limba lui Niniver.

Marcus continuă cu întrebările. Acestea erau puse cu dublă intenție – avea, într-adevăr, nevoie de o descriere mai detaliată a clanului și a moșiei, însă, în același timp, simțise conștientizarea lui Niniver și emoțiile care o cuprindeau. Era sigur că, în cele din urmă, aveau să se stingă odată ce se obișnuiau cu prezența lui, dar era destul de prudent încât să o distragă între timp.

Își dăduse deja seama că, dacă vorbea despre clan – sau despre orice avea legătură cu acesta –, cu siguranță îi capta atenția.

– Așadar, conacul în sine nu are o fermă propriu-zisă?

– Nu, răspunse ea. Dar grajdurile din preajmă sunt folosite pentru creșterea cailor. Sean, Mitch și Fred se ocupă de asta și furnizează cât de mulți cai pentru clan, așa că nu suntem nevoiți să cumpărăm atât de mulți. Și, desigur, avem țarcuri și hambare pentru provizii, fie când sunt adunați pentru piață, fie când sunt aduși aici pe perioada iernii.

El își aduse aminte ceva ce aflase în urmă cu zece ani.

– După cum îmi amintesc, mulți dintre cei de la fermele limitrofe vin la conac peste iarnă.

Ea încuviință din cap.

– La început, veneau toți, cel puțin în perioada zăpezilor celor mai rele. Acum însă doar fermierii mai mici stau întreaga iarnă. Pentru asta, obișnuiau să folosească aripa abandonată pentru a găzdui toate familiile clanului.

– Cred că, zise Hildy, în ultimii 20 de ani, casele mai mari ale fermelor au devenit mai sigure, așa că acele familii nu au mai avut nevoie să se retragă la conac în timpul iernii.

– Înțeleg.

Marcus se lăsă pe spate pentru a-i îngădui lui Ferguson să ia farfuria; întrebările lui curseseră în tot timpul cinei.

– Dar cum rămâne cu gospodăria, cât de mulți locuiesc în prezent la conac?

Expresia lui Niniver sugeră că aduna nume...

– Douăzeci. Fără să o punem la socoteală pe Hildy sau pe mine și incluzându-le pe vindecătoarea noastră, Alice, și pe cele două ucenice ale ei.

De partea cealaltă a mesei, Hilda Hildebrand prinse privirea lui Marcus, apoi se uită cu subînțeles la Ferguson. Deși mina impasibilă a bărbatului nu trăda nimic, trebuie să se fi întrebat de ce, cu o casă foarte mare pe care o avea la numai câțiva kilometri depărtare, Marcus stătea la conac. Nu explicase acest lucru, nici măcar lui Sean.

În aceste circumstanțe, Marcus își reținu următoarea întrebare: câți dintre cei douăzeci de oameni care locuiau sub acoperișul conacului erau bărbați? Avea nevoie să știe asta și dacă vreunul dintre acei bărbați se putea dovedi o amenințare la adresa lui Niniver. Dar nu voia să sădească această idee în mintea ei, așa că avea să aștepte până a doua zi ca să-l întrebe pe Ferguson; atunci avea să formuleze întrebarea în așa fel încât să nu pară neapărat o confruntare.

Fu servit desertul – o prăjitură ușoară, cu un sos cu lămâie.

În timp ce lacheii strângeau masa, domnișoara Hildebrand se ridică impunătoare.

– Eu și Lady Carrick o să vă lăsăm să vă bucurați de vinul de Porto.

Marcus se ridică și îi trase scaunul lui Niniver. Intenționase să se întoarcă în salon alături de ea și de domnișoara Hildebrand; mai degrabă s-ar fi bucurat de compania lor decât de orice pahar de vin de Porto. Cu toate astea, zăbovind în salon, avea ocazia de a vorbi în privat cu Ferguson – și avea o întrebare pe care trebuia să o adreseze altcuiva în afară de Niniver.

Așteptă până când ambele femei părăsiră încăperea, apoi se prăbuși din nou pe scaun. Lacheii strânseră fețele de masă apoi se retraseră. Ferguson își făcu din nou apariția cu o tavă de argint pe care se aflau pahare și trei carafe.

Așezând tava pe masă, lângă cotul lui Marcus, Ferguson spuse:

– Stăpânul insista întotdeauna asupra acestora trei: coniac, vin de Porto și un bun whisky scoțian.

Ascunzându-și zâmbetul larg, Marcus se întinse după whisky. Turnând o cantitate mică într-un pahar de cristal, așeză carafa înapoi pe tavă.

– Așa cum cred că ai auzit, am fost de acord să o ajut pe Lady Carrick să se ocupe de tulburările recente create de anumiți bărbați ai clanului. Ridică ochii pentru a întâlni privirea calmă a lui Ferguson.

Pentru asta, aș dori să vă întâlnesc pe tine și pe menajeră mâine-dimineață pentru a discuta, dar, în seara aceasta, trebuie să lămuresc un anumit lucru. Se răzgândi și întrebă: Norris. El de ce nu se află aici? Și de ce Lady Carrick simte că nu are nici un drept să apeleze la ajutorul lui?

Ferguson îl privi calm în ochi. Marcus știu exact când bărbatul cu fața împietrită decise să răspundă.

– Răspunsul ține mai mult de domnul Norris decât de domnișoara Niniver. Da, și de bătrânul moșier. A fost un moșier bun – a făcut bine clanului –, dar, în afară de domnul Nigel, i-a ignorat pe ceilalți copii ai săi. Chiar și așa, domnișoara Niniver și-a găsit propria cale. Domnul Nolan a încercat, dar a dat greș și a înnebunit din cauza asta. Domnul Norris... Noi, cei din casă, am fost întotdeauna de părere că a rămas sănătos la cap rupând orice legătură cu vreunul dintre noi. Cu toți, mai puțin cu domnișoara Niniver. Ea a știut cum să ajungă la el. Aș zice că îl înțelege. Dar domnul Norris a plecat – și poate că a fost nevoit să plece. Știu că, indiferent cât de mult insistăm, domnișoara Niniver refuză să-l cheme înapoi. Bărbatul voinic ridică din umeri. Și poate că are dreptate.

Marcus îl privi în ochi pe Ferguson preț de câteva secunde, apoi încuviință din cap și se uită la lichidul precum chihlimbarul din paharul său.

– S-ar putea să aibă dreptate.

Începuse să înțeleagă că, pe lângă alte abilități, Niniver citea oamenii destul de bine. Cu siguranță, pe cei apropiați de ea.

Ferguson se foi, dar nu se retrase. Când Marcus ridică privirea pentru o clipă, curios să afle motivul pentru care bărbatul zăbovea, Ferguson se concentră asupra carafelor și întinse mâna să le rearanjeze pe tavă.

– Servitorii din casă... Ei bine, suntem din clan și noi, așa că vorbim, sigur că o facem. Poate că nu suntem din aceeași clasă cu familia Carrick, dar ni se pare că toți bărbații din viața domnișoarei Niniver – cei care ar fi trebuit să fie aici ca să aibă grijă de ea, la care avea dreptul să se aștepte să fie aici pentru ea –, toți acei bărbați, până la cel din urmă, s-au dus și au lăsat-o să se ocupe singură de clan. Și să fiți sigur că – privirea aspră a lui Ferguson se ridică pe chipul lui Marcus –, dacă ea nu ar fi fost aici, clanul s-ar fi destrămat. Nu am avut de ales decât să o întrebăm, deși este doar o fată, dar și-a asumat responsabilitatea fără se clipească și a dus povara fără să se plângă.

Ferguson se opri. Marcus văzu mândria și respectul care luceau în ochii bătrânului. Apoi buzele i se contorsionară, iar bărbatul se întoarse.

– Doar că nouă ni se pare greșit că trebuie să le facă singură pe toate și nu există nici un bărbat care să fie destul de puternic să stea alături de ea.

Dar exista. Marcus se afla acolo și exact asta avea de gând să facă. Dar nu spuse nimic despre asta – nu încă.

Îl privi pe Ferguson părăsind încăperea, apoi își goli paharul și se ridică.

Mergând spre salon, recunoscu în sinea lui că, indiferent cum aveau să evolueze lucrurile între el și Niniver, mândria, respectul și devotamentul pe care ea le avea din partea capetelor mai experimentate din clan erau un lucru de care el trebuia să țină seama – să le păstreze și să se asigure că nu avea să facă nimic pentru a le știrbi.

Trei ore mai târziu, Marcus stătea lungit pe spate în mijlocul patului din camera alăturată celei a lui Niniver și privea razele luminii lunii alunecând pe tavan. Somnul fugea de el; mintea îi era plină de Niniver.

Deloc surprinzător, date fiind evenimentele zilei. Iar după cină, ora pe care o petrecuseră în salon adusese și mai multe dezvăluiri. Când se alăturase celor două doamne, Niniver devenise din nou sperioasă, dar de data aceasta din cauza a ceea ce ea percepea ca fiind lipsa de înzestrări feminine prin care să-l distreze.

El își mușcase limba ca să nu spună că era de ajuns ca ea să stea pur și simplu în fotoliu, iar el s-ar fi considerat destul de distrat doar privind-o. În schimb, sugerase ca *el* să cânte la pian pentru *ea* – o idee destul de ciudată încât să o facă să clipească surprinsă, iar el să aibă timp să meargă la frumosul instrument care stătea într-un colț, să îl deschidă, să ia loc și să își așeze degetele pe clape.

Domnișoara Hildebrand sugerase iute că Niniver ar fi trebuit să-l acompanieze cu vocea. Ea ezitase, dar el își trecuse degetele peste clape și întrebase ce gen de cântece prefera, iar ea consimțise și venise să stea în picioare lângă umărul lui. El încercase acordurile de început ale unei cunoscute melodii populare. Își dăduse seama când ea trăsese aer în piept, apoi își deschisese buzele rubinii, cântase și îi transportase pe toți în paradis.

Vocea ei era incredibil de pură; nu auzise în viața lui o soprană mai minunată – iar mai multe dintre verișoarele lui fuseseră bine instruite. Nici măcar una nu ar fi putut să se compare cu Niniver. Glasul ei avea pasiune și genul de putere înălțătoare, care îi amintea de zborul impetuos al păsărilor.

Cânta ca un înger.

Interpretase trei cântece doar ca să o asculte pe ea, apoi nu putuse rezista tentației de a încerca un duet. Fusese nevoit să coboare puterea tonului său baritonal pentru a nu copleși claritatea străpungătoare și mai degrabă bântuitoare a vocii ei, iar ea făcuse la fel, până când vocile lor se armonizaseră fără vreun efort.

Lucilla cânta la harpă, motiv pentru care el se îndreptase spre pian și, datorită serilor lungi petrecute cu marea lui familie, știa o mulțime de cântece populare; trecuse de la unul la altul, intercalând o bucată orchestrală când Niniver avusese nevoie de câteva minute să își revină înainte de a aluneca în partea de început a altui cântec.

La un moment dat, observase o reflexie în suprafața bine lustruită a pianului. Sosise Ferguson, împingând cărucțul pentru ceai, dar, deschizând ușa salonului și auzindu-i, se oprise în prag, ascultând. Auziseră și alți servitori și se adunaseră în dreptul ușii deschise, încântarea citindu-se pe chipurile lor.

Trecuse astfel o oră și, în cele din urmă, Niniver fusese nevoită să se oprească, pretinzând că obosise.

Acceptând faptul că putea fi adevărat, el încheiase cu o serie dramatică de acorduri, apoi închisese pianul, se ridicase și îi luase mâna. O întorsese cu fața către mulțimea adunată la ușă. El făcuse o plecăciune. Ea râsese când văzuse audiența pe care o avuseseră, apoi făcuse o reverență, iar servitorii, în frunte cu domnișoara Hildebrand, străluciseră cu toții și aplaudaseră.

Fusese un moment de plăcere simplă. Se uitase la Niniver, văzuse bucuria sinceră de pe chipul acesteia și se simțise... împlinit. Dar și fericit, în același timp.

Înălțat.

Dacă era destinat să se simtă în felul acela de fiecare dată când ea arăta astfel, era o motivație destul de puternică să se dedice misiunii de a o face fericită.

Cugeta la lucrul acesta când cineva începu să fredoneze:

– Fecioara mea cea mai frumoasă cu chipul plin de veselie! Îndreaptă-ți asupra mea ochii strălucitori!

Interpretarea falsă a versurilor de început ale unei melodii populare cunoscute sparse pacea nopții.

Nevenindu-i să creadă, fixă tavanul cu privirea, în timp ce se auzi următorul vers într-un tremolo de tenor...

Ochii îi erau deschiși, deci nu avea un coșmar. Era aievea.

Apoi auzi un scârțâit al podelelor în încăperea alăturată, urmat de răpăitul moale al unor pași, apoi alt vers al așa-zisului cântăreț de serenade acoperi orice alt sunet.

Marcus înjură, aruncă la o parte cuverturile și aproape că sări din pat. Aerul nopții îi mângâie pieptul gol, iar podeaua era rece sub picioarele lui goale, dar ignoră ambele senzații. Ajungând la fereastră, împinse cerceveaua în sus. Plesnind cu palmele pervazul exterior, se aplecă în afară, așa încât lumina lunii îi atinse chipul.

Un bărbat subțire, slăbănog și greoi stătea înfipt cu picioarele în cărarea pietruită de dedesubt, cu gura căscată larg în timp ce absorbea privirea încruntată a lui Marcus.

Cel puțin, idiotul se oprise din încercarea de a cânta.

– După cum vezi, nu sunt o fecioară frumoasă, iar expresia mea este departe de a fi veselă. Ți-aș putea sugera să închizi gura?

Bărbatul, căscând încă ochii, închise brusc gura.

Cu ochii îngustați, Marcus încuviință din cap.

– Excelent. Acum pleacă!

Bărbatul se holbă, apoi privirea îi zbură în stânga lui Marcus, la fereastra următoare, și, cu ochii tot mai mari, își întoarse din nou privirea la el.

Marcus mârâi.

– Am spus să pleci! Și, dacă ții la corzile tale vocale, ți-aș sugera să nu mai încerci vreodată o astfel de prostie.

Bărbatul înghiți în sec – Marcus îi putu vedea mișcarea din gâtlej –, apoi privirea începu să îi lunece din nou spre stânga.

– Încetează! Vocea lui Marcus devenise și mai gravă; lăsă o amenințare tăcută să se unduiască sub cuvintele lui: Nu îți dorești să cobor și să te ajut să-ți vezi de drum.

Cu ochii cât cepele, bărbatul înghiți din nou în sec, apoi își coborî capul și o luă la goană.

Aplecându-se și mai tare, Marcus îl privi pe bărbat grăbindu-se să dea colțul casei. Așteptă până când auzi tropotul surd al copitelor calului. Când sunetul se stinse, auzi scârțâitul ușor făcut când cerceveaua ferestrei lui Niniver se ridică.

– Mulțumesc.

Vocea ei zbură până la el.

Luptă cu impulsul de a se întoarce pentru a se uita la ea – se strădui al naibii de tare să nu se gândească la felul în care arăta, trezită din somn și ciufulită. Apoi simți mângâierea caldă a privirii ei alunecând peste umerii lui goi.

Mulțumind Doamnei Văii că Niniver nu putea să vadă sub nivelul pervazului, strânse până când îl dureră mâinile și se sili să se concentreze.

– Cine era?

Vocea lui încă bubuia, precum o prevestire a Judecății de Apoi.

Ea ezită, dar apoi răspunse:

– Jem Hills.

Unul dintre bărbații din clan pe care ea îi menționase. El cernu informațiile pe care le culesese mai devreme.

– Unul dintre fiii șefului tăietorilor de lemne?

– Da.

– A mai făcut asta?

Ea șovăi, apoi recunoscu:

– De două ori, dar este destul de ușor de speriat – nu cred că o să revină.

Dar Jem Hills se întorsese deja de două ori, pentru că ea nu reușise să-l sperie singură. Marcus pufni.

– Ar face bine să nu se întoarcă, altfel o să descopere cât de ușor pot fi *eu* iritat. Ceea ce era un lucru ciudat. În mod obișnuit, nu era iute la mânie, însă când venea vorba de ea... Se strădui să se împingă înapoi de pe pervaz și să se îndepărteze de fereastră. Să sperăm că nu o să mai fim deranjați din nou în noaptea asta.

– Nu... vreau să spun, da. Oftă, apoi murmură ușor: Noapte bună.

El reuși să îi răspundă, nu doar să mormăie. Așteptă până când cerceveaua ferestrei ei alunecă la loc, apoi o închise pe a lui și se retrase în pat.

Odată aflat sub cuverturi, se întoarse la contemplarea tavanului – și a mâniei și a iritării care încă îi curgeau prin vene.

În mod instinctiv, știa ce era, însă dură minute bune înainte să fie dispus să recunoască sentimentul – gelozie posesivă. Doar gândul la ceea ce ar fi văzut Jem Hills – priveliștea pe care Marcus și-o refuzase,

dar cu care Jem ar fi fost răsplătit dacă el nu ar fi fost acolo să îl alunge – făcu brusc ca mânia aceea feroce să crească din nou.

Își începuse seara nefiind încă sigur că a fi apărătorul lui Niniver era calea destinată lui. Acum, nu mai rămăsese nici o urmă de îndoială. Soarta își afundase adânc ghearele și îl târâse în mod irevocabil pe adevărata lui cale.

La bine ori la greu, exista un singur drum înainte.

Pentru el. Pentru ea.

Pentru amândoi.

Cu acea concluzie răsunând în mintea lui ca o trâmbiță, închise ochii și, spre surprinderea lui, căzu în brațele lui Morfeu.

După ce închise fereastra, Niniver rămase în picioare, privind în gol prin geam.

Viziunea ce i se întipărise în minte era una pe care ar fi trebuit să o șteargă. În schimb, stărui asupra fiecărei curbe, fiecărei linii, înregistrându-le irevocabil în amintirea ei.

El se aplecase în față ca Jem să îl poată vedea. Asta însemnase că și *ea* putuse să îl vadă. Cu privirea, contrar voinței ei, cutreierând peste mușchii puternici ai umerilor și ai părții superioare a brațelor lui, peste antebrațele încordate, abia putuse să gândească suficient de coerent.

Ba mai mult, când el se retrăsese, se mișcase ușor, oferindu-i o priveliște și mai bună, mai puțin stânjenitoare a întinderii magnifice a pieptului lui îmbăiat în lumina lunii...

Gura încă îi era uscată. Indiferent cât de mult avea să încerce, nu avea să uite asta niciodată.

Îl auzise cum mersese încet înapoi în pat, auzise patul scârțâind când se așezase din nou.

Mintea îi oferi imaginea mâinilor lui, cu degetele lungi parcurgând fluid clapele pianului în timp ce interpretase cântec după cântec, vocea lui făcând pereche perfectă cu a ei. Aceleași mâini, văzute cu câteva minute în urmă, cu degetele strângând pervazul vopsit în alb, păruseră mult mai letale.

Acela, simți ea, era adevărul despre el – elegant și sofisticat la suprafață, dar puternic și periculos pe dinăuntru.

Degetele reci ale nopții o ajunseră prin cămașa de noapte. Alungă acele gânduri confuze și se întoarse în pat. Băgându-se sub cuverturi și simțind din nou cum tot ce văzuse îi trezea simțurile și mintea,

își spuse să nu fie atât de nesăbuită. Stăruind asupra unor viziuni ca acelea, nu avea să-i fie mai ușor să ascundă fascinația față de el – pasiunea pentru el, dacă era să spună adevărul –, dar trebuia să o facă, să o nege.

Mintea ei pluti înapoi spre seara care trecuse, spre multele zâmbete pe care le împărtășiseră lângă pian, spre camaraderia care plutise între ei, purtată de muzică.

Dar știa ce fel de domn era el, motiv pentru care cedase în cele din urmă și îi ceruse – chiar lui – să o ajute. Pentru că el *avea* să o ajute, în maniera decisivă și categorică în care tocmai se ocupase de Jem Hills.

Însă la fel de bine știa că, în ceea ce îi privea pe bărbații ca Marcus, toate amabilitățile nu ascundeau nimic – erau simple amabilități. Acestea veneau din educația unor bărbații asemenea lui și nu însemnau mai mult.

Ar fi fost o proastă să își imagineze că o astfel de amabilitate nu venea din instinct.

Închizând ochii, își obligă mintea să se îndepărteze de el și se concentră, în schimb, asupra a ceea ce tocmai se petrecuse. El fusese atât de convingător și intimidant încât, cu puțin noroc, Jem nu avea să se laude cu asta. Dar avea să circule zvonul că nu mai era doar ea, singură, să se ocupe de orice acțiune prostească a bărbaților clanului.

Mintea îi alunecă din nou către imaginea pe care o văzuse, către amenințarea de netăgăduit pe care Marcus o emanase.

Nu avea nici o îndoială că putea să se bazeze pe el să o apere de orice și de toate amenințările din afară.

Dar avea să-i protejeze inima? Sentimentele ei prostești, nesăbuite?

Asta depindea de ea.

Capitolul 4

În dimineața următoare, Marcus începu în mod oficial urmărirea lui Niniver. Așteptând ca ea să își facă apariția la micul dejun, dădu gata o grămadă de cârnați, șuncă și, mâncare lui preferată, kedgeree[1], și se gândi la noul său câmp de bătălie.

---

[1] Specialitate culinară, preparată din orez, carne de pește și ouă (n.tr.)

Țelul lui era limpede: acela de a revendica mâna lui Niniver și poziția de lângă ea.

Piedicile? Din câte putea să vadă, cele importante păreau să provină din faptul că era stăpâna unui clan.

În mod obișnuit, într-o căsnicie, mai ales în clasa lui, bărbatul ocupa o poziție de putere, fiind posesorul unui titlu, proprietar de pământ ori deținând o poziție comparabilă prin avere și influență. Femeia aducea o zestre – avere, pământ sau o bogăție similară –, dar se afla într-o poziție din care își sprijinea bărbatul; aceasta era calea acceptată.

Dar nu putea fi astfel în cazul lui. Da, era proprietar de pământ; deținea o avere semnificativă și avea legături influente. Dar Niniver era stăpâna clanului – ea era cea care deținea puterea prin faptul că fusese aleasă. După o eventuală căsătorie, nu se putea ca ea să devină ajutorul lui, ci el să fie ajutorul ei.

Gândul că această soartă îi era destinată era ciudat de reconfortant. Se putea spune că nașterea și educația lui îl făceau unic pentru acest rol.

A fi soțul unei femei aflate la putere nu era o poziție pe care mulți bărbați să și-o dorească, cu atât mai puțin să o ocupe cu succes. Cu câțiva ani în urmă, bunica lui, Helena, îi subliniase faptul că doar bărbații cu o încredere supremă puteau să se poarte ca un consort al unei femei conducătoare – așa cum tatăl lui o făcuse cu mama lui, actuala Lady din Vale, și cum o făcea acum Thomas cu Lucilla. Helena spusese că a fi un consort nu însemna să fii mai puțin bărbat – de fapt, cerea să fii mai mult. Cerea să fii genul de bărbat ale cărui identitate și valoare nu depindeau de un titlu, cu atât mai puțin de faptul că soția trebuia să îi fie subordonată.

Gândindu-se la doamnele din familia lui extinsă, Marcus își înghiți un fornăit. Nici una dintre soțiile Cynster nu putea fi descrisă, nici măcar pe departe, drept servilă, ci partenere egale, soții lor descoperind că astfel căsnicia era mult mai bună. Din toate punctele de vedere.

Era tradiția acestor bărbați; așteptările lui, principiile și nevoile lui erau înrădăcinate în acea filosofie – iar asta îl făcea să nu aibă absolut nici o îndoială că era în stare să devină eroul lui Niniver, apărătorul, protectorul și principalul ei susținător. Soțul ei.

Acela era locul pentru care soarta și Doamna Văii îl pregătiseră. Era locul pe care acum și-l dorea, pe care, cu angajamentul neamului său, intenționa pe deplin să îl revendice.

Cum?

Aceea era singura întrebare care rămânea.

Auzi pe hol pașii ușori ai lui Niniver. Ridică privirea când ea intră în încăpere.

Îl văzu; privirile li se întâlniră, iar ea încetini, apoi îi flutură un zâmbet și merse mai departe până la tejghea.

– Bună dimineața. Și mulțumesc încă o dată pentru că m-ai scăpat de Jem.

– Aș spune că a fost plăcerea mea – și a fost –, dar un astfel de incident nu ar fi trebuit nicicând să aibă loc.

Se ridică; așteptă până când ea își luă două felii de pâine prăjită, dar apoi, cumva spre surprinderea lui, ea alese să stea în partea opusă lui. Ferguson sosise cu un ceainic; îl așeză în fața locului ales de Niniver, apoi ținu scaunul pentru ea.

Odată ce Niniver luă loc, Marcus se așeză din nou, apoi, văzând-o cum aruncă o privire către bufet, ridică bolul cu marmeladă și i-l întinse. Degetele li se atinseră ușor, iar el vibră când conștientiză atingerea. Știu că și ea îl simțise, dar avea garda sus, ascunzându-și reacția și orice semn care ar fi trădat-o.

Era limpede că alegerea locului, cu lățimea mesei între ei și nu pe scaunul obișnuit de lângă el, fusese deliberată.

Așadar, era sfioasă. Ținând seama de circumstanțe, nu fu chiar o surpriză. Era expert în a atrage ființele către atingerea lui și, din experiență, femeile nu erau chiar așa de diferite. Avea destul timp să-i învingă sfiala după ce avea să elimine toate lucrurile care-i amenințau confortul.

Privind cum întindea marmeladă pe pâinea prăjită, se trezi minunându-se, așa cum făcea adesea când observa același obicei la surorile lui – cum niște ființe micuțe ca Niniver, Lucilla și Annabelle puteau trăi până la prânz cu două felii de pâine prăjită cu gem și câteva cești de ceai.

Niniver puse deoparte marmelada și se întinse după ceainic.

Abandonând dezlegarea acestui mister, își îndreptă din nou atenția asupra ei și a recentelor probleme.

– Ai spus că Jem ți-a mai făcut serenade cu alte două ocazii.

Acele incidente nu se aflaseră pe lista pe care Sean și Mitch i-o dăduseră. În loc să amintească de acea listă, spuse:

– Știu despre încăierarea din curtea grajdului. Ce altceva, ce alte incidente similare au avut loc?

Niniver se încruntă și se gândi. În cele din urmă, spuse:

– Bănuiesc că primul incident s-a petrecut la începutul verii trecute. Carter Bonham și Milo Wignell au venit să mă invite la un picnic. Făcu o grimasă când își aminti, apoi se uită în cealaltă parte a mesei și întâlni privirea calmă a lui Marcus. Au insistat, dar am folosit ca scuză faptul că eram în doliu. S-au întors mai târziu, în același an – cred că pe la sfârșitul lunii octombrie. Dar i-am văzut venind cu faetonul și i-am zis lui Ferguson să le spună că nu eram acasă. Nu s-au mai întors – cel puțin deocamdată. Apoi au fost și alții ca ei...

– Așteaptă!

Marcus se aplecă în față, încruntat.

– Bonham și Wignell nu sunt din clan, nu? Și, prin alții ca ei, presupun că te referi la gentlemeni?

Ea se împotrivi impulsului de a-și mușca buza de jos.

– Da.

– Am avut impresia că ai spus că bărbații care te deranjează sunt cu toții din clan.

– Deocamdată, da. Sunt cu toții din clan. Dar ceilalți erau prietenii lui Nigel și ai lui Nolan.

Marcus o privi un moment, apoi strânse din buze și clătină din cap.

– Dă-mi toate numele.

Ea făcu întocmai. Când termină, el se lăsă pe spătarul scaunului. Expresia lui sugera că rememora toate numele. Apoi privirea i se întoarse din nou asupra ei și îi făcu semn să continue.

– Povestește-mi despre toate incidentele pe care ți le amintești.

Înăbușindu-și un oftat, ea se conformă.

Lista era lungă – mai lungă decât își dăduse ea seama; nu trecuse niciodată în revistă absolut fiecare întâmplare, nici măcar în gând.

Unele incidente fuseseră înfricoșătoare, dar multe erau, privind în urmă, mai degrabă amuzante. Însă, când ajunse la final și se concentră din nou asupra lui Marcus, pe chipul lui nu exista nici măcar

o urmă de amuzament. Expresia îi era neclintită și neînduplecată, iar trăsăturile amenințătoare.

Puterea și amenințarea pe care le putea emana erau cu ușurință sesizate de simțurile ei. Și totuși, așa cum se petrecuse seara trecută, nici una dintre promisiunile acelea de moarte nu era îndreptată asupra ei, ci mai degrabă se simțea ca și cum erau utilizate ca un scut, adăpostind-o și protejând-o.

Își ținu în frâu un fior inutil de recunoștință.

Marcus simți acel fior; asta îl făcu să fie din nou atent la ea. O studie preț de o secundă, minunându-se că, în ciuda lungii liste de asalturi asupra liniștii și intimității ei, prin care trecuse în ultimul an – de când fusese aleasă să își conducă clanul –, încă rămăsese... Niniver. Calmă, cu picioarele bine înfipte în pământ și cu un simț practic extrem.

Dar atacurile – pentru că până aici se ajunsese – probabil își lăsaseră amprenta. În cel mai bun caz, acestea aduseseră o presiune inutilă când, dacă el înțelesese corect, ea se lupta deja să scoată clanul la lumină. Singurul rezultat pozitiv era că incidentele o aduseseră, în sfârșit, la el.

O făcuseră, în cele din urmă, să admită faptul că avea nevoie de un erou, iar acel erou trebuia să fie el.

Ea înălță capul, ochii ei albaștri cercetându-i chipul.

– Asta era ce doreai să afli?

– Da. Făcu o pauză, apoi continuă: Trebuie să aflu numele tuturor celor care au fost implicați pentru a ști la cine să fiu atent și să-mi fac o idee despre cât de hotărâți ar putea fi.

Ea își așeză șervetul lângă farfurie.

– Și cât de hotărâți sunt?

El se ridică și începu ocolească masa.

– Cei precum Jem doar își încearcă norocul – aceștia vor fi ușor de descurajat, dar ceilalți?

Mai ales prietenii lui Nigel și ai lui Nolan. Ajungând lângă ea, îi trase scaunul.

– Prefer să nu mă pronunț în privința lor.

Îi prinse mâna și o ajută să se ridice.

Îi simți degetele tremurând, apoi ea și le retrase din strânsoarea lui. Ridică privirea către el, apoi, cu capul sus, ieși din încăpere.

– O să fiu în bibliotecă tot restul dimineții.

Niniver fu ușurată când vorbele îi ieșiră cu destul calm; plămânii i se blocaseră – simțea că abia putea să respire. Simțurile i se răscoliseră, alertând-o că el se afla aproape, că venea imediat în urma ei – lucruri *neînsemnate*. Iar degetele pe care el i le prinsese încă o ardeau.

Cu o temperatură ridicol de tentantă.

Dar ea era hotărâtă să-și ignore toate reacțiile; el se purta exact așa cum s-ar fi purtat un gentleman cu o fată ca ea – nimic mai mult.

– Am descoperit că, în momentul de față, este necesar să revizuiesc fiecare cheltuială făcută la moșie. Cum sunt în poziția de stăpână de mai puțin de un an, încă învăț cum merg lucrurile. Și avem atât de multe afaceri diferite... Dar probabil tu ești obișnuit cu asta în Vale.

Merse cât putu de iute, fără să alerge. Se contură ușa bibliotecii; o deschise și intră.

El o urmă și închise ușa.

Continuând să meargă spre biroul din capătul încăperii, aruncă o privire înapoi – încăperea lungă și lată, cea mai mare din conac, păru să se micșoreze.

El ocupa atât de mult spațiu nu doar din punct de vedere fizic, ci era ca și cum propria aură se întindea și domina zona, revendicând-o cumva și făcând-o a lui.

Privind în față, se grăbi către siguranța biroului tatălui ei.

Marcus o privi strecurându-se pe lângă birou și cufundându-se în fotoliul tocit din spatele lui. Așa cum o făcuse și în după-amiaza trecută, o văzu cum se lăsă pradă registrelor și cum îngrijorarea i se așternu ușor pe trăsături. Dar, așa cum o făcuse și cu o zi în urmă, alungă imboldul de a o ajuta cu moșia; ea se ocupase de moșie – cu succes, se părea – în ultimul an, așa că nu avea nevoie imediată de ajutorul lui la capitolul acela.

Protecție și apărare mai întâi, sarcinile grele mai târziu.

– Există altă cameră – un birou sau un cabinet – pe care aș putea să o folosesc?

Nu spuse pentru ce; nu era nevoie ca ea să știe.

Expresia ei aproape nerăbdătoare când ridică ochii către el îl obligă să își ascundă un zâmbet prea agresiv. Cum ea era atât de sfioasă, el voia să se retragă din spațiul ei preferat și să o lase să se relaxeze. Deocamdată.

– Este un birou mai mic la capătul holului, zise ea făcând semn cu penița. Îl folosea Nigel când tata era în viață. Acum nu îl mai folosește nimeni.

– O să fie perfect. Făcu semn cu capul către registre. Te las să îți faci treaba.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Nu avea nevoie să vadă recunoștința de pe chipul ei pentru a ști că făcuse mișcarea potrivită.

Ieși pe hol, trase ușa în urma lui, se opri pentru a se gândi la următoarea mișcare, apoi merse să găsească biroul și să facă următorul pas pentru a-și dovedi poziția de erou al lui Niniver.

În micul birou se aflau un birou, un fotoliu mare în spatele lui și două scaune înguste, cu spătar, iar în față, două biblioteci înalte, lipite de pereții laterali. Pe rafturi erau câteva jurnale vechi, nimic mai mult; încăperea era lipsită de orice ornament, în afara lămpii de alamă care se afla pe unul din colțurile biroului altminteri gol.

Așezat în spatele biroului și cu o fereastră care dădea spre curtea grajdului în spatele lui, Marcus îi privi pe Ferguson și pe menajeră, o anume doamnă Kennedy, care stăteau pe scaunele din fața lui.

– După cum văd eu lucrurile, rolul meu aici este de a o proteja pe Lady Carrick de orice amenințare, fizică sau de altă natură. Nu o să fie deranjată. Nu o să fie supărată. Nu o să fie vânată în nici un fel. Nu o să tolerez nimic.

Atât Ferguson, cât și respectabila menajeră părură, în orice caz, încântați.

Marcus îi studie, apoi continuă:

– Noaptea trecută, am primit o vizită în miez de noapte din partea lui Jem Hills, care a crezut că Lady Carrick ar primi cu bucurie o serenadă. Am vorbit cu el și l-am făcut să înțeleagă.

Atât Ferguson, cât și doamna Kennedy se încruntară.

– Eu... Ferguson aruncă o privire către menajeră, iar aceasta clătină din cap. *Noi* nu am auzit nimic despre asta.

– Întocmai. Camerele voastre au vedere în altă direcție, așa că habar nu ați avut ce se petrecea în partea de casă în care se afla Lady Carrick. Lucrul acesta arată motivul pentru care o să continui să ocup camera de lângă cea a lui Lady Carrick. Este clar că are nevoie de protecție zi și noapte.

Majordomul și menajeră fură mai puțin fericiți de asta, dar nici unul nu îl contrazise.

Marcus fu aproape sigur că amândoi aveau să facă tot ce le stătea în putință să o sprijine și să o protejeze pe Niniver; erau o altă pereche de așa-zișI apărători care, asemenea lui Sean și Mitch,

nu fuseseră în stare să acționeze în mod eficient. Nu îl deranja să profite de vreun sentiment stăruitor pentru a fi sprijinit. Ei puteau fi constrânși de loialitatea față de clan, dar el nu. El putea acționa acolo unde ei ar fi fost obligați să se eschiveze, iar când venea vorba de cei de teapa prietenilor lui Nigel și ai lui Nolan, el era semnificativ mai capabil decât oricare din clan.

– După întâmplarea de azi-noapte, sper că Jem o să transmită că Lady Carrick nu mai este singură și că oricine o să vrea să intre în viața ei o să se trezească față în față cu mine. Pe scurt, intenționez să fiu apărătorul ei. Făcu o pauză pentru a le permite să înțeleagă, apoi continuă: Sunt sigur că toți cei din gospodărie sunt conștienți ce comoară are clanul în Lady Carrick. Aș aprecia dacă și voi toți ați transmite că această comoară a voastră are acum un apărător. Unul care nu o să privească deloc cu ochi buni orice viitoare abatere.

Ușurarea care umplu ambele chipuri brăzdate fu imposibil de confundat și totuși, în loc să încuviințeze din cap și să fie de acord, cei doi ezitară, apoi schimbară o privire lungă.

În cele din urmă, Ferguson se întoarse către Marcus.

– Apreciem foarte mult faptul că sunteți dispus să acționați în interesul domnișoarei Niniver.

– Cu siguranță, da.

Buclele cenușii ale doamnei Kennedy se legănară când femeia încuviință din cap, dar expresia ei rămase serioasă.

Ferguson trase aer în piept.

– Cu toate astea, nu sunteți din clan și cu toții ținem foarte mult la domnișoara Niniver. Și, cum nu mai este nimeni care să o ceară, ei bine... Curajos, Ferguson îl privi în ochi pe Marcus. Simțim că trebuie să vă întrebăm care vă sunt intențiile în ceea ce o privește pe domnișoara Niniver... Lady Carrick.

El anticipase întrebarea; într-adevăr, ar fi avut o părere mai proastă despre ei, despre devotamentul față de Niniver dacă nu l-ar fi întrebat asta.

Ceea ce nu anticipase fu reacția viscerală care se iscă înlăuntrul lui drept răspuns: neclintită și definitivă. Dar, dacă ar fi mârâit „Este a mea", deși era adevărat, nu fi fost un răspuns potrivit. Păstrându-și atitudinea relaxată, cu un calm imperturbabil, afirmă:

– Asta depinde numai de ea – așa cum ar trebui să fie, de fapt.

Acela era răspunsul adevărat și onest, chiar dacă nu se potrivea cu vehemența sentimentelor lui. Pe acelea continua să le țină bine ascunse.

Atât Ferguson, cât și doamna Kennedy respirară și încuviințară din cap, ușurarea lor fiind palpabilă. Știau cine era Marcus, știau că puteau avea încredere în vorbele lui. Declarația lui le alungă îngrijorarea, șterse orice motiv de împotrivire și lăsă cale liberă celor doi – și tuturor servitorilor cărora le porunceau – să se alinieze în spatele lui și să îl ajute s-o protejeze pe Niniver.

Ferguson îl privi din nou în ochi, apoi se ridică. Majordomul făcu o plecăciune.

– Mulțumesc, domnule. Din partea noastră, a tuturor.

Doamna Kennedy se ridică în picioare și făcu o reverență.

– O să fim bucuroși să ajutăm – facem orice pentru a ușura povara de umerii domnișoarei Niniver.

Marcus zâmbi și se ridică și el.

– Desigur. O să vă anunț prin ce modalitate voi și restul servitorilor ați putea fi de ajutor.

După ce plecară cei doi, el se afundă înapoi în fotoliu. După un moment, se răsuci ca să poată privi pe fereastră.

Era mulțumit de felul în care decursese discuția. Nu fu surprins de rezultat, dar ar fi putut să dureze mai mult să îi facă pe servitori să fie de partea lui; fu mulțumit că nu se întâmplase astfel.

Ceea ce îl surprinsese fusese violența cu care reacționase în interior la întrebarea lui Ferguson. Sau, mai precis, la sugestia că Niniver nu era deja a lui.

A lui în sens primar, singurul în sinea lui îl înțelegea.

Nu era deloc surprins să simtă astfel pentru mireasa sortită lui, dar faptul că o asemenea posesivitate exista deja înlăuntrul lui era un pic îngrijorător.

Nu trecuseră nici 24 de ore de când acceptase că Niniver era adevăratul lui destin; se așteptase să treacă prin mai multe etape înainte de a ajunge la momentul în care să spună „Este a mea și a nimănui altcuiva".

Se părea că nu fusese așa. Ființa lui primară o luase cu mult înainte și se afla deja la capătul acelui drum, încercând să înainteze.

Ceea ce putea fi o problemă, având în vedere faptul că Niniver, după cum trăda sfiala ei, nu avea încă idee care era cu adevărat scopul lui, cu atât mai puțin rolul pe care era sortită să îl ocupe în viața

lui. Într-adevăr, deși bănuia, cu siguranță că nu știa, pentru că el se chinuise ani întregi să ascundă ce simțea pentru ea.

Privi în gol la curtea grajdului în vreme ce minutele trecură ticăind. În cele din urmă, se răsuci din nou cu fața la încăpere.

Dat fiind adevărul pe care atât sinele lui rațional, cât și cel primar îl acceptau și îl înțelegeau, ar fi fost înțelept să o convingă pe Niniver să devină soția lui. Ca vânător, putea fi răbdător, dar, în circumstanțele actuale, răbdarea era puțin probabil să meargă atât de departe, nu cu sinele lui primar implicat deja atât de profund.

Acestea fiind spuse, putea întrezări altă problemă. Deși ar fi reușit să o convingă să fie a lui, nu putea să-i ceară mâna până când nu avea să alunge toate amenințările la adresa ei, fizice sau de altă natură.

Dacă nu aștepta, ar fi riscat să sune ca o cerere de plată pentru serviciile prestate...

Simplul gând îl făcu să se zvârcolească.

Zgomote venind de dincolo de fereastră îl făcură să arunce o privire afară. În curtea grajdului, Johnny, grăjdarul lui, tocmai intrase și descăleca. Una dintre tolbele de călătorie ale lui Marcus era legată de șaua lui Johnny.

Marcus se ridică în picioare și se îndreptă către ușă.

Toate la vremea lor.

Se afla în încăperea pe care o acceptase ca fiind a lui, desfăcând bagajele pe care le adusese Johnny, când o auzi pe Niniver urcând treptele. Aceasta trecu de galerie și intră în camera ei.

O auzi mișcându-se de colo-colo, apoi ceea ce păru a fi un pantof care lovea podeaua.

Câteva minute mai târziu, ușa ei se deschise și, cu tocurile ghetuțelor lovind hotărât covorul de pe hol, veni spre el. El se întoarse spre ușa deschisa când ea ajunse.

Îl văzu și zâmbi.

– O să petrec restul dimineții antrenându-i pe câinii noștri de vânătoare. Mă întrebam dacă ți-ar plăcea să vii cu mine.

– Desigur.

Chiar trebuia să îl întrebe? Știa că era la fel de pasionat de câinii de vânătoare.

Se schimbase în costumul de călărie. El purta deja cămașă, pantaloni și cizme; lăsându-și bagajul pe jumătate desfăcut, merse spre

pat, luă iute jacheta de călărie pe care o lăsase acolo și o îmbrăcă peste cămașa curată pe care și-o pusese.

– Unde ții câinii de vânătoare? Îmi amintesc că Thomas a menționat faptul că i-ați mutat la o fermă de pe moșie.

– A trebuit să-i ascund, altfel Nigel i-ar fi vândut. Ridică din umeri. Sau Nolan – nu mai sunt sigură care dintre ei.

– Dar tu ai salvat câinii.

I se alătură la ușă. Unul lângă altul, se îndreptară către scară.

– Am reușit să-i ascund pe cei mai buni dintre ei.

Merse cu pași mari alături de el, fără să trădeze nervozitatea de mai devreme.

– Haita încă se află la bătrânul Egan – avea un hambar pe care nu îl folosea și, cum era îngrijitorul câinilor pe vremea tatei, i-am lăsat la el. Doi dintre nepoții lui îl ajută. Cred că este mulțumit să își poată folosi cunoștințele.

Începură să coboare scările.

– Să știi că nu te pot apăra de peținorii insistenți dacă nu sunt cu tine. Îi surprinse ochii mari albaștri când îl privi. Așa că, te rog, aș aprecia să fii de acord să nu pleci din casă fără să-mi spui.

Ea cugetă pentru o clipă, apoi privi în față.

– În regulă.

Ar fi preferat să audă o promisiune, dar ea păru cu adevărat docilă, iar atât timp cât consimțea să îi spună de fiecare ieșire și să o însoțească în plimbări ca aceasta era ca și cum ar fi prins doi iepuri deodată. Nu numai că prezența lui alături de ea avea să fie observată de toți – și, cu puțin noroc, comentată –, ci, petrecând ore întregi alături de ea în afara casei, avea ocazia s-o convingă să devină soția lui.

În curtea grajdului, Niniver aștepta la soare, în vreme ce Sean, Mitch și Marcus înșeuară caii. Calul sur al lui Marcus se dovedi a fi nărăvaș; când, în cele din urmă, îl scoase afară, acesta își scutură capul și păru gata de întrecere. Cumva spre surprinderea ei, Marcus îi dădu frâiele lui Fred. După un „Ține-l!“ scurt adresat lui Mitch, care îl scotea pe Oswald, Marcus veni cu pași mari spre ea.

„Vai, nu!“ Avu timp doar să gândească vorbele, înainte ca Mitch să îl aducă pe Oswald lângă ea.

Oprindu-se în fața ei, Marcus zâmbi și își puse mâinile pe talia ei.

O ridică în șa ca și cum era ușoară ca o pană; pentru el, probabil așa era. Senzația mâinilor și a degetelor lui în jurul taliei ei amenință să îi facă mintea să o ia razna, însă el îi dădu drumul și făcu un pas

în spate. Fără să respire, ea își coborî capul și își făcu de lucru așezându-și ghetuțele și fustele. În cele din urmă, trase aer în piept în ciuda corsetului care îi strângea pieptul, reuși să îngaime un „mulțumesc" și fu ușurată când, aparent satisfăcut că ea nu căzu din locul în care era cocoțată, Marcus se întoarse și merse spre calul lui.

Încălecă dintr-o singură mișcare fluidă – era tot numai forță, putere și grație. În ciuda dorinței de a nu-l privi, simțurile ei neghioabe sorbiră priveliștea.

Apoi el își întoarse calul către poarta curții grajdului, iar ea trase și mai adânc aer în piept, își îndreptă spinarea, ridică frâiele lui Oswald, îl lovi ușor cu cizma și i se alătură lui Marcus, ieșind călare.

La urma urmei, asta era ce își dorise; în mod limpede, el își lua în serios angajamentul de a-i alunga pețitorii și intenționa, evident, să rămână la conac cel puțin câteva zile. Era nevoită să se obișnuiască, pur și simplu, cu apropierea lui și cu toate micile atingeri care făceau parte din interacțiunea obișnuită și politicoasă dintre un domn și o doamnă.

Sugerase să viziteze câinii deoarece știa că era o pasiune pe care o împărtășeau și că lui i-ar fi plăcut să fie în preajma haitei la fel de mult ca și ei. Câteva ore de distracție împărtășită erau un dar în schimbul ajutorului său.

Tropotul regulat al copitelor cailor o calmară. Pentru ea, călăria era la fel de ușoară ca respirația – ba chiar mai ușoară, cel puțin când Marcus se afla aproape. Iubea mișcarea, iubea să fie în aer liber, adora felul în care simțea lumina soarelui pe chip și în care vântul îi răvășea părul.

Simți privirea lui Marcus atingându-i fața, dar nu întoarse capul pentru a i-o întâlni. Cu coada ochiului, văzu un zâmbet vag și destul de satisfăcut ce îi arcui buzele.

„Nu te uita! Nu te uita!"

De data aceasta, ascultă. Cu privirea înainte, continuă să deschidă drumul.

Două ore mai târziu, mângâie capul cățelei ei preferate, apoi ridică privirea către Marcus, zâmbind fără reținere.

– Bănuiesc că ar trebui să ne întoarcem.

Șovăiala îi coloră glasul; până și ea o putu auzi. Deloc surprinzător; ultimele ore fuseseră o încântare mai mare decât se așteptase. Să împărtășească pasiunea pe care o avea pentru câinii de vânătoare

cu cineva care nu numai că înțelegea, ci simțea același interes față de câinii mari și inteligenți fusese mai mult decât o încântare. Fusese eliberator. Nu își dăduse seama cât timp trecuse de când nu mai împărtășise ceva cu cineva.

Marcus se sprijini de stâlpul țarcului; îi întoarse zâmbetul, dar, în loc să fie de acord cu ce spusese ea, zise:

– Spune-mi mai multe despre această trăsătură nouă de a lua urma mirosind aerul. Chiar crezi că o să fie transmisă mai departe?

Ea se ridică și își scutură fustele de praf.

– Încă nu sunt sigură. Făcu semn cu capul către cățea. Puii ei sunt încă prea tineri pentru a fi antrenați sau chiar testați. Pe de altă parte, am descoperit asta doar la ea și la surorile ei, și într-o măsură mai mică la masculii din același neam, așa că am speranțe.

Petrecuseră o oră punând haita – un grup de câini de vânătoare extrem de sănătos și de puternic – la o serie de încercări și porunci. Pentru a fi utili vânătorilor, copoilor trebuia să li se reîmprospăteze constant comenzile. Niniver avea metode proprii, dar erau puțin diferite de cele pe care le folosea Marcus; dar el se adaptase rapid și se bucurase să o ajute să lucreze cu câinii mai în vârstă.

De asemenea, fusese insistent și profitase de orice ocazie de a o atinge: o mână pe spate în timp ce trecea pe lângă ea, o atingere pe brat pentru a-i atrage atenția, îngăduise degetelor lor să se atingă atunci când examinaseră unul dintre câini. Atingeri cu totul nevinovate, deși scopul lui era oricum, numai nevinovat nu.

Apoi ea îi arătase ce voia să dezvolte: abilitatea câinilor de a lua urma în aer, pe care o descoperise într-una din familiile câinilor ei de vânătoare. Aceștia erau, înainte de toate, copoi care se foloseau de vedere; puteau zări prada de la o distanță remarcabilă și, datorită vitezei, excelau la vânătoare. Pe deasupra, puteau lua urma pe pământ destul de bine, așa cum o făceau cele mai multe rase de câini de vânătoare. Însă doar câteva rase alese puteau lua urma mirosului din aer, iar câinii ei nu făceau parte din acestea. Totuși, din câte știa el, cei care îi dresau nu căutaseră niciodată câini care să ia urma din aer printre rasele despre care se știa deja că luau urma pe pământ sau după vedere.

Descoperirea lui Niniver era posibil să fie una revoluționară, iar el se simțea onorat și mulțumit pe deplin de faptul că împărtășise asta cu el, că avusese destulă încredere încât să-i spună secretul.

Toate la timpul lor.

Când ea se apropie, el se îndreptă, îndepărtându-se de stâlp.

– Cu siguranță, pot să văd avantajul de a avea o haită combinată. sunt șanse mai puține de a pierde urma dacă ai câini care pot mirosi în aer, dar și pe pământ.

Se întinse și o prinse de mână, sprijinind-o când călcă pe paie și se dezechilibră încercând să pășească. Apoi îi dădu drumul și făcu un pas în spate. Deși îi observase atingerea, ea o acceptase fără vreo tresărire ori vreun semn de sfială senzuală.

Alți centimetri câștigați.

Așteptă pe culoarul lung care se întindea aproape pe toată lungimea hambarului cât timp ea închise poarta și o încuie. Nu era un adăpost pentru câini construit special, ca al lui; în schimb, se descurcaseră cu ce aveau, transformând hambarul în cuști pentru câini. Fusese lăsată liberă o zonă mică în imediata apropiere a porților principale, cu o curte îngrădită dincolo de ele, în care câinii să poată alerga. În ciuda construcției improvizate, de care se ocupaseră Niniver și, după cum înțelesese el, bătrânul Egan, fostul îngrijitor de câini, hambarul funcționa foarte bine și avea toate zonele necesare pentru un program de reproducere a câinilor.

Niniver însăși se ocupa de acest program. Marcus se întrebase mereu cine făcea asta, dar aflase mai devreme, când petrecuse câteva minute în compania bătrânului Edgar – „bătrânul" părea să fi devenit parte a numelui bărbatului; în vreme ce o privea pe Niniver ghidând zece dintre cei mai experimentați câini, sporovăise și aflase cât de multă admirație și respect avea pentru ea bătrânul dresor.

După ultimele ore petrecute acolo, putea spune și el același lucru. Privind-o cum lucra cu câinii, cum deținea controlul, văzuse altă latură a ei. Era fermă, capabilă și hotărâtă, știa cum să scoată ce era mai bun din câinii pe care îi dresa. Știa să conducă și oamenii, și câinii.

Era o femeie complexă și contradictorie, o contopire fascinantă de delicatețe, fragilitate și vulnerabilitate pe de o parte și tărie, hotărâre și determinare pe de altă parte.

După ce se mai uită o dată la câinii ei, se întoarse spre el.

– Pot arunca o privire la puii înțărcați? îi ceru el. Se întreba câți avea și cât de sănătoși și viguroși erau în comparație cu ai lui. Zâmbi larg. Sunt pregătit să fiu impresionat.

Ea izbucni în râs.

– Bineînțeles că îi poți vedea.

Se întoarse și porni către capătul hambarului.

– Sunt în direcția asta.

O urmă, simțindu-se neobișnuit de mulțumit că putea auzi râsul acela sincer și lipsit de griji. Prietenia pe care o împărtășeau alături de câini era atmosfera potrivită pentru a-i dărâma zidurile de apărare.

Zece minute mai târziu, într-un țarc aflat în capăt, fură înconjurați de o masă de trupuri agitate, care se zvârcoleau, zâmbind amândoi și desfătându-se când ajunseră la ei sunetele unei altercații. O zarvă de voci bărbătești veni din partea din față a hambarului, distorsionate de pereții țarcului.

Apoi se auzi strigătul unui bărbat. Sunase ca un „Nu!"

Marcus crezu că protestul venea din partea bătrânului Egan. Apoi toate celelalte sunete fură înecate de un cor de mârâieli și lătrături.

Ridicându-se de pe vine, îi porunci:

– Stai aici!

Deschise poarta țarcului și ieși pe culoar. Închizând ușa în urma lui, își îngustă privirea din cauza strălucirii care curgea printre ușile deschise ale hambarului. Câteva siluete mari, bărbătești, se mișcau în lumină. Apoi apărură câini, învârtindu-se de colo-colo.

Oricine erau bărbații, dădeau drumul câinilor mai în vârstă din cuștile aflate aproape de uși.

– Ce dracului fac?

Porni cu pași mari de-a lungul culoarului. Cum și mai mulți câini se alăturară încăierării, scoase o înjurătură și începu să alerge.

Când ajunse destul de aproape ca să poată vedea clar, încetini, privind rapid scena haotică. Un bărbat voinic se afla lângă ușă, ținându-l pe Egan, care se zbătea și scuipa blesteme. Alți doi, tot niște brute mari și greoaie, înaintau pe culoar, descuind fericiți ușile cuștilor. Peste 20 de câini de vânătoare – cu toții deja maturi – roiau pe culoar; din cauza zgomotului făcut de animale, bărbații nu îl auziră venind.

Apoi din urma lui se auziră pași iuți.

Cel mai apropiat munte de mușchi rânji prostește și se mișcă greoi către poarta țarcului în care se aflau cățelele care luau urma din aer.

Niniver trecu precum fulgerul pe lângă Marcus și se aruncă asupra bărbatului, apucându-l de braț pentru a nu descuia poarta cuștii.

– Nu! Ed, ce faci?

Ed, unul dintre bărbații din clanul ei?

Ed nu o văzuse venind; în mod instinctiv, se încordă ca să se descotorosească de ea. Își dădu seama de cine se descotorosea în ultima secundă; surprins, încercă să-și domolească mișcarea violentă, dar Niniver deja se împleticea înapoi.

Marcus se năpusti și o prinse cu un braț. Folosindu-se de greutatea ei pentru a-și lua avânt, izbi un pumn extrem de satisfăcător în falca lui Ed. Uriașul mormăi și se clătină în spate, șocul luând locul surprizei. Din întoarcere, Marcus mătură bărbatului picioarele. Ed ateriză cu o bubuitură puternică pe pământul presărat cu paie.

Își dădu seama că ar fi trebuit să știe că Niniver nu avea să-i asculte porunca. Ridicând-o în picioare, spuse:

– Ai grijă de Egan și de câini! Lasă-i pe bărbați în seama mea și stai deoparte!

O singură privire aruncată asupra chipului ei hotărât, asupra furiei care ardea în ochii ei și aprobarea sumbră din cap a lui Niniver îi dădură de înțeles că putea face ce voia.

Ușurat, se întoarse la sarcina cu care fusese binecuvântat – să se ocupe de problemele ei. Uriașul se lovise cu capul de pământ. Era ametit și clipea des. Tovarășii lui tocmai își dăduseră seama că aveau o companie neașteptată. Câinii încă roiau, dar Niniver îi strigă, iar animalele, ascultătoare, fugiră în direcția ei.

Marcus se aplecă, îl apucă de guler și de curea pe bărbatul căzut și se opinti, aruncându-i trupul peste prietenii săi.

Cei doi aterizară grămadă din fața ușilor.

– Ia ascultă! Ce crezi că faci?

Plin de el și arțăgos, bărbatul care îl ținuse pe Egan intră amenințător în hambar.

Marcus aruncă o privire spre umbrele de lângă ușă. Niniver se afla acum lângă Egan. Bărbatul care venea spre el probabil că o văzuse, dar era mai interesat de apărarea prietenilor săi.

Proptindu-se bine pe picioare, Marcus îl lăsă pe individ să se apropie. Chiar înainte ca omul să ajungă la distanță de un braț, păși în față și își îngropă pumnul în stomacul acestuia. Cu un șuierat, bărbatul se chirci. Marcus îi prinse capul și îl izbi de genunchiul său ridicat. Bărbatul se smiorcăi și, chircit încă, se dădu înapoi, împleticindu-se de parcă ar fi fost beat. Cu buzele strânse, Marcus își fixă mâna în jurul cefei bărbatului, îl târî până la ușile hambarului și îl aruncă fără milă în praful din zona îngrădită de afară.

Merse amenințător înapoi, către ceilalți doi.

Cel de-al doilea bărbat reușise, în sfârșit, să se elibereze de Ed. Când îl văzu pe Marcus venind, se aruncă asupra lui. Marcus păși în lături, apoi se întoarse și, în timp ce bărbatul se răsuci, îl lovi cu pumnul în față. Acesta urlă și se prinse cu mâna de nas.

Marcus îl apucă de păr, îl târî și îl aruncă și pe el afară.

Între timp, Ed se ridicase în picioare. Merse împleticindu-se către ușile hambarului. Tot ce îi trebui fu o cizmă în dos pentru a-l ajuta să înainteze, lucru pe care Marcus fu bucuros – ba nu, încântat – să îl facă.

După ce se asigurase că Egan era nevătămat, Niniver închise-se din nou câinii. Acum se îndrepta spre Marcus, aflat în pragul ușilor deschise.

Marcus se îndreptase de spate, dar își mișca degetele de la mâna dreaptă. În schimb, cei trei ticăloși ședeau în praf, își îngrijeau cu toții rănile și își plângeau de milă. Asta o făcu pe Niniver să își iasă din fire.

– Ed Wisbech. Liam Forrester. Și Stewart Canning! Le spuse numele atât pentru Marcus, cât și pentru impact. Cu ochii îngustați și mai tare, se încruntă la cei trei. Nătărăi fără creier! Aveți măcar cea mai mică idee de răul pe care l-ați fi putut face câinilor? Ce v-a apucat să veniți aici și să le dați drumul?

Toți trei se uitară când la ea, când la Marcus, dar el fu cel pe care îl priviră cu prudență și respect.

Ea nu își pierdu cumpătul.

– Ei bine?

Stewart Canning, cel care îl ținuse pe Egan și care cel mai probabil fusese instigatorul, se smiorcăi și aproape că îi dădură lacrimile:

– Nu am avut de gând să facem nici un rău. Ne-am gândit doar că poate ți-e greu să te hotărăști pe care dintre noi să îl iei, pentru că atâția se luptă pentru mâna ta, așa că am făcut un pact.

Liam Forrester vorbi printre degetele pe care le ținea strânse în jurul nasului:

– Noi trei am căzut de acord să facem un fel de concurs, iar oricare dintre noi câștiga, ceilalți doi trebuiau să îl lase să îți ceară mâna fără să intervină.

– Încercam să facem lucrurile mai *ușoare* pentru tine, interveni Ed, încă ținându-se de falcă.

Tonul lui sugera că ea ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

Niniver strânse pumnii.

– Asta nu explică exact ce făceați cu câinii!

„Cu câinii mei." Poate că era haita familiei Carrick, dar toată lumea din clan știa că erau ai ei. Ea îi împerechease, îi crescuse și îi antrenase pe fiecare în parte. Complotase și mințise ca să-i protejeze pe toți cei pe care îi mai avea de la frații ei decedați.

Stewart ridică din umerii săi masivi.

– Părea cel mai evident lucru pe care trebuia să îl facem – concursul. Fiecare dintre noi urma să aleagă unul dintre animale și apoi îi puneam să se ia la întrecere, iar cel al cărui câine nu câștiga urma să piardă.

– Erau câinii tăi, adăugă Liam. A părut corect și potrivit.

Marcus scoase un sunet ciudat; ea presupuse că își înăbușea râsul, nevenindu-i să creadă. Pe un ton cât putu de calm, ea spuse:

– Nu puteți face întrecere cu câini de vânătoare. Sunt animale care vânează în haită – merg împreună pentru a doborî prada. Ideea de a se întrece unul cu altul le este total străină. Dacă voiați să faceți întreceri de câini de vânătoare, ar fi trebuit să luați animale din trei haite diferite și chiar și atunci... La naiba! Își aruncă mâinile în aer. De ce mă chinui să explic? Dădu să se plimbe de colo-colo, dar se controlă. Se opri. Întorcându-se cu fața către cei trei, îi fixă cu o încruntare încă plină de furie. Vă vorbesc în calitate de stăpână a clanului. Voi trei nu mai aveți voie să participați la nici o vânătoare – de nici un fel – anul viitor. Dacă aud că ați ieșit, chiar și în afara pământurilor clanului, o să vă acuz înaintea consiliului clanului. Niciodată nu o să vă mai apropiați de câini, de ferma și de familia lui Egan. Își îndreptă spatele și îi privi de sus. M-am făcut înțeleasă?

Ei nu fură fericiți. Cu buzele strânse, o fixară cu priviri aproape răzvrătite, dar apoi fiecare aruncă, foarte scurt, o privire în stânga ei – la Marcus –, apoi, cu ochii mari, își îndreptară din nou privirea asupra ei și încuviințară ascultători din cap.

Marcus se dădu mai aproape. Foarte încet, murmură:

– Nu strica spectacolul acesta spunând altceva! Dă pur și simplu din cap, apoi întoarce-te cu spatele și intră în hambar. Am nevoie de un moment să vorbesc cu ăștia trei fără ca tu să fii aici.

Cu privirea ațintită încă asupra idioților membri ai clanului, se gândi o secundă, dar *ea* îi ceruse lui Marcus să intervină, iar el o făcuse, și chiar foarte bine. Nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut petrece dacă el nu ar fi fost acolo – trebuia să aibă încredere în el.

Așa că își păstră privirea încruntată în timp ce plecă scurt capul, apoi se întoarse pe călcâie și intră mânioasă înapoi în hambar.

Marcus rămase acolo unde se afla, cu privirea ațintită asupra celor trei mocofani care cel puțin avură destulă minte să rămână pe loc, așezați în praf. Îl priviră fix la rândul lor, bănuitori, dar precauți și temători.

El așteptă până când fu sigur că Niniver ieșise din raza lor vizuală, apoi își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, alertându-i pe cei trei bărbați. Îi privi pe rând în ochi, apoi zâmbi; dar gestul lui nu avea nici o urmă de umor.

– O să spun asta o dată, doar o dată. Considerați-o drept singurul avertisment. Lady Carrick mi-a cerut să fiu protectorul ei și să mă ocup de problemele care o năpădesc, iar eu am fost de acord. Bătrânii clanului au cunoștință de asta. Deși înțeleg regulile, nu sunt membru al clanului. Sunt, așadar, liber să acționez pentru binele doamnei clanului vostru fără teamă ori favoruri și nu o să mă las influențat de nici o altă părere în afară de singurul țel de a asigura siguranța și bunăstarea ei. Făcu o pauză pentru a le da timp să înțeleagă, apoi continuă: Prin urmare, dacă de aici înainte faceți ceva, oricât de mărunt, și o supărați pe Lady Carrick, o să vin după voi. Poate că ea o să fie iertătoare. Eu nu. Pedeapsa pe care o să v-o aplic sigur o să fie neplăcută. Rămase cu privirea ațintită asupra celor trei bărbați. Iată cum o să stea lucrurile de aici înainte. Chiar vă rog să le spuneți celor care vă sunt prieteni. Dacă vreunul este destul de nechibzuit încât să o deranjeze pe Lady Carrick, în fața mea vor răspunde, nu a ei. Trecu o ultimă privire nimicitor de rece peste cei trei. Acum vă sugerez să plecați, ca să nu fie obligată să dea din nou cu ochii de niște amărâți ca voi.

Spunând asta, se întoarse și o urmă pe Niniver în hambar.

În urma lui, auzi mormăieli, dar și sunetele pe care cei trei le scoaseră în timp ce se chinuiră să se ridice în picioare. După ce intră în umbrele hambarului, aruncă un ochi înapoi. Cei trei mergeau împleticiți spre locul în care își lăsaseră caii la păscut, în spatele gardului.

Satisfăcut, intră mai adânc în umbrele reci ale hambarului și o găsi pe Niniver vorbind cu Egan. Bătrânul era într-o stare bună, dar era limpede că fusese zdruncinat.

– Ar trebui să mergi în casă și să iei masa de prânz. Niniver avea mâna pe umărul lui Egan. Eu și domnul Cynster o să terminăm de verificat câinii și o să închidem înainte să plecăm.

Marcus surprinse privirea lui Egan și încuviință din cap.

– Ne ocupăm noi.

Nepoții bătrânului fuseseră în hambar mai devreme, dar se întorseseră în casa fermei pentru a o ajuta pe soția lui Egan. Ambii băieți erau tineri. Marcus putu vedea în ochii lui Egan că se gândea le ce s-ar fi putut întâmpla dacă Marcus și Niniver nu ar fi fost acolo și doar el și băieții s-ar fi aflat prin preajmă când cei trei ticăloși sosiseră.

– Nu mi-aș face griji că o să se mai întâmple. Marcus își înclină capul către ușă – auziră cum zgomotele de copite ale cailor celor trei bărbați se sting. Am avut o mică discuție și mă îndoiesc de faptul că ei – ori alții – o să mai încerce vreodată una ca asta.

Bătrânul Egan trase mai adânc aer în piept. Se îndreptă și încuviință, la rândul lui, din cap.

– Mulțumesc.

Se întoarse către Niniver și reuși să zâmbească. Îi luă mâna și o bătu ușurel.

– Nu îți face griji pentru mine, milady. Sunt un bătrânel rezistent. Dar cred că o să merg înăuntru să mănânc – doamna o să se întrebe unde sunt.

Niniver zâmbi încurajator. Egan plecă târându-și picioarele. Apoi Niniver se întoarse și merse înapoi la cuști.

Marcus o urmă.

– Ce trebuie să faci cu câinii?

– I-am îngrămădit pe toți acolo. Se opri lângă cel mai apropiat coteț, care se dovedi a fi plin de câini care umblau bezmetici. Trebuie să-i despărțim.

Cunoștea fiecare câine din vedere; găsi cotețul fiecăruia și îndrumă animalele, apoi le închise înăuntru.

Asta ar fi trebuit să-i calmeze, dar nu fu așa.

El era conștient de o nevoie crescândă de a întinde mâna pentru a o atinge pe Niniver, pentru a-i mângâia obrazul și a o ridica în brațele lui. Iar dorința lui nestăpânită fu doar intensificată de felul în care recentul incident o afectase. Se închisese în ea, se retrăsese și ridicase din nou scuturile –, dar în spatele lor era încordată și fragilă. Un lucru la care el însuși făcuse aluzie mai devreme – că rănile fizice nu fuseseră singura vătămare pe care o suferise din cauza unor astfel de incidente – își făcu din nou loc în mintea lui, iar asta spori

dorința de a reacționa. De a face ceva pentru a-i dărâma din nou zidurile și pentru a readuce atmosfera fericită, relaxată și confortabilă pe care o împărtășiseră până în momentul în care ticăloșii sosiseră și stricaseră totul.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puțin era dispus să permită acțiunilor celor trei idioți să-i strice planurile.

Până când închise ultimul câine în cotețul lui, nevoia de a acționa îl copleși. Odihnindu-și brațele pe marginea porții, rămase privind în gol la câini.

Niniver veni lângă el. Privi în coteț, apoi răsuflă ușurată.

– Mulțumesc. Făcu un semn scurt cu mâna. Pentru tot. Tăcu o secundă, apoi continuă, cu un ton egal: Ar trebui să ne întoarcem la conac. Bucătăreasa ne așteaptă cu masa de prânz, iar ție trebuie să îți fie foame.

El întoarse capul și se uită la ea. Așteptă până când Niniver îl privi în ochi.

– Îmi este foame, dar nu de vreun fel de mâncare pe care bucătăreasa ta ar putea să îl facă.

Ea flutură din gene.

Marcus plecă de lângă poarta cotețului și păși spre ea.

Cu ochii mari, ea se întoarse și se dădu în spate. Spatele i se lipi de stâlpul dintre cuști.

Se opri în fața ei, apoi întinse mâinile și se prinse de fiecare poartă, de o parte și de alta, prinzând-o ca într-o cușcă, dar în același timp ținându-și mâinile departe de ea. El știa ce își dorea, de ce anume îi era foame. Înțelegea chiar și motivul pentru care o dorea – avea nevoie de lucrul acela.

Ea nu știu ce să facă. Își flutură în zadar mâinile între ei; cum Marcus se apropie, Niniver încercă să le lase să cadă pe pieptul lui. Datorită poziției, jacheta i se desfăcu larg, iar palmele ei aterizară pe cămașa lui – iar atunci, senzația atingerii ei îl arse până la piele.

Dorința îl frânse, tare și puternică; se luptă să nu o lase să i se vadă pe chip.

Ea îl privea uimită, cu gura întredeschisă, ca și cum nu îi venea să creadă ce se întâmpla. Ochii ei îi căutară pe ai lui, apoi își umezi buzele și șopti:

– Ce s-a întâmplat?

El inspiră parfumul floral care îl învăluia, iar simțurile i se treziră.

Nu gândea deloc coerent. Dar ea păru să aștepte un răspuns, așa că puse în cuvinte sentimentele care i se învârteau în minte.

– Faptul că te protejez are un preț.

O descoperire pe care o făcuse în ultima oră. Să accepte rolul de protector – pe care, după toate drepturile, trebuia revendicat de soțul ei – era una, dar să joace rolul acela era cu totul altceva.

Fu cuprins de un sentiment de posesivitate. Iar în cazul bărbaților ca el, protejarea și posesivitatea erau aproape întotdeauna două fețe ale aceleiași monede.

Știuse întotdeauna asta, dar nu întâlnise niciodată o femeie care să poată evoca ambele emoții – nici una în afară de ea. Ea întotdeauna fusese excepția, dar înainte nu fusese nevoit să acționeze fizic pentru a o apăra, iar asta se părea că tulburase apele.

Privirea lui coborî de la ochii ei albaștri măriți la bogăția buzelor ei, pline și lucioase.

În momentul acela, nu era sigur dacă le era sau nu dator celor trei ticăloși. Dacă aceștia nu ar fi trebuit să fie aduși destul de dur cu picioarele pe pământ, oare ar fi ajuns el și ea la asta?

Întrebarea se risipi când își coborî capul.

Spre surprinderea lui, ea se ridică pe vârfurile picioarelor și buzele ei le atinseră pe ale lui.

Lui Niniver nu îi venea să creadă ce noroc avea. Dacă ceea ce dorea el în schimbul protecției sale era un sărut, ea era complet pregătită să plătească. Era din cale-afară de dornică să-i acorde un sărut. Bărbatul fanteziilor ei era atât de real, era cel pe care visase să îl sărute de ani întregi.

Buzele lui fură la fel de ferme – și poruncitoare – cum își imaginase. Le gustară pe ale ei, iar ea deveni înfometată de atingere, de tachinare, simțind o presiune seducătoare. Apoi vârful limbii lui trecu peste îmbinarea buzelor ei. Ea le depărtă, iar limba lui curioasă pătrunse în gura ei, făcând ca senzațiile să o inunde. Gustul lui – doar o idee de cafea și un puternic sentiment de bărbat – o tortură. Timidă, își lăsă limba să atingă, să mângâie, apoi, prinzând curaj, o trimise în aventura de a se împleti cu a lui.

El scoase un sunet încurajator și își înclină capul; apoi se afundă, la fel de pierdut ca ea.

Ea se cufunda, cu siguranță. În plăcere. Gurile li se contopiră, iar fierbințeala înflori și se răspândi prin trupul ei.

Mâinile, își dădea ea seama, i se întinseseră pe pieptul lui, apoi se închiseseră ușor, prinzându-i cămașa în pumni – moliciunea materialului fin contrasta cu fierbințeala ce se afla dedesubt, cu mușchii rezistenți pe care se odihneau pumnii ei.

„Fascinant!"

El se dădu și mai aproape, înghesuind-o cu trupul lui, cu picioarele lungi, pieptul lat și coapsele înguste după care tânjise timp de aproape zece ani. Iar fascinația deveni captivare. Simți un val de senzații, de apăsări și de contururi care aproape că îi copleșiră simțurile euforice. Apoi totul explodă în mintea ei când își dădu seama ce putea să simtă.

Realizând asta, contrar celor crezute până atunci, Marcus Cynster nu era chiar neinteresat de ea.

Marcus reuși cu greu să își înăbușe un geamăt când mâinile lui Niniver se strânseră și mai tare de pieptul lui, parcă vrând să-l țină lipit de ea. Ca și cum – la fel ca el – nu ar fi vrut ca legătura aceea să ia sfârșit. Apoi, într-un iureș de dorință delicată – ceva ce nu știuse că exista până când nu îl sărutase –, buzele ei le întâlniră pe ale lui mai îndrăzneț, transformându-se într-o instigare aproape incandescentă.

În ceva ce se apropia de nevoie...

El, ei trebuiau să se oprească.

Asta însemna că trebuia cumva să găsească frâiele și să tragă foarte puternic de ele. Acum, înainte ca scape totul de sub control.

Fu însă dincolo de puterea lui; încă nu sigur că mai avea puterea de a deține controlul.

Dar, până în urmă cu câteva minute, nu avusese nici cea mai mică idee că un simplu sărut putea să... *explodeze* astfel. Putea crește atât de rapid, până când totul era aproape plin de promisiunea unei pasiune roșii ca focul. Fascinantă dincolo de orice imaginație.

Totuși, emoția care îi adusese la asta era aceeași care, în clipa aceea, insista ca el să ajungă – glorios și palpitant – la un sfârșit imediat. Să o protejeze însemna că nu o putea răni vreodată și, continuând sărutul, cu fierbințeala și pasiunea care creșteau vertiginos, era sub amenințarea pericolului.

Dacă nu punea capăt curând, aveau să se rostogolească în paiele uneia dintre cuștile nefolosite...

Gândul acela fu îndeajuns pentru a-l face să se oprească. Cu o împotrivire din adâncul sufletului, se dădu ușor în spate, îndepărtându-se de sărut, de adâncimile lunecoase și mătăsoase ale gurii ei... de ea. Fu nevoie de un mare efort, dar avea destulă experiență ca să se liniștească atât pe el, cât și pe ea, până când, în cele din urmă, buzele lor se despărțiră. Ea răsuflă încet, iar el își înălță capul.

Marcus îi privi chipul îndreptat în sus. Ochii ei erau încă închiși, dar dorința îi adusese o ușoară nuanță trandafirie în obrajii palizi. Apoi genele i se zbătură și se ridicară. Ochii de culoarea albăstrelelor sub soare îi întâlniră pe ai lui. Acolo se afla pasiune, era o licărire trandafiriu-aurie în acel albastru.

Era suficient. Își spuse asta în timp ce strădui să se îndepărteze de ea. Trebuia să devină mai apropiați și apoi să ducă lucrurile mai departe; voia ca ea să îl dorească la fel de mult cum o dorea el – să simtă dorință, nu doar pasiune de moment.

Ea îl privi în ochi – în mod neașteptat, el nu știu ce să spună. Din nou, lăsă vorbele să iasă așa cum doriră.

– Mulțumesc. Aveam... nevoie de asta.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet feminin mult mai încrezător decât oricare altul pe care i-l oferise vreodată, dar ea își coborî imediat capul și se întoarse către ușile hambarului.

– Ar trebui să ne întoarcem, o să întârziem prea mult la masa de prânz.

Ieși prima din hambar, apoi așteptă în timp ce el închise bine ușile și coborî bara grea la locul ei.

Își lăsaseră caii priponiți pe terenul din apropiere. El o ridică în șa, apoi sări pe al lui și o lăsă pe ea să conducă pe drumul de întoarcere la conac.

Capitolul 5

Pentru Niniver, restul zilei trecu precum un iureș. Sărutul acela... schimbase totul. Deschisese o ușă pe care o crezuse închisă ei pentru veșnicie. O ușă către visuri care, cu un an în urmă, se resemnase să nu le exploreze niciodată. Dar sărutul acela însemna...

Coborând treptele în seara aceea, admise, în sfârșit, că nu știa *exact* ce prevestea acel sărut. Cu toate astea, era limpede că Marcus o dorea.

Ca femeie.

Toată viața tânjise după un bărbat care să o dorească pentru ea însăși, ca femeie. Și, dacă ar fi fost să aleagă care să fie acel bărbat, l-ar fi numit pe el.

Încă era năucită de speranța că acel vis putea să devină realitate.

Aici. Acum. Aievea.

Cu acel trup minunat de musculos, tare, fierbinte.

Nu se putea căsători, dar puteau să aibă o legătură. Gândul, posibilitatea aceea o făcură să intre năvalnic în salon cu o nerăbdare mai mare decât își putea aminti să fi simțit vreodată.

Marcus se afla deja acolo, așezat elegant într-unul dintre fotoliile îndreptate spre șemineu. Se ridică atunci când ea își făcu apariția.

Ochii lui de un albastru-închis se fixară pe chipul ei. Ea își simți inima bubuind – de fapt, bătând neliniștită – când întâlni privirea aceea vigilentă și concentrată, apoi își aminti de atingerea buzelor lui, de aviditatea cu care o sărutase. Îi crescu încrederea, zâmbi și merse înainte, pentru a ocupa celălalt fotoliu.

Hildy era așezată pe locul ei obișnuit, pe canapea. Ochii ei ageri se mutară de la Niniver la Marcus, apoi privi înapoi la Niniver și spuse calm:

– Domnul Cynster a menționat faptul că astăzi a fost un fel de tărăboi la adăpostul pentru câini.

– Da, dar a fost rezolvată rapid, iar câinii nu au pățit nimic, zise ea și îi aruncă o privire scurtă lui Marcus.

– De fapt – vorba lui tărăgănată atrase atenția lui Hildy –, încă sunt uimit de câinii care iau urma din aer. Prinse privirea lui Niniver. Ce ți-a atras mai întâi atenția la haita ta?

Ea zâmbi și povesti cu bucurie întâmplările care îi ridicaseră primele bănuieli.

Subiectul și interesul lui sincer față de răspunsurile ei îi însoțiră în salon și aproape tot timpul mesei. Apoi ea avu ideea fericită de a continua subiectul, întrebându-l despre câinii lui de vânătoare și despre caracteristicile deosebite pe care le observase la aceștia.

Hildy probabil că fusese din cale afară de plictisită, dar, surprinzător, guvernanta de odinioară a lui Niniver nu făcu nici o încercare de a îndruma conversația spre lucruri mai generale.

La sfârșitul mesei, Marcus refuză carafele în favoarea întoarcerii în salon alături de Niniver și de domnișoara Hildebrand. Mai devreme, coborâse înainte să sune primul gong, sperând să aibă ocazia de a vorbi cu domnișoara Hildebrand înainte ca Niniver să li se alăture. Soarta îi surâsese, iar el și însoțitoarea lui Niniver avuseseră timp schimbe câteva observații. De exemplu, că lui Niniver îi plăcea să danseze – să valseze, în mod special –, dar avea ocazia foarte rar. De asemenea, că domnișoara Hildebrand știa să cânte la pian și se asigura de faptul că degetele îi rămâneau agile învățând cele mai noi melodii.

Acum, cu mâinile prinse la spate, pândea pe hol în așteptarea doamnelor, cu o nerăbdare cum nu mai simțise de ani întregi alergându-i prin vene.

Sărutul acela – primul lor sărut și deocamdată singurul – îi deschisese ochii. Dacă *atât* de iute și de furios aveau să se aprindă flăcările lor, atunci, dacă dorea să ajungă să se cunoască mai bine *înainte* de a se aventura mai departe, trebuia să profite de orice ocazie.

După ce călăriseră înapoi la conac și luaseră un prânz târziu, Niniver plecase în bibliotecă, afirmând că trebuia să lucreze. Considerând asta drept o scuză pentru a gândi și a-și liniști nervii – visa cu ochii deschiși la acel sărut –, o lăsase să plece și își petrecuse, la rândul lui, după-amiaza făcând planuri.

Intrând în salonul de zi alături de Niniver, domnișoara Hildebrand declară:

– Eforturile dumitale din seara trecută au fost de-a dreptul înălțătoare.

Se îndreptă în viteză către pian.

– Cred că este rândul meu să vă întrețin.

Niniver se opri în mijlocul încăperii, căscând ochii la însoțitoarea ei. Marcus veni lângă ea și îi atinse brațul. Când ea îi aruncă o privire, el își înclină capul către fotolii.

– Mergem?

Ea îi îngădui să o ajute să se așeze. În vreme ce el se afundă în fotoliul din față, acordurile unei sonate umplură încăperea.

Domnișoara Hildebrand era, într-adevăr, o interpretă desăvârșită; nu fu deloc greu să lase muzica să se reverse peste ei. El se uită pe furiș la Niniver și văzu efectul pe care muzica îl avu asupra ei; genele îi coborâseră, iar tensiunea de pe chip îi dispăru, alungând ușoara încruntare, care, zilele acelea, părea să lipsească arareori.

În după-amiaza aceea, avusese altă discuție cu Ferguson în intimitatea biroului. Așa cum începuse să bănuiască, Niniver luase pe umerii ei întreaga povară a responsabilității afacerilor clanului, a domeniului și a finanțelor clanului. După cum părea, reușise mai bine decât ambii ei frați, dar presiunea pe care acest lucru o punea asupra ei era observată de bătrânii clanului și, cumva, îi îngrijora.

Aceasta era o altă situație în care avea de gând să intervină – să ridice o parte din povara de pe umerii ei firavi –, dar, din nou, rolul lui trebuia gândit cu grijă pentru a nu-i afecta demnitatea sau statutul în interiorul clanului. De fiecare dată când o vedea că se îndrepta spre bibliotecă, voia să o urmeze și să-i propună s-o ajute, dar, pentru că era pe deplin conștient de nevoia de a o câștiga, se gândi că încă nu venise vremea să o facă.

Tot ce putea face era să avanseze mai rapid cu fiecare pas ce urma.

Așa cum aranjase cu domnișoara Hildebrand, a treia piesă pe care aceasta o cântă fu un vals. Ridicându-se alene, merse la Niniver. Ea auzise acordurile de deschidere care îl anunțau și se întorsese să o privească surprinsă pe domnișoara Hildebrand. Când se apropie Marcus, se întoarse cu fața spre el.

El făcu o plecăciune. Îndreptându-se de spate, întinse mâna.

– Sunteți amabilă să îmi acordați onoarea acestui dans, Lady Carrick?

Ea pufni în râs, încântarea risipindu-i surprinderea. Cu ochii aprinși, plecă ușor capul și își așeză palma într-a lui.

– Mulțumesc, domnule Cynster. Se îndreptă de spate și în același timp se ridică în picioare. Aș fi încântată.

Zâmbi și o strânse în brațe.

– Într-adevăr, cred că o să fii.

Ea chicoti, iar el o învârti în ritmul valsului, rotindu-se în jurul încăperii mari.

Niniver păstră un zâmbet strălucitor pe chip, dar imediat i se tăie brusc răsuflarea și se temu că nu mai avea să-și recapete niciodată capacitatea de a respira din cauza apăsării neașteptate care îi golea plămânii, cel puțin nu înainte de a leșina. Fierbințeala mâinii lui pe spatele ei era la un pas de a o arde – de parcă nu erau patru straturi de mătase între mâna lui și pielea ei. Pe deasupra, senzațiile creșteau – strângerea fermă și puternică a degetelor lui în jurul degetelor ei, neclintita tărie a brațului care o ținea aproape de el, ușurința

cu care o conducea. Toate acestea erau destul de tulburătoare, dar, cu apropierea, atingerea ocazională a hainei lui de seară pe mătasea corsajului ei, apăsarea coapsei lui între coapsele ei în timp ce o trăgea mai aproape și se balansau într-o întoarcere bruscă, senzația copleșitoare de bărbăție pe care el o emana și realitatea de a fi captivă în brațele lui, era de mirare că nu putea să respire?

Apoi însă interveni instinctul, iar ea trase din nou aer în piept. Cu toate astea – deși apăsarea se domoli și nu mai simțea că era gata să leșine, ci era mai degrabă euforică –, simțurile ei se învârteau amețitor, îmbătate de un potop de încântări.

Plăcerile simple o chemau, îi șopteau și o seduceau cu promisiunea că acolo nu mai exista nici un pericol, că se putea bucura fără rețineri, că totul avea să fie bine și nu trebuia să își facă griji când se rotea în brațele lui.

Descoperi că era surprinzător de ușor să să nu mai fie reținută, pentru că nu numai că valsa, ci valsa cu *el*. Cu Marcus Cynster, bărbatul visurilor ei.

El era mult mai înalt, așa că, inițial, își micșorase pașii pentru a ține ritmul, dar ea nu fusese niciodată o persoană care punea preț pe comportamentul demn de o doamnă – era obișnuită să meargă cu pași mari în ghetuțele ei de călărie. El își dădu seama că Niniver voia și era capabilă să devină mai aventuroasă și păși cu mai mare libertate. Iar ea, cu un zâmbet pe buze și un râset în ochi, ținu pasul cu el.

Se învârtiră mai repede, mai ferm, rotindu-se amețiți și de-a dreptul încântați unul de celălalt.

Se îndemnară unul pe celălalt și, nu peste mult timp, râdea și el. Trecură iute printr-o ultimă întoarcere, iar el o roti înainte de a se opri amândoi. Dându-i drumul, dar reținându-i palma în mâna lui, făcu o plecăciune largă. Zâmbind apreciativ, ea făcu o reverență adâncă.

Îndreptându-se, îi dădu drumul și se întoarseră amândoi să o aplaude pe Hildy.

Aceasta străluci și ridică sprâncenele către ei.

– Încă unul?

Niniver aruncă un ochi către Marcus. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi se întoarseră amândoi spre Hildy și spuseră împreună:

– Da, te rog.

Hildy le făcu pe plac cu un alt vals iute și zburdalnic, după care urmă o piesă mai liniștită.

Ritmul mai lent îi dădu lui Niniver ocazia să își tragă răsuflarea și să își concentreze din nou simțurile – distrase până atunci de energia dansului – asupra altor lucruri. Cum ar fi fost Marcus. Cum ar fi fost intensitatea privirii lui albastre și întunecate, răsfrântă pe fața lui chipeșă și în fermitatea trăsăturilor, precum și în puterea înfrânată a brațelor și a siluetei lungi, cu mușchi fermi. Observă din nou grația mișcărilor lui, o grație care sublinia puterea fizică de netăgăduit pe care o controla cu atâta ușurință.

Erau și fuseseră întotdeauna atât de multe lucruri legate de el care îi vorbeau – ei, femeii adevărate din ea. Întotdeauna știuse asta, dar acum, învârtindu-se încet în propriul salon, realitatea – existența fizică – acelei legături o copleși și o tulbură în feluri pe care nu era sigură că le înțelegea pe deplin.

Respirația i se îngreunase, dar devenise mai profundă; simțurile îi erau vii și atât de pline de el!

În momentul acela, simți că putea da la o parte tot restul lumii pentru a fi pur și simplu femeia care ar fi preferat să fie: acolo, valsând în brațele lui.

Marcus simți schimbarea din ea – și din el. Nu știu exact ce se schimbase. Privirile le rămăseseră împreunate în cea mai mare parte a acelui ultim dans lent; ochii ei adânci, ca albăstreaua deveniseră nu neapărat visători, ci mai degrabă profunzi – o înflorire, o inflorescență anume, una pe care o recunoscu instinctiv ca fiind atrăgătoare, ca făcând parte din ceea ce putea ajunge să-i unească. Ceva din ființa lui se schimbă pentru a veni în întâmpinarea acelei schimbări, pentru a i se potrivi. Să se conecteze cu ea, ca în cele din urmă să o prindă și să se asigure că avea să fie a lui.

Un alt fir în relația lor care se adâncea.

Și cu acea adâncire veni un val de căldură – nu năvala dorinței pe care o provocaseră în mod neașteptat mai devreme în ziua aceea, ci un val statornic de căldură sporită, de nevoie înfloritoare.

Văzu semnele din ea – strălucirea din ochii ei, moliciunea îmbietoare a buzelor ei seducătoare – și simți schimbările, răspunsul în propriul lui trup.

Recunoscu prea bine semnele, știu dincolo de orice îndoială unde ducea asta, unde avea să îi ducă până la urmă tumultul crescând din venele lor – la tentația de a permite ca lucrurile să se întâmple pur și simplu, să permită pasiunii să îi ia pe sus până la sfârșitul inevitabil, pasiune care creștea. Totuși...

„Prea departe, prea iute."

Simțea asta. Abia cu o zi în urmă fusese de acord să o ajute, iar ei deja se avântau înainte în pasiune – eventualele complicații erau pur și simplu prea mari pentru a fi ignorate.

Cu toate astea, avu nevoie de toată voința pentru a-și ignora tumultul din vene, mai ales pentru că nu dorea s-l stingă ori să-l nege – nici el și, cu siguranță, nici ea.

Să încurajeze legătura aceea care abia se închega fusese scopul lui când aranjase acele valsuri; avusese intenția de a o seduce – nu se așteptase ca el să fie cel sedus, însă nu putea să dea înapoi acum. Și nici nu dorea.

Dar era nevoit să pună capăt acum, cât încă putea.

În clipa în care degetele domnișoarei Hildebrand loviră ultimul acord, o opri pe Niniver și se obligă să îi dea drumul. Făcu o plecăciune, iar ea făcu, la rândul ei, o reverență. Îndreptându-se, se întoarseră amândoi să o aplaude pe domnișoara Hildebrand.

Fosta guvernantă zâmbi și își plecă ușor capul, apoi aruncă o privire iute în direcția lui.

El clătină din cap aproape imperceptibil. „Gata."

Zâmbetul domnișoarei Hildebrand nu se stinse în timp ce închise pianul și se ridică.

– Este destul pentru seara aceasta. E vremea pentru ceai.

Niniver aruncă o privire către el, dar traversă până la cordonul clopoțelului. Probabil că Ferguson era pe drum; deja intra în încăpere după nici un minut.

Marcus luă loc și sorbi. Încă putea să își simtă pulsul în vârful degetelor și, după privirile furișe, întru câtva cercetătoare pe care Niniver le arunca în direcția lui, și ea încă era tulburată. Acel ultim vals, mai lent, fusese o eroare.

Pe de altă parte, de unde ar fi putut să știe că pasiunile lor – pornirile acelea mai adânci și mai puternice, care aveau în cele din urmă să-i aducă goi în vreun pat – înotau atât de aproape de suprafață?

Nu se așteptase la asta; încă era surprins. Și se dovedise că așa era. Un sărut neașteptat de înfierbântat era altceva. Dar asta? Era un lucru care, știa destul de bine, avea să fie cu greu controlat.

Terminându-și ceaiul, se ridicară cu toții și părăsiră salonul.

Rămase în picioare în holul principal și privi cum Niniver și domnișoara Hildebrand urcară treptele. Din privirea pe care Niniver i-o aruncase peste umăr, ea își dorea să continue ceea ce creștea atât

de iute între ei, dar el cu siguranță nu avea să urmeze calea aceea, nu încă.

Ajungând la etaj, ea se opri și îl privi de sus.

– Nu urci?

„În încăperea de lângă camera ei?“

Cu buzele strânse, el clătină din cap.

– Mai întâi vreau să verific câteva lucruri. O să urc mai târziu.

Înclinându-și capul, îl studie o secundă, apoi un zâmbet slab îi arcui buzele.

– În regulă.

Întorcându-se cu spatele, murmură:

– Noapte bună.

El îi răspunse, apoi privi până când ea și domnișoara Hildebrand ieșiră din câmpul lui vizual, alungă tentația aceea insistentă, se încruntă și își reorientă gândurile – încercă să își calmeze ardoarea și să își păstreze determinarea de a o proteja pe Niniver.

O jumătate de oră mai târziu, se sprijinea de balustrada terasei care se întindea de-a lungul parterului aripii abandonate. Privind în întuneric, se gândea cum era mai bine să procedeze în privința acelei reguli vechi, dar care era acum de neacceptat, de a lăsa descuiate ușile conacului chiar și noaptea.

Aprecia ideea că o casă aparținând clanului trebuia să fie mereu deschisă membrilor lui. Doar că nu înțelegea de ce familia Carrick nu putea vedea clopoțelul ca pe un mod acceptabil de a intra.

Oricum, ușile de la intrare trebuiau încuiate. În vremurile acelea, cu drumuri decente, care făceau ca accesul pe domeniu să fie relativ ușor, fără a mai pune la socoteală perspectiva pe care Niniver o ridicase pentru unii membri ai clanului sau chiar și pentru alții, care încercau să preia controlul forțând o căsătorie...

Doar gândul acesta fu de ajuns să-l facă să se încordeze, dar era un adevăr de netăgăduit că însuși clanul își asuma un risc uriaș lăsând-o pe Niniver atât de expusă, atât de vulnerabilă.

Avea să schimbe direcția, decise el, pentru a îndrepta acel obicei. Pentru a-l schimba. Pentru a-l anula.

Îndreptându-se de spate, cercetă zona din jurul conacului, mai degrabă ascultând decât încercând să pătrundă bezna precum cerneala a nopții provinciale. Nici un sunet nu tulbura liniștea. Încă nu apăruse nici un doritor de serenade și deja se apropia miezul nopții.

Dacă știa ceva despre felul în care mergeau lucrurile la țară, modul în care intervenise seara precedentă, întărit de acțiunile lui din hambar, trebuia să fi făcut deja înconjurul fermelor și al cabanelor clanului, trecând de la un vecin la altul și de la tată la fiu, în jurul căminelor.

„În regulă."

Era conștient de existența unei anumite satisfacții date de faptul că alți bărbați știau că el se afla acum acolo, alături de Niniver, și că, prin urmare, ea nu putea fi atinsă – deci erau nevoiți să stea departe de ea. Strâmbă din nas. Posesivitatea era o trăsătură pe care fiecare bărbat din familia lui știa destul de bine să o domolească și, de câte ori era posibil, să o ascundă; trebuia să fie atent pentru a nu lăsa să se vadă această parte a emoțiilor lui.

Un sunet scurt ajunse la urechile lui. Un pas?

Se întoarse la timp să o vadă pe Niniver dând colțul casei.

În timp ce mergea spre el, lumina lunii îi învălui părul deschis la culoare și pielea ei albă și îmbrăcă în argint strălucitor curbele zvelte ale trupului ei suplu. Pentru o clipă, el se întrebă dacă mintea lui deosebit de desfrânată nu cumva invocase viziunea. Pe de altă parte însă, sub poleiala argintie a luminii lunii, recunoscu rochia albastră pe care ea o purtase în seara aceea și brățara și colierul de acvamarin care îi împodobeau încheietura mâinii și gâtul.

Era reală; lumina lunii nu făcu decât să o facă să pară diafană, mai mult ca o zeiță a lunii venită pe pământ să ademenească simplii muritori.

Sau măcar să-l ispitească pe el.

Simți tremurul de netăgăduit când ea se opri în fața lui.

Cu capul înclinat, ea îl studie.

– Mă întrebam unde ai plecat.

Era limpede că ea nu se dusese să se schimbe și să se pregătească de culcare. El alungă amănuntul acesta – și concluzia evidentă – undeva într-un colț al minții.

– Verificam siguranța casei. Voi – clanul – trebuie să schimbați tradiția de a lăsa ușile conacului descuiate noaptea. În vremurile acestea, este prea riscant.

Ea mijii ochii și, ca și el, se întoarse să privească în întuneric.

– Și eu cred asta, ceea ce nu ar trebui să fie o surpriză, dar a fost atât de mult timp o tradiție a clanului...

Făcu un gest vag.

– Noi nu avem aceeași tradiție în Vale, dar, pe de altă parte, moșia a fost întotdeauna condusă de o doamnă.

Mama lui era acum Lady din Vale.

– Chiar dacă ar fi fost sugerat un astfel de obicei, nu îmi imaginez că vreun consort ar fi tolerat una ca asta.

– Se pare, spuse ea, că obiceiul a apărut după un incident care a avut loc cu mult timp în urmă – și nici măcar nu s-a întâmplat prin părțile acestea. Undeva în Highlands, familia unui fermier a venit să caute adăpost în turnul castelului unui clan în timpul unui viscol, dar ușile erau zăvorâte și nu au putut trezi pe nimeni dinăuntru. Familia a murit înghețată pe treptele castelului clanului lor. Așa s-a născut obiceiul conform căruia ușile clanului nu trebuie să fie niciodată zăvorâte.

El spuse sec:

– Asta a fost înainte să fie inventat clopoțelul.

Ea zâmbi ușor.

– Adevărat. După un moment, oftă și ridică capul. O să vorbesc cu Ferguson...

– Nu. Îngăduie-mi mie. Când ea îi aruncă o privire, el continuă: Este un lucru pe care îl pot face și eu, iar tu ai probleme mai importante de rezolvat. O să vorbesc cu Ferguson și o să-i dăm de cap.

Strânse din buze ca să nu o roage să-i fie îngăduit să ridice măcar povara aceea de pe umerii ei. Ea fie avea să fie de acord, fie nu.

După o clipă, Niniver își înclină capul.

– În regulă. Las în seama ta treaba aceasta.

Valul de triumf pe care îl simți fu ridicol – mult prea mare față de o faptă neînsemnată. Totuși...

Privi spre terenurile din jur, apoi își îndreptă ochii către ea. Așteptă până când ea se întoarse și îi întâlni privirea; el îi cercetă scurt ochii, apoi – îndemnat de nevoia de a ști – o întrebă:

– Ce te-a adus aici, afară?

Nu avea nici un rost să încerce să evite problema; începea să-și dea seama că ea și încăpățânarea ei nu aveau să îngăduie asta.

Ea cugetă preț de o clipă, apoi spuse:

– Mi-am dat seama că nu ți-am... plătit protecția pentru noaptea trecută, cu Jem Hills.

El o privi cu ochi mari. „Plată?" Apoi își dădu seama la ce se referea ea. „Protecția ta are un preț." Erau vorbele lui – ah, cât era de tentant s-o lase să creadă asta, dar minciunile nu erau niciodată bune

și, în afară de orice altceva, soarta avea să hotărască. Doar Doamna Văii știa ce s-ar fi putut întâmpla dacă el nu-i explica. Totuși, cum să îi spună?

Trase aer în piept, îl ținu acolo o clipă, apoi spuse:

– Nu m-am referit la asta. Nu m-am referit la faptul că *tu* trebuia să plătești – să dai ceva. Absolut deloc.

Ea se încruntă. Marcus putea să vadă în ochii ei că retrăia momentul acela din hambar.

– Dacă nu te-ai referit la asta, atunci ce ai vrut să spui?

El strânse din buze, închise ochii o secundă, apoi îi deschise și se obligă să rostească:

– *Eu* sunt cel care trebuie să plătească prețul, ca să zic așa.

Încruntarea ei deveni și mai întunecată.

– Nu înțeleg care este motivul. Sau, de fapt, din ce cauză.

El nu voia să discute despre motiv.

– Este un efect – un rezultat – al acțiunii mele de a te proteja. Nu este vorba despre felul în care mă simt înainte sau în timpul acesta, ci despre consecințe... Învinse impulsul de a-și trece mâna prin păr. Este complicat.

Niniver îi privi expresia de nepătruns. Tonul lui era, fără îndoială, menit să pună capăt discuției, dar ea nu coborâse pe terasă doar ca să fie întoarsă din drum. Așa că încercă să vadă lucrurile din punctul lui de vedere. Încercă să-și imagineze cum s-ar fi simțit dacă s-ar fi aflat în locul lui.

– Așadar, acest preț pe care trebuie să-l plătești este ca o datorie – o necesitate – după ce acționezi ca să mă protejezi, cum ai făcut azi-noapte cu Jem și, chiar mai mult, după ce te-ai ocupat de cei trei din hambar. Cu privirea lipită pe chipul lui, făcu ochii mari. Este corect?

Ochii lui se întunecară. Încordarea din trăsăturile lui, care îi cuprinse întregul trup, sugera că ar fi preferat ca ea să-i fi scos dinții. Dar, în cele din urmă, încuviință din cap:

– Aproape.

Vocea lui devenise mai gravă și mai aspră; ea se întrebă dacă el își dădea seama de asta.

– Iar acest preț, această necesitate...

Păși mai aproape, iar el se întoarse, lipindu-se cu spatele de balustradă când se roti pentru a se afla față în față cu ea. Niniver se uita în ochii lui.

– Judecând după ceea ce s-a petrecut în hambar, plata – satisfacerea acelei necesități – este ceva precum... un sărut.

Imediat, ea își dădu seama, după cutele de pe chipul lui, după încordarea din jurul buzelor lui, că nu avea de gând să-i răspundă – nici da, nici nu, în nici un fel. Dar nu conta; tăcerea lui era confirmarea de care avea nevoie. Și gândul că ea, Niniver Carrick, îl putea tulbura tocmai pe el, dintre toți bărbații, până într-acolo încât el *avea nevoie* să o sărute ca să-și potolească propriile dorințe obsedante, având atât de multă *putere*. Era atât de tentant, atât de atrăgător!

Zâmbi ușor, nu ca o provocare, apoi își coborî privirea.

– Așadar, am avut dreptate când am spus că îți sunt datoare cu o... recompensă pentru faptul că te-ai ocupat de Jem.

Se apropie și mai mult, așezându-și vârfurile picioarelor între picioarele lui.

– Și, desigur – fiind atât de aproape, ridică privirea și se uită în ochii lui întunecați –, mai este faptul că trebuie să-l convingi pe Ferguson să încuie ușile.

– Încă nu am făcut nimic în legătură cu asta.

– Adevărat. Îi apucă reverele și, folosindu-se de strânsoare pentru a se ancora, se aplecă peste el, ridicându-și chipul și aducându-și buzele la doi centimetri de ale lui. Dar există vreun motiv pentru care noi – tu și eu – nu putem face o plată anticipată?

Întrebarea îl făcu să scoată un râset plin de surprindere, dar apoi se trezi. Își ridică mâinile și le puse peste mâinile ei, apăsându-le pe pieptul lui. Îi studie chipul preț de o secundă, apoi, sub mâinile lor, pieptul lui se ridică.

Încet, o întrebă:

– Ai cea mai mică idee ce faci?

– Nu. Dar sunt foarte sigură că vreau să aflu.

Întinzându-se, trecu de ultimii doi centimetri, își apăsă buzele pe ale lui și îl sărută.

Trecu o clipă cât o bătaie de inimă, apoi el își desfăcu buzele și îi răspunse sărutului – preluă controlul sărutului și îi gustă buzele, apoi se afundă mai adânc.

Buzele lui erau poruncitoare, cereau, iar ea era mai mult decât dornică să ofere. Să se predea și să-l ispitească să meargă mai departe. Să ia mai mult.

Ca să arate cât de mult o dorea – pe ea, pe femeia care era, femeia care putea fi. Femeia care putea deveni cel puțin când se afla în brațele lui.

Buzele și limba lui prădară, iar ea se bucură, urmându-l cu ardoare oriunde o conducea. Fierbințeala, preludiul intimității chemau și ademeneau.

Apoi el mormăi ceva neinteligibil, iar căldura mâinilor lui de pe palmele ei dispăru, apoi brațele lui o cuprinseră. Se îndepărtă de balustradă și o trase, lipind-o de el. Înclinându-și capul, îi luă simțurile prizoniere într-un sărut fierbinte, apoi o trimise ca un vârtej în flăcări.

Și, deși nici unul dintre ei nu se mișcă, ea se trezi din nou într-un iureș, simțurile ei învârtindu-se ametitor, cu lăcomie, în timp ce erau cuprinși de căldură și de dorință, de pasiune și de ardoare.

Puse totul în fața ei – îi arătă calea, drumul către tot ce își dorea, iar ea văzu, știu și se agăță de el.

Apoi reveni cu picioarele pe pământ și se liniști. Îi dădu drumul reverelor, își ridică mâinile pe umerii lui, trecându-le peste puterea mușchilor și a oaselor, își alunecă palmele în jurul gâtului lui și îl trase spre ea. Apoi îi răspunse sărutărilor cu toată ardoarea și entuziasmul care înmugureau înlăuntrul ei.

El o dorea. Umflătura tare a erecției lui, care îi apăsa pe pântec, o asigură că așa era.

Iar ea îl dorea pe el – așa fusese dintotdeauna, iar acum, în sfârșit, era liberă să i-o arate. Să îi arate cât de mult îl voia. Cât de tare râvnise la el și la tot ce îi putea arăta. Tot ce putea să experimenteze alături de el – doar alături de el.

El era singura ei șansă de a deveni cine putea să fie – să afle cine era cu adevărat acea femeie, să vadă realitatea fanteziilor ei nebunești.

Luând o mână de pe ceafa lui, îi atinse obrazul slab, mângâie cu vârful degetelor într-o rugăminte stăruitoare neexprimată în cuvinte, apoi repetă invitația printr-un sărut.

El se cutremură ca și cum asaltul ei îi spărsese zidurile de apărare. Iar una dintre mâinile lui alunecă de pe spatele ei într-o parte; îi cuprinse în treacăt talia, apoi o mângâie în sus, tot mai sus, până când palma lui îi cuprinse sânul îmbrăcat în mătase.

Ea gemu ușor, sunetul fiind prizonier între buzele lor. Nevenindu-i să creadă ce impulsuri desfrânate curgeau prin ființa ei,

se lipi și mai mult, se afundă în el, încurajându-l în mod scandalos să o revendice.

El o făcu, iar ea își pierdu orice capacitate de a respira. Cu siguranță, nu putea gândi, nu cu senzațiile care curgeau în cascadă prin trupul ei: arșița palmei lui pe sânul ei, puterea din degetele lui lungi în timp ce frământa delicat, apoi plăcerea din ce în ce mai ascuțită dată de degetele acelea păcătoase care îi încercuiră sfârcul, apoi îl capturară și îl strânseră cu blândețe.

Aproape că se smulse din sărut când plăcerea o străpunse. În disperare, își înfipse degetele ambelor mâini în părul lui des. Surprinsă de senzația dată de șuvițele mătăsoase, le ciufuli, apoi le apucă din nou, ținându-le strâns când degetele lui apăsară iar, și se lăsă pradă plăcerii frenetice.

Marcus nu putea să gândească. Nu că ar fi avut nevoie să o facă; mai fusese pe calea aceasta. Dar niciodată până atunci nu își pierduse capacitatea de a controla... orice. Ea avea propriul plan – era limpede. Dar planul ei părea să-l saboteze pe al lui. Niniver părea în stare să facă ceea ce nici o altă femeie nu făcuse vreodată, anulându-i complet toate măsurile de protecție, toate manevrele bine puse la punct care, cu orice altă femeie, devenea stăpân pe situație.

Mângâierea sânilor ei ar fi trebuit să aducă o inocentă ca ea în pragul unei capitulări pasionate – și așa fusese. Nu se așteptase ca avansul neînsemnat de a-i revendica sânul, doar atingându-l prin mai multe straturi de mătase, să îl tulbure atât de tare. Să elibereze cu atât de puțin efort demonul flămând al dorinței care sălășluia înlăuntrul lui.

Ea și dorința aceea brută dădură naștere unei forțe devoratoare. Nu avea nici o putere să îi țină piept – să lupte cu ardoarea pe care ea o arăta atât de vădit în fața lui și a propriei lui nevoi crescânde.

Iar acea nevoie – dorința lui cea mai adâncă – nu era doar flămândă de ea. Tânjea după ea și el împreună, atingându-se și căutând, explorându-și pasiunile fără reținere. Fără să se gândească vreun pic la siguranță.

Ah, Dumnezeule, avea *nevoie* de ea! Dar nu se putea. Nu încă. Nu în seara aceea.

Chiar în timp ce ea și dorința lui îl atrăgeau și mai adânc în flăcările crescânde ale pasiunii pe care o creaseră, o alimentaseră împreună – căci sărutul lor devenise incendiar și își dădu seama că cealaltă mână îi alunecase, îi cuprinsese fundul și o ținea lipită de mădularul

lui rigid –, căută cu disperare ceva, o ancoră, și își dădu seama că aceasta fusese acolo tot timpul.

Ea era aceea. Pentru el, ea era o nimfă cu o atracție irezistibilă, dar în același timp o femeie tandră, grijulie și devotată, pe care jurase să o protejeze.

Iar protecția *întotdeauna* învingea posesivitatea.

Inima i se liniști. În mijlocul valului de dorință care se umfla și se ridica în jurul lor, al amândurora, limpezimea minții reveni, iar el știu ce să facă.

Încet, puțin câte puțin, ajunseră înapoi cu picioarele pe pământ. Nu prea rapid, nici prea brusc. Nu într-un fel care să-l lase pe vreunul dintre ei prea încordat, prea tensionat ori nepotolit. Încă se sărutau, iar buzele li se contopeau; se atingeau, dar forța care îi împingea se domolea cu fiecare respirație sacadată.

Iureșul dorințelor lor îngemănate încetini, puterea lui scăzând.

Ea nu știa suficiente lucruri pentru a se opune; îl urmă unde o conduse el și, până să își dea seama că el schimbase direcția, se aflau deja prea departe pe acest drum pentru a se întoarce. Flăcările lor se răciseră și deveniseră tăciuni.

Mocneau, poate, dar fără dorința lui, ea nu putea să aprindă o nouă vâlvătăie.

Nu în seara aceea.

Când el ridică, în cele din urmă, capul, iar buzele li se despărțiră, îi privi chipul: văzu cum genele ei fluturară, apoi pleoapele i se ridicară alene, descoperindu-i ochii aprinși de o lumină stelară și de rămășițele pasiunii lor.

Ea îl privi – în ochii ei era destul de clară o întrebare care îl făcu să-i ofere o justificare:

– Deocamdată nu putem merge mai departe.

Ea își înclină ușor capul, cu ochii aceia minunați fixați în ai lui.

– Nu încă. Nu în seara aceasta.

Asta era ce dorise ea să audă. Buzele i se arcuiră într-un surâs plin de încredere feminină – era atât de vulnerabilă și de reală încât îl făcu să își piardă respirația. Îi dădu drumul și își retrase mâinile de pe trupul ei.

Ea își coborî capul și murmură:

– Bine. Șalul subțire pe care îl purtase pe umeri îi alunecase până la coate. Și-l așeză la loc, apoi se uită la el. Acum vii sus?

Când se mișcă, se simți ca și cum ar fi fost din lemn, dar clătină din cap.

– Nu. Mai întâi vreau să verific un lucru. Făcu semn cu bărbia către partea din față a casei și către ușa pe unde bănuia că ieșise ea. Mergi sus. Și, doar ca să fiu liniștit, îți încui ușa dormitorului, doar în seara asta, până când o să vorbesc cu Ferguson?

Sprâncenele ei se ridicară ușor, dar încuviință din cap.

– Bine. Șovăi preț de două secunde, apoi murmură: Noapte bună.

O privi îndepărtându-se. Rămase unde se afla până când ea dispăru din raza lui vizuală. Apoi clătină din cap, ca și cum putea să alunge valul de fascinație care încă zăbovea. Dumnezeule, cum era să știe că înlăuntrul ei trăia o sirenă? Și că el o ademenise să iasă? Pasiunea ei adusă la viață nu era de bun augur pentru abordarea lui pas cu pas.

Totuși, ea intrase în casă, iar el speră că ea se afla deja pe scări, în drum spre pat. În camera ei, a cărei ușă avea să o încuie. În așa fel încât, chiar dacă el se răzgândea, chiar dacă bărbatul primar din el învingea cumva bărbatul înțelept, nu putea s-o urmeze. Ea avea să fie în siguranță, ferită chiar și de el.

Se mai gândi la asta o clipă, apoi înjură printre dinți și porni să dea roată casei. La naiba cu tradiția clanului, avea să încuie fiecare ușă!

Niniver încă era trează, stând întinsă în patul ei, când Marcus reveni în cameră. Îi auzi pașii apropiindu-se pe hol, apoi ușa camerei lui se deschise și se închise. Ascultă sunetele pe care le făcu mergând pe podea. Și-l imagină dezbrăcându-se, apoi patul scârțâi și nu mai auzi nimic.

„Nu încă", spusese el. Putea să accepte acel „nu încă".

Dar nu pentru mult timp.

Dacă era să aibă o legătură – iar după ziua aceea, hotărâse că urmau să aibă –, atunci aceasta trebuia să înceapă curând. Nu știa sigur cât timp avea să rămână Marcus la conacul Carrick; le dăduse de înțeles că voia să stea până când bărbați din clanul ei acceptau că ea nu voia să se căsătorească cu nici unul dintre ei, iar ea era sigură că așa avea să fie. Dar cât timp însemna asta?

Oricât avea el să rămână, acela era tot timpul pe care îl aveau. Se cunoștea destul de bine pentru a fi sigură că, odată ce el se întorcea

la Bidealeigh, nu mai avea curajul – încrederea în sine – să încalece pe Oswald și să călărească până acolo, câteva ore sau o noapte.

Era stăpâna clanului Carrick. Stăpânele clanului nu aveau aventuri și, dacă ar fi fost să călărească până la Bidealeigh – sau dacă el ar fi venit călare până la conac –, toată lumea ar fi aflat rapid.

Pe când, dacă el rămânea la conacul Carrick, se puteau delecta și doar cei mai de nădejde angajați ar fi știut, iar aceștia ar fi păstrat tăcerea.

Nu își imaginase că putea exista vreodată șansa de a avea o legătură cu el – că el se putea dovedi a fi la fel de atras de ea. Dar iată că era! Nu era o naivă inocentă încât să nu înțeleagă exact ce dorea el să facă – dovada fusese destul de clară.

Acel „nu încă" însemna că era dornic, dar poate că și el fusese luat prin surprindere de puterea pasiunii lor și dorise să ia lucrurile mai încet.

Putea să înțeleagă asta, dar acum, când se ivise șansa de trăi tot ceea ce altfel nu avea nicicând să trăiască – din cauza poziției sale de stăpână a clanului, trebuia să renunțe pentru totdeauna la asta –, avea să profite de ea și să o apuce cu ambele mâini.

Hotărî să afle tot ce putea despre femeia în care se transforma când era în brațele lui.

Capitolul 6

În dimineața următoare, Niniver i se alătură lui Marcus la masa de dimineață. Intră valvârtej în încăpere, zâmbind plină de entuziasm.

– Bună dimineața.

El mânca și își înclină capul în semn de răspuns.

Simțindu-se mai veselă și mai plină de energie decât fusese vreodată, merse la bufet și își luă cele două felii de pâine prăjită obișnuite.

Mulțumită zilei trecute și acelor momente din hambar, din salon și de pe terasă, acea zi avea promisiuni infinite – cel puțin pentru ea.

Și, speră ea, pentru el. Nu știa cum se proceda când cineva stabilea o legătură, dar era încrezătoare că între ei lucrurile aveau să curgă de la sine.

Marcus se ridică atunci când Niniver se apropie de masă și trase scaunul de lângă el. Încă zâmbind, ea înconjură masa și luă loc.

Așteptă până când el se așeză din nou, apoi îi adresă o privire întrebătoare.

– Trebuie să merg cu treabă în Ayr. În mod normal, Sean m-ar însoți, dar mă întrebam dacă ai prefera să îmi servești drept însoțitor.

Ochii lui întunecați îi fixară pe ai ei; îi susținu privirea o secundă, apoi spuse simplu:

– Da.

Înăbușindu-și un zâmbet larg, ea se întinse după marmeladă.

– Excelent! Trebuie să plecăm după micul dejun.

Cu privirea din nou în farfuria plină de cârnați, ouă și kedgeree, el mormăi.

Trecură câteva minute în care ea unse pâinea, rontăi și își turnă ceai din care sorbi, iar el mâncă. Apoi el spuse:

– Apropo, înainte să uit, am vorbit de dimineață cu Ferguson. Indiferent de tradiție, este de acord cu mine – cu noi – în ceea ce privește rostul încuierii ușilor de la intrare. Este la vânătoare de chei. Zice că o să se asigure ca această casă să fie încuiată în fiecare noapte, și o să le dea chei de la intrarea laterală lui Sean, Mitch și Fred, în caz că, din cine știe ce motiv, au nevoie să intre.

Ea încuviință din cap.

– Bun. Trebuie să recunosc că o să dorm mai liniștită știind că nici o persoană neașteptată nu poate intra pur și simplu.

Marcus era sigur că și el avea să doarmă mai liniștit. Numai gândul... Dar asta, datorită Doamnei Văii, nu mai era o problemă. În schimb, se gândi la perspectiva și provocarea de a petrece o zi cu Niniver departe de moșie.

Când ea își termină pâinea prăjită și sorbea din a doua ceașcă de ceai, el împinse deoparte farfuria goală și întrebă:

– Ai de gând să iei o trăsură? Sau mergem călare?

Cu ceașca în mână, ea făcu ochii mari, în mod limpede cântărind argumentele pro și contra.

Privea în gol, dincolo de el. Marcus profită de moment pentru a-și lăsa privirea să se odihnească pe chipul ei, pe trăsăturile ei fine – să absoarbă tot ceea ce putea vedea.

Din clipa în care acceptase scaunul pe care el i-l trăsese mai devreme, își dăduse seama că își pierduse în mare parte, dacă nu chiar toată sfiala senzuală. Se părea că evenimentele din ziua trecută îi alungaseră sfiala aceea și, deși încă era, în mod cert, conștientă de prezența lui, ba chiar mai conștientă decât înainte, asta părea mai degrabă să o încurajeze decât să o inhibe.

Ceea ce era exact ce dorea el. Cu toate astea, să își țină sentimentele în frâu cu Niniver, care era oricând gata să nu țină cont de nimic și să fugă, nu părea o sarcină simplă ori clară. Mai ales că trebuia să clarifice felul potrivit în care să se poarte cu ea – să o conducă, să o ghideze și să o protejeze fără să apeleze la porunci care dictau ori dominau.

Într-adevăr, modul în care trebuia să se ocupe de Niniver devenea preocuparea lui principală.

Ea încă dezbătea; el își mușcă limba ca să nu fie împins să sugereze să meargă călare. Să stea câteva ore singur cu ea într-o trăsură închisă însemna, din punctul lui de vedere, să o caute cu lumânarea. Știa exact la ce se putea ajunge într-o trăsură închisă care mergea repede și lin, adormitor, de-a lungul unui drum liniștit.

Lăsându-și jos ceașca, ea declară:

– Nu trebuie să aducem înapoi nimic greu, iar eu prefer să călăresc. Îl privi. Asta doar dacă tu crezi că nu ar trebui să luăm trăsura.

– Nu. Îndreptându-se, își puse șervetul lângă farfurie. Și eu prefer să merg călare. Își împinse scaunul și se ridică. O să-i spun lui Sean să înșeueze caii. Cât mai întârzii?

Ea înălță capul și îi zâmbi.

– Trebuie doar să mă schimb în costumul de călărie. O să vin după tine în curtea grajdului.

El coborî capul și se retrase, ca să se asigure că ea nu se răzgândește.

Plecară în scurt timp și ajunseră la Ayr în cursul dimineții. Aglomeratul oraș aflat pe coasta de nord-vest era, dacă nu cel mai apropiat în linie dreaptă, cel mai ușor de ajuns; doar urmaseră drumul de la capătul aleii, până când intrară călare în oraș.

Orologiul din Turnul Wallace arăta ora 11 și jumătate când Marcus îi ținu lui Niniver ușa avocatului familiei Carrick pentru a pleca. O întâlnire cu avocatul fusese primul și cel mai important punct de pe lista ei. Deși Marcus nu insistase să o însoțească în sanctuarul

avocatului, ci își pierduse vremea în biroul exterior, după lipsa totală a încruntării din ochii lui Niniver și, cu atât mai mult, de pe chipul ei, precum și după aerul jovial al avocatului când făcu plecăciunea de rămas-bun, Marcus își dădu seama că întâlnirea decursese bine.

Cu siguranță, nu păru să fi alungat entuziasmul lui Niniver pentru o grămadă de alte drumuri pentru a cumpăra diverse lucruri, nu pentru ea, ci pentru gospodărie ori pentru clan.

– Acum încotro?

Se duse lângă ea. Ea se oprise pe trotuar ca să consulte o listă pe care o scosese din buzunar.

– La spițer.

Ridicând privirea de pe listă, aruncă o privire de-a lungul străzii pustii.

– Ferguson voia să iau mai multă pudră din aceea nouă pentru tratarea arsurilor.

Marcus profită de ocazie pentru a-și înlănțui brațul cu al ei, apoi o însoți de-a lungul aglomeratei străzi principale și pe trotuarul de pe partea opusă. Spițeria se afla către capătul străzii, colț cu Newmarket.

Intrară. Rămase în spate în timp ce ea vorbi cu spițerul. Pentru că amândoi erau cunoscuți de cei mai mulți dintre negustorii și proprietarii orașului, el stând alături de ea, negustorii i se adresau instinctiv lui. Chiar și în biroul avocatului, deși secretarul nu îl văzuse niciodată până atunci, iar Niniver intrase prima, privirea bărbatului trecuse peste Niniver și se oprise asupra lui, întrebându-l pe cine dorea să vadă.

Mare parte din viața lui, fusese vag conștient de dificultățile pe care doamnele ca mama și surorile lui le întâmpinau din când în când, dar ele aveau o atitudine impozantă înnăscută care, în ciuda faptului că erau femei, tindea să pună oamenii în gardă în privința statutului și a puterii lor.

Niniver însă părea atât de delicată și de fragilă, încât la prima vedere oamenii aveau tendința de a o ignora, considerând-o neimportantă, genul de persoană care putea fi trecută cu vederea.

Spițerul nu făcu aceeași greșeală; de îndată ce oamenii aflau cine era și vorbeau cu ea, își schimbau atitudinea. Chiar și așa, dacă Marcus i-ar fi stat alături, ar fi pus-o în umbră. Oamenii aproape sigur ar fi început să o treacă din nou cu vederea.

Gândul acesta îl ofensă, dar începea să o înțeleagă – era o altă față a geloziei posesive.

Ea termină treaba pe care o avea cu spițerul, care promisese să facă pudra și să o aibă gata, ca Sean să vină să o ia în săptămâna aceea. Când păsiră afară, pe trotuar, Marcus îi oferi din nou brațul. Cu ea alături, merse agale pe una dintre străzile care duceau la malul râului Ayr. Negustorul de pește pe care Gwen, bucătăreasa familiei Carrick, îl prefera, avea magazinul lângă chei, nu departe de Old Bridge of Doon.

Cât timp merseră, Marcus o ținu pe Niniver alături de el, acolo unde o putea proteja de orice amenințare posibilă. Dar, după ce o conduse pe ușa prăvăliei vânzătorului de pește, rămase în spatele ei; deși vânzătorul îi recunoscu pe amândoi, după ce o salută pe Niniver, aruncă o privire spre el, iar Marcus îi făcu semn să-și îndrepte atenția din nou către Niniver.

Când negustorul merse să își caute carnetul de comenzi, ea îi aruncă o privire peste umăr, dar nu făcu nici o remarcă. După ce lăsă comanda pentru conac și părăsiră împreună magazinul, îi oferi din nou brațul, simțindu-se mulțumit de sine, și o însoți înapoi către High Street, apoi mai departe, către negustorii de mărunțișuri.

Continuară să meargă pe High Street, oprindu-se când la un magazin, când la altul. Plimbându-se cu ea la brațul lui, se simți din ce în ce mai îmblânzit. Iar când noua lui tactică de a sta imediat în spatele ei continuă să dea rezultatele dorite, se simți ridicol de mulțumit.

Un detaliu mic pe care îl descoperise, un obstacol mic depășit.

Când se apropiară din nou de Turnul Wallace, ridică privirea către orologiu.

– Este ora 12 și jumătate.

Plecând capul, prinse privirea lui Niniver.

– Ești gata de masa de prânz? Am cerut la han să ne păstreze o masă.

Hanul Tam O'Shanter era cel mai bun din oraș și se afla la capătul High Street, cel mai aproape de drumul ce ducea în Casphairn – era hanul unde obișnuiau să meargă Marcus și familia lui; mai presus de toate, grajdul hanului era considerat potrivit pentru a adăposti caii familiei Cynster.

Niniver își cercetă lista.

– Au mai rămas două lucruri de luat, dar le putem cumpăra după masa de prânz.

– Excelent.

Continuară să meargă în pas de plimbare; hanul se afla la mică distanță, pe aceeași parte a străzii. Ca întotdeauna, centrul orașului era aglomerat și plin de viață; la fel și traficul de pe râu, care avea un port important, unde se făcea comerț.

Marcus studia liniile a ceea ce bănuia că era cel mai nou stil de faeton în timp ce acesta trecu pe stradă, când Niniver încetini pasul. El privi împrejur. Ajunseseră la vitrina unui magazin de bijuterii.

Oprindu-se, îi urmări privirea pentru a vedea ce anume îi atrăsese atenția; observase deja că îi plăceau obiectele neobișnuite, deși nimic din ceea ce purtase, chiar și la balurile la care o văzuse în trecut, nu era deosebit.

Nu fu greu să ghicească asupra cărui lucru se concentrase; un set – un lănțișor delicat, cercei și un inel – se afla expuse pe catifea neagră. Montura, deși frumoasă, era simplă, pietrele fiind toate rotunde, dar tăiate cu pricepere. Însă culoarea pietrelor era cea care atrăgea privirea. La început, se gândi că erau din acvamarin, apoi însă văzu o plăcuță mică care pe care scria că setul era din safire albastre aduse din îndepărtatul Ceylon.

Pietrele aveau culoarea ochilor lui Niniver.

Ea lăsă să îi scape un oftat, apoi se întoarse cu spatele la vitrină.

– Drăguț.

Ridică privirea spre el, zâmbi și făcu un pas, trăgându-l după ea.

– Haide, sper că ne-au păstrat o masă.

Merse alături de ea pe lângă alte două magazine, apoi traversară aleea care ducea la grajdul din spatele hanului. Când ajunseră la ușa hanului, eliberă brațul lui Niniver și apucă clanța.

– De ce nu intri să îi spui lui Mac că am venit?

Mac era hangiul.

– Merg să verific caii – Ned a fost cam nărăvaș. Vreau să mă asigur că s-a liniștit.

Ea încuviință din cap.

– Bine. Ocup eu masa.

El zâmbi încurajator și, cu o plecăciune, o îndemnă să intre. Apoi închise ușa, verifică prin geamurile de sticlă să se asigure că ea intrase în han, apoi se întoarse și merse cu pași iuți către magazinul bijutierului.

*

Mac o întâmpină pe Niniver cu un zâmbet larg și, cu obișnuitul lui aer jovial, o conduse la masa pe care o rezervase pentru ea și Marcus – una mai retrasă, aflată în spatele sălii hanului, lângă o fereastră care dădea spre o grădină din spate.

După ce se așeză la masă, Niniver își scoate mănușile și le puse în poală. Apoi își privi mâinile.

Își studie degetele lipsite de inele. Acel safir de culoarea albăstrelelor ar fi arătat minunat pe mâna ei, dar putea să își imagineze ce preț ar fi cerut bijutierul – mai mult decât și-ar fi putut ea permite. Nu cât timp încă se străduia să îndrepte ce făcuseră frații ei cu finanțele familiei și ale clanului.

– Lady Carrick, bine te-am găsit!

Ridică privirea și văzu un domn cu părul negru, chipeș, dar neîngrijit, ca bătut de vânt, stând lângă masă. Ținuta acestuia era un pic prea neglijentă pentru gustul ei și, în vreme ce avea trăsături destul de obișnuite, orice pretenție la frumusețea masculină era umbrită de liniile pe care depravarea le întipărise în jurul nasului și al gurii. Cea din urmă îi oferi indiciul de care avea nevoie pentru a-l recunoaște. Reuși să afișeze un zâmbet vag.

– Domnule McDougal.

Nu știa aproape nimic despre Ramsey McDougal, în afară de faptul că fusese un prieten apropiat al lui Nigel și al lui Nolan în ultimii ani; în mintea ei, lucrul acesta îl făcea pe McDougal să nu îi fie prieten. Dar fu nevoită să fie politicoasă.

– Înțeleg că ești bine?

– Da, desigur. Cât se poate de sănătos.

Fără nici o permisiune, McDougal trase un scaun și se așeză în dreapta ei.

– Sunt încântat că am ocazia să te întreb cum o mai duci. Nefericita trecere în neființă a lui Nolan, mai ales cu toate cele pe care le-a scos la suprafață, trebuie să te fi zdruncinat zdravăn.

Când McDougal o privi ca și cum aștepta un răspuns, ea zise:

– Asta a fost acum aproape doi ani – am lăsat totul în urmă.

– Așa, carevasăzică. McDougal se lumină. Fără doliu, ceea ce este o zi fericită pentru noi toți. Este plăcut să te văd ieșind, draga mea. Spune-mi, ne putem aștepta să te vedem la Balul Vânătorilor?

– Posibil.

Nu avea de gând să participe la nici un bal, nu cu atât de mulți bărbați care păreau interesați să îi ceară mâna – și cu clanul, pe deasupra.

Privirea lui McDougal păru să devină mai ascuțită, deși expresia lui rămase jovială.

– Înțeleg că ieșirea ta din doliu este un lucru recent. Ai intenția să te învârți prin societate – bine, prin ceea ce trece drept societate prin părțile acestea?

Întrebarea aceea îi dădea motivul pentru care evita societatea, locală sau nu.

– Din nefericire, în momentul de față am o groază de lucruri de făcut, cu afacerile clanului și celelalte treburi.

– Ah, da. McDougal clătină din cap. Am auzit de asta. Aleasă ca stăpână a clanului tău! Într-adevăr, ce onoare!

– Într-adevăr.

Ce altceva putea spune? Își împreună mâinile pe masă și își fixă privirea asupra lor.

În loc să înțeleagă aluzia, McDougal se aplecă mai aproape și își coborî vocea conspirativ.

– Dar, dacă pot să fiu atât de îndrăzneț, draga mea, o astfel de responsabilitate poate fi o povară grea și apăsătoare ca să fie purtată pe niște umeri atât de firavi ca ai tăi.

Ea reuși cu greu să își stăpânească furia. Ridicând capul, îl privi în ochi pe McDougal.

– Nu găsesc că este așa. Absolut deloc.

El îi cercetă ochii, apoi o umbră căzu asupra mesei.

Ea ridică privirea și fu inundată de ușurare. Aruncă o privire către McDougal.

– Permite-mi să ți-l prezint pe domnul Cynster.

– Ne cunoaștem.

McDougal încuviință din cap destul de scurt către Marcus.

– Cynster.

Privirea întunecată a lui Marcus nu părăsi chipul bărbatului în timp ce se înclină scurt.

– McDougal.

Ridicându-și capul, Marcus își mută privirea către Niniver. Ușurarea din ochii ei când îl privi era evidentă – asta slăbi intensitatea posesivității care îl inundase când intrase în salon și îl văzuse pe Ramsey McDougal mult prea aproape de ea.

McDougal era însuși definiția unui mitocan.

Îl ignoră pe McDougal. Cu privirea fixată în cea a lui Niniver, Marcus zâmbi liniștitor și întinse mâna către scaunul din fața ei.

– Ai comandat deja?

– Nu. Așteptam să vii.

El luă loc, apoi prinse privirea atentă a lui Mac și îi făcu semn. Hangiul își luă imediat plăcuța și se grăbi să vină.

Mac înșiră meniul zilei. În vreme ce comandară, McDougal se încruntă și se foi.

Când hangiul se retrase pentru a le aduce mâncarea, Marcus se întoarse către McDougal și arcui o sprânceană.

– Voiai ceva, McDougal?

McDougal se uită fix la el și apoi, mai degrabă cu subînțeles, o privi pe Niniver. Deschise gura, dar auzi:

– Domnul Cynster, spuse Niniver, mă ajută să mă ocup de problemele legate de clan. Mă tem că trebuie să ne scuzați, domnule, avem câteva probleme pe care trebuie să le discutăm.

Lui Marcus îi veni să aplaude, dar se abținu. Nici el nu ar fi reușit să scape mai iute de bărbat. Nu fără să-și înfigă un pumn în fața lui, lucru care nu i-ar fi fost pe plac lui Mac.

Privirea lui McDougal se întoarse spre chipul lui Marcus.

– Eu... înțeleg.

După ce cugetă o secundă, își dădu scaunul înapoi.

– În cazul acesta, vă las să discutați.

McDougal se ridică și întinse mâna. În mod clar cu reținere, Niniver i-o întinse și ea, iar el se aplecă peste degetele ei.

– Lady Carrick. Să știți că, dacă aveți nevoie de vreun ajutor, o să fiu mai mult decât fericit să fac tot ce îmi stă în amărâta mea putere pentru a vi-l acorda. Aruncă o privire spre Marcus. În amintirea fraților tăi, așa cum erau ei.

Dând în cele din urmă drumul mâinii lui Niniver, McDougal înclină capul în direcția lui Marcus. Cynster.

– McDougal.

Marcus salută vag din cap și întinse mâna după halba cu bere înspumată pe care Mac tocmai o pusese pe masă.

Niniver ridică paharul de must pe care Mac îl adusese pentru ea și luă o gură. Marcus observă că ea nu ridică privirea până când nu ajunse la ei sunetul ușii de la intrare închizându-se în urma lui McDougal.

Apoi ridică ochii, se asigură că el plecase, și se încruntă.

– Nu îmi place bărbatul acela.

– Ai instincte excelente. Făcu o pauză, apoi o întrebă: Cum se face de îl cunoști pe McDougal?

Din câte știa el, Niniver evitase societatea locală de ani buni, iar McDougal apăruse în peisaj cu doar trei sau patru ani în urmă.

– Era unul dintre prietenii lui Nigel și ai lui Nolan. Ceea ce, desigur, mă face să nu-l privesc cu ochi buni, deși nu cred că el înțelege prea bine lucrul acesta.

Era limpede că nu avea nevoie să o atenționeze în privința lui McDougal; ea își făcuse o părere despre acel bărbat.

Spera ca și McDougal să-și fi făcut o părere despre el.

Mac sosi cu două farfurii: una cu plăcintă din carne de vânat pentru el, cealaltă o porție din faimoasa plăcintă ciobănească a hanului, pentru Niniver. Se apucară să mănânce. După câteva minute de tăcere confortabilă, el întrebă:

– Așadar ce trebuie să mai facem înainte să ne întoarcem?

– Încă nu trebuie să pornim înapoi.

Marcus se opri pe trotuarul din fața magazinului de feronerie la care mergea de obicei. Tocmai bifaseră ultima misiune de pe lista lui Niniver, comandând un cap nou pentru pompă. Scoțându-și ceasul cu lanț, verifică ora.

– Abia este trecut de ora două.

Deși masa pe care Mac le-o dăduse fusese mai retrasă decât altele, salonul hanului fusese totuși un loc public; în timp ce își umpluseră timpul cu diverse comentarii, nu avuseseră prea multe posibilități pentru o interacțiune mai personală. Sentimentele provocate de prezența lui McDougal, dintre toți bărbații, dându-i târcoale lui Niniver, stăruiau încă. Luând în considerare toate lucrurile întâmplate, Marcus era nerăbdător să profite la maximum de faptul că o curta, mai ales în împrejurimi care înfrânau entuziasmul lui Niniver.

Într-adevăr, ea păru la fel de nerăbdătoare să profite. Dându-și pe spate șuvițele de păr blond-deschis pe care vântul i le desprinsese din coc, privi către vest.

– Să ne plimbăm până dincolo de biserică și de pod, apoi să continuăm pe Harbour Street până la esplanadă. Este întotdeauna plăcut să te plimbi pe acolo când vremea este frumoasă, iar soarele strălucește.

– Așa cum este astăzi, așa că hai să profităm cât putem de ea!

Îi oferi brațul, iar ea și înlănțui mâna, permițându-i să o tragă mai aproape.

Cu fustele atingându-i cizmele și simțurile lui extrem de conștiente de silueta ei zveltă mergând atât de aproape de el, ocoliră vechea biserică cu clopotniță înaltă, traversară Old Bridge of Doon și se plimbară de-a lungul Harbour Street, unde briza deveni mai înviorătoare și aduse cu ea mirosul de mare.

– Trebuie să admit, spuse Niniver, că m-am bucurat foarte mult să te am acolo ca să mă ajuți să îl trimit la plimbare pe domnul McDougal. Dacă aș fi venit cu Sean, cel mai probabil aș fi mâncat singură și nu aș fi scăpat în veci de McDougal, fiindcă este genul de bărbat insistent.

– Crede-mă, zise sec Marcus, plăcerea a fost doar de partea mea. O secundă mai târziu, înclină capul spre ea. Recunosc că îmi cam place să îți fiu apărător și să le fac vânt pețitorilor nepoftiți. Cu un zâmbet pe buze, o privi în ochi. Cred că rolul mi se potrivește.

Ea chicoti și privi în față.

– Oh, așa este. Face ca amenințarea aceea întunecată a neamului Cynster pe care o emani fără pic de efort să fie de folos. După alți trei pași, continuă: Spune-mi, sunt toți... Cei de vârsta ta, care au venit la nunta lui Thomas cu Lucilla, sunt veri cu toții?

– Veri de toate felurile: unii primari, alții de gradul doi, iar unii doar cunoștințe apropiate.

– Ah... Și toți verii sunt ca tine? Întorcându-se pentru a-l privi, făcu ochii mari. Știu că seamănă toți cu tine, dar sunt la fel de amenințători?

O privi cu o expresie care trăda faptul că răspunsul era evident.

– Sunt din neamul Cynster. Avem cu toții aceeași trăsătură care definește aspectul amenințător. Făcu o pauză, apoi continuă: Chiar și femeile.

Ea izbucni în râs.

El zâmbi larg și hotărî că îi plăcea foarte tare sunetul râsetului ei... În vreme ce gândi asta, își dădu seama că nu o auzise niciodată râzând înainte de a fi mers să stea la conacul Carrick. Pe de altă parte, de-a lungul ultimilor ani, nu prea avusese motive să râdă.

Jură să schimbe asta.

Dar mai întâi, trebuia să o facă să se răzgândească în ceea ce privea căsătoria. Trebuia să o convingă de faptul că, dacă se căsătorea cu *el*, nu avea să existe nici un risc. Dacă ar fi fost orice alt bărbat, aproape sigur i-ar fi fost greu să-și păstreze poziția de stăpână a clanului și, din ce aflase de la Sean, Ferguson și Edgar, odată ce ar fi fost dată deoparte, era foarte probabil ca și clanul să se rupă, într-adevăr, și să se destrame.

Deși nu aparținea unui clan, era parte din neamul Cynster – înțelegea ce însemna familia și ce însemna clanul pentru ea. În plus, părea să aibă o loialitate bine înrădăcinată față de amintirea și moștenirea tatălui ei; menționase lucrul acesta de mai multe ori.

Trebuia să găsească o cale să o facă să îl vadă în același timp ca pe un erou eficient și ca pe cineva care nu era deloc o amenințare. Ca pe un bărbat dornic să îi susțină poziția, nu să i-o compromită.

Faptul că ea îl vedea ca fiind amenințător era de ajutor dintr-un punct de vedere, dar poate nu și din celălalt.

Ajunseră la esplanadă și începură să se plimbe spre sud, pe cărarea pavată de pe plajă. Priveliștea largă a golfului Ayr se întindea până la orizont; apa era gri-albăstruie, presărată doar pe alocuri de creste albe aruncate de briza jucăușă.

– În prezent, frații tăi și sora ta mai mică sunt acasă, la conacul Casphairn?

Întrebarea lui Niniver îi atrase privirea asupra chipului ei. Zeci de fire subțiri de păr argintiu-auriu dansau în jurul lui, ca o ramă vie, iar atingerea brizei îi adusese culoare în obrajii de obicei palizi.

– Annabelle a plecat deja în sud, să stea cu rudele noastre ducale pe perioada sezonului. Ea și Louisa – Lady Louisa Cynster, fiica ducelui – sunt două din grupul de patru fete Cynster care, în lipsa unui termen mai potrivit, *vânează* împreună. Își simți buzele strâmbându-i-se într-o apreciere cinică, dar amuzată, apoi întâlni privirea curioasă a lui Niniver. Am auzit că o anumită categorie de domni din lumea bună care sunt buni de însurătoare se tem pentru statutul lor de burlaci.

Ea îi cercetă ochii și își dădu seama că el nu glumea.

– Par foarte... înspăimântătoare rudele tale de parte feminină.

El văzu oportunitatea și profită de ea.

– În familia mea, femeile au tendința să fie la fel de puternice ca și bărbații – în toate modurile care contează cu adevărat. Nu pot

să mă gândesc la nici o doamnă din familie care să fie genul blajin și delicat și, deși avem alte înclinații, noi, bărbați, am învățat să trăim cu asta. Expresia lui rămase deschisă și sinceră. Am învățat să le facem pe plac doamnelor care insistă să dețină controlul.

Ea privi în față. Câțiva pași mai târziu, comentă:

– Nu este un lucru obișnuit.

– Poate pentru unii. Dar pentru noi este. Îi scăpă un râset cu adevărat jalnic. Am învățat că, de fapt, nu avem de ales – fie te adaptezi, fie trăiești o viață foarte singuratică.

Nu rostise niciodată cuvinte mai adevărate.

– Hm... După o clipă, ea reveni la întrebarea de mai înainte. Și frații tăi?

– Din câte știu, Calvin și Carter sunt acasă. Îmi imaginez că se ascund, sperând să evite prima aglomerație a sezonului în oraș. Bănuiesc că, în cele din urmă, vor merge și ei, pentru a se întâlni cu prietenii lor, sau poate chiar pleacă la Edinburgh.

Ea îi aruncă o privire.

– Acum, că locuiești la Bidealeigh, îți este dor să-i ai prin preajmă pe frații și pe surorile tale?

Trebui să se gândească înainte de a-i răspunde.

– Nu neapărat atât de tare – sunt întotdeauna acolo, destul de aproape, trec din când în când pe la mine și îmi scriu. Ca familie, nu pierdem niciodată legătura unul cu celălalt. Dar îmi este dor să am în preajmă alți oameni.

Abia acum își dădu seama cât de mult și cât de singur fusese la Bidealeigh și cât de confortabil și în elementul lui se simțise la conacul Carrick. Sunt obișnuit cu o gospodărie mare, cu oameni cu care să interacționez. Cu lucruri – evenimente, situații, probleme – care să se petreacă tot timpul.

– Ești obișnuit să fii ocupat, încuviință ea hotărâtă. Mi-am dat seama că prefer să fiu ocupată, cum sunt acum, decât să stau neajutorată pe margine, așa cum obișnuiam. După alți câțiva pași, îl întrebă: De ce ți-ai numit moșia Bidealeigh? M-am întrebat mereu. Nu este numele pe care bătrânul Hennessy l-a folosit, nu-i așa?

– Nu, Bidealeigh a fost un nume mai vechi al proprietății, dinainte de vremea lui Hennessy. Numele poate fi perceput ca însemnând „un loc în care să aștepți" și, din anumite motive, părea potrivit.

Ajunseseră la capătul esplanadei și, într-un acord nerostit, făcură drum întors pentru a reveni la han tăind orașul. După ce traversară drumul și ajunseră din nou pe trotuar, Marcus continuă:

– Când Lucilla și Marcus s-au căsătorit, pur și simplu a sosit vremea ca eu să mă mut. Nu a fost din cauză că eu și Thomas nu ne-am înțeles, ci mai degrabă pentru că el avea nevoie să nu mă aibă acolo, distrăgând pe toată lumea, în vreme ce el învăța să preia atribuțiile de la tatăl meu, dar pe care, în trecut, eu le-am dus la îndeplinire. Rămânerea mea în Vale nu ar fi făcut decât să îngreuneze lucrurile atât pentru Thomas, cât și pentru mine.

Ea îl întrebă despre oile pe care le creștea și despre alte activități de la Bidealeigh. Toate fură întrebări la care Marcus putea să răspundă cu ușurință; deși o parte din mintea lui era ocupată cu alte gânduri, se gândi iute la stadiul în care se afla relația lor. La ce aflase în ziua aceea. La ce avea de dus la bun sfârșit.

Deși inițial presupusese că cea mai bună cale de a avansa era să-i gonească pe pețitorii și apoi să se concentreze pe modul în care să o cucerească, evenimentele zilei trecute făcuseră imposibil acel simplu plan. Mai întâi, faptul că o apărase îl făcuse să se simtă și mai posesiv, devenind o problemă capacitatea de a-și ține impulsurile în frâu. Ca să agraveze și mai mult lucrurile, ea hotărâse să dea curs unei legături pasionale cu el. Nu era încă sigur ce avea în minte – cât de departe intenționa să meargă cu o astfel de legătură –, dar, în această situație, nu se putea baza pe propriul lui autocontrol, nu dacă ea îl punea la încercare. Iar el nu credea că se putea baza pe faptul că ea avea să se retragă.

Așadar, căzuse pe el sarcina de a se ocupa de relația lor care evolua. Și părea evident că ar fi fost mai înțelept din partea lui să o convingă de faptul că era mai sigur să se căsătorească cu el, *înainte* ca pasiunea lor crescândă să ajungă la punctul de a deveni irezistibilă.

Ideea de a-și pierde controlul, de a fi cuprins de pasiune îi era străină, dar cu ea pur și simplu nu avea încredere că putea să își păstreze controlul. Nu contra voinței ei, nu dacă ea își punea în minte să facă asta.

Aceea fu o trezire la realitate. Trebuia să o convingă că măritișul cu el nu îi punea în nici un fel în pericol poziția de stăpână a clanului și ori viața pe care ea dorea să o trăiască. Că voia să i se alieze, să devină parte din viața ei, nu să o atragă într-a lui.

După cum recunoscuse, cât timp locuise la Bidealeigh, așteptase locul potrivit, rolul adevărat să se manifeste. Așa cum se întâmplase cu ea.

Nu avea nevoie să se convingă pe sine de asta; știa în inima lui că așa era.

Reveniseră pe străzile mai aglomerate. Trăgând-o mai aproape, o conduse protector prin mulțime. Se gândi la evenimentele care duseseră la căsătoria părinților lui și la ceea ce văzuse din drumul Lucillei și al lui Thomas către altar. Totuși, în ambele cazuri, poziția mamei lui și cea a Lucillei fuseseră incontestabile; nu fuseseră niciodată amenințate.

Lucrurile nu așa stăteau cu Niniver.

Pe măsură ce hanul Tam O'Shanter se vedea în zare, își dădu seama că în căsnicia Catrionei cu Richard și în cea a Lucillei cu Thomas, principala provocare fusese aceea ca bărbații dominanți în mod natural să găsească acea cale de a accepta și a îmbrățișa rolul de susținători. În cazul lui și al lui Niniver, el știa deja care era calea și era dornic să își asume un asemenea rol.

Provocarea pentru el – și pentru ea – era să o facă să accepte faptul că el putea face asta.

Să aibă încredere că, în ciuda puterii lui, el avea să o susțină întotdeauna și nu intenționa să o compromită vreodată.

Trebuia să o facă să aibă încredere în el.

Niniver trecu pe sub arcada grajdului hanului și oftă. Ziua lor se sfârșea. Într-adevăr, avea să dureze câteva ore până să ajungă acasă, dar călăritul era o activitate ce le plăcea atât ei, cât și lui Marcus; nu aveau să discute, iar ea nu putea să afle și alte lucruri despre viața lui.

Dar nu se putea plânge; ziua fusese *minunată*. Mult mai relaxantă decât erau de obicei vizitele ei în Ayr. Cu Marcus alături, se simțise complet în largul ei, fără să fie constant atentă la pericole. Pericole precum McDougal. Pentru că Marcus fusese acolo, McDougal nu fusese mai mult decât o iritare de moment; dacă Marcus nu ar fi fost acolo, McDougal ar fi fost o năpastă și, cel mai probabil, i-ar fi stricat ziua.

În schimb, avusese parte de cea mai plăcută zi din ultimele luni, posibil chiar din ultimii ani.

Se opriră în curtea grajdului. Își retrase mâna de după brațul lui când băieții de la grajd merseră să le aducă caii. Când Marcus se întoarse să discute cu grăjdarul-șef, își lăsă privirea să cutreiere peste chipul lui.

Simțurile ei se obișnuiseră să fie aproape de el. Nu o mai luau la trap la apropierea lui, ci mai degrabă vibrau de o plăcere anticipată.

Faptul că simțurile ei îl percepeau ca pe o sursă de plăcere nu trebuia să fie o surpriză, dar efectul lui asupra ei era mult mai puternic. În compania lui, se simțea confortabil și în siguranță, mai mult decât se simțise vreodată cu oricine altcineva.

Îi putea pune întrebări despre el și despre familia lui, iar el îi răspundea. Iar când el o întrebase ceva, o făcuse cu un interes care o încurajase să răspundă la fel de deschis.

Când băieții de la grajd le aduseră caii, iar ea se răsuci ca să își desfacă trena costumului de călărie, își dădu seama că nu era doar simplul fapt că nu se simțea amenințată de el, ci alături de el simțea – și știa asta – că el avea să o protejeze. Că nu trebuia să se teamă de alții, pentru că el era acolo, lângă de ea. Că se putea baza pe el.

Că, într-un fel, îi păsa de ea și că, într-o anumită măsură, puțini erau cei cărora le păsa de ea.

Un băiat de la grajduri îl aduse pe Oswald lângă ea. Marcus veni și se opri în fața ei. Desfăcându-și trena, ea se îndreptă, și mâinile lui îi cuprinseră talia.

Îi întâlni ochii de un albastru-închis.

Coada acelor ochi de nepătruns se încrețiră când el îi zâmbi.

– Pregătită?

Ea încuviință din cap.

O apucă și o ridică în șa. După ce o ajută să își recapete echilibrul, îi dădu drumul.

Ea își potrivi ghetuțele în scările șeii și își așeză fustele, apoi se întrebă dacă strângerea bruscă a plămânilor se datora doar atingerii lui sau realizase că el ajunsese să însemne foarte mult pentru ea, că se atașaseră atât de ușor, încât îi tăia răsuflarea.

Ridicându-și capul, îi surprinse privirea.

El își îndreptă calul sur spre drum, iar ea îl întoarse pe Oswald. Unul lângă altul, porniră la drum și o luară înapoi spre moșie.

Capitolul 7

Câteva ore mai târziu, soarele aluneca pe cer la apus, aruncând umbre alungite pe drum în timp ce ei urmau cărarea ce ducea înapoi spre moșia Carrick.

Marcus călări alene alături de Niniver, ținându-l în frâu pe Ned de fiecare dată când calul său sur voia să o ia la trap. Oswald, calul costeliv al lui Niniver, era mai bătrân și mai matur; ignoră iuțeala lui Ned și păru mulțumit să alterneze galopul cu pasul de plimbare pe care îl menținuseră.

Galopau, picioarele lungi ale cailor acoperind lin kilometri întregi. Niniver era o călăreață excelentă. Marcus nu se simți obligat să o supravegheze îndeaproape. Desigur, pentru că era vorba de ea, simțurile lui rămăseseră de veghe, însă era plăcut să nu fie foarte atent și în gardă la fiecare secundă.

Avusese intenția să folosească lunga călătorie pentru a se gândi cum să-i câștige încrederea, dar pacea rurală, aerul proaspăt și răcoros, căldura blândă a soarelui care apunea și mișcarea ritmică a călăritului se combinară cu plăcerea simplă de a fi cu ea și de a se bucura împreună de acele lucruri pentru a-l liniști și a-l aduce într-o amorțeală mentală în care doar să exiști părea destul.

În care să gândești prea mult părea ceva asemănător unui sacrilegiu.

Din arcuirea blândă a buzelor și expresia ei relaxată, deduse că și ea simțea la fel.

Ajunseră la marginea nordică a moșiei Carrick. Intrarea pe alee se afla la 700 de metri mai în față.

Poc!

Ambii cai se ridicară pe picioarele din spate. Unul dintre ei necheză.

Ned se sperie, iar Marcus se luptă cu armăsarul. Puternic, calul se răsuci și dădu din copite.

Oswald o luă la goană.

Marcus nu putu să arunce nici măcar o privire în direcția lui Niniver – nu înainte să îl controleze pe Ned. Fără milă, trase puternic de frâie, aproape chinuind armăsarul până ce îl supuse.

Apoi privi împrejur și înjură.

Oswald sărise peste zidul jos de piatră care mărginea drumul și alerga ca o furtună peste câmpuri. Câmpurile lui Marcus; acela era pământul moșiei Bidealeigh.

Niniver se agățase de spinarea lui Oswald, dar nu era destul de puternică să țină în frâu calul, iar zona înspre care se îndreptau era presărată de zone pietroase și bolovani de granit care acopereau câmpurile.

Dacă Niniver cădea...

Dacă Oswald cădea și se rostogolea...

Marcus nu se opri pentru a gândi. Îl întorsese deja pe Ned. Slăbind frâiele, își înfipse călcâiele în coapsele calului sur. Ned țâșni în urma lui Oswald. Se înălță peste zidul scund de piatră, apoi aterizâ și porni în viteză mai departe.

Marcus se aplecă pe gâtul lui Ned. Călărind în picioare și sprijinit în mâini, îndemnă calul să alerge. Oswald era puternic, dar mai în vârstă și mai încet, așa că Ned câștigă teren.

Dar nu destul de rapid.

Marcus își cunoștea pământurile, știa că puțin mai în față se afla o zonă îngustă în care valea cotea. Un loc în care un cal care alerga în viteză avea să cotească foarte brusc. Și unde se aflau pietre pretutindeni.

Ned se apropia. Se liniștise, dar era hotărât să-l întreacă pe Oswald.

Marcus începu să spere. Putea să ajungă la timp să apuce frâiele lui Oswald și să-l încetinească. Dar una dintre copitele lui Oswald alunecă pe o piatră. Murgul se clătină. Aproape aruncată, Niniver scânci.

Brusc, Marcus fu nevoit să ia o decizie: în ce parte? Pe partea dreaptă ar fi fost mai ușor să o ridice din șa, dar, dacă Oswald vira, ea putea să cadă în stânga și ar fi fost posibil ca el să nu poată întinde mâna este cal pentru a o prinde.

Optă pentru partea stângă.

Oswald viră. Niniver țipă. Scăpând frâiele din mâini, se înclină. Cu privirea ațintită asupra ei, Marcus împinse. Ned răspunse cu o explozie de viteză. Lăsând frâiele, se aplecă cât de mult putu și întinse mâinile.

Apucă și o prinse pe Niniver. Cu mare efort, o trase în sus și o depărtă de Oswald; în timp ce ea dădu din picioare, iar el trase, reușiră

să-i elibereze picioarele din scările șeii. Apoi o ridică și o prinse în brațe, în vreme ce Ned îl urmă pe Oswald prin întorsura îngustă.

Niniver înghiți în sec și se agăță de Marcus.

Eliberat de greutatea ei și alergând dincolo de porțiunea îngustă a văii, Oswald dădu din copite, apoi țâșni din nou. Ned îl urmă, dar greutatea a doi oameni pe spinarea lui îl încetini.

Așezând-o pe Niniver pe șaua lui, Marcus o lipi de el cu un braț, iar cu mâna liberă prinse frâiele lui Ned. Spre ușurarea lui, calul răspunse și încetini.

Inima lui Marcus bubuia. La fel și a lui Niniver; când aruncă o privire spre ea, putu să-i vadă pulsul bătând puternic la baza gâtului.

Era albă ca varul. Ochii care se ridicară pentru a-i întâlni pe ai lui erau imenși, iar expresia lor era uimită și năucită.

– Ești rănită?

Cea mai importantă întrebare.

Își reveni încet și își studie picioarele. Apoi scânci.

– Glezna stângă. I se tăie respirația. Mi-am scrântit-o când m-am desprins din șa. Dar în afară de asta... Privirea i se opri asupra chipului lui, în vreme ce pe al ei reveni însuflețirea. Mulțumesc. Sunt sănătoasă, întreagă și vie datorită ție.

El îi susținu privirea pentru o clipă, străduindu-se să își umple plămânii și luptându-se să își găsească echilibrul. Apoi își coborî capul și o sărută.

Trebuia să o sărute. Trebuia să revendice măcar atât. Trebuia să liniștească bestia aflată la pândă, cu colții rânjiți dinlăuntrul lui pentru că ea era acolo, întreagă, încă a lui.

Iar ea îl sărută la rândul ei, mâinile ridicându-i-se să-i cuprindă chipul. El îi despărți buzele, iar ea își alunecă degetele în părul lui și strânse, apoi – doar pentru o clipă – lăsară pasiunea să preia controlul.

Era vie, în brațele lui, răspunzându-i la sărut, dar mai presus de toate nevătămată. În momentul acela, asta era tot ceea ce conta.

Trase aer adânc și se retrase din sărut. Ea clipi, privindu-l printre gene uluită, dar acum roșeața îi colora obrajii.

Tumultul sentimentelor mistuitoare dinlăuntrul lui făceau să fie dificil să gândească, darămite să vorbească. Cum naiba rămâneau cu judecata întreagă bărbații din familia lui dacă acesta – învolburarea aceea copleșitoare de sentimente – era efectul salvării partenerelor?

Totuși, ea se afla în brațele lui, vie și respirând regulat, el conștientizând greutatea ei caldă. Dar instinctele lui insistau că trebuia să o ducă acasă, într-un loc sigur.

Nevoind să slăbească strânsoarea din jurul ei, îl îndreptă pe Ned înapoi către drum. În cele din urmă, febra din creierul lui se domoli, iar logica preluă din nou controlul. Se încruntă.

– Ai idee ce s-a întâmplat?

Încruntându-se la rândul ei, clătină din cap.

– Nu. Călăream și apoi... s-a auzit ceva, iar Oswald a nechezat și s-a ridicat pe picioarele din spate.

Se mișcă în strânsoarea lui, așezându-se în cele din urmă cu spatele pe pieptul lui. După câteva momente în care privi fix în față, întrebă: Pocnetul ascuțit care l-a speriat a fost un foc de armă?

Marcus strânse atât de tare din dinți, încât ar fi putut sparge pietre.

– Așa cred.

Gândul că trăsese cineva atât de aproape de ea... Se simți aproape înnebunit.

Dar ea era rănită, iar oricine fusese cel care trăsese încă putea să fie acolo, vânându-i.

Ea se răsuci ca să privească înapoi.

– Cum rămâne cu Oswald?

– Îl trimitem pe Sean să-l aducă. În curând, o să se oprească din alergat. Deocamdată... Îl îndemnă la pas pe Ned. Te duc acasă.

La conacul Carrick și în siguranță.

Odată ce se asigura că ea era bine, în siguranță și protejată, atunci putea să meargă și el la vânătoare.

Mintea lui Niniver abia se liniștea – alături de inima care bubuia – când intrară la pas în curtea grajdului de la conac. Se simțea încă ametită și tremura. Singurul lucru care îi îngăduise să se agațe de un calm relativ fusese faptul că era în siguranță în brațele lui Marcus; brațele lui de oțel, căldura solidă a pieptului lipit de spatele ei și contractarea puternică a coapselor sub ale ei în timp ce mâna calul deveniseră ancora realității ei.

Fusese la câteva secunde de moarte. De a fi aruncată pe pietre și de a-și sparge capul.

Conștientizarea acestui lucru îi ajunse până în măduva oaselor și îi făcu stomacul să se strângă.

Apariția lor în curte, amândoi pe Ned, iar Oswald nezărindu-se nicăieri prin preajmă, provocă o furoare instantanee. Sean înjură și veni în fugă către ei, cu Mitch și Fred imediat în urma lui.

Marcus trase de frâie în cel mai apropiat loc de ușa laterală a conacului.

Sean prinse zăbala lui Ned și ținu pe loc armăsarul.

– Ce s-a întâmplat?

– Cineva a tras cu pușca mult prea aproape de drum exact când treceam pe acolo. Oswald a luat-o la goană.

Marcus se aplecă să o privească. Expresia lui era sumbră, dar ochii îi erau plini de îngrijorare.

– Poți sta pe picioare?

Ea flutură din gene.

– Cred... că da.

Își simțea glezna destul de caldă, dar nu o durea.

Marcus o apucă de talie și o coborî cu grijă.

– Am tras-o pe Lady Carrick înainte să cadă, dar și-a scrântit glezna eliberându-se din scărița șeii.

Când călcă în pământ, trase aer în piept și se ținu de piciorul lui Marcus, încă aflat în șa, pentru că durerea îi țâșni în piciorul stâng.

– Stai, așteaptă puțin!

Îi prinse mâna, o desprinse de cizma lui și o îndreptă spre Mitch. Plin de îngrijorare, Mitch veni lângă ea. O luă de mână și o apucă de braț, susținând-o.

Marcus coborî din șa și veni cu pași mari pe după cal.

– Unde s-a întâmplat? întrebă Mitch.

– Tocmai trecusem de punctul nordic al moșiei.

Niniver icni când își pierdu brusc echilibrul, iar Marcus se aplecă și o ridică în brațe.

Îi surprinse privirea șocată.

– Nu trebuie să îți lași greutatea pe piciorul acela.

Fără să depună mai mult efort decât dacă ar fi fost un copil, merse până la ușa laterală. Fred se grăbi să țină ușa larg deschisă.

Când Marcus o trecu pragul, ea aruncă o privire înapoi și îl văzu pe Mitch urmându-i, cu Sean imediat în spatele lui. Tunetul cizmelor lor în timp ce pășiră de-a lungul holului îl scoase pe Ferguson din sala servitorilor. O văzu în brațele lui Marcus și păli.

– Ce s-a întâmplat?

Marcus răspunse înainte ca ea să apuce să o facă.

– Un foc de armă i-a speriat calul. Aproape că a fost aruncată din șa, dar am prins-o la timp. Din nefericire, și-a scrântit glezna când și-a scos piciorul din scăriță. Surprinse privirea lui Ferguson. Trebuie să-i scoatem ghetuța înainte să i se umfle glezna, apoi îi punem gheață.

– Vai, Cerule!

Doamna Kennedy venise în spatele lui Ferguson la timp să audă cea mai mare parte din ce spusese el.

– O să aduc cu apă cu gheață. Întotdeauna face bine.

– O să fim în salon, strigă Marcus în timp ce, fără să se oprească, o duse pe Niniver mai departe.

Când intră în holul principal, ea se mișcă în îmbrățișarea lui și ridică privirea să îi vadă chipul. Era împietrit, expresia fiindu-i mohorâtă; granitul ar fi fost mai moale.

– Este doar glezna, să știi, zise ea. Și, atât timp cât nu pun presiune pe ea, nici măcar nu doare.

Privirea pe care el i-o aruncă fu scurtă și de necruțător de îndârjită.

– O să doară foarte tare când o să-ți tăiem ghetuța.

– Să o tai? Clipi des. Nu! Aruncă o privire către vârfurile picioarelor. Sunt ghetuțele mele preferate.

Fred trecu iute pe lângă ei.

Marcus se opri pentru a-l lăsa să deschidă ușa salonului.

– Trebuie scoasă. Dacă o tăiem, o să doară mai puțin.

Bărbia ei deveni hotărâtă.

– Ai spus că oricum o să doară, chiar dacă o tai. Lasă-mă jos, zise ea pe un ton poruncitor, arătând cu degetul spre una dintre canapele, să văd dacă îmi pot mișca piciorul!

El făcu așa cum îi ceru, punând-o jos ca și cum ar fi fost din porțelan. Toți se îngrămădiră în încăpere. Erau atât de îngrijorați, încât nu o lăsă inima să le spună să plece. Ella înaintă să ajute, ca și Alice, vindecătoarea clanului. Strângând din dinți – și încercând să ascundă faptul că făcea asta –, se mișcă până când putu să apuce cu ușurință călcâiul ghetuței și începu să o tragă cu mare grijă.

Cu ajutorul Ellei și al lui Alice, reuși să ducă la bun sfârșit isprava, dar cu mare greutate. Însă efortul de a suporta durerea fără să se vadă asta o făcu să respire greu și să tremure.

În timpul acesta, Marcus îngenunchease la picioarele ei. În clipa în care călcâiul ei se eliberă din ghetuță, el o trase, i-o dădu Ellei, apoi

îi susținu cu blândețe piciorul rănit în timp ce Alice împunse, apăsă și testă.

– E scrântită destul de rău, se pronunță în cele din urmă Alice. Apa cu gheață este cel mai bun tratament.

– Mulțumesc.

Niniver se mișcă până când se putu sprijini de spătarul canapelei și își trase sufletul.

Privirea tăioasă pe care i-o aruncă Marcus îi spuse că nu îl păcălea, dar păru sensibil la îngrijorarea crescândă a mulțimii care îi înconjura – servitori, lachei, până și băiatul care se ocupa de oalele de noapte era acolo.

Apoi doamna Kennedy sosi cu un lighean adânc cu gheață care plutea în apă. Menajera o ajută să își dea jos ciorapul, apoi, împreună cu Ferguson și cu Marcus, o ajută să se așeze în așa fel încât să stea pe canapea sprijinită de mai multe perne și cu piciorul atârnând în lighean, pe care îl ridicaseră pe un teanc de cărți.

– Așa. Doamna Kennedy se dădu înapoi. O să umplem cu gheață la fiecare jumătate de oră, iar asta ar trebui să scadă umflătura.

Ferguson încă era neliniștit.

– Poate că ar trebui să chemăm doctorul.

– Nu! Străduindu-se să vorbească din nou, declară: Este doar o gleznă scrântită. Mulțumită domnului Cynster, rănile mele se rezumă doar la asta.

Vorbele ei nu părură să aibă efect; cu toții rămaseră încruntați, ca și cum era un copil incapabil să spună câte răni avea.

Atunci Hildy dădu năvală în încăpere; cineva trebuie să fi urcat în apartamentul ei ca să o anunțe. Dând cu ochii de ea, Hildy se plesni cu palmele peste obraji.

– Vai, Dumnezeule! Trecu zorită prin mulțime către canapea. Aproape că ai fost azvârlită? Hildy se prăbuși în cel mai apropiat fotoliu. Draga mea, de câte ori am spus că bruta aceea de cal nu este pentru o doamnă?

Niniver se încruntă.

– Nu a fost vina lui Oswald. Ceva l-a speriat.

Fusese mai mult decât o simplă sperietură. Încruntându-se, cercetă șirul de persoane îngrămădite în fața ei.

– Sean!

Îl descoperi pe grăjdarul-șef ascuns în spatele lui Ferguson.

– Te duci să-l aduci pe Oswald, te rog?

Marcus aruncă o privire către Sean.

– Ultima oară când l-am văzut se îndrepta spre est, pe pământurile moșiei Bidealeigh. Probabil o să ajungă la est de casa de la fermă, eu acolo aș verifica mai întâi – și-ar fi putut găsi drumul către adăposturile din spatele grajdului, unde sunt ținuți ceilalți cai ai mei.

– O să-l găsesc.

Sean făcu semn cu capul către Marcus, apoi către Niniver. Se întoarse și își croi drum afară din încăperea aglomerată.

Niniver privi în jur la ceilalți – la cercul de chipuri îngrijorate – și scoase forțat un zâmbet mult mai vesel decât simțea.

– Mulțumesc tuturor, dar nu mai am nevoie de nimic.

În afară de spațiu și intimitate. Când nimeni nu se mai mișcă, se uită la Marcus.

El îi citi în ochi. Deși expresia lui rămase sumbră, se uită la Ferguson și la doamna Kennedy.

– Eu și domnișoara Hildebrand o să stăm cu Lady Carrick. Ați putea aranja să se mai aducă gheață într-o jumătate de oră?

– Da, domnule. Doamna Kennedy păru să accepte faptul că ea și ceilalți nu puteau sta, pur și simplu, să o privească pe Niniver doar ca să se asigure că era cu adevărat în regulă. Îi spuse lui Niniver: Dacă aveți nevoie de ceva, de orice, milady, trebuie doar să îl puneți pe domnul Cynster să sune clopoțelul, iar eu vin iute ca fulgerul.

– De fapt, spuse Niniver, o tavă cu ceai nu ar strica.

– Desigur!

Stârnită de faptul că avea ceva de făcut, Gwen, bucătăreasa, dădu aprobator din cap către Niniver.

– Merg și pun imediat ceainicul pe foc.

Ferguson și doamna Kennedy începură să dea pe toată lumea afară. Marcus vorbi cu Mitch și cu Fred. Grăjdarii aruncară priviri neliniștite în direcția lui Niniver, dar încuviințară și îi urmară pe ceilalți, ieșind din încăpere.

În vreme ce restul oamenilor ieșeau, Edgar intră, aducând un șal tricotat, o pătură pentru genunchi și două dintre bastoanele vechi ale tatălui ei. Îi dădu bastoanele lui Marcus, apoi așeză cu grijă pătura pe genunchii ei.

– Din experiența mea cu astfel de răni, știu că ajută să ții restul corpului cald.

Acum, că el menționase asta, Niniver își dădu seama că, într-adevăr, se simțea înfrigurată.

– Mulțumesc, Edgar.

Acceptă șalul călduros și și-l puse pe umeri.

– Așa.

Edgar se dădu înapoi, apoi încuviință și aruncă o privire către bastoane.

– Iar acelea sunt pentru mai târziu, ca să nu riscați să vă răniți din nou glezna.

Ea îi mulțumi zâmbind. Edgar făcu o plecăciune și plecă. Închise ușa salonului și, în sfârșit, ea putu să închidă ochii și să se sprijine pe perne.

Îl auzi pe Marcus mișcându-se, apoi foșnetul moale al pernelor când se așeză în fotoliul din dreapta ei. Nu trebuia să vadă cum el și Hildy făcură schimb de priviri. Dar nici unul dintre ei nu spuse nimic, lucru pe care ea îl aprecie. Își ținu ochii închiși până când îl auzi pe Ferguson sosind cu căruciorul pentru ceai.

Gwen nu trimisese doar ceai, ci și felii de prăjitură de Madeira. Niniver descoperi că era lihnită de foame – și, se părea, la fel era și Marcus. Devorară împreună prăjitura și goliră ceainicul.

Hildy își sorbi ceaiul. Niniver văzu privirea neliniștită a fostei sale guvernante. Dar, când Ferguson veni să ia căruciorul și să reîmprospăteze gheața din lighean, Hildy se ridică și îi aranjă șalul.

– Pentru moment, o să merg sus. Se pare că nu poți merge, așadar o să fii nevoită să te odihnești, iar domnul Cynster este pregătit să rămână și să se asigure de asta, așa că o să profit de ocazie pentru a-mi termina scrisorile. Dacă ei nevoie de mine, trebuie doar să mă chemi.

Niniver se adună și reuși să îi zâmbească slab; agitația o sleise.

– Așa o să fac. Stau aici până la cină. Trebuie să mă scuzi, dar nu o să mă schimb pentru cină astăzi.

Hildy scoase un sunet dezaprobator.

– De parcă ne-ar păsa de asta! Odihnește-te și ne vedem la cină.

Plecă.

Niniver oftă în sinea ei și închise ochii –, dar aproape imediat ușa se deschise din nou. Își ridică pleoapele. Sean se învârtea în prag. Îi făcu cu degetul să intre.

– L-ai găsit pe Oswald?

– Da.

Sean se opri în fața ei, dar privirea i se duse către Marcus. Sean clătină din cap.

– Bătrânul era acolo unde ai spus că o să fie, în spatele grajdurilor tale, stând la taclale peste gard cu caii tăi.

Ea studie expresia sumbră a lui Sean și se întrebă ce îi ascundea.

– Nu este rănit, nu?

– În privința asta, nu are nimic care să nu se vindece destul de bine. Sean îl privi din nou pe Marcus înainte de a se întoarce spre ea. Dar am putut să văd motivul pentru care a luat-o razna. Are o urmă de zgârietură adâncă pe coastele din partea dreaptă, făcută de un glonț tras dintr-o pușcă de vânătoare, aș zice.

– *Poftim?* Marcus se ridică în picioare. Cineva a tras?

Căscă ochii la Sean, care îl privi calm, apoi se uită la Niniver și puse în cuvinte ceea ce toți trei știau.

– Porțiunea aceea de drum este deschisă și liberă, fără copaci ori tufișuri care să obstrucționeze vederea. Terenul este relativ plat. Cu ochii îngustați, afirmă: Nimeni nu ar fi putut trage în noi – și mai ales să-ți nimerească murgul – fără să fi țintit în mod deliberat. Marcus făcu o pauză, apoi, simțind o furie rece crescând înlăuntrul lui, concluzionă: Cineva a tras în tine.

O jumătate de oră mai târziu, Niniver se simțea epuizată de încercările de a demonstra că nu exista nici un motiv logic pentru care cineva să fi tras în ea în mod deliberat.

– *Trebuie* să fi fost un accident, repetă ea cel puțin zecea oară.

Deși Marcus nu o contrazise, nu se citea nimic în expresia lui, cu atât mai puțin în întunecimea ochilor lui, care să sugereze că era de acord. De fapt, nici măcar nu era sigură că o asculta.

Oftă și se lăsă din nou pe perne. Sean plecase ca să se îngrijească de Oswald, dar nu fusese de acord cu cererea ei de a nu spune nimănui că fusese rănit calul sau măcar să le zică doar oamenilor din grajd, pe motiv că nu putea să-l înștiințeze pe Ferguson despre o amenințare care afecta atât de mult clanul.

Marcus fusese de acord în tăcere; ea citise asta în privirile schimbate de el și de Sean înainte ca grăjdarul să plece.

Acum Marcus se învârtea ca un tigru în cușcă. Arăta la fel de periculos.

Ei i se făcu din nou frig. Trăgând șalul mai strâns în jurul ei, începu să tremure.

Marcus se opri, cu privirea fixată asupra ei.

– Îți este frig?

– Da.

Și dacă el nu înceta să se plimbe de colo-colo... Își schimbă poziția pe canapea.

– Poate că dacă ai sta lângă mine...

El șovăi, dar nu ea fu nevoită să întrebe de două ori. Marcus veni și se așeză pe canapea, alături de ea.

Imediat, simți căldura trupului lui mare radiind. Observase că întotdeauna părea să fie mult mai fierbinte decât ea, ca și cum ar fi avut febră – dar nu avea. Poate că așa erau toți bărbații masivi.

Mintea ei nu era foarte limpede; gândurile păreau să tot alerge, refuzând să se liniștească.

În mod voit, se relaxă și se lăsă într-o parte până când șoldul ei îl atinse pe al lui, apoi se sprijini de el. Îl simți privind-o de sus, apoi el ridică brațul și o cuprinse de umeri, îngăduindu-i să se ghemuiască și mai aproape de toată acea minunată căldură musculoasă.

Oftă și lăsă pacea și căldura lui, simplul confort oferit de trupul lui să i se cufunde în oase. El îi luă mâna dreaptă într-a lui. Degetul lui mare îi mângâie dosul palmei. Încet, gândurile ei se liniștiră.

Nu era prea încântată de ceea ce auzise. În cele din urmă, cu capul odihnindu-se pe pieptul lui, murmură:

– De ce ar trage cineva asupra mea?

– Nu știu. Își mișcă ușor capul și îi atinse părul cu buzele. Dar o să aflăm.

Ea trase adânc aer în piept și recunoscu:

– Îmi este frică.

– Nu ar trebui. Sunt aici.

– O să rămâi?

El împietri. Pentru o clipă, ea se întrebă dacă avea să îi răspundă. Încetă să respire, apoi însă el spuse cu glas scăzut:

– *Orice ar fi în spatele acestui lucru, cu nici un chip nu te-aș lăsa să-l înfrunți singură.*

Îi auzi tonul sincer. Acelea nu fuseseră doar vorbe, fusese un *jurământ.* Măcar o dată avea pe cineva de partea ei. Cineva destul *de puternic* pentru a o apăra.

Iar de data aceasta, credea cu adevărat că se putea baza pe el, că *nu avea* să o părăsească.

– Mulțumesc, murmură.

Și își lăsă ochii să i se închidă.

Soarele se pierduse la orizont când Ramsey McDougal se întoarse în locuința lui dintr-o pensiune mizeră aflată pe străzile lăturalnice din spatele portului Ayr.

Își puse pușca de vânătoare pe patul nefăcut, se aruncă pe singurul fotoliu aflat în fața mesei șubrede și întinse mâna după sticla de whisky ieftin care, alături de un singur pahar, stătea pe suprafața zgâriată. Rămăseseră doar câteva degete de lichid în sticlă; băuse restul înainte să îi vină geniala idee și să își aștepte prada de-a lungul drumului.

Scoțând dopul de plută al sticlei, turnă whisky-ul, ridică paharul și bău. Coborând paharul, se cutremură și îl puse jos.

Dumnezeule. Ce îl apucase?

Mai mult se mâniase. După eșecurile din ultima săptămână, faptul că aflase de la cunoștințele lui că planul lui funcționase și că Niniver Carrick ajunsese – în sfârșit! – în punctul în care să apeleze la cineva din exteriorul clanului pentru ajutor îi ridicase moralul. Apoi o zărise prin fereastra hanului și simțise că, în sfârșit, soarta îi zâmbea. Intrase să o abordeze, având așteptări mari. Doar ca acele așteptări să îi fie spulberate când își făcuse apariția Marcus Cynster, iar Niniver făcuse foarte clar faptul că acela pe care îl alesese să o ajute era *Cynster.*

O furie neagră se stârnise și îl înghițise. Încă în chinurile acesteia, băuse aproape toată sticla de whisky, apoi ieșise călare cu pușca – și aproape că ucisese exact porumbița pe care plănuise să o jumulească.

– Ptiu!

Goli paharul, apoi deșertă resturile de pe fundul sticlei. Privi fix la sticla goală preț de câteva secunde, apoi o împinse deoparte.

– Poate că nu ar fi trebuit să merg la curse săptămâna trecută.

Dacă, într-o încercare zadarnică de a recupera ce pierduse, nu ar fi mers la cursă, ar fi fost cu câteva sute de lire mai bogat... Ei bine, mai puțin dator. Și, mai exact, și-ar fi privit porumbița; ar fi știut când aceasta ar fi ajuns la capătul răbdării și ar fi putut interveni lesne ca să ocupe poziția pe care cu o grijă atât de diabolică muncise să o creeze: aceea de apărător viril al slabei femei. Poziția perfectă din care un domn rebel experimentat, așa ca el, putea să exploateze în continuare situația. În schimb...

Scrâșni din dinți.

– Având în vedere cât de mult a rezistat, de unde era să știu că toanta avea să ajungă la capătul puterilor săptămâna trecută? Și, ca să pună capac, că o să alerge la *Cynster* pentru ajutor?

Rosti numele cu tot disprețul de care era în stare.

Dar Cynster intervenise și, fără îndoială, primea acum recompensele care ar fi trebuit să fie ale lui. Pentru care el, Ramsey McDougal, muncise din greu. Deși nu pierduse vremea să afle, presupuse că Cynster o salvase pe Niniver și, chiar în clipa aceea, se lăfăia în gloria de a fi eroul ei.

Nu era drept. Cynster nici măcar nu avea nevoie de bani.

Ramsey, da.

Ba chiar cu disperare.

Sorbind ultima gură de whisky și trăgând de ultima picătură, se întrebă în gând ce urma. Era posibil ca bărbatul, fiind un Cynster, să o ajute pe Niniver din bunătate, pur și simplu. Ramsey nu se putu imagina pe el însuși purtându-se astfel, dar înțelegea. Noblețea obliga. Fusese născut în cercuri asemănătoare, așa că înțelegea sentimentul, dar îl considera supraestimat.

– Totuși, murmură, asta ar putea însemna că, dacă pur și simplu aștept, Cynster o să rezolve problema și apoi o se o să se întoarcă la propriile treburi.

Lăsând din nou drumul liber spre Niniver Carrick.

Asta, socoti Ramsey, era posibil.

Din nefericire, un element esențial într-un astfel de plan era un lux pe care nu prea îl mai avea: timpul.

Dacă, așa cum părea, nu își putea permite să aștepte ca Marcus să se retragă, atunci era nevoit să găsească o cale prin care să-l înlăture pe Cynster în așa fel încât să o poată revendica pe încântătoarea Niniver pentru el.

Capitolul 8

„Aproape că am murit azi după-amiază. Și totuși, mulțumită lui Marcus, încă respir."

În vreme ce după-amiaza târzie se transformă ușor în seară, acele cuvinte se învârtiră în capul lui Niniver, purtate de valuri de șoc, uimire și conștientizare. De fiecare dată când își amintea acele ultime momente pe spinarea lui Oswald, o cuprindea groaza, căci moartea o privea fix în față.

Apoi clipea și își dădea seama că Marcus încă era alături de ea, cu brațele în jurul ei și ținând-o de mână.

Căldura lui – în contrast cu apa rece ca gheața din jurul gleznei – și realitatea solidă a trupului lui lipit de al ei o asigurau din nou că era, în mod foarte clar, încă vie.

Iar și iar, o inunda ușurarea, împletindu-se cu recunoștința din inimă.

În cele din urmă, în mod inevitabil, amintirile tulburătoare încetară. Mintea ei trecu mai departe, iar ușurarea și recunoștința fură înlocuite de o apreciere mai adâncă a vieții, a ceea ce însemna să fii viu – ca și cum evenimentele după-amiezii îi lărgiseră orizonturile.

În cele din urmă, Marcus își schimbă poziția și își retrase brațul din jurul umerilor ei. Era pe cale să protesteze la pierderea căldurii lui, a confortului lipsit de vorbe pe care i-l oferea, când un sunet venind din direcția ușii o făcu să arunce o privire într-acolo.

Marcus se ridică atunci când Hildy și Edgar intrară. Evident, cei doi avuseseră o discuție și veniseră să-i spună ce deciseseră că avea ea nevoie – un prosop uscat pentru piciorul, o pereche de ciorapi tricotați și un bandaj pentru a-i lega glezna.

Le permise să se agite în jurul ei. Nu numai că era mai ușor, dar era lucrul de care nu doar Edgar și Hildy, ci toți din clan aveau nevoie; aveau nevoie să simtă că avuseseră grijă de ea cât puteau de bine. În timp ce Hildy îi uscă piciorul cu prosopul și dezbătu cu Edgar cum era cel mai bine să o lege, Niniver se întrebă câți dintre cei din clan auziseră până acum veștile. Din câte își amintea despre incident, glonțul venise de pe partea drumului care aparținea celor din neamul Carrick. Cel care trăsese aproape sigur stătuse pe pământul lor.

Însă i se părea imposibil ca trăgătorul să fi fost un membru al clanului. Așadar, cine ar fi putut fi? Și ce îl determinase să o facă? Nu servea nimănui să fie împușcată, nu din câte putea să își dea seama.

Marcus stătea în picioare în fața focului, cu mâinile prinse la spate, cu privirea fixată asupra lui Edgar și a domnișoarei Hildebrand, în timp ce se îngrijeau de Niniver. Acum, că trecuse suficient timp, iar emoțiile clocotinde se liniștiseră oarecum, acum, când putea să vadă cu ochii lui că ea supraviețuise, că era suficient de bine – cu siguranță, nu se afla pe moarte –, putea să își amintească, să observe și să analizeze incidentul și deznodământul acestuia cu sânge-rece și cu calm.

Un lucru pe care nu avea să îl uite nicicând era felul în care ea se agățase de el după ce o ridicase din șa. Când groaza îndepărtase toate barierele și se uitase la el... Văzuse toate emoțiile pure, reale și adevărate în ochii ei mari.

Dacă o știa sau nu în mod conștient, ea avusese încredere în el. Cu viața ei, cu ființa ei. Se întorsese și se agățase de el, știa că avea să o țină. Că avea să o protejeze.

Exact așa cum îi ținuse mâna de-a lungul ultimei ore, iar ea acceptase și fusese liniștită de apropierea lui.

Obstacolul de a-i obține încrederea – cel puțin încrederea ei inconștientă – fusese depășit.

Și mai fusese depășit un obstacol: acum clanul îl vedea ca pe un erou necesar, unul care putea și urma să le protejeze stăpâna așa cum ei nu puteau. Niniver însăși recunoscuse că nici un membru al clanului nu ar fi putut să o ajute să scape de McDougal. Dar el putea și o făcuse. De asemenea, destui membri ai clanului – Sean, Mitch, Fred și, fără îndoială și alții – știau că doar un călăreț ca el aflat pe un cal robust precum Ned ar fi putut să îl ajungă pe Oswald la timp ca să o salveze pe Niniver.

Dacă nu ar fi fost el cu ea, atunci, în cel mai bun caz, ar fi fost grav rănită, iar cel mai probabil, ar fi murit.

Iar clanul ar fi fost devastat și curând s-ar fi destrămat. Nu o salvase doar pe ea. Îi salvase pe toți, iar ei știau.

Un alt obstacol trecut cu bine și definitiv.

Nu se așteptase să ajungă atât de departe atât de iute, însă incidentele păreau să vină lanț. Avu sentimentul – simțul unui vânător – că exista un anumit interes în treaba asta; deși nu putea încă să vadă de unde venea presiunea, știa că aceasta exista.

Domnișoara Hildebrand adusese papuci cu tălpi plate ca Niniver să-i încalțe. Îi scoseseră cealaltă ghetuță și avea papucii în picioare. Marcus se îndoia de înțelepciunea încurajării ei de a se lăsa pe piciorul rănit atât de curând, dar Edgar și domnișoara Hildebrand o luară de mâini și o traseră în picioare.

Marcus plecă din fața focului și se întoarse alături de Niniver exact în momentul în care, stând într-un picior, acceptă bastoanele pe care Edgar le adusese jos.

Ideea fusese bună, dar Manachan fusese mai înalt decât Niniver; bastoanele nu aveau lungimea potrivită pentru ea.

Încercă să găsească alt mod de a le ține, dar unul îi scăpă, făcând-o să se încline și să pună în mod neașteptat greutate pe piciorul rănit. Țipă ascuțit, iar Marcus nu mai așteptă. Se aplecă și o ridică în brațe.

Ea îl privi printre gene, apoi își întoarse capul și îi dădu lui Edgar bastonul pe care încă îl ținea.

– Poate mâine. Aproape că le pot folosi pe post de cârje.

Ținând câte unul în fiecare mână, Edgar se încruntă la bastoane.

– O să văd dacă pot găsi altceva.

Apăruse și Ferguson și dădea târcoale în pragul ușii. Marcus aruncă o privire în direcția lui.

– Cina este servită, milady. Domnule. Domnișoară Hildebrand.

– Excelent.

Domnișoara Hildebrand se dădu înapoi și îi făcu semn lui Marcus să meargă.

Acesta o duse pe Niniver, de-a lungul holului și în salon. Ferguson trase scaunul pe care ea stătea de obicei. Ușurel, Marcus o așeză. Ea se foi, așezându-și fustele, apoi el îi împinse scaunul.

Ocupând scaunul de lângă Niniver – acum locul lui obișnuit –, aruncă o privire peste masă la scaunul uriaș din capăt.

– Nu stai în capul mesei.

Tonul lui transformă observația în întrebare.

Desfăcându-și șervetul, ea clătină din cap. Aruncă o privire spre scaunul cu pricina.

– Poate că într-o zi o s-o fac, dar... încă nu.

Privind peste masă, Marcus văzu că domnișoara Hildebrand îi aruncă o privire cu subînțeles. Ferguson servi supa și apoi începură să mănânce. Marcus încercă să-și imagineze ce anume o putea împiedica să revendice locul tatălui ei.

În timp ce mâncară cele patru feluri, rememoră comentariile ei anterioare despre moștenirea tatălui, despre faptul că voia să o păstreze. Era destul de sigur că problema legată de scaun avea legătură cu asta.

Niniver și domnișoara Hildebrand discutară despre diferitele comisioane făcute în Ayr, lăsându-l pe Marcus să-și urmărească gândurile. Să analizeze, prin prisma instinctelor lui, fiecare părticică din zidul de apărare pe care Niniver o lăsase să cadă.

Exista ceva, un lucru pe care ea nu i-l spusese încă – poate că nu îl spusese nimănui altcuiva – legat de situația clanului. Era mai mult decât capabil să o ajute indiferent de spre ce era vorba, dar trebuia ca ea să ia decizia să îi spună, să-i ceară ajutorul în acea privință.

Speră că ea avea să o facă, dar nu o forță. Pentru că înțelesese și accepta asta.

Se părea că, așa cum sperase el – exact așa cum, în felul ei nebulos, soarta promisese –, existau mai multe lucruri pe care le putea face în calitate de erou al lui Niniver, dincolo de aspectele evidente ale ajutorului cerut. Să o apere de atacuri fizice era una, dar să o protejeze de invadarea păcii interioare era altceva. Iar el se simțea îndreptățit să se ocupe de asta. Ori cel puțin să ajute.

Aruncă o privire piezișă către ea, apoi privi de-a lungul mesei, la scaunul gol.

Acum exista un țel limpede. Avea să insiste până când o vedea așezată acolo, în siguranță, așa cum avea ea nevoie să se simtă pentru a-și revendica pe deplin locul ce i se cuvenea.

Desertul, o șarlotă rusească – unul dintre favoritele lui Niniver – îi distrase atenția; în timp ce savura amestecul dulce, fața ei se luminează de plăcere.

Nu exista, își dădu el seama, nici un semn de tensiune. Niniver spusese că, atâta vreme cât nu se sprijinea pe picior, nu o durea, și, într-adevăr, nici se vedea nici o urmă de durere în ochii ei, cu atât mai puțin în jurul buzelor ei atrăgătoare.

Își aminti din nou cât de contradictorie era. Arăta ca o păpușă de porțelan – fragilă, delicată și ușor de stricat –, dar era din carne și oase și mult mai puternică și mai rezistentă decât părea. În ciuda încercărilor pe care viața și restul familiei sale le aruncase în calea ei, nu cedase încă. Nici măcar nu se clătinase.

Dintr-odată, îi sună în minte vocea lui Lady Osbaldestone – zâmbi larg când își dădu seama cât de bine se potriveau vorbele ei.

Niniver îi surprinse surâsul larg. Îl studie, apoi îi căută privirea, cercetându-i ochii câteva clipe, și ridică o sprânceană.

– Ce este?

Surâsul lui se adânci într-un zâmbet. Îi susținu privirea pentru o clipă, apoi recunoscu:

– Mă gândeam cum te-ar descrie marile doamne ale Londrei – mai ales cea mai mare dintre ele, pe care se întâmplă să o cunosc.

Ea păru neîncrezătoare.

– Aș vrea să știu?

Zâmbind încă, el își înclină capul.

– Ar spune că ești „făcută din oțel". Este un compliment, iar din partea acelei doamne, unul cu o greutate considerabilă.

O culoare ușoare îi nuanță obrajii.

– Vai, mulțumesc! Cred...

Imediat privi peste masă.

– Ești gata să te retragi?

Domnișoara Hildebrand confirmă că erau gata. Zâmbind încă pentru sine, Marcus se ridică. Niniver se întoarse către el, dar, înainte ca ea să apuce să rostească ceva, el afirmă:

– Nu, nu doresc să stau și să beau – o să vin în salon cu voi.

El și Ferguson o ridicară de pe scaun, apoi el se aplecă și o luă din nou în brațe.

Purtată în brațele lui, în timp ce el pășea pe hol, adulmecă.

– Miros îngrozitor a cal.

– Fără îndoială, și eu.

Îi surprinse ochii când aruncă o privire iute către el.

– Ar fi fost greu să te schimbi pentru cină, iar eu am ales să îți țin companie. Întrucât domnișoara Hildebrand nu s-a plâns, cred că suntem scuzați.

Ea râse, dar nu mai spuse nimic. El o duse până la canapea.

Niniver se așeză cu spatele sprijinit de perne. Spre surprinderea, dar și spre încântarea ei, Marcus merse la pian și începu să cânte. Chiar era un pianist excelent. Se relaxă pe perne și lăsă muzica să se reverse și să-i inunde ființa.

Câteva piese mai târziu, își dădu seama că el cânta fără partitură, din suflet – pur și simplu cânta orice piesă îi venea în minte. În muzica lui, erau putere, pasiune și un sentiment de energie – de viață. Cânta să își alunge emoțiile și, făcând asta, le alungă și pe ale ei.

Sosi căruciorul cu ceai, dar el refuză să bea și continuă să cânte. Ea sorbi, închise ochii și lăsă muzica să îi vorbească și să îi umple mintea.

Când Marcus ajunse la final – degetele lui se opriră pe clape, notele se stinseră, iar ea își deschise ochii și privirile lor se întâlniră și rămaseră fixate –, Niniver simți o legătură tangibilă. O legătură născută pe muzica lui, recunoscută de simțurile lor, purtată de privirea aceea atât de reală, încât avu impactul unei atingeri.

Al unei mângâieri.

El rupse vraja și privi în pământ. Apoi închise pianul și se ridică.

– Mulțumesc, domnule Cynster.

Trăgându-și șalul în jurul umerilor, Hildy se ridică.

– A fost o reprezentație impresionantă.

Într-adevăr, impresionantă. Niniver sorbi priveliștea pe care el o oferi în timp ce accepta lauda lui Hildy cu o aplecare a capului, apoi se îndreptă și veni spre ea. O izbi privirea lui, ca întotdeauna. O trecu un fior feminin pe care abia învăța să îl recunoască. Să îl aprecieze.

Era vag conștientă de faptul că Hildy îl urmă în timp ce traversa încăperea.

– Ești gata să urci, draga mea? Cred că ar fi înțelept să te retragi și să îți odihnești glezna aceea.

Hildy o studie, apoi privi către Marcus.

– Credeți că vă puteți descurca?

Cu privirea ațintită spre Marcus – spre expresia lui precaută –, Niniver răspunse:

– O să mă descurc destul de bine, Hildy. Urcă. Eu și domnul Cynster o să te urmăm.

Suspiciunea înflori în ochii lui Marcus și, așa cum ea anticipase, el se aplecă și o ridică în brațe atât de ușor încât o ameți.

Făcu semn din cap către Hildy.

– Sunteți amabilă să deschideți ușa?

Hildy deschise drumul, urcând scările principale și apoi ocolind terasa. Dar, când ajunseră la scările ce duceau la următorul etaj și la apartamentul ei din capăt, se opri.

– Sunt sigură că Ella te așteaptă în cameră, așa că o să-ți urez noapte bună, draga mea.

Hildy înclină capul în direcția lui Marcus.

– Domnule Cynster.

La unison, el și Niniver îi spuseră „noapte bună". Se întrebă dacă fusese doar în imaginația ei sau Marcus păru un pic derutat când fu singur cu ea în brațe.

Ea zâmbi larg. Ce caraghios! Doar toată lumea din casă avea încredere în el. Mai ales în ce o privea pe ea.

Și în ea. Întregul clan avea încredere că ea lua deciziile corecte. Încrederea aceea fusese un lucru pe care îl câștigase de-a lungul anilor, nu de curând. Și, în noaptea aceea, intenționa să ia decizia corectă.

El o purtă până la ușă. Se opri în fața dormitorului, iar ea se aplecă, apăsă clanța și deschise ușa larg.

El păși înăuntru cu pași mari.

– Așteaptă, spuse ea, iar el se opri.

Întinzându-se înapoi, prinse marginea ușii și o împinse, închizând-o. Auziră zgomotul surd și țăcănitul broaștei care se închise. În timp ce se relaxă din nou în brațele lui, Marcus cercetă încăperea.

Lampa de lângă pat arunca o lumină caldă în întreaga încăpere; îi lumină chipul și dezvălui, de asemenea, că nu mai era nimeni în cameră. Cu privirea întunecată acum în mod limpede suspicioasă, privi în jos, către ea.

– Unde este Ella?

– Ella nu mă ajută niciodată noaptea, doar dacă o chem, ceea ce fac foarte rar.

Îl privi în ochi încă o clipă, apoi înclină capul către pat.

– Mă poți așeza acolo.

El privi din nou împrejur, dar nu exista altă opțiune; nu ar fi fost de nici un ajutor să o așeze pe scăunelul măsuței de toaletă ori în fotoliul aflat lângă șemineu. Fălcile i se încleștară, apoi traversă încăperea, se opri lângă pat, se aplecă și o întinse peste cuverturi, cu capul pe perne.

Îi permise s-o pună ușor jos, dar în același timp își încolăci degetele mâinii drepte în nodul lavalierei lui.

El simți materialul desfăcându-se, coborî privirea și îngheță. Cu mâinile încă în jurul curbelor ei, privi cu ochi mari mâna ei ce strângea lavaliera, apoi își ridică privirea.

– Niniver...

– Îți amintești de discuția noastră de mai devreme în legătură cu prețul protecției?

Bărbia lui se încleștă.

– Nu se aplică aici.

Ea își înălță capul, studiindu-l.

– Ei bine, eu cred că se aplică, dacă nu chiar mai mult decât mai înainte. Serios, nu te pricepi chiar așa de bine să minți.

De fiecare dată când o ridicase și o purtase în brațe, o ținuse atât de blând, cu atât de multă grijă! Fusese stăpân pe el, dar asta nu făcuse decât să amplifice faptul că dorea cu adevărat să o acapareze. Să o lipească de el în loc să o trateze ca pe o floare delicată. Simțise cum tensiunea trecea asurzitoare prin el, o auzise înveșmântând muzica pe care el o cântase.

– Dar oricum, nu vorbeam despre tine, zise ea privindu-l în ochi. Astăzi am descoperit că, pe lângă protecție, să păcălești moartea are un preț aparte. Iar pentru mine, prețul acela este revendicarea vieții.

Știa exact ce făcea. Folosindu-se de mâna pe care o avea pe lavaliera lui, de puterea și de greutatea lui ca de o pârghie, se trase în sus până când buzele îi fură la doi centimetri de ale lui. Ochii i se ațintiră într-ai lui, își lăsă buzele să i se arcuiască și spuse dulce:

– Pentru mine, prețul este să te revendic pe tine.

Coborându-și pleoapele, își lipi buzele de ale lui.

Timp de o jumătate de minut, el rezistă în fața implorării pe care ea o apăsa asupra lui cu buzele și cu vorbele ei – apoi capitulă cu un geamăt.

Și preluă controlul sărutului.

Atât cât îi îngădui ea. Dar Niniver nu avea de gând să-i îngăduie să gândească destul cât să ia o atitudine onorabilă. Să gândească destul cât să își imagineze că știa mai bine decât ea ce trebuia să facă și că asta – exact ce intenționa ea – nu era calea cea bună.

Era, iar ea nu era dornică să asculte nici un argument, nu în noaptea aceea. În acea zi supraviețuise, iar în acea noaptea avea să trăiască.

În clipa înspăimântătoare în care fusese sigură că avea să moară, regretase fiecare minut în care nu *trăise*. Regretase profund faptul că nu profitase de ocaziile care îi ieșiseră în cale, de a explora viața în toate aspectele ei. Dar, cel mai mult, în clipa acea uluitoare regretase că nu îl făcuse pe Marcus Cynster amantul ei.

În noaptea ce urma, acesta era prețul ei – prețul sorții, prețul vieții, prețul pe care avea să-l dea și să-l ia, să-l cedeze și să-l ceară, înviorată de un sentiment de ușurare, de bucurie și de setea de nestins de a trăi pe care supraviețuirea o declanșase înlăuntrul ființei ei.

Buzele lor se amestecară, limbile li se încurcară și se duelară în timp ce fierbințeala dintre ei crescu. Buzele lui erau dure, poruncitoare – cereau tot ceea ce Niniver era mai mult decât gata să ofere. El pretinse și posedă; ea cedă și ispiti. Mai ajunseseră până aici, dar în noaptea aceea, ea dorea mai mult. Mult mai mult.

În noaptea aceea, dorea totul.

Strângând încă în mână lavaliera lui, se lăsă înapoi pe pat. Ridicându-și în mod instinctiv picioarele grele, el o urmă, sfârșind întins alături de ea.

Buzele nu li se despărțiră; schimbul încins nu slăbi nici o clipă.

Apoi el se aplecă deasupra lui, îi deschise larg buzele și în mod ostentativ – cu atât mai posesiv – îi cuceri gura. În răspuns, ea își înfipse degetele mâinii libere prin părul lui; ignorând mângâierea chinuitoare a pletelor lui mătăsoase, ea îi apucă capul și îl sărută cu tot ce avea în ființa ei.

Cu inima, cu sufletul ei.

Cu *nevoia* care sporea înlăuntrul ei.

Iar sărutul deveni înflăcărat – o erupție de căldură pură, promisiunea era o izbucnire atât de intensă încât avea să o consume. Promisiunea aceea îi concentră mintea și simțurile asupra lui și numai a lui; lumea dispăru, lumea de dincolo de pat încetă să existe – erau doar ei, cufundați în cuverturi, prinși într-un efort neobosit de a domoli o pasiune care era dintr-odată mult mai puternică decât amândoi.

Irezistibil de fascinantă, atracția limbii lui care o mângâia intens pe a ei îi acapară simțurile, dar apoi mâna lui îi cuprinse sânul, îl mângâie și îl strânse, iar ea pierdu orice urmă de limpezime a minții.

Ea îl dorea pe el, iar el o dorea pe ea – la ora aceea, în locul acela, nu mai conta altceva.

Cu o determinare de neclintit, hotărî să se asigure că amândoi aveau să obțină ce doreau. Ce le trebuia amândurora.

Dădu drumul lavalierei. Prin atingeri ușoare, desfăcu acul lung; fără să-și desprindă gurile, își trase mâna din părul lui, reușind să înfigă acul în reverul hainei, apoi începu să desfacă nodul simplu pe care el îl prefera – binecuvântându-l în gând că nu îi plăcea un stil ridicol de complicat.

Mâinile lui o mângâiară pe sâni și în jurul lor; părea să știe exact unde să apese, unde și cum să mângâie pentru a-i face simțurile

să tresalte. Să facă astfel ca anticiparea următoarei atingeri să îi dea furnicături peste tot.

Aproape că nu mai respira, iar orice gură de aer venea de la el. Dar, atâta vreme cât senzația aceea era cea mai importantă, nu îi păsă cât de amețită era atât timp cât savura fiecare atingere, până la cea mică apăsare.

El știa ce făcea; fiecare mângâiere era destinată să-i sporească simțurile, să o înfierbânte și mai mult. Să îi deschidă ochii către gloria acelei apropieri. Acelei împărtășiri. Mâinile lui îi sculptau trupul; chiar și prin materialul hainelor, tăria fierbinte a palmelor și degetelor lui o înfierară, o revendicară. Cu o atenție nestrămutată, îi dedică acele clipe pentru a-i arăta – a-i dezvălui teritoriul dorinței –, iar ea vru să învețe tot, fiind cel mai avid ucenic pe care el îl putea avea vreodată.

Sub mâinile lui pricepute, ea răspunse arcuindu-se, apoi icnind în timpul sărutului, în vreme ce trupul ei răspunse chemării lui, fără rețineri. Pe măsură ce își dădu frâu liber să experimenteze și să exploreze fiecare senzație alături de el, i se păru, *simți* că femeia senzuală care se trezea înlăuntrul ei era cine era menită să fie.

Siguranța și încrederea pe care aceasta i-o dădea o impulsionau. Lavaliera lui atârna desfăcută; încet, ea o trase cu totul, apoi o aruncă într-o parte, dincolo de pat. Nevoia îi dădea acea încredere crescândă și o împingea să acționeze cu îndrăzneală, să îi desfacă nasturii hainei și ai vestei și să le deschidă larg pe amândouă. Apucându-se de material, se ridică, lipindu-se de el și luptându-se să-i împingă hainele peste umeri.

Mormăind o înjurătură, el se retrase din sărut, absorbit de curbele ei; trăgând iute, își eliberă brațele și, aproape violent, aruncă hainele dezbrăcate.

Încântată că era prins în vraja acelui moment, izbucni în râs.

Ochii lui îi încolțiră pe ai ei – ai lui păreau să arunce flăcări. Apoi îi prinse chipul între palme și o sărută cu destulă pasiune încât să o facă să fiarbă în timp ce el se rostogoli cu ea pe cuvertură.

Palmele i se lipiră de pieptul lui acoperit de olandă. Chiar și în timp ce dădea piept cu fierbințeala arzătoare a sărutului, ea își mută degetele pe cămașa lui. Continuă să răspundă pasiunii cu propria pasiune, cu dorința de netăgăduit, în vreme ce degetele îi deschideau abil nasture după nasture... Apoi traseră larg de cămașa deschisă și își lipi palmele de pielea lui.

Cu ochii închiși, savură senzația pielii lui fierbinți arzându-i palmele. Apoi își trecu mâinile peste tot pieptul lui, peste abdomenul striat, pipăind cu lăcomie, simțind, atingând, urmărind cu degetele – învățând. Să învețe ce trebuia să știe, să experimenteze splendoarea sculptată a pieptului, căldura și tăria mușchilor grei, firele aspre ale părului negru încrețit care îi acoperea pielea întinsă și să exploreze felul în care atingerea ei îl tulbura.

El rămăsese împietrit și respira superficial. Prins în plasa ei senzuală, rămase nemișcat în vreme ce ea experimenta și descoperea trecându-și vârfurile degetelor peste și în jurul discurilor plate ale sfârcurilor lui. Asta îl tensiona și mai tare, iar alunecarea în jos a palmelor ei fierbinți, chiar dacă erau atât de mici, îl înfiora.

Îl făcea să își închidă ochii și mai strâns și să simtă...

Amândoi se smulseră din sărut, simțurile lor îndreptându-și atenția asupra senzațiilor tactile.

Marcus nu se putea smulge din lațul ei. Nu putea trage destul aer în piept pentru a-și limpezi mintea, darămite să îi pese. În momentul acela, tot ce știa era că avea o nevoie absolută și devastatoare de a îndrepta balanța pe care ea o înclinase în favoarea ei. Deja îi deschisese jacheta de călărie din catifea. În vreme ce îl mângâia și îi explora pieptul și umerii, el atinse dantela cu un amestec greu de inocență și dorință, își așeză degetele pe rândul de nasturi mici de perlă care coborau pe partea din față.

Se îndoise că avea să desfacă nasturii atât de rapid. În mod obișnuit, ar fi făcut-o încet pentru a prelungi momentul – pentru a crește anticiparea, atât a ei, cât și a lui. În noaptea aceea, el și ea nu aveau nevoie de alte încurajări. El ardea deja de dorința nestăvilită de a o avea goală sub mâinile lui, să îi simtă pielea fină și catifelată – măcar atât să revendice.

Nu putea gândi mai departe. Nu în clipa aceea. De fapt, nu putea să gândească deloc.

Ea îi umplea mintea, simțurile; în momentul acela, ea era întreaga realitate. Și purta prea multe haine. Papuci. Ciorapi. Fuste. Jupoane. Lenjerie.

Nu se descurajă, la fel cum nici ea nu o făcu. Trase, iar ea îi făcu pe plac, apoi schimbară rolurile. Dantelele se destrămară, materialul alunecă, mătasea cădea pe pielea ca satinul înainte de a o îndepărta.

Cizmele lui căzură pe podea. Ea întinse mâna să-i desfacă pantalonii lungi până sub genunchi, apoi ajunse la nasturii din talie.

Într-un timp șocant de scurt, totul dispăru în aer. Totul, cu excepția bandajului. Toate celelalte lucruri.

El nu se așteptase la asta – nu anticipase ardoarea ei neîngrădită, nici răspunsul lui instinctiv. Aproape căzu peste ea când îl trase în jos. Trupurile li se întâlniră, piele dogoritoare peste piele dogoritoare.

Și arseră.

Fără nici cea mai mică ezitare, se avântară amândoi în flăcări.

Dacă ar fi fost în stare să gândească, ar fi fost șocat, dar simțurile lacome se dezlănțuiseră. Poate că ar fi reușit să aibă un oarecare control asupra propriei nesăbuințe turbate, dar să o stăpânească pe a ei era imposibil.

El îi prinse chipul, își potrivi gura cu a ei și o devoră. Ea îi veni în întâmpinare și îl îndemnă să meargă mai departe, apoi oferi plăcerea, înapoindu-i presiunea fierbinte cu un abandon impetuos care îl cutremură.

Ea – alături de pasiunile lor îngemănate, crescânde și incitante – îl luă pe sus într-un vârtej irezistibil de nevoie hămesită. Și, cu un abandon absolut, îi veni în întâmpinare, oferindu-i-se până la acea foame înălțătoare, inflamată.

Îi cuprinse sânul în palmă, iar ei i se opri respirația. Își coborî capul și prinse cu gura mugurul întărit al unui sfârc trandafiriu și supse tare, iar ea îi trase capul spre ea, se arcui și gemu. Mâinile lui ardeau să mângâie fiecare centimetru din pielea ei mătăsoasă, să-i afle fiecare curbă, fiecare scobitură; le îngădui să cutreiere neîngrădite, fără rețineri, iar ea se zvârcoli și întinse mâinile după el – apucând, cerând, devastator de dornică.

Părul i se desfăcuse; în timp ce el îi scăldă celălalt sân, ea întoarse capul, împrăștiind șuvițe argintii-aurii pe pernă.

Lăsaseră lampa să ardă, iar el se bucura de acest lucru. Că ea inițiase asta fără să se gândească vreun pic la ascunzișul întunericului. Ochii lui sorbiră imaginea ei, a pielii de alabastru cu nuanțe trandafirii de evidentă excitare.

De sub genele frumoase, ochii ei scânteiau, luminați de o pasiune incandescentă.

El știa prea bine unde duceau toate astea, unde avea să se sfârșească drumul pe care ea și propria lui nevoie aprigă îi aruncaseră, dar nu putea să gândească și să decidă dacă o astfel de destinație era bună sau rea.

În noaptea aceea, bună sau rea, decizia nu era a lui.

Să descopere că exista cu adevărat o forță destul de puternică încât să îl domine era uimitor, putea să îl țină captiv pe el, cel adevărat. Să scoată la suprafață acel bărbat din interior, cel înveșmântat în armura sofisticată, bine ascuns în spatele fațadei civilizate, ca s-o observe pe ea, pe această femeie prețioasă, să-i simtă în mod conștient tentația. Să-i vadă excitarea crescândă, să-i privească pasiunea aprinsă, să-i adulmece nevoia și sentimentul de disperare înflorind.

Să se desfete în toate, să se afunde în ea.

Să o inspire ca pe cel mai fin elixir, să lase pasiunea ei să se ciocnească cu a lui și să înflorească într-o erupție de căldură arzătoare. Să lase flăcările să-l pârjolească și să-i împrăștie mințile până când răspunsul la chemarea ei să fie singurul impuls rămas în gândul lui.

Se zvârcoliseră pe cuvertură, el deasupra, ea dedesubt, și totuși la fel de dominant – la fel de solicitant. Se obișnuiseră deja cu deliciile goliciunii reciproce; mâinile lui cuceriseră fiecare centimetru din pielea ei, iar ea fusese aproape la fel de insistentă în explorarea trupului lui.

Ea fusese mult mai nerăbdătoare, mult mai pregătită să aprecieze acele desfătări decât se așteptase el. Ceea ce rămăsese din mintea lui rațională încă era vag uimită de cât de rapid, cu câtă ușurință și lipsă de efort ajunseseră în punctul acesta, însă instinctele lui acceptară și aprobară dăruirea ei fără nici o remușcare.

În sinea lui, știa că ea avea dreptate.

Că noaptea aceea era pentru asta. Că uniunea dintre el și ea era predestinată.

Trasă o linie de sărutări cu gura deschisă peste abdomenul ei. El avea o țintă, dar ea scoase un sunet slab, întinse mâinile, îi cuprinse fața între palme și îl trase în sus.

Imperios.

Îi îngădui să facă așa cum dorea; ridicându-se din nou deasupra ei, o lăsă să își apese buzele pe ale lui, să îl sărute – să își reverse pasiunea –, apoi el îi despărți buzele și preluă controlul sărutului și o sorbi.

Poate că ea avea dreptate; în ciuda entuziasmului ei, Marcus presupuse că Niniver era prima dată cu un bărbat și că tot ce avea el în minte putea fi prea mult, cel puțin pentru început. Asta putea veni mai târziu. Deocamdată...

Ea își schimbase deja poziția sub el, despărțindu-și coapsele albe și moi în așa fel încât el să se așeze între ele, cu șoldurile între genunchii ei depărtați și mădularul spre punctul în care amândoi, în mod limpede, doreau să fie. Continuând să o sărute, își trimise degetele să exploreze și o găsi fierbinte și udă.

Senzația moliciunii ei pline atât de umflate și de alunecoase îi trimise un val de căldură dezlănțuită prin vintre.

Îi găsi intrarea, îi dădu ocol, iar ea gemu în gura lui. O sărută mai adânc, apoi apăsă un deget adânc, iar ea se arcui sub el.

Rapid, o pregăti; fără vorbe – cu gemete moi, cu buzele și limba, cu mâinile care implorau –, ea îl îndemnă să continue.

Apoi el își retrase degetele, îi îndepărtă coapsele și mai mult și își aminti.

Trăgându-se din sărut, își coborî privirea asupra feței ei îmbujorate. Reuși să îngaime:

– Glezna ta?

Niniver deschise ochii. De la o distanță de doar câțiva centimetri, își fixă privirea asupra lui. Abia putea să gândească, iar el voia să știe...

– Este bine. Este pe pat. Nu am nevoie de ea pentru asta.

„Sau am?“ Nu își putea imagina pentru ce.

Până și sângele părea să-i fiarbă, revărsându-se prin ea; în clipa aceea, singurele lucruri pe care le dorea – tot ceea ce râvnea – era să fie femeia reflectată în ochii lui întunecați ca miezul nopții și să se îmbăieze în flăcările dorinței.

Nu așteptă nici un răspuns, nici o confirmare. Apucându-i capul, îi trase buzele înapoi peste ale ei, apoi se mișcă sub el și alunecă pe pat, desfăcându-și coapsele pentru a face loc șoldurilor lui.

Mădularul lui se împinse în moliciunea ei, iar ea îngheță.

Putea să simtă cum se apropia de centrul ei. Mai devreme, îi mângâiase lungimea și fusese fascinată de pielea atât de fină, ca de copil, întinsă peste ceva neiertător de rigid și de tare, și se întrebase în trecere dacă el avea să încapă...

Totul înlăuntrul ei se contractă, trepidă.

El coborî o mână. Cu greutatea necruțătoare a pieptului care o țintuia sub el, băgă o palmă mare sub fundul ei, înclinându-i șoldurile spre ale lui. Cu cealaltă mână îi apucă una dintre coapse, îndemnând-o să se ridice mai mult și să depărteze picioarele mai tare.

O sărută. Dintr-odată, cu forță, năvăli adânc în gura ei și îi trimise foc prin vene. Ei i se tăie respirația; toate simțurile i se aprinseră pentru a întâmpina neașteptatul asalt.

Mușchii lungi ai spatelui lui se încordară, iar el apăsă. Intră, înaintând cu fermitate în trupul ei.

Cu un icnet suspinat, ea se agăță, simțind durerea când i se rupse fecioria, dar, cel puțin pentru simțurile ei năucite, fu incredibilă senzație de a-l simți acolo atât de tare, de fierbinte, atât de mult din el. Își simți trupul cedând, secundă cu secundă, centimetru cu centimetru.

El nu se opri decât când nu mai putu înainta, decât când fu tot înlăuntrul ei.

Apoi el îngheță. Trupul îi era extrem de rigid, menținut cu un control nemilos. Mușchii îi tresăriră; strânsoarea lui asupra curbelor ei slăbi.

Îl simți retrăgându-se din sărut, dar ceva din interiorul ei se răzvrăti la ideea unei separări. Strângându-l mai puternic de umăr și de ceafă, îl ținu lipit de ea și, cu buzele și limba,și îl trase înapoi. Acum el era înlăuntrul ei, acum erau uniți, gurile trădau intimitatea aceea.

Asta, își dădu ea seama, era acea împărtășire magnifică.

Dori mai mult. Nu era tocmai sigură cum să obțină acest lucru, dar ținându-l în sărut, își revărsă toate dorințele pasionale, toate poftele cele mai arzătoare, și încet, cu grijă, se undui sub el.

În punctul culminant al mișcării își dădu seama că putea strânge mușchii interni în jurul lui, folosindu-i pentru a mângâia acea parte mai sensibilă din el. Încurajându-l în mod scandalos.

El se cutremură.

Apoi se mișcă. La început încet, apoi, pe măsură ce ea se mișca odată cu el – potrivindu-și ritmul cu al lui și îndemnându-l să continue –, o luă în întreaga vâltoare a dansului. Exact așa cum făcea în orice altă împrejurare, se mișcă încet, ținându-și forța în frâu. Împinse din ce în ce mai adânc și o ridică din ce în ce mai sus, până când toate simțurile ei capitulară în fața arșiței și a flăcărilor care se înălțară și îi cuprinseră.

Frecarea trupului lui de al ei și în ea era delicioasă. Greutatea lui devastatoare mișcându-se deasupra era noua definiție a deliciului.

Buzele lui rămaseră peste ale ei, gura lui contopită cu a ei și împărtășiră fiecare respirație, fiecare suspin, fiecare geamăt.

Mai repede, mai tare, mai adânc; fără vorbe, dar insistent, pe măsură ce tensiunea interioară creștea, îl îndemna, iar el îi dădu tot ce îi ceru, până la ultima picătură de putere, iar ea îi răspunse, i se potrivi, găsind glorios faptul că putea să o facă.

Că putea, într-adevăr, să fie femeia care își dorea să fie – femeia care simțise mereu că putea fi în brațele lui.

Apoi tensiunea atinse culmile – crescu din nou, mai ascuțită, mai puternică, mai acută. Iar ea avu nevoie de mai mult; se agăță de el și îi suspină numele.

Îi răspunse avântându-se și mai adânc în gura și în trupul ei. Cu pielea în flăcări și trupurile alunecoase, se împinse în ea, ridicând-o pe culmi create din nimic altceva decât senzații. O ultimă pătrundere puternică, o ultimă încordare, și fu ca și cum un arc se rupse și zbură. Pe neașteptate, lumea se prăbuși, iar ei zburară.

Într-un cataclism de senzații. Într-o accelerare de plăcere.

Ea se sfărâmă, și cioburi de extaz îi trecură prin fiecare venă, apoi eliberarea, cea adevărată, o lovi. Fu vag conștientă de faptul că el deveni rigid în brațele ei, geamătul lui de glorie fiind înăbușit de un sărut.

Apoi el se prăbuși, iar ea îl susținu.

Moale și alunecând pe o mare glorioasă, îl ținu lipit de ea și ascultă inimile – a ei și a lui.

Marcus se întoarse încet la realitate. Recăpătându-și în cele din urmă judecata cât să își dea seama că stătea încă lungit peste Niniver – fără îndoială, sufocând-o –, reuși să își adune destulă putere încât să își ia mâinile de pe curbele ei atrăgătoare și să se retragă, apoi se prăbuși alături de ea.

Nu îi plăcu când Marcus o părăsi; deși nu se trezi, scoase un mormăit și îi urmă mișcările, întorcându-se să își strecoare brațele în jurul taliei lui și odihnindu-și capul pe pieptul viguros.

Ceva din el se încordă. Apropiind-o cu blândețe de el, împinse în jos cuverturile încâlcite sub ei, apoi le trase peste trupurile care se răceau. Întinzând mâna, stinse lampa, apoi o strânse mai aproape, în brațele lui, își sprijini bărbia de capul ei, închise ochii și lăsă momentul să îl absoarbă.

Își permise să zacă.

Trebuie să se fi cufundat într-o stare de somnolență. Când se trezi, lumina lunii care pătrundea prin fereastră sugera că trecuseră câteva ore.

Ea dormea profund, curbele ei feminine fiind lipite de el. Exact acolo unde era sortită să fie. În sinea lui, el știa asta fără urmă de îndoială, o accepta fără nici un echivoc.

Aceasta era, presupuse el, soarta la apogeu.

Să o cucerească pe Niniver în toate modurile fusese o parte a țelului său final. După evenimentele din acea zi, avusese nevoie – cu o ferocitate imperioasă, pe care nici acum nu o înțelegea pe deplin – să o aibă sub el, dornică și deschisă, să îi audă strigătele șoptite de capitulare în vreme ce el se îngropa în trupul ei și o făcea a lui.

Și asta făcuse. Acum, ea era a lui.

Și, da, putea să vadă că asta îl făcuse în același timp al ei.

Părea un schimb corect.

Așadar, soarta, sub forma unui idiot cu o pușcă, îl aruncase în patul ei, împingându-i la intimitate. Reușind astfel să îi lege irevocabil, pentru că acum, mai mult ca niciodată, el nu avea să îi dea niciodată drumul.

Toate bune și frumoase. Următorul lui pas pe această cale în continuă evoluție era, foarte limpede, să o facă să accepte să se mărite cu el.

O cerere în căsătorie părea probabil prea precipitată. Ar fi fost bucuros să rostească vorbele cuvenite în clipa în care ea avea să se trezească, dar cum ar răspunde ea la o astfel de ofertă bruscă? Coborându-și privirea spre capul ei blond, se încruntă. Chiar nu avea nici cea mai mică idee ce ar fi gândit ea dacă el ar fi rostit acele cuvinte decisive acum, imediat.

Avea surori. Avea verișoare. Știa destul de bine că ideea obișnuită a bărbaților era că, dacă o virgină educată se dăruia în focul pasiunii, probabil că avea căsătoria în minte, însă, deși cel mai probabil era adevărat, nu era niciodată o presupunere înțeleaptă să admită asta. Chiar și în cele mai simple circumstanțe, bărbații înțelepți abordau cu precauție acest subiect.

Cu Niniver, circumstanțele numai simple nu erau. Presupunea că poziția ei de conducătoare a clanului făcea ca o căsătorie să fie prea riscantă, iar el putea să-i înțeleagă punctul de vedere. Atitudinea ei era corectă, dacă ar fi fost vorba de orice bărbat în afară de el.

El nu era deloc o amenințare pentru poziția ei. Și nici nu avea să fie vreodată.

Pentru el, căsnicia cu ea nu avea să însemne nicicând asta – ce putea ea să îi aducă. Întâi de toate, pentru un bărbat ca el, căsătoria însemna ce avea el să îi ofere ei – și anume securitate, protecție și ajutor în a ușura poverile vieții de pe umerii ei.

Își cunoștea rolul.

Dar ea nu.

Ea credea că el era precum cei mai mulți dintre domnii pe care îi cunoștea, dar nu era așa.

Era atrasă de el și îl dorise destul cât să-l ducă în patul ei, deși graba din spatele acțiunilor ei se datorase confruntării cu moartea.

Ba, mai mult, ea își asumase acest angajament după ce îl informase deja de decizia ei de a nu se căsători vreodată. Așadar, poate că era bucuroasă să continue aventura, dar pasiunea pe care o împărtășiseră nu însemna că avea să își schimbe părerea față de măritiș peste noapte.

Să îi ceară acum pur și simplu să se căsătorească cu el probabil nu îi aducea rezultatul dorit. Ba mai rău, orice declarație prea grăbită ar fi putut să o întoarcă împotriva lui, zugrăvindu-l ca pe o amenințare. Bănuia că, indiferent de orice sentimente intime, ea era mai mult decât capabilă să îl alunge pentru asta, întrucât ar fi considerat acest lucru ca fiind spre binele clanului.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai limpede că a-i cere mâna nu ar fi fost o mișcare înțeleaptă.

Asta nu însemna că avea de așteptat din cale-afară de mult – destul cât să îi schimbe și, în cele din urmă, să îi îmbunătățească imaginea pe care o avea față de el și de așteptările legate de căsătorie. Cel mai ușor drum înainte era să o facă să se îndrăgostească de el. Tatăl lui și Thomas reușiseră să atingă un țel similar, așadar nu ar fi trebuit să îi fie imposibil.

Își petrecu următoarea jumătate de oră plănuind o strategie.

Treptat, somnul se furișă din ce în ce mai aproape, atrăgându-l înapoi în brațele lui.

În timp ce mintea începu să i se tulbure, își aminti de McDougal. Îl văzuse pe bărbat în Ayr, iar Niniver fusese foarte clară. McDougal nu se arătase deloc bucuros și ar fi putut să ghicească faptul că ei aveau să se întoarcă pe acel drum în după-amiaza aceea, mai târziu.

Putea fi McDougal cel care trăsese asupra ei?

Asupra ei?

Ori McDougal trăsese asupra lui?

Ultima posibilitate părea mai probabilă, însă cu siguranță o astfel de bănuială era exagerată.

Cu toate astea, știa că McDougal se trăgea din Highlands, iar el avea multe cunoștințe acolo. Era destul de ușor să ceară informații.

Căscă și se afundă și mai tare în pat.

– Chiar este doar pentru liniștea mea sufletească.

Închise ochii și îl luă somnul.

Capitolul 9

Câteva ore mai târziu, Marcus era așezat la masă, cu o porție foarte mare de kedgeree în față, când Niniver intră în încăpere ca o briză.

Se opri și privirile li se ciocniră. Pentru o clipă, amândoi priviră în ochii celuilalt, apoi ea îi aruncă un zâmbet strălucitor de luminos.

– Bună dimineața.

El coborî capul și murmură un „Bună dimineața" mai rezervat. După privirea ei cu ochii mari și zâmbetul acela din cale-afară de luminos, era jucăușă, dar nesigură, neștiind cum să reacționeze. Cum să se poarte cu el, acum că fuseseră intimi? El își lăsă privirea să îi alunece în jos.

– Cum este glezna?

Părea să se miște fără greutate.

– Mult mai bine.

Se îndreptă către bufet.

– Legătura ajută. Pot călca normal, nu mă doare.

În vreme ce ea luă din felurile de mâncare orânduite pe bufet, el își îndreptă atenția asupra farfuriei. Se forțase să părăsească trupul ei cald care se agăța de el și se întorsese în camera lui înainte ca ea să se fi trezit, pentru a o scuti de inevitabilul moment stânjenitor. De asemenea, pentru a se asigura că nu avea să-i ceară să o facă din nou a lui. Acum, când avusese parte de acea minune, doar gândul la îmbrățișarea fierbinte a trupului ei era de ajuns pentru a-l excita

dureros de tare. Când venea vorba de ea, de a o face a lui, voința lui aproape că dispărea; dacă ea insista, o cerea, el avea să o urmeze oriunde l-ar fi dus.

Dar protejarea ei era o sarcină cu multe aspecte, iar unul dintre acestea era să o țină departe de suferințe inutile, chiar dacă erau provocate de propriile acțiuni.

Pe deasupra, nu știa sigur cum vedea ea acum activitățile lor din timpul nopții. Pentru el, momentele fierbinți fuseseră mai intense decât orice experiență anterioară pe care o avusese, și nu fuseseră deloc puține. Cum ea era mireasa care îi era sortită, aproape că se așteptase la asta; deși nu fusese o surpriză, intensitatea se dovedise a fi o confirmare bine-venită. Dar ea fusese o inocentă și, în ciuda naturii ei pasionale, neinstruită; deși știa că îi provocase plăcere, nu putea spune dacă el se ridicase la nivelul așteptărilor ei.

O parte din el era înspăimântată de faptul că se îndoia de propriile abilități, chiar dacă în mică măsură. Dacă ea ar fi fost o femeie experimentată, nici nu s-ar fi gândit la asta. Dar nu avea experiență, deci nici un etalon după care să măsoare acest lucru, nici un standard anterior cu care să-l compare.

În timp ce ea se apropia de masă, îndreptându-se către un loc din fața lui, iar un lacheu înaintă să îi tragă scaunul, Marcus îi studie chipul și trăsăturile și admise în sinea lui că era aproape la fel de nesigur ca ea – cum să se poarte? Acum ea avusese ocazia să se gândească, să evalueze – îi plăcuse să fie intimă cu el sau nu?

Niciodată în anii lui de adult nu suferise de o astfel de lipsă de încredere. Din pricina unei vulnerabilități atât de chinuitoare. Cu orice altă femeie, chestiunea nu ar fi fost atât de importantă, însă cu ea era crucială.

De asemenea, judecă el, nu era o întrebare la care să capete un răspuns prea curând.

Niniver își pusese pâinea prăjită pe farfurie. Putea simți privirea lui Marcus pe chipul ei, dar nu îl privi în ochi. Cum să interacționeze cu cineva cu care petrecuse o noapte, goală? Era sigură că el știa cum să procedeze, dar ea nu știa. Când se trezise și descoperise că dispăruse deja din patul și din camera ei, își spusese că probabil cel mai înțelept era să presupună că nimic din comportamentul lui nu avea să se schimbe. Însă acum era față în față cu el la masă și nu vedea cum putea să funcționeze una ca asta. *Se schimbase* un lucru fundamental între ei, iar ea știa cu toată ființa acest lucru.

– Poftim.

Ridică privirea. El îi întindea un bol cu marmeladă. Întinse mâna după el.

– Mulțumesc.

Degetele li se atinseră. În loc de țepii ascuțiți ai conștientizării fulgerătoare pe care îi simțise zilele trecute, de data aceasta fu cuprinsă de o căldură liniștitoare. Așezând pe masă bolul cu gem, trase adânc aer în piept, apoi aruncă o privire de la farfuria ei la a lui.

– Aș putea să încerc un pic de kedgeree.

Acum, dacă se gândea mai bine, se simțea flămândă.

El își coborî privirea asupra micului munte pe care avea de gând să-l devoreze.

– Este excelent. Bucătăreasa ta – Gwen, nu? – știe să gătească scrumbia.

Ea își dădu scaunul înapoi, apoi se ridică și se întoarse la bufet.

– Am înțeles că și ei îi plac foarte tare scrumbiile, așadar, este foarte pretențioasă.

Un minut mai târziu, reveni la masă, se așeză și gustă din mâncarea cu scrumbie, orez și ou. Înghițind, dădu aprobator din cap.

– Ai dreptate. Este foarte bună. Este condimentată exact așa cum trebuie.

După o clipă în care o privi mâncând – era doar în imaginația ei sau părea ușor amuzat? –, el murmură:

– Mi se pare că Gwen face kedgeree aproape în fiecare dimineață. Nu ai gustat până acum?

Fără să își ridice privirea, ea stătu pe gânduri, apoi răspunse:

– Cu siguranță, am mâncat kedgeree când eram mai mică, dar nu cred că am gustat de când a devenit Gwen bucătăreasă. Luă încă o gură și declară: Al ei este altfel.

El continuă să mănânce.

– Bănuiesc că fiecare bucătăreasă gătește în felul ei.

– Păi – flutură furculița – gândește-te doar ce diferență mare poate exista în ceva atât de simplu ca ouăle bătute.

– Adevărat. Odată, am mâncat unele făcute cu trufe. Ciudate.

Continuară să povestească despre mic dejunurile pe care le savuraseră; cumva, spre surprinderea ei, timpul trecu mult mai ușor decât se așteptase, apoi se ridicară de la masă și chiar dacă nu știa dacă găsise modul corect de a interacționa cu el după ce fuseseră intimi, avu impresia că nici el nu știa, la rândul lui.

Această ultimă observație o făcu să se simtă mai puțin neliniștită. Merseră unul lângă celălalt în holul de la intrare. Văzu din nou că nervii ei nu mai tresăriră la apropierea lui; în schimb, păreau să zumzăie, în timp ce simțurile parcă torceau.

Își forță mintea să se concentreze – să își amintească tot ce avea de făcut în ziua aceea. Oprindu-se, îl privi.

– Am de rezolvat unele lucruri legate de moșie. O să fiu în bibliotecă.

El îi făcu semn cu mâna către hol.

– Ia-o înainte!

Făcu întocmai, iar el merse în urma ei aproape fără vlagă. Ajungând la bibliotecă, ea deschise ușa și se îndreptă, de-a lungul încăperii lungi, către biroul aflat în capătul depărtat. Cum avea să se concentreze asupra rapoartelor, evidențelor contabile și scrisorilor de care trebuia să se ocupe dacă el îi dădea târcoale?

Dar cum putea să scape de el? Faptul că fuseseră intimi îi dădea noi drepturi? Sau, cel puțin, noi așteptări?

Ocoli biroul, se opri în fața vechiului scaun de amiral și își coborî privirea asupra puzderiei de documente aranjate pe birou, toate așteptând atenta ei examinare. Oprindu-se lângă birou, el o privi și studie aceeași priveliște, când o bătaie în ușa pe care el o închisese în urma lor îi făcu pe amândoi să arunce o privire în aceeași direcție.

– Intră!

La porunca ei, ușa se deschise, iar Ferguson băgă capul.

– Dacă aveți un moment, milady, sunt câțiva membri ai clanului care ar dori să vă vorbească.

Ea încercă să fie atentă.

– Da, desigur.

Se întrebă dacă trebuia să se așeze și decise să nu o facă. Și așa era destul de scundă și, indiferent despre ar fi dorit să discute cu ea membrii clanului, ar fi fost mai bine să stea în picioare. Lui Ferguson, care se oprise ca pentru a-i da timp să se gândească, îi spuse:

– Te rog, poftește-i înăuntru.

În timp ce Ferguson se întoarse să-i cheme pe cei care așteptau pe hol, văzu cu coada ochiului că Marcus se mută; ocoli biroul pentru a se opri aproape de umărul ei stâng. Atitudinea lui era diferită față de cea din urmă cu câteva momente; nu mai era relaxat și, cumva, arăta

deosebit de amenințător. Nu foarte amenințare, ci cu o promisiune deloc subtilă că amenințarea era la doar o clipită.

Înainte să decidă ce simțea în legătură cu asta – cu faptul că, în mod limpede, el că o susținea –, atenția îi fu atrasă de bărbații care intrară tropăind pe ușa bibliotecii.

Instinctele ei zvâcniră când văzu cine erau. Jed Canning era urmat de fratele lui mai mic, Stewart, apoi intrară John Brooks, Ed Wisbech, Jem Hills, Liam Forrester, Martin Watts, Camden Marsh și, încheind alaiul, Clement Boswell.

Toți membrii clanului care îi făcuseră viața nefericită în ultimele luni.

Se strădui să împiedice o încruntare să îi apară pe chip.

– Petitorii tăi din clan? veni din spatele ei un huruit întunecat și adânc.

Ea încuviință scurt din cap, dar nu întoarse privirea. El vorbise prea încet pentru ca altcineva să-l fi auzit. Ferguson conduse bărbații înăuntru. Aceștia formaseră o linie de-a lungul bibliotecii, orientată cu fața spre capătul îndepărtat al încăperii. Sean intră în urma lui Clement Boswell, închise ușa, apoi se postă în fața ei.

Ea îl privi întrebătoare pe Ferguson.

– Doresc să vă spună ceva.

Ferguson privi șirul de bărbați, care, la rândul lor, îi aruncau cu toții priviri. Absolut toți arătau din cale-afară de stânjeniți.

Apoi Liam Forrester își ridică capul, își drese glasul și declară:

– Noi – fiecare dintre noi – voiam să îți spunem că ne pare rău. Pentru toate lucrurile pe care le-am făcut în timp ce... ei bine, încercam să te facem să alegi pe unul dintre noi. Apoi bărbatul își coborî privirea. Voiam să ne cerem scuze și să promitem că nu o să te mai deranjăm vreodată.

– Așa este, spuse Jem Hills, strângându-și nervos mâinile. Nu mai venim să cântăm noaptea sub fereastra ta.

– Nici nu o să mai dăm iama în florile tale, o asigură Stewart Canning. Nu mai facem asta.

– Iar eu și Clem – ca să nu fie mai prejos de fratele lui mai mic, Jed Canning interveni, aruncând o privire către Clement Boswell, care încuviința din cap – dorim să ne cerem iertare pentru că te-am speriat cu lupta noastră. Nu am avut intenția să te înspăimântăm, nici să spunem lucrurile pe care le-am zis.

– Ne-am lăsat duși de val, mormăi Clement.

Neclintit, Marcus ascultă cum fiecare bărbat îi oferi scuze disperate lui Niniver și promiseră că, așa cum spuseseră, nu aveau să o mai deranjeze vreodată. Toate bune și frumoase, dar era mai mult decât atât.

Fiecare bărbat, după ce se scuza, privea cu subînțeles spre el. De-a lungul spectacolului, Ferguson și Sean îl priviseră tot timpul, observând dacă el asculta și dacă auzea mesajul adevărat pe care veniseră să îl transmită.

El înțelegea. Se dădeau la o parte din calea lui – părăseau terenul, cum s-ar zice, în favoarea lui.

De asemenea, arătau în cel mai clar mod, fără a o rosti, că aveau să-l susțină în câștigarea mâinii lui Niniver.

Toate acestea erau înduioșătoare, încurajatoare și, de asemenea, un pic supărătoare. Nu își dăduse seama că fusese atât de transparent, dar se părea că intențiile lui în ceea ce o privea pe Niniver fuseseră înțelese suficient de bine și, cum se întâmpla în interiorul clanurilor, larg răspândită. Dar cel mai iritant era faptul că bărbații din clanul lui Niniver – era foarte limpede – aveau să-l urmărească, așteptând și uitându-se peste umărul lui în timp ce îi făcea curte.

Cu bărbia încleștată, își spuse în sinea lui că măcar nici unul dintre ei nu avea să îi mai stea în cale și, dacă îi trebuia ceva, nu avea nici o îndoială că toți cei din clan urmau să îi sară în ajutor.

Și, desigur, ea nu avea să mai fie distrasă de problemele cauzate de cei din clanul.

Una peste alta, se părea că soarta acționase din nou pentru a-i elibera calea.

Ignoră înțepăturile îngrijorării care îi gâdilară ceafa și îi alunecară pe șira spinării.

Niniver stătea în picioare în spatele biroului, cu privirea fixată asupra idioților din clanul ei și se luptă să nu i se citească gândurile pe chip. Cu fiecare scuză stupidă, inima i se afunda și mai tare. Naiba să-i ia! Nu puteau să mai aștepte câteva zile?

De abia descoperise – gustase doar o dată – plăcerea de a se regăsi în brațele lui Marcus și iată-i îndepărtându-i sistematic motivele de a rămâne la conacul Carrick. De a rămâne sub acest acoperiș, ca ea să poată explora în continuare terenul pe care îl descoperise noaptea trecută.

Mai întâi, o făcuseră să se simtă frustrant de iritată de actele lor ridicole, iar acum, când reușise, în sfârșit, să obțină ceva bun din această situație, iată-i încurcând-o din nou! Îi venea să țipe, dar, desigur, nu putea. Trebuia să îți ții în frâu cumpătul; nici măcar nu se putea răsti la ei.

Ultimul care își oferi toate scuzele fu Clement Boswell, care indiscutabil comisese mai multe păcate împotriva ei decât oricare altul. Ajungând la capătul unei lungi liste a acțiunilor lui, Clement aruncă o privire încruntată plină de compătimire către semenii săi.

– Știam că nu ar fi trebuit niciodată să-l ascultăm pe individul ăla.

Ceilalți încuviințară din cap, cei mai mulți mohorâți, unii strâmbându-se – în mod clar din cauza propriei lor prostii.

– Ce individ?

Întrebarea venită din partea lui Marcus o făcu pe Niniver să tresară. Fusese atât de tăcut de-a lungul întregului spectacol, încât aproape că uitase că el se afla acolo.

Clement aruncă o privire precaută de-a lungul încăperii.

– Un tip ferches – un gentleman, bănuiesc că asta era, un pic ghinionist. Obișnuia să bea în mod regulat la hanul din oraș.

– Da, spuse Jed Canning. El a fost cel care ne-a dat idei să te abordăm, milady. Jed ridică din umeri. Ni s-a părut o idee bună să-i urmăm sfatul, având în vedere că era un gentleman și, cel mai probabil, știa ce ți-ar plăcea.

Niniver rămase stupefiată. Înainte să își poată regăsi glasul, Marcus întrebă:

– Cum arăta gentlemanul acesta? Îi cunoașteți numele?

Bărbații se priviră unul pe altul, apoi Jed se uită la Marcus.

– Era destul de înalt, dar nu la fel de înalt ca dumneata. Păr brunet.

– Ochi castanii, interveni Liam Forrester. Iar hainele nu îi erau așa de frumoase – un pic roase pe la margini, dacă știi la ce mă refer.

– De fapt, ochi căprui, zise Ed Wisbech. Iar singurul nume pe care l-am auzit vreodată a fost Doug. Domnul Doug, așa îi spunea hangiul, dar el, fiind un gentleman, nu a mai trecut pe acolo în ultimele săptămâni.

Marcus îl știa pe hangiu de o viață. Dacă voia informații suplimentare – de o confirmare –, avea să fie ușor să le obțină. Făcu semn din cap către bărbați.

– Mulțumesc. Cred că știu cine este cel care v-a manipulat. Anunțați-mă dacă îl vedeți din nou prin părțile astea!

– Ah, dacă îl vedem din nou, o să avem noi înșine câteva vorbe cu el, poți fi sigur.

Clement Boswell își pocni pumnii cu subînțeles. Fiecare bărbat arăta ca și cum avea de adăugat câteva vorbe la orice se gândea Clement să spună.

Marcus se uită la Sean, apoi la Ferguson și clătină din cap. Sean se dădu la o parte și deschise ușa bibliotecii. Ferguson le făcu semn bărbaților. Cu plecăciuni și cuvinte morocănoase adresate atât lui, cât și lui Niniver, bărbații ieșiră unul câte unul. Plecând capul pentru ultimă oara, Sean și Ferguson îi urmară.

Când ușa se închise, Niniver se întoarse să-l privească în față.

– Ramsey McDougal?

El îi întâlni privirea și văzu mânia din ochii ei.

– Așa bănuiesc.

În mintea lui trăsese câteva concluzii, dar pentru acelea încă nu avea nici o dovadă.

Niniver îl privise – nu era sigură ce voia să vadă –, dar acum se întorsese din nou spre birou, observă grămada de hârtii de pe el, apoi trase scaunul și se așeză.

– Cel puțin acum știu că nu trebuie să urmeze sfatul lui McDougal. Începu să mute hârtiile, apoi, ca și cum vorbea pentru sine, mormăi: Uneori, mă întreb dacă o să ajung vreodată să dau de capătul moștenirii lăsate de Nigel și Nolan.

Stând încă în picioare, în stânga ei și la un pas în spatele biroului, el auzi frustrarea din tonul ei și se întrebă ce se întâmpla. Dar până când nu avea dreptul de a-i cere să aibă încredere în el, nu putea să insiste pentru o explicație.

Și, din hotărârea buzelor și a bărbiei ei, Niniver nu avea de gând să-i ofere una.

Că se petrecea ceva mai mult și existau niște probleme mai adânci legate de moșie ori de finanțele clanului – sau chiar de ambele – părea destul de sigur, dar el nu o putea ajuta în privința asta. Doar dacă îl ruga...

Era oare aceasta o oportunitate? Un moment potrivit pentru a o îndruma către căsătorie acum, când membrii clanului ei se retrăseseră atât de clar?

Începu să caute cu modalități de a aborda subiectul.

Ea trânti o hârtie peste un teanc și apucă alta, apoi scoase un sunet de dezgust.

– Bălegar! Cine și-ar fi imaginat că ar fi posibil să intre într-o dispută legată de bălegar?

Tonul ei ridicat, ca să nu mai vorbim de violența din mișcările ei, purta mărturia stării de spirit.

Hotărând că, până la urmă, nu era cazul să se amestece, el murmură:

– Am de scris câteva scrisori. O să fiu în birou.

– Hm...

Își coborî capul ca să-i arate că îl auzise, dar nu își ridică privirea din hârtii.

Marcus se îndreptă spre ușă. Cererea în căsătorie putea să aștepte un moment mai favorabil. În clipa aceea, trebuia să se ocupe de treaba cu McDougal. Pentru el, protejarea lui Niniver avea să fie întotdeauna pe primul loc.

Reveni în bibliotecă o oră mai târziu. Niniver stătea încă în spatele biroului, aplecată peste hârtiile împrăștiate.

Ridică privirea când el închise ușa. Îl privi înaintând în lunga încăpere. Se minună de expresia ciudată de pe chipul ei, închisă, tensionată. Totuși, părea să-l soarbă din priviri, ca și cum a doua zi avea să dispară.

Nici o șansă. Nu știa ce ar fi putut-o face să creadă asta, dar el nu avea de gând să plece și nici să se lase alungat. Cu atât mai puțin după noaptea trecută.

Oprindu-se în fața biroului, întinse cele două scrisori pe care le scrisese în ultima oară; pe cea destinată familiei lui i-o dăduse deja lui Sean să o ducă.

– Aș fi recunoscător dacă ai semna astea.

Cu o încruntare ușoară încă sălășluind în ochii ei – când intrase, ea aproape că se uita pieziș la hârtii –, luă scrisorile și verifică adresele.

– Glencrae? Este o cunoștință de-a ta, nu-i așa?

– Da. Este însurat cu una dintre verișoarele tatălui meu. Trăiește în Highlands.

Ea își scrise titlul în colț, apoi se uită la cea de-a doua scrisoare.

– Cei din familia Hemmings sunt rudele lui Thomas – cunoștințe de-ale tale.

Scoase un „hm!" și scrise din nou.

– Mulțumesc.

Luă scrisorile și le puse în tăvița de pe colțul biroului. Tăvița conținea deja câteva misive, cu scrisul ei ordonat, deosebit de feminin.

Niniver se uită din nou la hârtiile întinse în față. Expresia ei... părea aproape înfrântă. Începu din nou să își muște buza de jos.

Temperându-și instinctele, care insistau că trebuia pur și simplu să întrebe care era problema, el ezită, apoi merse până la cel mai apropiat fotoliu, îl trase în fața biroului și se așeză.

Și așteptă.

Încet, privirea ei se ridică și se fixă pe chipul lui. Continuă să se încrunte. Îl studie o clipă, apoi îl îndemnă:

– Doreai ceva?

În mintea lui apărură câteva răspunsuri, dar le alungă.

– De fapt, mă întrebam dacă ai dori – sau dacă măcar ai putea să folosești – ceva ce îți pot oferi. Pe un ton egal, continuă: Am lucrat alături de tatăl meu la administrarea pământurilor moșiei Vale timp de peste zece ani. Am administrat moșia singur aproape un an, când părinții mei au plecat în călătorie, înainte să vină Thomas. Acum îmi conduc propria moșie. Știu destul de multe despre asociațiile agricole, mai ales despre cele din vecinătate. De asemenea, am contacte în comerț. Își înclină capul. Susținându-i privirea și văzând neliniștea ostenită din ochii ei, spuse cât putu de blând: Este evident faptul că ai dat peste ceva dificil. Dacă te pot ajuta, chiar și doar ca un sfătuitor sau ca o persoană care să-ți asculte ideile și grijile... Cu o mână, făcu un gest. Sunt aici. Folosește-mă!

Încruntarea ei se stinse încet. Îl fixă cu privirea, în mod limpede cugetând la ceea ce vedea ca pe o decizie crucială. Pe măsură ce secundele treceau, el se întrebă din nou ce naiba ascundea. Și, dacă trebuia să ghicească, ascundea problema aceea de toată lumea și o făcea de ceva vreme.

În cele din urmă, ea trase încet și adânc aer în piept. Cu privirea ațintită încă pe chipul lui, își strânse buzele într-o linie subțire, apoi le deschise și spuse:

– Când am trecut prima oară prin evidențele contabile ale moșiei, după ce a murit Nolan, nu puteam înțelege de ce era întotdeauna atât de... *neliniștit*. Părea că trecuse orice lucru mărunt, orice cheltuială minusculă. Pe parcursul ultimelor luni, întotdeauna păruse în pragul nu neapărat al furiei, cât al disperării pline de panică. Nu eram instruită ca să știu la ce mă uitam, dar am trăit pe moșie întreaga mea viață. Așa că aveam idee ce se întâmpla. Conform celor din registre – plăți, comenzi, provizii, producție –, totul părea înfloritor, mai mult sau mai puțin, așa cum se aștepta oricine. Concentrându-se din nou asupra ochilor lui, îi susținu privirea, apoi adăugă încet: Acelea nu erau registrele adevărate. Nolan păstra aici registrele false, în biroul acesta, în caz că venea cineva să caute. Pe cele adevărate le ținea în camera lui. Când le-am găsit și am trecut prin ele... Se întrerupse și trase din nou aer în piept, folosind momentul pentru a-și stăpâni glasul. Când, în cele din urmă, am înțeles situația reală a clanului... Este suficient să spun că am înțeles îngrijorarea lui Nolan.

– Cât de rău era?

– Așa cum stăteau lucrurile, clanul nu ar fi rezistat anul trecut. M-am întrebat dacă nu asta l-a îndemnat pe Nolan în acel abis, până la urmă. Ucisese pentru a ajunge moșier, dar odată ce o făcuse, eșuase.

– Și totuși, tu te-ai descurcat. Marcus făcu o pauză, apoi întrebă: Ce ai făcut?

– Aveam banii mei – sora mai mare a tatei era o excentrică, iar eu am moștenit mica ei avere. Și mai aveam niște fonduri de la familia mamei. Am mutat cea mai mare parte din acele fonduri în contul clanului. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu știe nimeni, așa că te rog să fii discret.

El încuviință din cap.

– Așadar, fondurile tale au ținut la suprafață clanul prin furtuna imediată, dar nu asta te îngrijorează acum.

– Nu, așa este.

Se uită la hârtiile care acopereau biroul.

– Acum mă tem că nici dacă îmi pun *toate* fondurile la bătaie nu o să fie de ajuns.

El nu scoase o vorbă timp îndelungat, dar când ea pur și simplu își mușcă buza de jos și nu mai adăugă nimic, se lăsă pe spate în fotoliu, își așeză o gleznă pe genunchiul opus și își fixă privirea asupra rafturilor de cărți din spatele ei.

– Un lucru pe care tatăl meu mi l-a tot repetat – și tuturor fraților mei, inclusiv fetelor – este că, dacă ai nevoie de ajutor, îl ceri. Că vechiul obicei de a încerca să mergi înainte și să faci totul de unul singur nu este o putere, ci o slăbiciune. Făcu o pauză, apoi continuă: Familia Cynster este cunoscută drept una dintre cele mai bogate și mai puternice din țară – și pe bună dreptate. Și o parte din motive – sursa adevărată a puterii familiei – nu sunt nici avuția, nici puterea unui singur bărbat sau chiar a unei ramuri a familiei. De exemplu, unchiul meu este duce – așadar, dacă ai o problemă de natură politică sau guvernamentală, el este cel pe care trebuie să-l întrebi. Mătușa mea, ducesa, are legături la fel de extinse și de puternice ca ale lui. Dar, dacă ai vreo întrebare legată de livezi, cel la care trebuie să apelezi este Spencer Cynster, vărul tatălui meu. Pentru cai, nu există o autoritate mai mare decât Demon Cynster și soția lui, Felicity. Pentru investiții de natură financiară, este Rupert Cynster. Pentru orice tip de bijuterii ori antichități – sau chiar o casă –, cel pe care îl întrebi este Alasdair Cynster. Și așa mai departe. Mutându-și din nou privirea asupra chipului ei, continuă: Însă... trebuie să întrebi. Dacă ai o problemă în care nu ești expert, întrebi pe cineva care este – și chiar dacă acesta nu știe răspunsul, cu siguranță cunoaște pe cineva care îl știe. Făcu semn cu capul către scrisorile pe care le lăsase în tăviță. Voiam să știu mai multe despre Ramsey McDougal, așa că am întrebat. I-am scris lui Glencrae pentru că McDougal e din Highlands. Este conte acolo și poate să afle ce am nevoie să știu, și anume motivul pentru care un descendent al unui moșier din Highlands dă târcoale, dintre toate locurile, prin Ayr. McDougal s-a aflat în vecinătate mai mult de trei ani, iar acesta e un lucru ciudat. Nu are pe nimeni aici despre care să știu – acesta fiind scopul celei de-a doua scrisori. Cei din familia Hemmings știu dacă McDougal are interese de afaceri în orășelul Ayr sau în jurul acestuia. Sau cel puțin știu pe cine să întrebe ca să afle. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu mi-a scăpat din vedere nici faptul că Ayr este la o distanță considerabilă de Highlands și, cu toate corăbiile care vin și pleacă în mod constant din port, este, de asemenea, o rută de evadare.

Ea clipi.

– Crezi că McDougal este... un criminal?

– Poate nu chiar asta. Dar, după cum ai observat, a fost un prieten apropiat al fraților tăi, ceea ce nu sugerează că ar fi un bărbat model.

Ea făcu o grimasă și își coborî privirea asupra hârtiilor ei.

– Nu, într-adevăr.

– Cu toate astea, ca să revin la ce voiam să spun, astfel funcționează o familie mare, puternică și de succes. Cerem ajutor unul de la celălalt, iar ajutorul este întotdeauna la îndemână. O familie care înțelege că adevărata putere stă în a se ajuta unul pe celălalt este cel mai puternic clan.

Ea își ridică privirea și o întâlni fățiș pe a lui.

– Nu am genul acesta de familie.

– Nu. Dar eu am. El îi susținu privirea. Iar tu mă ai pe mine.

Oare? Niniver privi în ochii lui și văzu aceeași putere calmă, neclintită pe care o asociase întotdeauna cu el. Pentru un moment, îl privi în ochi și își dădu seama că el îi sugera să ceară ajutorul. Nu avea nevoie să implore, ci doar să ceară. Și, dacă o făcea, el avea să o ajute.

Deja îi spusese atâtea, de ce să nu îi spună și restul? Și dacă, așa cum el sugerase, putea să o ajute? Atunci, pentru binele clanului, trebuia să îi accepte oferta.

Ceea ce, trebuia să admită, era un raționament foarte simplu, chiar și pentru ea.

Da, aproape ajunsese la capătul răbdării. Da, era aproape de punctul de a se agăța de orice frânghie pe care o putea găsi; cu toate astea, dacă îi spunea care era motivul adevărat al neliniștii ei, nu încerca în același timp să îl lege de ea? Să îl țină acolo, să îi dea un motiv să rămână? Un motiv care ar fi putut să îl țină la conac în viitorul apropiat, ca ea și el să își continue legătura amoroasă?

Asta era ce ea își dorea; nu era nici urmă de îndoială în mintea ei în această privință.

Când el intrase și se așezase în fotoliu, fusese sigură că venise pentru a-i spune că, întrucât nu mai avea nevoie de protecția lui, pleca și se întorcea la Bidealeigh.

În schimb, iat-o tentată – de către el – să apeleze din nou la latura lui protectoare, a unui erou.

Totuși, o invita să ceară, iar el părea să se bucure de provocarea de a o ajuta. În lumina aceea, manipularea ei era de fapt reciproc benefică...

Ea coborî privirea. Alegând din diferite grămezi, ridică două foi.

– După câte îmi dau seama, soldul este cel care face extrem de dificil să țin la suprafață întreaga afacere.

El luă registrele pe care i le înmână. În vreme ce aruncă o privire asupra lor, Niniver își împreună mâinile pe birou și începu să descrie problemele financiare ale clanului așa cum le vedea – un lucru pe care nu îl împărtășise cu altcineva.

Ușurarea... fu enormă.

El puse întrebări, iar ea răspunse. Acum, când deschisese barajul, nu vedea nici un motiv pentru care să oprească valul. Dacă el o putea ajuta, dacă dorea să o ajute, atunci era de datoria ei să îi împărtășească tot ce știa.

La un moment dat, recunoscu:

– Unul dintre motivele pentru care eram atât de enervată pe pretendenții mei era că eu mă chinuiam cu toate astea pentru clan, iar ei păreau decișI să îmi facă viața și mai grea.

El mârâi înțelegător, apoi întrebă despre recoltă.

Trecură prin toate registrele. El își exprimă îndoiala față de necesitatea de a face câteva plăți, dar, când ea îi explică, el înțelese. Fu ușurată să descopere că o *asculta* și înțelegea ce încerca să transmită. La fel ca tatăl ei –, dar spre deosebire de frații ei –, Marcus părea să înțeleagă nevoia de a ține cont de oamenii implicați și că, în esență, clanul însemna oamenii ei. În cele din urmă, fu de acord cu aprecierea ei că deja tăiase orice cheltuială care putea fi tăiată fără să afecteze clanul.

Dar iscodirea lui nu luă capăt. La sugestia lui, separară toate afacerile moșiei și le evaluară pe fiecare în parte. Asta însemnase să scoată toate registrele actuale, precum și pe cele din ultimii ani, pentru comparație. El aduse alte două mese din capătul celălalt al bibliotecii și le așeză de o parte și alta a biroului ei, ca să poată împrăștia documentele și să vadă totul.

Ferguson vârî capul pe ușă ca să întrebe de masa de prânz. Ea îl instrui să aducă o gustare rece, apoi mâncară și băură în timp ce lucrară.

În timp ce după-amiaza se scurse, calculară împreună cheltuielile și veniturile fiecărei afaceri a clanului, apoi se concentrară asupra celor care în, pe termen scurt, veniturile depășeau cheltuielile. În cele din urmă, Marcus împinse totul la o parte, și, așezându-se în fotoliul pe care îl trăsese până în fața biroului, desenă o schemă, arătând încă o dată cheltuielile și venitul, săptămână după săptămână.

Afundându-se în fotoliul ei de amiral, Niniver se rezemă de birou și îi aruncă o privire, în timp ce el scria. Scrisul lui nu era la fel de citeț ca al ei, dar, fiind mai ales cifre, reușea să înțeleagă.

În cele din urmă, cu o înfloritură, el încercui trei plăți.

– Iată!

Se lăsă pe spate, privi fix câteva secunde, apoi ridică privirea către chipul ei.

– Acestea sunt plățile tale problematice. Până la sfârșitul anului – arătă către cifra din josul paginii –, o să ai profit, nu cu mult, dar destul cât să fii liniștită.

Destul cât să ducă clanul în anul viitor și în următorul sezon, iar lucrurile să meargă mai bine după aceea.

Ea trase hârtia și o studie. Plățile în cauză erau mari – mai mari decât orice fonduri pe care putea să le aibă. Se strâmbă, dar, amintindu-și de mustrarea lui de mai devreme, îl privi și întrebă:

– Și cum ocolesc aceste trei probleme?

Buzele lui se arcuiră într-o semn de mulțumire trecătoare, apoi continuă:

– După cum văd eu, ai trei opțiuni. Ai putea aborda o bancă sau un investitor pentru un împrumut. Ai putea să ipotechezi pământurile clanului, poate doar o parte din ele. Sau...

Marcus făcu o pauză. Știa că nu trebuia să sugereze un împrumut din partea lui sau a familiei lui; fiecare clan avea mândria sa. Dar se îndoia că vreo bancă avea să acorde un împrumut unui clan cu o doamnă la conducere, iar ipotecarea era problematică, dat fiind că era vorba despre pământurile clanului. Se concentră asupra hârtiei acoperite de mâzgălelile lui aflate în fața ei. Se încruntă și întinse mâna.

– Dă-mi să văd din nou aia.

Îi înmână foaia.

Marcus aruncă o privire peste ambele coloane, observând fluxul cifrelor.

– Dacă, în cele din urmă, ieși în câștig, ar fi posibil să schimbi *termenele* plăților ca să ții clanul la suprafață, ca să spun așa. Făcu o grimasă privind foaia; adunase cifrele pentru a le compara. Trebuie să revenim la calculele noastre de mai devreme și să ne dăm seama ce intră în fiecare dintre aceste plăți, și dacă unele dintre ele pot fi împărțite în sume mai mici întinse pe perioade de timp mai lungi.

La început, ea nu înțelese, dar, odată ce el îi arătă ce voia să spună, se aruncă cu ardoare în corvoada de a împărți toate sumele pe care le adunaseră mai înainte. El se ocupă de cheltuieli, ea abordă veniturile.

O altă oră se scurse. Ferguson le aduse ceai și felii groase de prăjitură cu fructe, pe care le mâncară distrași. Curățară firimiturile de pe birou și continuară să mâzgălească. Ea afirmase că se pricepea la calcule; când el aruncă un ochi peste calculele ei, fu impresionat de acuratețea lor. Era mult mai de încredere decât frații ei.

După-amiaza alunecă înspre seară când, în cele din urmă, strânseră registrele, aranjară grămezile de hârtii și, în sfârșit, stabiliră veniturile și cheltuielile, separate în plăți individuale săptămână după săptămână.

Marcus își așeză palmele pe birou, se sprijini pe antebrațe și verifică cifrele. Niniver veni alături de el; mușcându-și buzele, făcu aceleași lucru.

Încet, ceva asemănător cu triumful înflori înlăuntrul lui. Se strădui să verifice de două ori înainte să îi facă speranțe, dar da, acolo se găsea calea.

– O poți face. Îi întâlni privirea. Dacă le spui acestor patru negustori – uitându-se din nou la hârtii, indică patru nume, reprezentând patru plăți mari de-a lungul anului – că vrei să deschizi un cont lunar, cu o plată regulată, o să echilibrezi plățile destul cât să nu fii niciodată în criză de fonduri.

Coborându-și privirea asupra hârtiei și asupra numelor, ea se încruntă.

– Vor fi de acord?

– Da, vor fi.

Îndreptându-se, el zâmbi larg.

– De fapt, preferă astfel de aranjamente, pentru că îi fac să se simtă mai siguri că vor fi plătiți în tranșe sigure, regulate, ceea ce îi ajută cu fluxul de numerar. Cu toate astea, deși înseamnă că o să faci plățile mai devreme, înainte ca banii să fie cu adevărat plătiți, până în august – arătă pe foaia lor – și mai târziu, aici și aici, ești în întârziere, dar numai o scurtă perioadă – luna aceea –, dar negustorii nu văd asta ca pe o problemă, pentru că au plățile lunare. Făcu o pauză, apoi spuse: Ei capătă încredere, iar tu ocolești trei perioade dificile. Aruncându-i din nou o privire, îi studie chipul. Făcând asta, poți conduce clanul în siguranță anul acesta.

Cu privirea ațintită asupra analizei lor, ea se afundă încet în fotoliu, în spatele biroului. El ocoli biroul și se așeză din nou în fotoliul din fața ei.

În cele din urmă, Niniver își ridică privirea în căutarea ochilor lui. Albastrul din ochii ei era tulburat de emoție.

– Mulțumesc.

Nu încăpea îndoială că în spatele vorbelor ei stătea recunoștința. Coborî din nou ochii asupra hârtiilor, să vadă la cât se ridica planul de salvare.

Marcus știa că pentru ea clanul însemna foarte mult, că își lua în serios poziția de conducător. Totuși, sub vorbele ei, în ușurarea pe care o emana, el simți ceva mai adânc.

– Niniver?

Nu știa cum să întrebe, nu avea nici cea mai mică idee ce simțea, dar trebuia să afle. Dacă exista ceva care o afecta adânc, trebuia să afle ce era. Când ea își ridică privirea și îi întâlni din nou ochii, el făcu un gest vag, cuprinzând toate lucrurile la care munciseră cea mai mare parte a zilei.

– De ce?

Undeva în adâncimile ființei ei tăcute era un motiv anume, un răspuns la acea întrebare – era sigur de asta.

Îl studie un moment îndelungat. Trecu un minut întreg înainte ca ea să spună, cu glas scăzut:

– În ziua în care tatăl meu a fost îngropat, am zăbovit, doar pentru o clipă, înainte de a întoarce spatele mormântului.

El își aminti. Încuviință din cap.

– Eu...

Privirea ei deveni distantă, apoi se încruntă.

– Poți spune că l-am înțeles – cu siguranță, mai bine decât au făcut-o vreodată Nigel, Nolan sau Norris. Mult mai bine decât ne-a înțeles el pe vreunul dintre noi. Trase adânc aer în piept, cu privirea în continuare undeva departe. Știam că fusese ucis și încă de pe atunci bănuiam că sub conducerea lui Nolan lucrurile nu aveau să meargă așa cum trebuia. Nu așa cum ar fi planificat tata, darămite așa cum ar fi dorit.

Ea se opri, iar el o simți cum cade pe gânduri.

Apoi continuă:

– Știu că el nu m-a văzut niciodată cu adevărat, că nu și-ar fi imaginat niciodată că aș putea vreodată să fac ceva pentru clan. Totuși,

când am stat acolo, uitându-mă în jos la mormântul lui, am simțit... Probabil am simțit cu adevărat ce înseamnă să fii un Carrick. Își întoarse din nou atenția asupra chipului lui Marcus și continuă: Am făcut un jurământ în ziua aceea, față de tata și de toți cei din neamul Carrick care au fost mai înainte, că o să fac tot ce îmi stă în putință pentru a îndrepta greșelile fraților mei și o să readuc prosperitatea clanului, orice s-ar întâmpla.

Asta era ce o motivase să își mute în mod altruist aproape toate fondurile ei în conturile clanului. Ceea ce o împingea acum să îndrepte lucrurile, indiferent cât ar fi costat-o.

Ea își ridică bărbia. Marcus nu avea nevoie să o audă spunând „Văd acel jurământ ca pe unul sacru, o obligație față de tatăl meu și față de clan, și o să fac tot ce trebuie ca să-l duc la îndeplinire" pentru a ști că era adevărat.

Privirea ei devenise aproape provocatoare – ca și cum credea că el ar fi putut să o ia în derâdere ori să ia în glumă angajamentul ei.

Nimic nu putea fi mai departe de gândurile lui, de reacția lui instinctivă. Întâlnindu-i privirea, înclină capul.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus. Face să fie mai ușor să înțeleg ce dorești să faci.

Mai ușor să știe cum să o ajute.

Aflarea acestui lucru îl lăsă din nou cu sentiment de a fi descoperit la ea o ceva și mai profund. Niniver nu avea doar fațete – avea straturi de fațete; nu era sigur că o viață întreagă avea să fie de ajuns pentru a le descoperi și pentru a le explora pe toate. Dar reinterpretând în lumina jurământului ei tot ce văzuse, acum putea înțelege mai bine hotărârea necruțătoare de a restabili siguranța clanului Carrick, acum să vadă de unde venea voința ei îndărătnică.

Devotamentul era un lucru pe care îl înțelegea. Era puțin spus că fusese impresionat de devotamentul ei. De fiecare dată când credea că văzuse și o înțelesese, că o înțelesese pe deplin, ea dezvăluia altă latură a caracterului ei care nu doar că apela, ci ajungea la sufletul lui și rezona cu atâta claritate, încât înțelese ce însemna să fie îndrăgostit.

Gongul care le aminti să se îmbrace pentru cină răsună în întreaga casă. Amândoi se uitară instinctiv către ușă, apoi se priviră unul pe celălalt și își coborâră privirile asupra puzderiei de hârtii care zăceau încă în jurul lor.

– Ar trebui să punem deoparte asta.

Ridicându-se, ea luă schița planului lor de a salva clanul.

Încântat că ea spusese „noi" și nu „eu", se ridică și întinse mâna după un teanc de note.

– Ține foile acelea undeva unde poți să le consulți cu ușurință și să ții evidența sumelor pe măsură ce intră.

Ea dădu aprobator din cap și strecură hârtiile în sertarul de sus al biroului, apoi făcură amândoi ordine pe birou.

Capitolul 10

Când și cum avea să îi ceară să se căsătorească cu el?

În vreme ce se lăsa noaptea, Marcus stătea în picioare la fereastra din camera lui, privind liniștit afară, în timp ce rememora evenimentele de peste zi. Cât despre momentul cât de cât potrivit în care să poată rosti cu speranță vorbele „căsătorește-te cu mine", ziua aceea fusese un pas înainte, urmat îndeaproape de unul nesemnificativ, mai mic, înapoi. Totuși, în ciuda frustrării, simți că făcuse progrese. Ea avusese, în sfârșit, destulă încredere în el încât să-i împărtășească problemele moșiei, lucru pe care nu îl mai făcuse cu nimeni altcineva.

Faptul că îi câștigase încrederea și reușise să o ajute să schițeze o cale îl entuziasmase pe parcursul serii – petrecută într-o conversație lejeră la masa de seară, urmată de distracția din salon cu muzica domnișoarei Hildebrand, a lui și a lui Niniver.

Iar Niniver începuse să se relaxeze; zâmbetele ei veniră cu mai multă ușurință, mai natural, la fel de spontane ca manifestările de fericire. Cântecele pe care le alesese îi reflectaseră starea de spirit îmbunătățită. El observase asta, la fel domnișoara Hildebrand, deși, spre deosebire de el, aceasta nu știa care era motivul schimbării. Din nou, se simți ca și cum aura lui strălucea; să ușureze poverile de pe umerii lui Niniver era un rol pe care intenționa să îl revendice pentru totdeauna.

Pe deasupra, faptul că îi spusese despre jurământul făcut la mormântul tatălui îl făcuse să aibă și mai multe speranțe. Mai mult, aflând de acel jurământ și înțelegând angajamentul ei ferm față de tatăl ei, nu făcuse decât să îl tragă și mai adânc sub vraja ei.

Punerea familiei – ori a clanului – deasupra propriei persoane până la sacrificiul personal era codul unui războinic, pe care unele femei îl aveau în comun. În Niniver, această înclinație părea să fie o parte din ea însăși. Acum o cunoștea destul de bine ca să nu aibă vreo îndoială că urma să lupte la nesfârșit pentru a duce la îndeplinire ceea ce vedea ca fiind o obligație sacră. Era opusul celor care luau – așa cum făcuseră Nigel, Nolan și chiar Norris. În schimb, ea dăruia.

Acela era motivul – aproape sigur motivul principal – pentru care clanul o aprecia atât de mult și avea încredere nestrămutată în ea; cei din clan o considerau salvatoarea lor. Iar aplecarea ei de a da fără rezerve era, în mod limpede, parte din viitorul lui rol. Să o protejeze până când se epuiza pe sine însuși. Războinicii înțelepți știau cum să își păstreze puterea încât să lupte și a doua zi, dar, din câte văzuse el, Niniver nu avea nici o limită. Dăruia până când se prăbușea. Sau până când cineva o târa din bătălie.

Acesta era rolul lui, evident.

Într-un fel, asta era ceea ce făcuse el în ziua aceea. Și se simțise... perfect.

Așadar, ziua nu fusese deloc pierdută, însă trebuia să ajungă într-o poziție potrivită din care să îi ceară mâna.

La ușa lui se auzi o bătaie ușoară, apoi ușa se deschise.

Niniver păși înăuntru.

În ciuda întunericului – nu aprinsese nici o lampă –, îl văzu imediat. Închise ușa, apoi merse – curajoasă, cu intenții foarte clare – către el.

Gândurile lui se amestecară. Într-o clipă trecătoare, își dădu seama că o parte din nesiguranța legată de momentul în care să îi ceară mâna apărea la vederea ei. Cu cât o vedea mai des, cu atât devenea mai fascinantă – mai puternică, mai provocatoare – și cu atât mai limpede percepea contradicția năucitoare dintre fragila ei formă feminină exterioară și pasiunea arzătoare dinlăuntrul ei.

Fiecare zi pe care o petrecuse alături de ea nu făcuse decât să îi adâncească ideea că era o femeie neașteptat de complexă și captivant de puternică.

Și dorea ca ea să îl iubească. Nu doar să aibă nevoie de el.

Conștientizarea acestui lucru îl izbi – nu ca un șoc, nu precum ceva din exterior, ci ca un val care veni dintr-un loc pe care abia îl descoperise înlăuntrul lui.

Nu putea fi surprins. La urma urmelor, era din neamul Cynster.

Dar, dacă o cerea în căsătorie și, date fiind devotamentul ei față de clan și ei față de tatăl ei, se simțea obligată să accepte pentru binele clanului, nu pentru că îl dorea – îl iubea – în același fel neîngrădit și necondiționat în care el o voia acum, asta însemna că *o iubea?*

Ea se opri în fața lui și, printre umbre, îi privi chipul. Dată fiind atracția ei față de el, presupusese că ar fi fost simplu să îi accepte cererea în căsătorie. Aproape că putea să audă cum râdea soarta.

Ochii ei îi cercetară pe ai lui, apoi ridică mâna și își așeză palma pe pieptul lui. Mușchii lui săriră, brațele se tensionară și instinctiv se întinseră după ea. Fără milă, își înăbuși impulsul.

Dar ea îl simți. Buzele i se curbară ușor, încrederea ei feminină înflorind.

– De vreme ce rămâi...

– Nu trebuie să plătești nici un preț pentru ajutorul meu de azi după-amiază.

Afirmația fu categorică și tonul aproape aspru.

Înclinându-și capul, Niniver îi cercetă ochii și chipul – cât putea să vadă în lumina slabă. Tot ce putu să simtă îi confirmă că o dorea la fel de mult pe cât îl dorea ea pe el.

Se plimbase înainte și înapoi – în tăcere – în camera ei, în ultimele 15 minute, întrebându-se, apoi își luase inima în dinți și venise să bată la ușa lui. După ceea ce simțise doar de la simpla atingere a nasturelui de sus al vestei lui – pasiunile care se ridicară să se învârtă în jurul lor și între ei –, era bucuroasă că o făcuse.

– Nu mă gândeam la asta. După noaptea trecută, întrucât ești încă aici... Am presupus că o să vii în camera mea. În patul meu.

Ochii lui, și mai întunecați decât noaptea, rămaseră fixați în ochii ei.

– Se obișnuiește ca, în cursul serii, doamna să-i dea un semn domnului.

– Nu am știut... Nu știu cum se fac astfel de lucruri. Ridică aproape imperceptibil din umeri. Așa că am venit eu la tine.

Când el nu răspunse, ea continuă:

– Doresc mai mult – mai mult din tine, din noi. Iar tu vrei același lucru.

Era hotărâtă să profite de fiecare moment care îi era oferit, să revendice fiecare minut, fiecare noapte, să lungească legătura lor cât putea de mult.

– Există vreun motiv pentru care noi – tu și eu – să nu fim așa cum dorim? Să facem ce vrem? Aici, împreună, doar noi?

Fu ca și cum vorbele acelea dezlănțuiră ceva înlăuntrul lui. Ea aproape că îi simți controlul rigid oscilând și apoi prăbușindu-se.

– Absolut nici unul. Brațele lui se ridicară și o cuprinseră. Mâinile i se desfăcură pe spatele ei. Și, cu siguranță, vreau mai mult din tine.

Ea se întinse, ridicându-se, în timp ce el își coborî capul. Buzele lor se întâlniră, se atinseră, se frecară una de alta, apoi se contopiră. Ea și le despărți, iar el pătrunse, cucerind cu încredere și cu o ușurință care, cumva, crescu anticiparea ei.

Ridicându-se pe vârfuri, îi veni în întâmpinare, i se potrivi, îi trase limba adânc, apoi o trimise pe a ei să cerceteze. Lăsându-și cu bună știință pasiunea să crească, alunecându-și o mână peste umărul lui pentru a-i cuprinde ceafa și a se ancora, îl sărută și îi desfăcu nasturele de sus al vestei.

În noaptea aceea, dorea mai mult decât să-l urmeze. În noaptea aceea voia să exploreze, să afle mai multe – nu doar despre el, ci despre ea însăși. Dorea să existe, să trăiască precum femeia care descoperise că poate fi, cu o noapte în urmă, femeia care devenea în brațele lui.

Nu fu chiar atât de dificil să îl determine să își dea jos haina și vesta; când ea trase, fără să întrerupă sărutul, el îi făcu pe plac și le dădu jos, aruncându-le pe un scaun.

Apoi mâinile lui fură pe ea, urmărindu-i curbele mai pretențioase. Poruncitoare.

Ea își dădu frâu liber voit și lăsă valul dorinței nestăpânite care se ridică între ei să o aibă, să o ia, să o ridice.

El era expert în ceea ce privea nasturii și dantele, iar degetele lui iuți păreau sigure. Ea își ridică o mână să îi cearnă pletele negre mătăsoase, iar cu cealaltă mână îi desfăcu, unul câte unul, nasturii de la cămașă.

Buzele li se despărțiră doar cât să le îngăduie să tragă aer înainte de a se avânta din nou. Fierbinți și alunecoase, limbile lor se duelară, iar atenția ei șovăi între unirea fierbinte a gurilor lor, apăsarea incitantă a mâinilor care îi frământau sânii și întinderile seducătoare ale pieptului lui pe care era hotărâtă să le descopere.

Fierbințeala se ridică și se răsuci, flăcările dorinței arzând, tentând. Simți căldura aceea irezistibilă ridicându-se înlăuntrul ei, stimulând-o, dorind mai mult – o nevoie profundă.

O dorință arzătoare.

Dar de data aceasta știa că satisfacția avea să vină, că în cele din urmă puteau ajunge la punctul acela de sațietate care nu putea fi descrisă. Deși intensitatea nevoii, urgența imperioasă clocoteau încă prin venele ei, bătăile erau mai puțin frenetice, ritmul mai stabil și mai sigur, mai puțin disperat.

De data aceasta, puteau să nu se grăbească, să facă să dureze cât de mult doreau amândoi, să absoarbă până la ultima picătură. Întrucât nu știa câtă vreme avea să rămână – câte zile și nopți urma să aibă legătura lor –, se hotărâse să facă fiecare secundă să conteze.

Apoi cămașa lui atârnă deschisă; ea își așeză mâinile pe pielea lui și cuceri.

Iar el îi permise. O lăsă să își umple simțurile de trupul lui, de căldura și de promisiunea din oasele grele și mușchii definiți, în vreme ce, haină după haină, el o dezbrăcă.

Iar ea îl ajută să iasă din ale lui.

Curând, fu splendid de gol, dar ea încă avea multe straturi. Dar nici măcar mâinile ei care îi mângâiau lungimea proeminentă nu reușiră să-l distragă; mai degrabă flăcările se ridicară și mai mult, iar el o eliberă mai repede din panglici.

Corsetul ei ușor atinse podeaua, apoi cămășuța se alătură restului hainelor, iar ea stătea goală înaintea lui – cu excepția jartierei și a ciorapilor. Când se îmbrăcase pentru cină, își înlăturase bandajul din jurul gleznei; nu o mai duruse în ziua aceea.

Castitatea fusese pentru noaptea precedentă; noaptea aceasta era pentru farmec.

Pentru un scop și un interes absolute, care îi cuprindeau obsesiv și necruțător.

Timp de cinci bătăi de inimă bubuitoare, rămaseră în picioare în lumina lunii, privindu-se unul pe celălalt, fiecare studiind posesiv. Fiecare sorbind la fel de lacom promisiunea.

Gura ei se uscase; anticiparea îi încordase nervii.

El răsuflă și se lăsă pe genunchi înaintea ei. Îi cuprinse gleznele cu palmele, apoi își mișcă mâinile în sus, palmele fierbinți alunecând peste partea din spate a gambelor, peste golurile sensibile din spatele genunchilor și urcând, până când degetele îi atinseră jartierele.

Cu atingeri lente, controlate și mângâietoare care o făcură să tremure, îi desfăcu ambele jartiere și, cu vârful degetelor trecând peste pielea ei, îi rulă ciorapii în jos.

Ținându-se de umărul lui, ridică un picior, apoi pe celălalt, permițându-i să-i scoată ciorapii. El îi aruncă peste celelalte haine de pe podea.

Se așeză pe vine. Gol în lumina lunii, ca un zeu întunecat, ridică privirea spre ea. Apoi întinse mâinile către ea, o cuprinse de șolduri ei și o trase mai aproape.

– Vino aici!

Ea îl lăsă să o tragă mai aproape, mutându-și picioarele de o parte și de alta a genunchilor lui, așa cum păru el să dorească. Zări cum buzele lui se arcuiră într-un zâmbet care părea nerăbdător și flămând, apoi se aplecă și depuse un sărut fierbinte, umed, cu gura deschisă pe buricul ei. I se tăie respirația.

El linse, scăldă și începu să o guste. Dându-și capul pe spate ca să poată respira – nu că păru să fie de ajutor –, își mută mâinile de pe umerii pe capul lui și îl lipi de ea.

Capul lui coborî. Buzele și limba lui curioasă trasară o cărare fierbinte în jos. În timp ce el continuă să își țească magia senzuală, respirația ei se frânse și deveni din ce în ce mai rapidă.

Apoi el îi gâdilă culmea coapselor. Limba lui o atinse, iar senzația aceea îi străpunse trupul și abia reuși să își înăbușe un țipăt ascuțit.

– *Marcus!*

– Mm...

Acela fu tot răspunsul lui. Explorările intime continuară, adâncindu-se și extinzându-se; îi ridică o coapsă și îi așeză un genunchi peste umărul lui, deschizând-o în fața lui.

Linse, supse ușor, exploră până când ei i se tăie răsuflarea și nu mai gândi limpede, fiind aproape să se prăbușească de plăcere.

Intensitatea nevoii ei crescânde o șocă, dar nu avea de gând să își refuze – nici lui – asta. În loc să se retragă, savură momentul în toată gloria, cu un abandon care se ridică din sufletul ei. Din nevoia de a fi femeia lui – vitală și vibrantă și prinsă cu totul în lupta cu viața.

Pe deplin și intim alături de el.

Susținută ferm de mâinile lui fixate în jurul șoldurilor ei, cu capul dat pe spate și ridicându-și moliciunea către gura lui devastatoare, ea capitulă, dădu și primi și, cu palmele pe capul lui, îl lipi de ea și îl îndemnă să continue.

Flăcările dinlăuntrul ei izbucniră, apoi explodară; pasiunea erupse și i se revărsă prin vene. Iar cu fiecare clipă în care el linse, supse lung și aspru, incendiul nu făcu decât să crească.

Își simți nervii încordându-se, și totuși...

Fu nevoie de câteva secunde să definească exact ce nu era tocmai în regulă. Să își dea seama că dorea, cu o nevoie neiertătoare, să îl aibă înlăuntrul ei. Cu ultima picătură de voință, își încolăci degetele în părul lui și trase. Nu putu găsi destul putere să ceară.

Dar el înțelese. Poate că și el simți același lucru. Îi dădu drumul, dar cu mâinile încă pe șoldurile ei, și o ridică.

Dacă tăria erecției lui era un indiciu, și el dorea același lucru și la fel de urgent.

Chipul lui părea cioplit, gravat cu pasiune. Privirea lui întunecată precum cerul de la miezul nopții, dar incendiată de arșiță, se fixă pe chipul ei. O trase mai aproape.

Trupurile lor se întâlniră, carne fierbinte pe piele arzătoare. El își coborî capul, ea se întinse, iar buzele și gurile lor se contopiră din nou. Mai fierbinte, mai urgent, mai disperat de intim, sărutul pârjoli.

El își simți mâinile coborându-se ușor și alunecând în jurul ei, apoi o prinse și o ridică. În mod instinctiv, ea își desfăcu coapsele, își strânse genunchii pe șoldurile lui, apoi el o trase în jos. Icni când simți mădularul gros pătrunse în ea. El o coborî și mai mult, puțin câte puțin, și pătrunse fără ezitare.

Umplând-o.

Ea își pierdu ultima respirație într-un icnet când el o pătrunse în întregime. Se agăță de el, de sărut, în timp ce stimularea tactilă îi năpădi mintea.

Însă el o ridică – până când ea aproape că protestă, simțind că pierdea senzația palpitantă a trupului îngropat atât de adânc înlăuntrul ei, dar apoi el și o coborî din nou, iar ea înțelese, acceptă și lăsă flăcările să se dezlănțuie.

El o ridică și o coborî, iar ea se agăță și împreună arseră, căldura împreunării fiind mai mult decât dogoritoare. Ea își încordă mușchii interiori pentru a-l mângâia și fu răsplătită cu sunetul respirației lui frânte, cu strânsoarea de pe fund și senzația mușchilor lui transformându-se în oțel.

Cu toate astea, deși frecarea pieptului lui de sânii ei umflați îi stimula simțurile, tânjea după greutatea lui, îndrăzni să ceară totul și orice dorea.

Eliberându-se cu greu din sărutul lor, spuse gâfâind:

– Patul.

De sub pleoape grele, ochii lui îi atinseră pe ai ei. Rămase nemișcat preț de o clipă, apoi, ținând-o încă în brațe, se întoarse și merse către pat.

Mișcarea mădularului înlăuntrul ei în timp ce mergea o făcu să geamă.

Ajunse la marginea patului, dar, în loc să o întindă, se întoarse și se așeză. Apucându-i șoldurile, îi aranjă din nou picioarele în așa fel încât să-l călărească. Ochii lui întunecați, care mocneau pe jumătate închiși se fixară în ochii ei. Își slăbi strânsoarea, iar mâinile lui mari urcară, călătorind pe șoldurile și peste spatele ei, către umeri, apoi își coborî mâinile pe brațe și se lăsă să cadă pe spate pe pat.

Ea se aplecă în față și se susținu cu palmele de pieptul lui. Proptindu-se în brațe, îl privi de sus printre gene în timp ce corpul ei se potrivi noii poziții. Senzația pe care o avu simțindu-l atât de sus înlăuntrul ei îi tulbură și mai puternic simțurile.

Pentru o secundă, își închise ochii, absorbind realitatea, apoi se uită la el, își linse buzele umflate și reuși să îngâne:

– Și acum?

El îi susținu privirea.

– Acum călărești.

Când ea îl privi cu ochii mari, nesigură, el îi apucă șoldurile și o ridică, apoi o lăsă ușor să se coboare, din proprie inițiativă... Pleoapele ei coborâră, îngreunate de plăcerea senzorială, dar îl văzu închizând ochii, în mod clar fără voie. Instinctiv, se încordă în jurul lui, iar un geamăt gutural se strecură de pe buzele lui.

Nu avu nevoie de altă încurajare. Călărise întreaga ei viață; începu iute a se ridica și a se scufunda – era ca și cum ar fi călărit. Și, de data aceasta, frâiele – frâiele lor – fură cu totul în mâinile ei. Experimentă ritmul și presiunea.

El întinse mâinile și prinse câte un sân, frământă, apoi îi ciupi sfârcurile. Când, cu ochii închiși, ei se tăie respirația și se zvârcoli, schimbând felul în care îl călărea, el mormăi și mângâie din nou mugurii întăriți.

Căldura crescu, iar flăcările, acum familiare, se ridicară, cuprinzându-le carnea, lăsându-i acoperiți de roua dorinței.

Ea găsi gloria în tot ce simțea, în penetrările repetitive ale mădularului gros, în strângerea și relaxarea ei în jurul lungimii lui de fier. Mai presus de toate, se delectă cu nevoia care tot creștea între ei, care făcu ușor ca șoldurile lui să se ridice în întâmpinarea șoldurilor ei într-un răspuns imposibil de controlat.

Mâinile lui căzură de pe sâni pe șolduri. Ea se aplecă în față și călări mai tare. Cu părul fluturând în jurul umerilor și biciuindu-i iar și iar pieptul, îl îndemnă să meargă mai departe.

Curând, ea îi duse pe amândoi la disperare.

Până la punctul în care aveau nevoie de mai mult, și mai mult, și mai mult. Până când simțurile le urlau, iar nervii le erau atât de încordați încât o singură întoarcere a cheiței i-ar fi spulberat în fărâmițe.

Și apoi ajunseră acolo, dezintegrându-se pe măsură ce pasiunea lor comună îi împrăștie. Ca și cum senzațiile explodară de plăcere, iar extazul puse stăpânire pe ei.

Ea strigă, ușor și fără suflare; cu degetele îngropate în șoldurile ei, el o țintui și mormăi tare și prelung în timp ce se cutremură sub ea.

Șira spinării, toate oasele i se înmuiară. Puterea i se scurse și se prăbuși pe pieptul lui.

Marcus își ridică brațele, le înfășură în jurul ei și o strânse tare în brațe. Ascultă gâfâielile ei întrerupte și propria respirație chinuită. Auzi inimile lor bubuind la unison.

Finalizarea nu fusese niciodată atât de puternică, cutremurător de intensă.

Cu atâtea semnificații.

Atât de unificatoare.

O strânse în brațe și, cu ochii închiși, își lăsă simțurile să absoarbă *totul*. Le lăsă apoi să cuprindă gloria acelei realități, a stării lor de uniune și de sațietate. Își lăsă mintea să rememoreze călătoria de la momentul în care ea intrase și îl căutase, iar buzele li se întâlniseră – fiecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare privire împărtășită.

Gustul ei încă stătea pe limba lui ca ambrozia – amețitoare, ca un drog. Moliciunea de catifea pe care o linsese îi strângea acum ca în menghină mădularul, în vreme ce finețea de satin a sânilor și a pântecului ei stătea ca o pătură senzuală peste el.

Ea spusese că îl dorea, că dorea mai mult din ce împărtășiseră cu noapte înainte. Făcându-i pe plac, sperase să afle ce simțea pentru el nu doar în pat. Sperase să zărească în inima ei, să afle dacă era posibil ca ea să fi pornit pe calea iubirii pentru el.

Privise, însă tot ce văzuse fusese îmbrățișarea plăcerii fizice nestăpânite. Era incredibil de deschisă în a-și arăta încântarea, însă nu zărise nici măcar o fărâmă din inima ei. Nu avea nici cea mai mică idee dacă măcar o atingea în felul acela, dacă ceva din ce împărtășiseră lăsase vreo amprentă acolo.

Ea tremură ușor; trupurile lor începuseră să se răcească. O ridică de pe el. Traseră cuverturile, se băgară sub ele, apoi se prăbușiră încă o dată unul în brațele celuilalt.

Stând lungit pe spate, cu ea cuibărită la pieptul lui, trase adânc aer în piept, lăsând ca mirosul ei, al actului iubirii dintre ei să-i pătrundă până în oase. În vreme ce sațietatea se rostogoli peste el, se întrebă cum avea să afle vreodată ce zăcea într-o inimă atât de bine ascunsă.

Adormi întrebându-se.

Niniver ascultă cum respirația lui Marcus încetini; îl văzu alunecând în somn și se minună de valul de emoții care se treziră înlăuntrul ei. Sentimentul – emoția pură – fu mult mai puternic decât își imaginase vreodată.

Știa ce sentiment era, știa ce îl alimentase, ce întețise și guvernase senzația copleșitoare, aproape sufocantă care îi cuprinsese plămânii și i se strânsese în jurul inimii.

Dar se forțase să accepte și să nu reacționeze. Să lase pur și simplu sentimentul să crească și să o inunde.

Într-una din zile, cel mai probabil curând, el avea să considere că ea era în siguranță și să se întoarcă la viața lui din Bidealeigh. Iar atunci, ea avea să fie nevoită să zâmbească veselă și să îl lase să plece. Nu se putea agăța. Nu putea – nu avea să o facă vreodată – să îl lase să vadă că inima ei devenise atât de adânc prinsă în mreje, iremediabil înamorată. Nu era vina lui că fusese singurul și unicul bărbat care o văzuse cu adevărat vreodată, care o atrăsese vreodată din punct de vedere fizic.

Îi ceruse ajutorul, iar el promisese să o protejeze. Încă de la început înțelesese că era datoria ei să își protejeze inima. Faptul că nu o făcuse fusese propria decizie, pe care o luase cunoscând pe deplin consecințele. Ar fi fost complet greșit să încerce să îl lege de ea din

cauza unui capriciu. Și, pentru că își riscase inima, primise deja o răsplată mai mult decât rezonabilă. Da, inima ei avea să sufere după plecarea lui, dar, dacă ea nu ar fi luat taurul de coarne și nu ar fi insistat să exploreze intimitatea cu el – singurul bărbat alături de care se imagina făcând asta –, nu ar fi cunoscând nicicând minunile pe care le trăise deja.

Și nici nu ar fi știut vreodată ce era dragostea.

Să iubești și să pierzi – nu scrisese cineva că era mai bine așa decât să nu iubești niciodată?

Oricine o fi fost, avusese dreptate.

Și, pe lângă căldura care creștea în inima ei, era cu adevărat recunoscătoare pentru tot ce el îi arătase, îi dezvăluise despre ea însăși. Despre femeia care bănuise întotdeauna că se afla înăuntru, dar pe care nu o lăsase să iasă, căreia nu fusese niciodată în stare să-i îngăduie să se manifeste fără rețineri.

Cu el alături în fiecare zi și în fiecare noapte, câștiga mai multă încredere. Iar asta o făcea mai puternică, în ultimă instanță, mai bine pregătită să aibă grijă de clan.

Legănată de valurile căldurii ce-i atrăgeau simțurile către somn, alinată de sunetul surd al inimii lui sub obrazul ei, mintea îi rătăci, imaginându-și...

Știa ce fel de bărbat era. Trebuia să se asigure că nu avea să îl lase vreodată să afle ce simțea pentru el. Trebuia să se agațe de mândria ei și să țină garda sus, pentru că ultimul lucru pe care dorea să îl înfrunte vreodată era să îl determine să îi ofere numele lui pentru că se simțea obligat din cauza onoarei și a presiunii sociale.

Nu putea îndura asta.

Cu ochii închiși, întinse mâna și atinse căldura aurie care trăia acum înlăuntrul ei – sursa acelor sentimente care se revărsau.

Avea să le cunoască, să le exploreze, ba chiar să se desfete cu ele, dar urma să le păstreze închise, destul cât el să nu le afle vreodată.

– La naiba!

Ramsey McDougal închise ușa camerei. Păși până la scaunul de lângă masă și se prăbuși în el.

Se uită în gol câteva secunde, apoi aruncă un ochi către ultima sticlă de whisky ieftin care stătea alături de paharul pe masă. Se gândi să o facă, dar nu întinse mâna după sticlă. Avea nevoie de un cap limpede – mai limpede.

Sprijinindu-și brațele pe masă, bătu darabana cu degetele de la o mână.

Intra în criză de timp.

– Știam că o să se întâmple într-una din zile, dar trei săptămâni?

Șoapta lui răsună în încăperea sărăcăcios mobilată.

Creditorul care îl presa îi dăduse de urmă – sau mai degrabă lacheii acestuia o făcuseră. Cei doi își trosniseră pumnii amenințător în timp ce îl informaseră că trebuia să își plătească împrumutul considerabil – cu dobândă – în doar 21 de zile.

Nu avea banii. Nu avea nici măcar o guinee în buzunar.

După câteva minute în care se uită în gol, se îndreptă și întinse mâna după sticlă. Își turnă o jumătate de pahar, apoi puse dopul sticlei, ridică paharul și, îngustându-și ochii, sorbi.

Continuă să soarbă în timp ce planul lui pentru ușurarea poverii financiare luă formă în mintea lui. Înțelesese cu mult timp în urmă că, pentru scopul lui, Niniver Carrick era cea mai bună șansă.

– Nu aș fi nevoit să mă căsătoresc cu ea în cele trei săptămâni – anunțarea logodnei o să țină la distanță vulturii.

Nu dorea în mod deosebit să se întoarcă prea curând în zona aceea. Dacă era posibil, ar fi preferat ca în drumul lui să nu se intersecteze cu Marcus Cynster – cel puțin până când el, nu Cynster, făcea legea.

Însă, dată fiind legătura pe care o văzuse între Cynster și Niniver, își putea permite să piardă chiar și o singură zi?

Înghiți o gură din whisky-ul prost, ignorând arsura neplăcută. Apoi buza i se arcui.

– Chiar îmi pasă dacă Cynster o ispitește în patul lui?

În realitate, răspunsul era nu. Nu îi păsa absolut deloc de Niniver. Era destul de drăguță încât să îi trezească interesul ca să se culce cu ea, dar nu îi păsa dacă era virgină sau dacă inocența îi fusese deja furată.

– Atât timp cât se mărită cu mine, asta este tot ceea ce contează.

Treptat, fațetele planului său prinseră contur, așezându-se la locul lor una după alta, până când avu ceva care semăna cu un ansamblu realizabil.

Goli paharul, înghiți și se strâmbă.

– Ar putea fi un pic cam dubios, dar asta a mers pentru Nolan. Chiar dacă el și-a pierdut mințile mai târziu, planul lui a funcționat perfect.

Ramsey nu intenționa să-și piardă mințile. Hotărât, revizui planul, apoi dădu aprobator din cap.

– O fi nebunesc și neașteptat, dar probabil de asta am nevoie ca să câștig împotriva lui Cynster.

Capitolul 11

În dimineața următoare, Marcus o aștepta pe Niniver când ea apăru în salon. Avea de gând să deschidă un nou câmp de bătălie în campania lui. În ciuda urgenței legate de câștigul consensului ei de a se căsători și nerăbdarea lui, era prea experimentat pentru a se grăbi. Zâmbi și înclină din cap către ea.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața și ție.

Senină și cu un zâmbet luminos, ea merse la bufet. Când se întoarse și veni la masă, el se ridică și trase scaunul de lângă el. Ea acceptă invitația cu un zâmbet călduros, unul care emana atâta apropiere și încredere, încât el simți ceva înlăuntrul lui învolburându-se.

După ce o ajută, își reluă locul pe scaun. Deja terminase de mâncat; întinse mâna după ceașca de cafea.

– Ce planuri ai pentru astăzi?

Ea îi aruncă o privire și zâmbetul i se stinse. Ezită, apoi întrebă:

– Trebuie să te întorci la Bidealeigh?

Coborând ceașca, el clătină din cap.

– Știu ce fac angajații meu și deocamdată nu trebuie să supraveghez nimic. Iar dacă apare ceva, știu unde să mă găsească. Zâmbi lejer și flutură dintr-o mână. Dacă dorești ajutor ori un sfat, consideră că îți stau la dispoziție.

Ea cugetă o clipă.

– Există o companie nouă care ne-a contactat. Vrea să ne cumpere pieile de capră pentru a face mănuși – nu l-am mai întâlnit pe reprezentantul lor până acum. Nu m-ar deranja... Ei bine, ți-aș aprecia prezența și orice idee pe care ai avea-o în ce privește orice înțelegere pe care am putea să o încheiem. Iar mai târziu am o întâlnire cu reprezentantul celor de la Carter Livestock. În trecut, ne-au luat

bovinele la un preț rezonabil, dar, după spusele lui Rafferty, anul acesta prețurile au scăzut foarte mult.

Marcus își arcui sprâncenele surprins.

– Nu am auzit că prețurile ar fi scăzut.

Bărbia lui Niniver deveni fermă.

– Într-adevăr. Nu prea îl cred. Pe de altă parte – ridică din umeri –, cine știe?

Cu fața înăsprită, el înclină capul.

– Când o să aibă loc prima voastră întâlnire?

Ea aruncă o privire către ceasul de pe bufet.

– Peste o oră. Destul cât să iau micul dejun și să văd ce face Oswald. I-am spus lui Sean că o să mă duc să-l văd.

Se întoarseră de la grajduri, unde Oswald părea să se bucure de toată atenția din pricina coastei rănite, și intrară în holul lateral la timp să audă voci în holul principal. Erau Ferguson și alt bărbat.

– Acela trebuie să fie bărbatul interesat de pieile caprelor.

Niniver îl trase pe Marcus de mânecă.

– Haide să mergem pe aici!

Îl conduse prin holurile servitorilor, către ușa dinspre bibliotecă. Deschise în tăcere ușa și intră. Marcus o urmă și închise ușa. Ea merse la birou, se așeză în spatele lui, apoi aranjă iute grămezile de hârtii.

Marcus rămase cu privirea asupra ei câteva secunde – ea îi simți căldura –, apoi merse către unul dintre fotoliile din apropiere, îl ridică și îl aduse lângă birou, puțin mai în spate.

Se îndreptă când Ferguson bătu la ușă.

– Intră! strigă ea.

Ferguson privi înăuntru, zâmbi când îi văzu și pe ea, și pe Marcus așteptând, apoi anunță:

– Domnul Quinn, de la Waltham și Fiii, milady.

Se dădu la o parte și ținu ușa deschisă.

Un individ scund, destul de plinuț, îmbrăcat conservator într-o jachetă modestă, cu păr rar șaten și ochelari rotunzi pe vârful unui nas lipsit de distincție, intră în încăpere. Pășea cu pași mărunți.

Ea se ridică.

– Domnule Quinn. Arătă scaunul din fața biroului. Luați loc.

Domnul Quinn înaintă. Privirea i se mută de la ea la Marcus, apoi înapoi. O încruntare nedumerită i se citi pe chip.

– Bună ziua, dra... milady.

Ea zâmbi politicos și se așeză.

Când Quinn privi din nou în direcția lui, Marcus înclină capul și, cu o expresie lipsită pe care nu se citea nimic, se afundă în fotoliu; cu coada ochiului, ea îl văzu cum își tolăni picioarele lungi, arătând în largul lui.

În schimb, Quinn se lăsă în jos destul de țeapăn și se așeză foarte drept pe scaun, apoi își puse servieta de piele pe genunchi.

Ea își împreună mâinile pe birou și îl privi concentrată.

– Înțeleg că aveți o propunere pentru clan în ceea ce privește pieile de capră, domnule. Dacă v-ați putea prezenta interesul, s-ar putea să batem palma.

Expresia lui Quinn deveni nesigură.

– Eu... ah!

În treacăt, îi aruncă o privire lui Marcus, apoi se concentră din nou asupra ei.

– Speram să vorbesc cu... soțul dumneavoastră, poate? Cu moșierul clanului?

Marcus se foi, atrăgând atenția lui Quinn.

– Lady Carrick este în mod oficial stăpâna clanului Carrick. Cu ea trebuie să discutați. Prinse privirea lui Quinn. Pe ea trebuie să o convingeți de valoarea propunerii dumneavoastră.

– Ah!

Quinn clipi des, de câteva ori. Apoi trase aer în piept și, uitându-se din nou la ea, își coborî capul.

– Scuzele mele, milady. Nu eram la curent. Sper că îmi veți ierta stângăcia – a fost total neintenționată, vă asigur.

Marcus decise că, lăsând la o parte felul în care arăta, îl plăcea pe Quinn. Puțini bărbați ar fi fost atât de dibaci în a se regrupa.

– Scuze acceptate, domnule.

Niniver îi făcu semn cu mâna lui Quinn să continue.

– Ați putea să explicați interesul companiei dumneavoastră față de caprele noastre? Recunosc că până acum nu am mai fost abordați în legătură cu pieile.

– Chiar așa? Ei bine, Waltham și Fiii dorește să găsească noi surse de aprovizionare. Compania...

Marcus ascultă în timp ce Quinn vorbi despre poziția companiei în lumea manufacturii de mănuși și, ca urmare, despre interesul lor față de turma de capre a neamului Carrick, așa mică cum era. Când

omul agitat își dădu seama că Niniver nu doar că știa din ce rasă era turma, ci și numărul exact de animale crescute și tăiate în fiecare an, deveni absolut nerăbdător. Marcus își ascunse un zâmbet; din atitudinea lui, Quinn o vedea acum pe Niniver nu ca pe orice lady delicată și fragilă, ci ca pe proprietarul unei turme de capre de la care el și compania lui ar fi dorit foarte mult să poată cumpăra.

Când se ajunse la detaliile legate de încheierea afacerii, Niniver nu avu nevoie de nici un ajutor, iar Quinn nu o mai ignoră. Urmă o oarecare târguială. În tăcere, Marcus fu uimit de prețul pe care Niniver reuși în cele din urmă să îl scoată de la Quinn. Aranjamentul la care ajunseră păru să fie plăcut ambelor părți; din perspectiva lui Niniver, avea să asigure un adaos bine-venit în vistieria clanului anul acesta, precum și în anii care urmau.

Afacerea fiind încheiată cu bine, Quinn își strânse servieta, apoi se ridică și, strălucind, întinse mâna.

– A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, Lady Carrick.

Niniver se ridică și îi strânse scurt mâna, apoi Quinn dădu prietenește din cap către Marcus și se întoarse către ușă.

Marcus îl urmă îndeaproape pe Quinn și îl conduse. Când închise ușa, se gândi că, în ciuda dorinței ei de a o ajuta pentru a-i face față lui Quinn, Niniver nu avusese nevoie absolut deloc.

Următorul ei vizitator însă era foarte diferit. La 15 minute după ce Quinn plecase – minute pe care Marcus și Niniver le petrecuseră revizuind starea turmei de capre și discutând despre posibilitatea de a o lărgi –, Ferguson ciocăni și, după ce i se ordonă să intre, deschise ușa și anunță:

– Domnul Rafferty de la Carter Livestock, milady.

Marcus se ridică. Niniver se ridică mai încet; dintr-o singură privire asupra ei, el avu impresia că nu îl plăcea pe Rafferty.

Din nou, Niniver avea instincte bune. Deși nu se întâlniseră niciodată, Marcus îl recunoscu pe bărbat; tatăl lui i-l arătase în urmă cu mult timp, spunându-i că era un agent în care un bărbat înțelept nu ar fi trebuit să se încreadă. În trecut înalt și bine făcut, Rafferty era acum mare în talie, însă avea o atitudine arogantă și o privire dură.

– Domnule Rafferty.

Tonul lui Niniver avu o urmă de aroganță. Îi făcu semn cu mâna spre scaunul pe care îl eliberase Quinn.

– Dacă doriți să luați loc.

Ea se așeză și așteptă doar până când pantalonii lui Rafferty atinseră scaunul pentru a afirma:

– Am revizuit prețurile pe care le-am primit de la Carter Livestock de-a lungul ultimilor ani. Înțeleg că doriți să le scădeți.

Deși nu fuseseră niciodată prezentați, Rafferty îl recunoscu pe Marcus, clipă în care nu știu cum trebuia să procedeze. De sub sprâncene coborâte, îl studie pe Marcus, care părea în largul lui.

– Dacă aș putea să fiu atât de îndrăzneț, domnule, întotdeauna am avut de-a face cu un Carrick în ceea ce privește bovinele neamului Carrick. Înțeleg că Lady Carrick este acum capul clanului.

– Într-adevăr. Marcus zâmbi cu o amabilitate care nu i se citi și în ochi. Așa cum observați pe bună dreptate, nu sunt membru al clanului, dar, în treaba aceasta, ați putea să mă considerați – flutură vag din mână – ca fiind asistentul Excelenței Sale.

Rafferty aproape că se înecă încercând să își înăbușe fornăitul. Dar după câteva secunde de gândire, se uită spre Niniver.

Ea îi surprinse privirea și își ridică sprâncenele.

– Domnule Rafferty, o să fiu sinceră. Nu văd nici un motiv pentru care să micșorez prețul pe care clanul să îl accepte pentru animalele noastre. Nu au existat schimbări pe piață. Dacă firma Carter Livestock nu se poate ridica la nivelul nostru, o să fim nevoiți să găsim altă companie pentru a face afaceri.

– Ah, nu veți face asta!

Rafferty se lăsă pe spate și își vârî degetele mari în buzunarele vestei.

– Vă pot asigura că nu o să găsiți nici o companie dispusă să ofere la fel de mult ca mine și Carter Livestock – de aceea tatăl dumitale a făcut afaceri cu noi de atâta vreme. Iar în ceea ce privește motivele... Ei bine, piața este aproape inundată, nu-i așa?

Fără să aștepte vreun răspuns, Rafferty turui, explicând de ce considera că exista o piață saturată.

Când Niniver nu dădu vreun semn că s-ar înmuia, cu atât mai puțin să îl roage să ia bovinele clanului la prețul mic despre care sublinie în nenumărate rânduri că era cel mai bun pe care avea să îl ofere orice agent, Rafferty deveni din ce în ce mai agresiv.

Marcus se încordă, dar se abținu. Expresia lui Niniver devenise de piatră și rămase neînduplecată.

În cele din urmă, cu privirea ațintită asupra lui Niniver, Rafferty se aplecă în față, punând palmele pe marginea biroului în vreme ce concluzionă:

– Vedeți, chiar ar trebui să îmi acceptați prețul. Cercetă chipul lui Niniver. Așadar, avem o înțelegere?

Niniver îl privi în ochi.

– Nu.

Rafferty clipi des, apoi sări în picioare și se aplecă amenințător peste birou.

– Ce...

Mai iute decât gândul, Marcus fu în picioare.

– Rafferty! Nu fu nevoie să își ridice tonul amenințător. Când Rafferty aruncă o privire spre el, continuă cu glas egal și privirea ațintită asupra feței înroșite a bărbatului: Lady – adică Lady cu L mare – a spus *nu!*

Preț de o clipă, Rafferty se uită urât la el; nemișcat, Marcus îl fixă la rândul lui.

Niniver se uită de la unul la celălalt; când venea vorba de intimidare, Rafferty era semnificativ depășit. Îngădui înfruntării să mai continue o clipă, apoi se ridică, atrăgând atenția bărbatului.

– Vă mulțumesc, domnule Rafferty. Dacă totuși clanul o să decidă să continue asocierea noastră cu Carter Livestock în termenii pe care i-ați prezentat astăzi, o să vă căutăm.

Rafferty clipi. Privi de la ea la Marcus. Apoi se îndreptă de spate și trase de vestă ca să și-o aranjeze.

– Vă spun, nu o să obțineți un preț mai bun...

– Mulțumesc, domnule Rafferty. V-ați făcut înțeles.

Privi sec spre bărbat, un lucru pe care îl găsi relativ ușor de făcut cu Marcus alături de ea. Încuviință scurt din cap.

– O zi bună, domnule.

Rafferty nu avu de ales decât să scrâșnească din dinți, să se întoarcă pe călcâie și să se îndrepte grăbit către ușă. O deschise și ieși fără să o închidă.

Marcus se revoltă, apoi merse agale de-a lungul încăperii. Închise ușa și se întoarse înapoi la birou.

Ea răsuflă și se prăbuși în scaun.

– Îngrozitor om!

– Într-adevăr.

Marcus se opri. Întinse mâna și trase fotoliul pe care stătuse, răsucindu-l cu fața către birou.

Odată așezat, întâlni privirea lui Niniver.

– Nu am auzit nici măcar un cuvânt despre scăderea prețului la bovine, tu ai auzit?

El clătină din cap.

– Și, cu siguranță, nu aș avea încredere în cuvântul lui Rafferty – sau, firește, al firmei Carter Livestock – cu privire la problema aceasta.

Ea oftă și coborî privirea. După o clipă, întrebă:

– Știi altă companie la care am putea apela pentru a vinde vitele?

Înălță capul și văzu că privirea lui deveni distantă, însă apoi se concentră din nou asupra ei.

– Dacă aș fi în locul tău, i-aș scrie lui Thomas și l-aș întreba. Acum doi ani, aș fi fost sigur care era cea mai bună companie cu care să faci afaceri, dar, de când Thomas s-a căsătorit cu Lucilla și a venit în Vale, am lucrat exclusiv cu oi. Însă am auzit că Thomas a găsit o soluție mai bună pentru cireada noastră și, din ce știu, cireada ta, deși mai mică, provine în mare parte din aceeași rasă ca a noastră.

Ea încuviință.

– Da, sunt cam la fel.

Se gândi, apoi deschise un sertar și scoase o hârtie.

– O să-i scriu lui Thomas. Luând o peniță, continuă: Am o bănuială că Rafferty o să se întoarcă, și tare mi-ar plăcea să îi pot spune că vindem bovinele altcuiva.

Marcus zâmbi larg. O privi cum se apleacă peste scrisoare și decise că dimineața decursese destul de bine.

După o după-amiază și o seară lipsite de evenimente – și o noapte departe de a fi lipsită de evenimente –, Marcus reuși să o tenteze pe Niniver să își scoată câinii de vânătoare și să iasă la plimbare pe dealuri alături de el.

Doar de el. Nu aveau nevoie de nimeni altcineva – iar ea fu de acord cu mare bucurie.

În timp ce călcau iarba aspră de pe pantele joase și ajunseră la umbra copacilor mai înalți, el își îngădui să își pună mintea la lucru. Să o curteze. Poate nu în stilul convențional, dar să o curteze.

Să o curteze pe Niniver.

Îi aruncă pe furiș o privire în timp ce se plimba alături de ea. Privea în jos, având grijă unde punea piciorul. Se îmbrăcase cu o fustă grea de stofă și o jachetă simplă peste bluză. Asemenea multor femei de prin partea locului – inclusiv doamnele, din motive practice –, purta pantaloni până la gambe pe sub fustele lungi și jupon. Ghetuțele de călărie care se zăreau pe sub tiv îi amintiră de rana ei.

– Cum te descurci cu glezna?

Lăsaseră caii în ultimul țarc și hoinăreau de cel puțin 20 de minute.

– M-am recuperat complet. Înălță capul și își flutură părul pe spate. Ieri nu am purtat deloc bandajul și nu am simțit nici cel mai mic junghi.

Abia rostise acele vorbele, că se împiedică.

El sări și o prinse cu un braț. Ținând într-o parte pușca pe care o purta, o trase în picioare, lipită de el. Niniver scoase un sunet care păru un oftat plin de suferință. Apoi se cutremură. Marcus își slăbi strânsoarea destul cât să-i îngăduie să se întoarcă cu fața spre el.

Îl privi în ochi, apoi îi mângâie pieptul.

– Este în regulă. A fost doar o piatră pe care am alunecat – și nici măcar cu același picior.

El știa că pe față i se așternuseră linii sumbre sau mai degrabă sceptice.

Ea îi cercetă ochii, apoi zâmbi, se întinse și îi depuse un sărut pe buze.

– Sunt bine. Acum dă-mi drumul și hai să ne continuăm plimbarea!

El bombăni și se supuse. Aduseseră cu ei cinci câini, aleși din haita ei după oarecare dezbateri. Doi erau câini mai puternici, unul era mai tânăr, iar ultimele două erau femele, surori din familia de câini care luau urma mirosind aerul.

Câinii veniră să le dea târcoale, așa cum făceau de obicei. Odată ce el îi dădu drumul, Niniver își scutură fustele și dădu ordin câinilor să adulmece. Apoi continuară să înainteze. Merseră și cutreierară, coborâră câteva văi înguste și se cățărară fără ezitare mai sus, pe coline. Era sfârșitul sezonului de ciute; zăriseră câteva căprioare roșii, dar, întrucât lăsaseră în urmă granițele moșiei Carrick și, prin urmare, se aflau pe pământul Coroanei, se supuseră cunoscutelor reguli, legară câinii și lăsară căprioarele să plece.

Când legaseră caii era dimineață târziu. Când ajunseră la linia de copaci și ieșiră, pășind într-o întindere de iarbă bătută de vânt, Niniver își dădu capul pe spate și privi soarele.

– Este trecut bine de amiază. Haide să ne oprim pentru picnic!

Marcus privise împrejur.

– Există un pârâu în apropiere – îl pot auzi.

Niniver dădu ordin cățelelor. Cele două ridicară capul, mirosind vântul – se întoarseră și priviră în jos, de-a lungul unei pante ușoare.

– Foarte interesant.

Marcus își luă din nou sacul de vânătoare pe care îl purtase pe umăr.

– Să mergem să vedem dacă au dreptate.

Ea izbucni într-un râs batjocoritor.

– Bineînțeles că au dreptate!

Și se dovedi că așa era. Porniră în direcția indicată de câinii de vânătoare și, la baza uneia dintre pantele din apropiere, găsiră un pârâu mic ce curgea peste un pat de pietre.

Întinseră pânza pe care Marcus o cărase rulată și ancorată de fundul sacului de vânătoare. Puse sacul pe pânză, iar Niniver se grăbi să despacheteze gustarea pe care le-o dăduse Gwen. Brânză din partea locului, pâine proaspăt coaptă, felii de șuncă și bucăți de friptură de pasăre – pui, potârniche și bibilică –, plus sendvișuri cu ou și castravete. Era o sticlă cu bere pentru Marcus și una din cidrul care îi plăcea lui Niniver. Mai erau oase și biscuiți uscați pentru câini.

În timp ce se întoarse să le dea câinilor mâncarea, Marcus se așeză alături de ea.

– O gustare potrivită pentru un rege și câinii lui de vânătoare.

Ea se întoarse și ridică o sprânceană.

Marcus zâmbi larg.

– Și, desigur, regina lui.

Regina *lui*. Ea îi susținu privirea și își dori ca albastrul ca miază-noaptea din ochii lui să nu fi fost chiar atât de nepătruns, deși expresia lui părea lipsită de griji și relaxată, fără nimic care să sugereze că dorise să spună ceva anume... Totuși, ceva din felul în care rostise îi trimise valuri de căldură prin tot corpul.

Nu zise nimic, apoi căută într-un buzunar lateral al sacului.

– Mai sunt piersici, smochine, nuci și caise.

Le întinse, apoi le așeză de toate celelalte.

– Cu ce să începem?

El desfăcu sticla de cidru și i-o dădu.

– Cu orice îți place ție.

Din nou, simți ceva în tonul lui. Ridică privirea și surprinse lucirea vigilentă din ochii lui. Zâmbi, înclină imperceptibil capul și întinse mâna după cidru.

– Într-adevăr. Este un loc minunat pentru a începe.

Ridicând sticla la buze, luă o gură.

El chicoti și întinse mâna după un copan de pui.

Mâncară în tăcere. Valea în care se aflau nu era mai mult decât o adâncitură pe versantul dealului; pământul se prăbușea dincolo de vale pentru a dezvălui o priveliște vastă și îndepărtată, care se întindea până la Rhinns of Kells. Era extraordinar de plăcut să stea în lumina soarelui, simțind căldura pătrunzându-i în umeri, ascultând la fornăitul ușor al câinilor, satisfăcuți de gustarea primită și moțăind ca niște grămezi lățoase în jurul lor.

Deși nu i se păruse posibil, mâncară tot ce împachetase Gwen – efectul efortului în aer liber, presupuse ea.

Sătulă, oftă, apoi se întinse pe spate și privi lung la cerul aproape fără nori.

După câteva momente, Marcus mută sacul gol, apoi își întinse picioarele lungi și se așeză lângă ea, destul de aproape încât să li se atingă umerii, dar nimic altceva.

– Nu ar trebui să stau prea mult întinsă aici, altfel o să fac pistrui.

El izbucni în râs.

– Nu-mi place să-ți spun asta, dar deja ai câțiva pistrui pe nas.

– Mulțumesc. Aveam nevoie să aud asta.

– De fapt, continuă el, ca și cum ea nu spusese nimic, mie îmi cam plac. În mod neașteptat, îmi place să-i văd.

Ce ar fi trebuit să răspundă ea la asta? În loc să se gândească la vreun răspuns, își închise ochii, trase adânc aer în piept și expiră lent.

– Uitasem cum este să îți petreci ziua doar mergând, fără vreun scop anume. Fără să fie nevoie să faci ceva. Uitasem cât de mult îmi place asta, cât de odihnitor este. Mulțumesc că ai sugerat să facem plimbarea asta!

Fără să privească în direcția ei, Marcus întinse mâna și îi cuprinse palma, o ridică și îi sărută cu blândețe degetele.

– Crede-mă când îți spun că a fost plăcerea mea!

Fu oarecum surprins că era adevărat. Cât de profundă și de adevărată era acea plăcere! Faptul că, aranjând plimbarea din această zi, reușise să o facă să uite de grijile ei îl încălzea într-un mod pe care nu îl simțise cu adevărat niciodată. Împletindu-și degetele cu ale ei, coborî mâinile, apoi pur și simplu rămase lungit alături de ea și privi îndelung la albastrul infinit al cerului.

Era tentant, în ceața somnoroasă indusă de un stomac plin și de căldura lenește a soarelui, să se gândească să o sărute – și apoi să exploreze ce alte încântări le putea oferi ziua aceea –, însă avea motive să rămână la nivelul acela, de plăceri simple.

Era conștient, din nou, de faptul că acorda importanță, în mintea lui, statutului și poziției ei. Se aflau în aer liber, iar oricine din clanul ei care ieșise să se bucure de ziua aceea, așa cum făcuseră ei, putea trece pe acolo. Când plănuia și complota, când își cântărea opțiunile și se gândea la ce acțiuni putea trece, fu oarecum surprins că obiceiul de a lua în considerare modul în care comportamentul lui putea să aibă impact asupra statutului ei de conducătoare a clanului devenise atât de iute aproape instinctiv. Dacă nu era primul lui gând în orice situație, atunci cu siguranță era al doilea.

Dată fiind poziția pe care o râvnea – aceea de soț al ei –, faptul că el căpătase acel obicei era în același timp liniștitor și înțelept. Întotdeauna trebuia să aibă grijă în preajma ei, să se teamă că îi putea afecta statutul în fața celorlalți. Așa cum o făcuse cu Quinn și cu Rafferty. Nu intervenise – pășind efectiv în fața ei – până când Rafferty nu trecuse linia și devenise o amenințare fățișă.

Adevărul era că se simțise destul de mândru de reținerea lui.

Trebuia să își oblige instinctele să înțeleagă și să accepte faptul că rolul lui era să o sprijine, nu să o îndrume. Să o apere, nu să o izoleze. Să o lase cu voința, determinarea și demnitatea intacte, să-i permită să conducă și să acționeze și niciodată să nu o îngrădească ori să o împiedice.

Tatăl lui reușise să facă asta, iar cumnatul lui călca pe aceeași cale. În cazul lui... Adevărul era că fusese născut și crescut să facă asta. Așa cum aveau să devină mulți bărbați din clasa lui, să fie vioara a doua alături de o doamnă.

Ochii i se închiseră, buzele i se arcuiră. Bunica lui, Helena, avusese dreptate. Pentru bărbații ca el, să joace rolul de consort pentru o femeie necesita mai multă încredere în sine și putere masculină decât să fie, pur și simplu, un mascul dominant. Pentru bărbații

ca el, dominarea venea ușor, în vreme ce recunoașterea, respectul și înțelegerea puterii unei doamne erau o provocare.

Una căreia simțea că îi făcea față.

Câteva minute mai târziu, Niniver se ridică în capul oaselor.

– Dacă rămânem aici, o să adorm și apoi o să mă ardă soarele.

– În cazul acesta – se ridică și el în capul oaselor –, hai să mergem mai departe!

Câinii se treziră și se scuturară. Niniver scutură pânza de firimituri, apoi o împături și i-o dădu lui. În afară de sticlele goale, nu rămăsese nimic greu în sac. El îl aruncă pe umăr, îl așeză în așa fel încât să îi atârne pe spinare, apoi ridică pușca de vânătoare pe care o împrumutase din rastelul din camera de vânătoare a conacului.

Niniver fluieră, iar câinii se aranjară în formație. El i se alătură și merseră împreună înapoi printre copaci și coborâră creasta, spre locul unde lăsaseră caii.

Coborâră printre văi înguste pe unde nu trecuseră la urcare. Și nici urmă de ciută.

El stătu cu ochii pe câini. Simpla plăcere a zilei ar fi trebuit să fie o recompensă îndestulătoare, totuși... Când porniră pe altă potecă îngustă, murmură:

– O să mă simt destul de neputincios dacă ne întoarcem la conac cu mâna goală.

Niniver îl privi pieziș, apoi își mută privirea asupra câinilor ei.

– Oricum, a fost o zi minunată. Nimeni nu o să creadă...

Câinele aflat în față se opri. Cu capul ridicat, acesta privi în stânga lor. Peste o creastă, pământul alunecase și copacii crescuseră mai deși. Orice simțiseră câinii, ea nu putu să vadă.

Cele două cățele se alăturară câinelui care conducea, mirosind amândouă aerul, împietrite și ele, concentrate asupra hățișului.

Fără o vorbă, Marcus își trase sacul de pe umăr și i-l întinse. Ea îl luă, apoi privi în tăcere cum, folosind semnalele din mână cu care ea își antrenase câinii să asculte, el alese câinele conducător și pe cea mai în vârstă dintre cățele să meargă cu el, ordonând celorlalți trei câini de vânătoare să rămână cu ea.

Apoi se aplecă în direcția hățișului și intră, fără nici un sunet, printre copaci.

Ea așteptă. Trecu un minut, apoi auzi un zgomot, urmat aproape imediat de răspunsul ascuțit al puștii. Urmară alte zgomote mai lente, apoi peste toate se așternu tăcerea.

Ea se lăsă pe vine și chemă cei trei câini rămași, distrăgându-le atenția în timp ce dezlegă pânza de pe rucsacul de vânătoare. Apoi aruncă sacul pe un umăr și, cu pânza în mâini și câinii îngrămădindu-se agitați în jurul ei, merse printre copaci.

Marcus doborâse o ciută măricică; când ajunse, acesta lega copitele animalului.

Ea acceptase de mult că, întrucât căprioarele erau dese, iar oamenii trebuiau să mănânce, nu era o crimă împotriva naturii să vânezi ocazional un animal. Își aminti că Marcus, alături de familia lui din Vale, respecta reguli stricte în privința luării de vieți pe pământurile Doamnei Văii.

El ridică privirea când ea se opri alături de el. Văzând pânza în mâinile lui Niniver, încuviință din cap.

– Mulțumesc. Mă poți ajuta să o înfășor?

Împreună, înfășurară căprioara în pânză, lăsând libere picioarele din față și din spate, legate.

– Bucătăreasa ta știe să folosească tot vânatul? întrebă Marcus.

Ea încuviință.

– Respectăm aceleași reguli ca în Vale. Acum, când se gândea la asta... Îndreptându-și spatele, se încruntă. Asta trebuie să dăinuie din vremuri trecute, când existau mai multe legături între conac și Vale. Întâlni ochii lui Marcus. Știu că Algaria a fost una dintre cunoștințele tatei, deci trebuie să fi existat legături mai strânse între cele două familii la un moment dat.

– Poate.

El se aplecă și ridică animalul în așa fel încât trupul să stea peste umerii lui, iar picioarele legate strâns să atârne de o parte și de alta; prinse copitele și ridică din umeri ca să poziționeze trupul.

– Dar mai degrabă este din cauză că pământurile conacului, chiar și cel pe care ne aflăm acum, se află sub domnia Doamnei Văii.

Ea se aplecă să ridice pușca; el scosese deja cartușul gol și, fără îndoială, îl băgase în buzunar.

– De unde știi că pământurile conacului se află sub stăpânirea Doamnei Văii?

El o privi în ochi. Trecu o secundă, apoi spuse:

– O pot simți.

Se întoarse și porni înapoi printre copaci, către cărare.

Ea îl urmă. Când păși din nou alături unul de celălalt, mai încet acum, când el căra greutatea de plumb a căprioarei, îl întrebă:

– Cum o simți?

El se gândi înainte de a răspunde:

– Nu sunt ca Lucilla. Ea... Este ca și cum poate deschide un fel de cale spre Doamna Văii. În ceea ce mă privește, trebuie să merg pe pământ pentru a o simți. Este o prezență – ca atunci când simțurile îți spun că te privește cineva, numai că în cazul Doamnei Văii important nu este atât privitul, cât mai degrabă *prezența.*

– O poți simți când călărești?

– Da, dar mai puțin.

Uneori, uita că el era cumva legat de pământ. Totul era mistic, însă puterea Doamnei Văii părea atât de benefică, încât nu vedea nici un motiv să se teamă de ea, să facă altceva decât să o accepte cu brațele deschise. Ea și clanul aveau nevoie de tot ajutorul pe care îl puteau primi.

– Chiar și tata... Își dădu seama că își rostea cu glas tare gândurile, dar, când Marcus o privi, continuă: Nu cred că el *credea*, însă era întotdeauna foarte respectuos față de orice avea legătură cu Doamna Văii. Mi-l amintesc spunând că nu vedea nici un motiv pentru care să ne punem rău cu ea.

Marcus pufni.

– Asta sună ca vorbele lui Manachan.

Amintirile despre tatăl ei o năpădiră – nu amintirile recente ale anilor de dinaintea morții lui, ci din copilărie, când el era un personaj impunător, fiind lumea ei.

Simți privirea lui Marcus atingându-i chipul nu doar o dată, dar el nu mai spuse nimic și nu o făcu nici ea. Merseră până la locul în care lăsaseră caii. Marcus legă căprioara de partea din spate a șeii, apoi o ridică și pe ea. Niniver chemă câinii în timp ce el încălecă. Apoi porniră către ferma lui Egan.

Ziua următoare, Marcus o însoți pe Niniver în ceea ce, după cum îl informase, era o plimbare obișnuită și de rutină împrejurul moșiei.

Fusese bucuros că îl invitase. Oricum ar fi călărit alături de ea, dar faptul că nu fusese nevoit să insiste că nu o putea proteja dacă nu era în preajmă fusese o binecuvântare. Mai ales că nu mai putea spune clar de cine anume o proteja.

Petitorii din sânul clanului, cei ale căror acțiuni o făcuseră inițial să-i ceară ajutorul, încetaseră să o curteze. Și, deși toți bătrânii clanului fuseseră la fel de îngrijorați ca el din cauza focului de armă tras

asupra ei, nu ieșise la iveală nici o urmă a trăgătorului și părea tot mai clar că fusese cu adevărat un foc rătăcit al unui vânător pribeag.

Toate acestea sugerau că nu exista nici o amenințare reală la adresa ei și, prin urmare, nimic de care să fie protejată.

Asta nu însemna că putea să călărească singură de-a lungul moșiei.

Călăriră la est de conac, apoi ocoliră prin sud, oprindu-se pe drum să discute cu toți bărbații pe care îi vedeau pe câmpuri și la diferite ferme și cabane.

O urmă pe Niniver în case, plecându-și capul sub pragurile de sus, pentru a sta în spatele ei. Deveni iute evident, din privirile scurte și aruncate pe furiș în direcția lui, că membrii clanului – la fel ca bătrânii – văzură prezența lui ca pe un semn al interesului față de ea.

Toate bune și frumoase, dar, din fericire pentru el, în timp ce Niniver discuta, nu vedea același lucru în ochii celor din clanul ei.

Când vizitară ferma lui Egan – de data asta, intrară în casă, nu doar în hambarul în care erau împerecheați câinii –, descoperi că bătrânul trăia alături de fiica lui, soțul acesteia și cei doi fii ai lor, dintre care unul era căsătorit și a cărui soție născuse de curând gemeni.

Având el însuși o soră geamănă, simți fiorul unei legături. Dar când mama copiilor – care era limpede că o cunoștea bine pe Niniver – puse un copil înfășat în brațele lui Niniver, el nu mai avu ochi pentru nimeni și nimic.

Expresia lui Niniver în timp ce zâmbea privind chipul bebelușului, în timp ce râdea și lăsa pruncul să îi lovească buclele avea atâta dragoste și devotament, încât pur și simplu îi tăie respirația.

Privelișteа îl fascină.

Și, în clipa aceea, văzu întocmai motivul pentru care bătrânii clanului o aleseseră drept stăpână. Contrar părerii ei, nu avea legătură cu numele de familie, ci cu capacitatea ei de a-i păsa de ceilalți. Din toată inima, din tot sufletul.

Observase deja că era una dintre persoanele care dăruiau cu bucurie altora, care trăiau să facă asta. Ceea ce vedea acum, în timp ce legăna bebelușul, zâmbind ca o madonă, gângurind moale și făcând copilul să bolborosească și să zâmbească, era o dragoste necondiționată pe care nu o văzuse în nimeni altcineva, o privelișteе care îl zgudui până în adâncul sufletului.

Se apropie, atras de o forță invizibilă, dorind, fără să știe cum, să atingă bucuria aceea strălucitoare.

Ea îi aruncă o privire, zâmbi, iar el simți că gloria aceea aurie se revarsă asupra lui.

Temându-se că fascinația lui copleșitoare avea să i se citească pe chip, se străduí să își coboare privirea asupra bebelușului.

– Poftim.

Înainte să apuce să o oprească, Niniver îi puse pruncul în brațe. Ca proaspăt unchi, știa cum să țină copilul și o făcu instinctiv, legănând copilul înfășat.

Mândrul tată se apropie și mângâie obrazul copilului cu un deget aspru, dar blând.

– O să fie o năzbâtie mică, fără îndoială.

Spre surprinderea lui, Marcus se trezi răspunzând; în câteva secunde, devenise parte a unei încercări comune de a prezice viitorul celor doi prunci.

Știind că Marcus avea o soră geamănă, ceilalți îi cerură sfatul – mai întâi Niniver, apoi părinții, bunicii și străbunicii. Lui și lui Niniver li se oferiră ceai și biscuiți, pe care le acceptară, dar apoi, în mod limpede cu părere de rău, plecară. Călărind mai departe, unul lângă altul în lumina soarelui, el știu că trăise un lucru pe care nu avea să îl uite niciodată.

Gândul la Niniver ținându-l în brațe pe fiul lui, zâmbindu-i copilului exact la fel...

Încă trei pași lungi ai lui Ned, și alungă imagine aceea din minte. Mai aveau mult de călărit.

În timp ce dădură ocol moșiei, oprindu-se la fiecare casă a familiilor clanului, Niniver simți o oarecare ușurare când deveni din ce în ce mai clar că interesul lui Marcus față de misiunea lor era adevărat, că nu o urma pur și simplu pentru că se simțea obligat să o facă. Călărind de la o fermă la alta, o chinuise cu întrebarea legată de modul în care ar fi putut să îl convingă să stea, să rămână la conac pentru ca legătura lor să poată continua.

De-abia deveniseră amanți, iar ea simțea că mai avea multe de învățat, de trăit, de aflat. Voia mai mult – de la el și de la ei când erau împreună. Dar pentru asta avea nevoie ca el să rămână, însă bărbații din clan încetaseră să o curteze, iar ea nu cunoștea alți bărbați precum Rafferty cu care ar fi putut să poarte discuții despre afaceri.

Un posibil răspuns i se strecură în minte în timp ce traseră de frâie în fața cabanei familiei Bradshaw. Îl alungă din gând în timp ce fură întâmpinați de fermierul voinic și de soția acestuia, vorbind

despre recoltă. Bradshaw era unul dintre bătrânii clanului și reprezentatul agricultorilor. Sprijinul lui era crucial, iar ea întotdeauna fusese surprinsă de faptul că o sprijinise din toate puterile.

Date fiind apele tulburi în care se scălda în încercarea de a ține la suprafață finanțele clanului, ținea cont de părerea lui Bradshaw.

Dar, când plecară, iar ea îi spuse să o anunțe dacă apărea vreo problemă legată de fermă și să-i ceară ajutorul, acesta zise, clătinând grav din cap.

– Și tu ai grijă de dumneata, milady. Să nu crezi că nu apreciem tot ce faci!

Bradshaw își mută privirea asupra lui Marcus și încuviință în semn de rămas-bun.

Întorcându-l pe Oswald, Niniver îl văzu pe Marcus înclinându-și capul în semn de răspuns, apoi îl întoarse pe Ned și, unul lângă altul, porniră ca o furtună înapoi spre conac.

Era aproape vremea prânzului, așa că nu se mai opriră, ceea ce îi dădu timp să gândească.

Când încetiniră pentru a intra în curtea grajdului, surprinse privirea lui Marcus.

– În ultima vreme, nu am mai fost abordată de nici unul dintre prietenii lui Nigel și ai lui Nolan. Se străduiau să își țină ochii inocent de largi. Mă întrebam dacă nu cumva McDougal o să ducă vorba că nu mai sunt în doliu sau, dacă o să țină asta pentru el. Ce crezi?

Marcus clipi, dar ea pusese intenționat întrebarea la apariția lui Sean și a lui Mitch – când Marcus o ajută să coboare de pe cal, lucru pe care acum îl aștepta cu nerăbdare, o consecință plăcută a gleznei luxate –, pentru a anula orice șansă de a primi un răspuns imediat.

Dând astfel timp acelui gând să încolțească în mintea lui Marcus.

Odată ce lăsară caii și se îndreptară spre ușa laterală, aruncă pieziș o privire întrebătoare în direcția lui.

Avea o expresie impasibilă, la fel de greu de citit ca întotdeauna, dar când privirea lui o întâlni pe a ei, o simți întunecată și furtunoasă.

– Nu mi-ar plăcea să ghicesc ce ar putea face un bărbat de teapa lui McDougal, dar – deschise ușa pentru ea – fără îndoială, o să vedem.

Ea intră în casă, iar el o urmă.

„O să vedem." Simți că starea de spirit i se schimbă.

El închise ușa și merse lângă ea pe holul care ducea către holul principal și apoi în salon. Privind în jos, cu o încruntare pe chip, spuse:

– De când te-a văzut în Ayr, McDougal nu a încercat să te întâlnească. Poate că a priceput aluzia. Cu toate astea, dacă îmi amintesc bine, au fost și alți amici de-ai lui Nigel și de-ai lui Nolan care au arătat un interes față de tine.

Aruncă o privire către ea, iar ea încuviință hotărâtă.

– Da. Mai mulți. Le-am evitat vizitele, folosindu-mă de scuza doliului. Se uită scurt la el. Dar nu mai pot face asta. Dacă vin în vizită, o să fiu nevoită să-i primesc. Cei mai mulți dintre ei sunt fii ai unor familii locale bine văzute – dacă refuz să-i întâlnesc, ar putea să se interpreteze că îi desconsider.

Marcus înălță capul când ajunseră la ușa salonului. Îi făcu semn lui Niniver să intre și speră că își ascunse destul de bine reacția la sugestia ei că ar fi obligată să-i primească pe prietenii desfrânați ai lui Nigel și ai lui Nolan.

– Să vedem ce se întâmplă. Sunt singur că, dacă vreunul dintre ei ar veni și m-ar găsi aici, în reședință, ar reconsidera orice idee legată de atenția îndreptată asupra ta.

Și, dacă nu aveau să o facă, el era foarte fericit să explice cum stăteau lucrurile.

Buzele i se arcuiră în timp ce o urmă pe Niniver de-a lungul încăperii și îi trase scaunul. Ea tocmai îi dăduse un motiv pentru care să înceapă să o curteze cât mai iute, plus argumentul perfect dacă s-ar fi pus la îndoială prezența lui alături de ea.

În seara zilei următoare, Marcus merse în urma lui Niniver și a domnișoarei Hildebrand în timp ce acestea se întorceau în salon după cină. Viața era îngăduitoare cu el. Singurul lucru care putea să îi facă ziua mai bună era ca Niniver să fie de acord să se căsătorească cu el.

Începea să vadă campania de curtare a lui Niniver ca fiind o țesătură cu fire multe cu care să o lege de el. Ziua în care ieșiseră la vânătoare îi apropiase; iar în acea zi, când ea se retrăsese în bibliotecă după micul dejun, pentru a se ocupa de finanțe și de o scrisoare din partea băncii clanului, el se bazase pe încrederea arătată mai devreme și o urmase. Fusese nevoit să apeleze la o mică încurajare subtilă, dar fusese răsplătit, mai întâi timid – aproape ca și cum Niniver

crezuse că *ea* fusese cea care o ceruse –, când îi ceru părerea. El își spusese părerea, iar când ea, în schimb, se relaxase și devenise mai deschisă, el adăugase un sfat.

Petrecuseră întreaga zi în bibliotecă, ocupându-se de înregistrările contabile. Aflase mai multe detalii despre finanțele clanului și sfârșise prin a fi și mai uimit de faptul că o domnișoară tânără, fără a fi instruită să se ocupe de administrarea unei moșii, cu atât mai puțin de finanțe, fusese în stare să înțeleagă dedesubturile și să facă atât de multe lucruri.

De fiecare dată când afla mai multe despre ea, devenea și mai fascinat, dar, de asemenea, respectuos și mândru.

Reușise să discute scurt cu domnișoara Hildebrand înainte ca Niniver să li se alăture în salon înainte de cină. Acum, intrând din nou în salon, domnișoara Hildebrand se îndreptă direct către pian.

– Ai nevoie de puțină veselie după toată munca grea cu registrele acelea, draga mea. O să cânt, și sunt sigură că domnul Cynster o să fie bucuros să îți stea la dispoziție și să îți fie partener.

Domnișoara Hildebrand își trase fustele voluminoase și se așează pe băncuța pianului. Deschise instrumentul și ridică privirea, cu ochii inocent de limpezi.

– Un vals, mă gândesc?

– Desigur.

Marcus se opri lângă Niniver. Când se întoarse cu fața spre el, făcu o plecăciune, apoi îi oferi mâna.

– Dacă îmi vei acorda onoarea acestui dans, Lady Carrick, o să mă consider îndatorat pe vecie.

Ea râse, dar își așeză imediat degetele peste ale lui.

– Nu sunt deloc sigură, domnule Cynster, că ai acest drept.

Când el o trase în îndoitura brațului său, iar ea își așeză mâna mică pe umărul lui, albastrul privirii ei se adânci.

– Pentru aceste câteva zile care au trecut, eu sunt cea care îți este pe vecie îndatorată și, dacă vrei să dansezi, atunci sunt mai mult decât încântată să îți fiu parteneră.

El înaintă; susținându-i privirea, se rotiră în încăpere. Ajunși în capătul îndepărtat, în timp ce încetini pentru a se învârti, cu ochii ațintiți încă într-ai ei, el spuse, cu glas jos, doar pentru ea:

– Momentele acestea nu au legătură cu nici o plată, răsplată ori chiar recompensă. Pentru mine, momente ca acesta și precum cele de care o să ne bucurăm mai târziu în noapte, toate acele momente

în care râdem și ne bucurăm nu au nimic de-a face cu nimic altceva în afară de noi înșine. În afară de tine și de mine bucurându-ne unul de altul. Bucurându-ne să fim împreună.

Niniver îi studie ochii și văzu în expresia lui o sinceritate totală. Și când se gândi la zilele și nopțile trecute, trebui să admită că, pentru ea, acele momente de bucurie pură, de plăceri simple, de desfătare intimă fuseseră doar atât. Momente în care el și ea *împărtășiseră* plăcerea, trăirea. Și împărtășirea aceea nu făcuse decât să crească bucuria.

Rotindu-se, ajunseră din nou în mijlocul încăperii. Cu ochii încă într-ai ei, își înclină ușor capul.

– Spune-mi, te rog, că simți la fel.

Nu fu nimic frivol ori cochet în tonul lui; în realitate, avu o urmă de vulnerabilitate. Ea lăsă nedumerirea să i se citească în ochi.

– Chiar simt la fel. După un moment, mărturisi: Nu sunt obișnuită să am pe cineva cu care să împart ceva, darămite momentele pe care le-am împărtășit. Asta face să fiu... nesigură câteodată. În timp ce alunecară într-o altă întoarcere, ea flutură scurt din mână. Nici măcar nu sunt obișnuită să am un partener alături de care să dansez.

Auzind asta, buzele lui se arcuiră, iar ea sesiză – de fapt, simți – cum el se relaxă.

– În cazul acesta – el zâmbi larg o clipă, apoi, în secunda următoare, păși cu și mai multă energie –, ar trebui să profităm cât mai mult de asta.

Ea își înăbuși un icnet ușor; se simțea ca și cum zbura. Ca și cum până atunci el se abținuse, dar acum valsau liber.

Hildy observă și cântă cu și mai multă vigoare.

Curând, Niniver râdea, el, de asemenea.

Îl permise să o învârtă, ametită de un fel de încântare efervescentă, și se lăsă pradă bucuriei simple, împărtășind momentele liber și deschis, fără reținere.

Și dacă, în vreun colț întunecat al minții ei, se iți precauția, Niniver – așa cum o făcuse încă de când inițiase intimitatea lor –, o alungă iute, dat fiind faptul că legătura lor avea să se sfârșească în mod inevitabil, cel mai probabil curând. Pur și simplu era înțelept să profite de fiecare moment de miracol și bucurie, de fiecare minut din acele plăceri simple pe care le savurau și pe care le împărtășeau.

Câteva ore mai târziu, Marcus stătea lungit pe spate în patul lui Niniver, cu ea ghemuită lângă el ca o grămăjoară caldă. Îndestulat, se relaxă complet. Dar, înainte de a se lăsa răpus de somn, senzația că avea nevoie să obțină mâna lui Niniver îl determină să reevalueze situația. Putea să o ceară acum? Oare așteptase destul de mult?

Oare ea se îndrăgostise deja de el? Măcar cât să fie de acord să se mărite cu el?

Simțea că nu mai avea timp, însă nu era sigur de ce. Presiunea din partea celor din clan dispăruse, la fel orice posibilă amenințare din partea lor. Cât despre amenințarea pe care o reprezentau prietenii lui Nigel și ai lui Nolan, aceasta avea să se risipească în clipa în care ea accepta să devină soția lui. Fără să fie din cale-afară de încrezător, se îndoia că vreun gentleman de prin partea locului avea să le facă probleme lui ori familiei lui; odată ce anunțau logodna, ea avea să fie protejată de astfel de bărbați.

Trebuia să mărturisească faptul că era oarecum surprins că Ramsey McDougal nu dusese vorba că ea ieșise din doliu. Asta ar fi însemnat că se deschisese sezonul pentru a o curta, lucru care, poate, explica de ce McDougal rămăsese tăcut. Dacă încă avea el însuși planuri în ceea ce o privea...

În ciuda faptului că se simțea îndestulat, se încordă. Nu primise încă vești de la Glencrae, dar scrisorile aveau nevoie de timp să ajungă atât de departe. Și era posibil ca Dominic să nu fi știut destule el însuși, poate fusese nevoit să caute informații mai departe în Highlands. Puteau trece zile întregi până ca Marcus să primească un răspuns. Zile întregi înainte să poată cântări problema și să hotărască dacă McDougal necesita o vizită privată.

După câte văzuse și aflase în ultimele zile, era de ajuns o mică intimidare față în față.

Rămăsese uimit de ceea ce văzuse în registrele contabile ale clanului – până unde, din pricina fraților săi, Niniver fusese împinsă din punct de vedere financiar. Cu toate acestea, nu renunțase niciodată și se luptase, mai presus de toate, să facă față nevoilor clanului.

În multe cazuri, pur și simplu cu o încăpățânare feroce, ea reușise.

Din câte își dădea seama, ea avea să iasă la liman în ce privea moșia. Aveau să treacă ani întregi până când clanul avea să devină cât de cât puternic financiar, dar ea îl ținuse pe linia de plutire, clanul fiind din nou stabil. Dacă nu amenința nici o altă problemă

financiară, ea îl putea conduce pe drumul prosperității, îndeplinind astfel jurământul față de tatăl ei.

Dacă se căsătorea cu el, atunci nici măcar o amenințare financiară nu avea să devieze drumul clanului către vremuri mai bune, întrucât, ca soț al ei, nu avea să îngăduie una ca asta. El putea și avea să se asigure că orice problemă avea să fie rezolvată fie prin sfaturi și îndrumare, fie, dacă era necesar, prin ajutor financiar direct. Dar nu avea să îngăduie cu nici un chip ca valoarea lui pentru clan să-i influențeze hotărârea de a se mărita cu el – nu dacă avea ceva de spus.

Nu dacă putea să echilibreze aceste gânduri cu ceva mai puternic.

Cu dragoste.

Mai bine decât cei mai mulți bărbați, el știa ce însemna asta, dar nici măcar el nu o înțelegea pe deplin.

Spre deosebire de bărbații din cercul lui, încerca să invoce dragostea, să o folosească în avantajul lui – să o facă pe Niniver să se căsătorească cu el. Era gata să se angajeze din toată inima să o iubească doar dacă ea avea să îl iubească la rândul ei.

Dar încă nu își dădea seama ce credea ea, care erau sentimentele ei.

Dacă îl iubea sau dacă era pur și simplu încântată să aibă o aventură cu el.

Până atunci, nu încercase niciodată să citească mintea unei femei, nu fusese nevoit să o facă. Acum... Acțiunile grăiau mai tare decât vorbele. Știa că era adevărat.

Dacă era adevărat, atunci, dat fiind tonul întâlnirilor lor din ultimele nopți, culminând cu idila din noaptea aceea, ea trebuia să fie, dacă nu deja îndrăgostită de el, atunci pe punctul de a o face. Sau cel puțin așa credea el.

În fiecare noapte în care fuseseră împreună, legătura dintre ei – felul în care vorbeau cu ajutorul buzelor și al limbilor, al atingerilor și al mângâierilor și, în cele din urmă, cu trupurile lor – se adâncea și creștea, devenind și mai puternică și, de asemenea, avansa.

Era mai degrabă o comunicare într-o limbă pe care amândoi încă o deprindeau, explorând limitele a ceea ce puteau spune, lucrurile pe care acea limbă le îngăduia să le divulge, să le împărtășească. Era, în același timp, palpitant și înspăimântător, așa cum erau cele mai bune aventuri.

Și erau împreună, aventurându-se împreună; nu se îndoia de asta.

În noaptea aceea, ajunseseră la un nivel de deschidere – de expunere emoțională și de împărtășire nestingherită – care îl storsese, însă, în același timp, îl împlinise, făcându-l să se simtă mult mai profund, mai încrezător și încărcat emoțional mai mult decât își imaginase vreodată că ar fi putut fi.

Fără rețineri, ea își dăruise nu doar trupul, ci, așa cum simțise el, și inima, iar el o însoțise prin fiecare suflare, prin fiecare geamăt. Fuseseră împreună în toate sensurile, pe toate planurile.

Ea trebuia să îl iubească – măcar puțin.

Destul ca el să îi ceară mâna.

Lăsă concluzia aceea să îi plutească prin minte ca să vadă cum se așeza.

Era aproape. Da, era vremea să se arunce, să se așeze și să își ofere inima, dar era un ultim lucru pe care trebuia să îl facă pentru a se pregăti. Un ultim lucru pe care îl putea face pentru a-și întări șansele de a o auzi spunând: „Da. Vreau".

Capitolul 12

– Mă întrebam...

Marcus surprinse privirea lui Niniver în timp ce se ridică și trase scaunul de lângă el la masă. Așteptă până când ea luă loc; când se uită întrebătoare la el, se așeză la loc, ridică furculița și luă din kedgeree.

– Ar trebui să trec pe la Bidealeigh, doar ca să verific dacă este ceva de care trebuie să mă ocup acolo. Și mă întrebam dacă ai dori să mergi călare cu mine până acolo.

„Doar ca să verific..." Niniver își înfrână impulsul de a protesta și dezamăgirea sufocantă și zâmbi, speră ea, cu destulă încântare încât să își ascundă imensa ușurarea.

– Da, desigur. Mi-ar plăcea foarte mult. Surâsul i se transformă într-un zâmbet larg și caraghios, care păru imposibil de ascuns. Mutându-și atenția asupra propriei farfurii cu kedgeree, adăugă: Nu am nici o întâlnire astăzi și, cu toate socotelile terminate, nu am nici un motiv să nu-mi fac timp. Și nu am mai fost la Bidealeigh – ei bine,

la casa Hennessy, cum i se spunea – de când bătrânul Hennessy a devenit extrem de arțăgos. Bine, asta în afară de ziua în care am venit să te vizitez.

Se bâlbâia, dar era atât de fericită încât nu-i păsă deloc.

El nu pleca. Asta era tot ce conta. Nu trebuia să afle motivul pentru care trebuia să stea în continuare la conac; atât timp cât intenționa să se întoarcă împreună cu ea și să rămână cel puțin în viitorul apropiat, era mulțumită.

Nu dorea să pună capăt legăturii lor, nu când erau atâtea alte lucruri pe care voia să le învețe. Noaptea trecută simțise ca și cum, împreună, se legănaseră pe marginea unui miracol ireal.

O simțise atât de puternic și atât de necruțător, încât fuseseră amândoi pe culmile extazului. Încă nu putea să piardă asta – nu încă.

Își termină repede micul dejun. Ridicându-și ceașca de ceai, sorbi, apoi se răsuci în scaun pentru a arunca o privire afară, pe fereastră.

– Este altă zi frumoasă – nu că nu o să călărim departe.

– Mă gândeam, dacă ai timp, că am putea să mergem puțin mai departe și să vedem ce fac câinii mei de vânătoare.

Își dădu la o parte farfuria goală. Ar trebui să îi las și pe ei să alerge un pic.

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Mi-ar plăcea. Nu ți-am văzut haita – nu de atunci, de când ne-am întâlnit pe culme. Chiar și atunci aveai doar câțiva câini cu tine.

– Nu am la fel de mulți ca tine.

Se lăsă pe spătarul scaunului și, pe deasupra cestii de cafea, îi întâlni privirea.

– M-am axat doar pe două rase și am adus din afară alții pentru reproducere.

Ea nu arătă că era entuziasmată.

– Mi-ar plăcea foarte tare să am ocazia să-i privesc cu atenție. Cine știe? Poate că ar trebui să luăm în considerare posibilitatea de a-i încrucișa.

– Nu m-ar deranja să văd dacă vreuna din cele două rase ale mele are abilitatea de a lua urma din aer.

Ea încuviință.

– O să-i evaluăm.

Puse ceașca jos și se depărtă de masă.

– Trebuie să mă schimb. Ne întâlnim în curtea grajdului?

El zâmbi.

– O să înșeuez caii și o să te aștept.

Ea știa că zâmbea fericită, strălucind și radiind când părăsi salonul și trecu iute prin holul principal și apoi urcă din nou treptele. Ajungând în camera ei, închise ușa, apoi, animată de un val de fericire, se roti și valsă prin încăpere până la garderobă.

Râzând de sine însăși, deschise larg ușile duble, întinse mâinile și își scoase costumul de călărie. Aruncă pe pat fusta grea, pantalonii pe care îi purta de obicei pe sub fuste și jacheta strâmtă de catifea, apoi traversă până la comodă pentru a găsi o bluză potrivită.

Nu știa cu exactitate motivul pentru care era atât de fericită. Dar fericirea era o emoție pe care nu o mai simțise de atât de multă vreme, încât părea un mic miracol să o simtă din nou și atât de copleșitor.

El și legătura dintre ei – tot ce împărtășeau nu doar noaptea, ci și ziua – o făceau să fie fericită.

Îi făceau inima ușoară, i-o făceau să cânte.

O făceau să creadă din nou în viață, că aveau să existe și vremuri bune, nu doar vremuri grele și pline de griji.

Dezbrăcându-se iute de rochia ei de dimineață, își puse bluza aleasă – una cu volane, care o făcea să se simtă și mai feminină –, apoi pantalonii și fusta, după care îmbrăcă jacheta. Își găsi ghetuțele, își scoase papucii de casă și se așeză ca să se încalțe.

În ultimii ani, cunoscuse doar greutăți și probleme, îngrijorări și neliniște, ba chiar dezolare și devastare, precum și teamă.

Acum, deși știa că problemele ei nu dispăruseră, că existau încă obstacole de depășit, se simțea stăpână pe situație. Binedispusă și mult mai încrezătoare că, orice avea să se întâmple, putea găsi o cale de ieșire.

Că avea să salveze clanul și să își ducă la îndeplinire jurământul făcut tatălui ei.

Se ridică, bătu din picioare ca să își așeze ghetuțele, apoi își verifică iute părul – legat deja într-un coc suficient de strâns. Își luă mănușile de călărie de pe birou, deschise ușa și se îndreptă către scări.

O altă zi în care afla lucruri despre Marcus. O altă zi în care să afle mai multe despre ea însăși și despre tot ce viața avea să îi ofere.

Zâmbind, coborî lovind treptele cu călcâiele.

*

– Deci *când* ai de gând să o ceri în căsătorie?

Marcus înălță capul și îl privi pe Sean fix, cu fața ca de piatră, peste spinarea lui Ned.

Sean ridică din umeri.

– Clanul tot vorbește – la urma urmelor, este stăpâna noastră. Așa că vrem să știm.

Marcus coborî privirea și strânse chinga lui Ned. Primul său impuls fu să îi spună lui Sean – și clanului – să își vadă de treabă, însă ei îl susținuseră. Dacă Niniver ar fi fost în locul lui, probabil ar fi crezut că întrebarea era îndreptățită.

– Vreau să îi dau timp să mă cunoască mai bine, să nu par prea grăbit. Doamnelor le place să fie curtate.

Sean pufni.

– Bănuiesc că tu știi mai bine.

Marcus își înghiți răspunsul că nu curtase nici o altă lady până atunci – nu avea nici un rost să sublinieze faptul că era un novice în privința aceea. Deși nu discutase cu nimeni despre căsătoria cu Niniver, nu fu surprins că era supravegheat de cei din clan – și, se părea, aceștia erau foarte interesați; altfel, de ce i-ar fi dat la o parte din calea lui pe pețitori? Și se aștepta ca tot clanul să fie la curent cu faptul că împărțea patul cu stăpâna lor. În termeni locali, asta cerea măcar un legământ, care, pentru cei de rangul lui și al lui Niniver, însemna o logodnă.

Îi înșeuaseră și le puseseră căpăstrul lui Ned și lui Oswald în spațiul liber de la intrarea în grajd. Sean verifică încă o dată coasta rănită a lui Oswald, apoi întoarse murgul și porni să îl conducă către ușa deschisă a grajdului.

– Atât timp cât vă puneți pirostriile – și asta în curând –, este în regulă.

Apucând frâiele lui Ned, Marcus conduse murgul pe urmele lui Oswald.

– Te asigur că așa o să fie.

Poate că în acea zi, mai târziu, după ce îi arăta Bidealeigh lui Niniver. După ce o impresiona cu proprietățile pe care avea să le aducă în uniunea lor și, poate, după ce o tenta cu câinii lui de vânătoare – poate că atunci avea să își pună norocul la încercare.

El știa de ce hotărâse să o ducă la Bidealeigh; profunzimea clipelor pe care le împărtășiseră noaptea trecută îl făcuseră să simtă că venise momentul să o ceară în căsătorie, dar trebuia să fie sigur.

Faptul că avea nevoie de asta îi frământa mintea.

Conducându-l pe Ned, îi urmă pe Sean și pe Oswald în curtea grajdului.

Cu un zâmbet senin pe chip, Niniver se îndrepta spre ei. Văzându-l pe Sean cu Oswald, îi făcu semn către butucul pentru încălecat aflat într-o parte a curții și schimbă direcția într-acolo.

Marcus îl opri pe Ned, își așeză cizma în scară și se ridică în șa. Abia când se așeză și își luă frâiele își dădu seama că ratase ocazia de a o ridica pe Niniver în șa. Privind-o cum se urcă, apoi își așază ghetuțele și fustele, ridică în sinea lui din umeri; fără îndoială, trecuseră de etapa în care trebuia să profite de orice ocazie pentru a o atinge.

– Suntem gata? strigă Niniver de partea cealaltă a curții.

Când el înclină capul și îi făcu semn către poarta curții grajdului, ea îl îndemnă pe Oswald la pas.

– Este mai rapid dacă o luăm peste câmpuri. Tu mergi înainte, iar eu o să te urmez.

– În regulă.

Îl întoarse pe Ned către casă – cel puțin așa o considera calul. Pornind la drum, cu copitele mari ale lui Ned zdrăngănind pe alee și copitele lui Oswald lovind în urmă, Marcus își dădu seama că busola lui internă se decalase; pentru el, Bidealeigh nu mai însemna acasă.

Călătoria de la conacul Carrick până la Bidealeigh, mai ales peste câmpuri, nu dură mult. În tot acest timp, Niniver îl ținuse pe Oswald la un pas în urma lui Ned. Când traversaseră drumul, Marcus aruncase o privire în urmă și fusese surprins să vadă că, departe de a fi senină și fericită, expresia lui Niniver era întunecată, aproape sumbră.

Mai înainte nu își simțise niciodată inima prăbușindu-se, dar în clipa aceea, asta se petrecu, iar el nu avu nici cea mai mică idee de ce, pentru că, în clipa în care îi surprinsese privirea, ea se luminase și îi fluturase un zâmbet strălucitor.

El îi zâmbise la rândul lui, apoi fusese nevoit să privească în față. În vreme ce el și Ned se înălțară peste următorul zid de piatră, își spuse în sinea lui că nu avea de ce să își facă griji; probabil că ea se gândea la vreo problemă legată de afaceri, la ceva de care ea și el încă nu se ocupaseră. Avea să afle mai târziu și urmau să îi dea de cap împreună. Nici o îngrijorare de neînvins, nici o piedică reală între ei.

Intrară călare în curtea din fața grajdului de la Bidealeigh. Johnny ieși. Chipul i se lumină când văzu cine era.

– Bună ziua, domnule. Este bine să vă avem din nou printre noi.

Marcus îl mână pe Ned să intre.

– M-am întors doar pentru azi, așa că, dacă ai nevoie de mine pentru ceva, vin mai târziu în casă.

– Ah, da? Toate sunt în regulă.

Johnny coborî capul către Niniver.

– Nu o să fie nevoie să vă deranjez.

Marcus descălecă, îi dădu frâiele lui Johnny și se întoarse la timp să o vadă pe Niniver alunecând de pe spinarea lui Oswald. Era o mișcare antrenată, pe care o putea face, în mod limpede, cu ușurință, însă în ultimul timp așteptase și îi îngăduise să o ia în brațe pentru a o coborî.

Cu un zâmbet, ea îi întinse frâiele lui Johnny.

– Mulțumesc, spuse când acesta le luă.

Apoi se întoarse să studieze casa, însă fără să privească în ochii lui Marcus.

Johnny luă caii. O alee pietruită ducea de la curtea grajdului, peste peluzele tunse, la veranda îngustă din față.

Marcus înaintă către Niniver.

Când el se apropie, ea îi aruncă o privire scurtă și făcu semn spre casă. Buzele ei se arcuiră, dar, din nou, nu își ridică privirea în ochii lui.

– Mergem?

– Desigur.

Vru să o ia de mână, dar ea porni înainte. Apoi o ajunse din urmă, dar ea începu să își scoată mănușile de călărie. Asta îi oferi o scuză să își coboare privirea și, cu diferența de înălțime dintre ei, lucrul acesta pur și simplu îi ascunse chipul de el. În timp ce mergea către ușa de la intrarea casei Bidealeigh, Marcus simți un fior de gheață care îi atinse sufletul.

Ce naiba se întâmplase?

Nu avea nici cea mai mică idee, dar era limpede că se petrecuse ceva. Dar nu putea să îndrepte ceva ce mersese prost fără să știe ce anume era. Trebuia să aibă încredere că ea avea să îi spună, în cele din urmă. Trecuseră deja peste etapa aceea. Ea avusese destulă încredere în el încât să îi spună despre jurământul față de tatăl ei;

cu siguranță, oricare era problema, avea să îi spună. Știa că el ar fi mutat cerul și pământul ca să o ajute, deci...

Nu putea face nimic, decât să aștepte.

Și să nu insiste.

Mai întâi trebuia să îi arate că putea avea încredere în el. Încrederea ei trebuia să fie oferită de bunăvoie; întotdeauna ea avea să fie cea care să o ofere. Dreptul ei, alegerea ei. Chiar și după căsătorie, avea să fie în continuare decizia ei.

Doar o altă provocare pentru soțul stăpânei unui clan.

Era, își spuse în sinea lui, pregătit.

Păși pe verandă, iar el întinse mâna pe lângă ea pentru a deschide larg ușa.

– Bine ai venit la Bidealeigh!

Cuvintele lui sunară rece și formal.

Ea înclină capul și păși în holul de la intrare.

– Mulțumesc.

Doamna Flyte veni agitată din bucătărie.

– Ah, dumneavoastră sunteți, domnule. Bine ați venit acasă!

Văzând-o pe Niniver, doamna Flyte zâmbi și făcu o reverență.

– Milady.

Doamna Flyte îi aruncă o privire lui Marcus.

– Aveți nevoie de ceva, domnule?

– Ah, deocamdată nu.

Aruncă o privire către Niniver, dar aceasta se părea că studia pereții cu lambriuri; nu îi dădu nici un semn.

– Suntem aici doar pentru astăzi. Poate că, după ce îmi verific corespondența, am putea bea niște ceai. Își întoarse privirea către doamna Flyte. În camera de zi, presupun.

– Desigur, domnule.

Doamna Flyte încuviință din cap.

– Doar sunați clopoțelul când sunteți gata, și o să aduc o tavă.

După ce făcu altă reverență, se retrase pe lungul hol cu dușumea din dale.

El se întoarse către Niniver.

– Scrisorile sunt în birou. Nu știu cât o să-mi ia să mă ocup de ele. Vrei să aștepți în salonul de zi sau...

Ea făcu semn din cap către hol.

– O să aștept în birou.

El o conduse de-a lungul holului și îi ținu deschisă ușa încăperii confortabile pe care o transformase în birou. Aproape dreptunghiulară, nu era chiar atât de mare. Cei trei pereți interiori erau căptușiți cu rafturi, adăpostind registre contabile, precum și diverse volume despre ovine, culturi, bovine și, desigur, câini de vânătoare. Jumătate din peretele exterior era ocupat de o fereastră largă cu o priveliște frumoasă spre sud. Un covor oriental acoperea cea mai mare parte a podelei. Un birou tipic pentru un domn stătea în fața ferestrei, cu fața la ușă, cu două fotolii mari în fața lui. O urmă înăuntru și închise ușa.

Ea merse direct la fereastră.

– Nu mi-am dat seama că ai o priveliște atât de frumoasă.

– Casa se află pe culmea unui deal – e datorită înălțimii.

Așteptă, dar, când ea nu mai spuse nimic, ci doar stătu acolo în picioare, privind pe fereastră, ocoli biroul, trase scaunul din spatele lui și se așeză.

Nici una dintre scrisorile care zăceau adunate pe mapa lui nu era urgentă, iar grămada nu conținea nici o misivă de la Glencrae, dar păru înțelept să se ocupe de tot ce avea în fața lui; dacă mai târziu, pe parcursul zilei, avea să îi ceară lui Niniver să se căsătorească cu el, iar ea accepta, se aștepta să fie distras în următoarele zile.

După ce le sortă, aruncă o privire în direcția ei. Cu brațele încrucișate, ea nu se mișcase din fața ferestrei. Lui nu i se păruse că priveliștea era atât de captivantă, dar, deși aștepta, Niniver nu păru să îi simtă privirea, nu se întoarse să i-o întâlnească.

Întorcându-se din nou la scrisori, o deschise pe prima, apoi se ocupă de celelalte.

În cele din urmă, Niniver plecă de lângă fereastră și începu să se plimbe prin încăpere, atrăgându-i imediat atenția. Își forță ochii să rămână pe răspunsul pe care îl scria, dar atenția lui continua să se concentreze asupra ei.

La un moment dat, el arătă către raftul din dreapta biroului.

– Cărțile despre câinii de vânătoare și despre alți câini sunt acolo.

– Ah, mulțumesc!

Primele cuvinte pe care le rostise în ceea ce păruse o veșnicie. Traversă încăperea, se opri în fața raftului și își înclină capul ca să citească titlurile.

El își obligă mintea rătăcitoare să se întoarcă la ce avea pe birou. În cele din urmă, pecetlui ultima misivă și o lăsă să cadă peste grămada pe care Flyte trebuia să o expedieze.

– Vrei să le semnez?

Înălță capul și o văzu pe Niniver cu o carte deschisă în mâini, privind în direcția lui. Dacă ea semna scrisorile, Flyte putea pur și simplu să le arunce în sac.

– Dacă ești amabilă.

Niniver închise cartea, o puse la loc pe raft, apoi traversă și se opri în fața biroului. El îi dădu o peniță și mută călimara ca să ajungă la ea. Ea înmuie vârful și scrise citeț pe colțul fiecărui plic, apoi îi înapoie penița.

– Poftim.

Își îndreptă spatele.

Cu privirea pe chipul ei, încercă să-i surprindă ochii.

– Mulțumesc.

Ea încuviință din cap destul de serioasă.

– Și acum, spuse ferindu-și privirea, cred că sunt gata să beau un ceai.

Marcus se ridică și traversă încăperea în urma ei; trecând pe lângă ea, îi deschise ușa. Ea înaintă iute pe hol și intră în camera de zi din capăt, fără să-i dea lui vreun motiv să o atingă pentru a o conduce.

O urmă în încăpere și merse să tragă de cordonul clopoțelului, spunându-și în sinea lui că era un lucru bun faptul că ea ceruse să ia ceaiul – un semn că poate se pregătea să îi spună ce anume o preocupa. Însă, în mintea lui, distanța dintre ei păru să se fi mărit de la o fisură la un abis.

Niniver se așeză într-un fotoliu. El îl ocupă pe celălalt. Așteptară în liniște; ea își studia mâinile. Apoi doamna Flyte dădu buzna cu tava.

Niniver ridică privirea și zâmbi cu ușurință, așa cum făcea de obicei. Menajerei lui.

Ținând tava cu o mână, doamna Flyte trase de una dintre măsuțele joase și o așeză în fața lui Niniver.

– Să pun tava aici, da?

– Mulțumesc.

Niniver o privi pe doamna Flyte așezând tava.

– Am auzit că fiica și ginerele dumitale tocmai au devenit părinți de gemeni. Trebuie să fiți încântați.

Doamna Flyte se îndreptă de spate, iar fața ei rumenă fu luminată de un zâmbet.

–Ah, într-adevăr, suntem! E așa de emoționant! Se pare că sunt mulți gemeni prin părțile astea în ultima vreme, dar este o bucurie să-i avem.

–Sunt fată și băiat? Niniver se întinse după ceainic. Încă nu am aflat.

–Doi băieți. Familiile, noi toți nu putem fi mai fericiți. Doamna Flyte își împreună mâinile peste talia largă. Suntem cu toții cam agitați, desigur. Nimeni din partea noastră nu a mai avut până acum gemeni și nu ne așteptam la ei, știți. Vai...

În vreme ce doamna Flyte continuă să turuie, Niniver îi întinse lui Marcus ceașca fără să arunce măcar o privire în direcția lui. El o acceptă, iar ea ridică ușor ceașca pe care și-o turnase, se lăsă pe spate și, cu ochii fixați încurajator asupra doamnei Flyte, luă o gură.

Marcus ascultă cum doamna Flyte răspunse întrebărilor dibace ale lui Niniver. Contrar aparențelor, menajera lui nu era guralivă, însă întrebările lui Niniver o ademeneau.

Încercă să mănânce o felie din prăjitura cu fructe a doamnei Flyte. Era sigur că aceasta era la fel de bună ca de obicei, dar astăzi se transformă în nisip în gura lui. Așeză înapoi pe tavă farfuria cu rămășițele fărâmițate.

Nu că vreuna dintre femei observă neașteptata și neobișnuita lui lipsă de poftă de mâncare. Erau în întregime absorbite într-o discuție despre provocarea de a crește gemeni.

El avea soră geamănă. Părinții lui erau părinți de gemeni, la fel ca sora și cumnatul lui. Era unchi de gemeni. Totuși, nici una dintre femei nu se gândi să apeleze la el.

Dacă circumstanțele ar fi fost altele, ar fi crezut că era un lucru bun faptul că Niniver discuta atât de animată cu doamna Flyte. După cum stăteau lucrurile, știa foarte bine că motivul pentru care ea vorbea cu menajera lui era acela de a nu fi obligată să discute cu el.

Niniver nu avusese nici cea mai mică idee că inima ei putea fi zdrobită, strivită și lovită așa de tare. Dar acum nu avea timp să stăruie asupra acestui aspect. Trebuia să treacă de ziua aceea cu o oarecare aparentă demnitate.

Dificultățile apărute cereau ca ea să își concentreze toată atenția pentru a atinge acest scop. Fără milă, se adună și își ținu mintea la distanță de emoțiile ei furioase. Nu acum. Nu încă.

Mai târziu.

Când avea timp să facă față suferințelor, să-și lingă rănile și să-și îngrijească inima sfărâmată.

Nu avea nici cea mai mică idee cum urma să reziste o zi întreagă cu Marcus la Bidealeigh, dar avea să o facă. Trebuia să o facă. Nu era vina lui; el fusese de acord să o protejeze de amenințări care veneau din afară, dar fusese datoria ei să își protejeze propria inimă.

Fusese decizie *ei* de a-l primi în pat, de a iniția legătura intimă. Decizia ei de a lăsa la o parte datoria și de a îngădui ca legătura dintre ei să crească și să se extindă. Își asumase cu bună știință riscul ca asta – sau ceva asemănător – să se întâmple. Acum se întâmplase, iar ea nu putea să dea vina pe el pentru suferința ei – nu îl putea face responsabil pentru asta.

Până când scoase de la menajeră și cel mai mic detaliu despre noii nepoți, își termină ceaiul, la fel și Marcus.

Doamna Flyte căscă ochii când văzu ceștile goale pe tavă.

– Dumnezeule, m-am întins la vorbă! Ei bine, iau tava dacă ați terminat?

Când Marcus încuviință, Niniver zâmbi, iar doamna Flyte luă tava și plecă.

Ea o privi depărtându-se și așteptă; putea simți privirea lui Marcus, dar nu se întoarse să i-o întâlnească. După ceai, se simțea mai în putere, putea să înfrunte asta.

– Mă gândeam că aș putea să îți arăt casa.

Ea ar fi trebuit să prevadă lucrul acesta, dar nu avusese timp să facă planuri. Ce să spună? Aruncă o privire scurtă în direcția lui, dar nu își lăsă ochii să se ridice mai sus de buzele lui.

– Ai terminat ce aveai de făcut?

Buzele lui se strânseră. După o clipă, răspunse:

– Ar trebui să discut cu Flyte și cu Earnest, supraveghetorul meu. Nu o să dureze mult, dar Earnest nu se întoarce până la prânz, așa că... Făcu o pauză, apoi continuă: Mă gândeam că am putea lua aici o gustare ușoară și apoi să vizităm câinii înainte de a ne întoarce la conacul Carrick.

Chiar și în situația aceea, nu era un plan rău. Ea înclină capul.

– Foarte bine. Se întoarse ca să se uite la ceasul de pe poliță. Asta ne lasă o oră pe care să o umple?

Din nou, aruncă o privire scurtă în direcția lui.

El încuviință.

– Cam o oră. Așadar, ce ai dori să faci? Un tur al casei sau...

Nu își putu imagina că avea să își păstreze sângele-rece în timpul unui tur al casei; pe lângă faptul că holurile erau atât de înguste încât ar fi făcut-o să fie prea conștientă de prezența lui – de un trup pe care acum îl cunoștea intim și, dacă voia, putea să îl atingă –, dacă el îi arăta dormitorul?

– De fapt, aș prefera să mă plimb în jurul casei, să apreciez mai bine așezarea și priveliștile.

O studie; Niniver continuă să privească în direcția lui și nu încercă să își ascundă chipul. Știa că Marcus nu avea să citească nimic în trăsăturile ei. Ultimii ani o învățaseră cum să își ascundă sentimentele în spatele unei fațade de nepătruns. Nu folosise scutul acela cu el în ultima vreme – desigur, poate că nu îl folosise deloc cu el –, dar era singura modalitate prin care putea trece de ziua aceea. Calmă și rece, ea își arcui sprâncenele.

– Mergem?

El își încleștă fălcile, buzele i se strânseră într-o linie subțire, dar își coborî capul în semn de aprobare și se ridică.

Nu așteptă ca el să îi ofere mâna. Se ridică și ieși înaintea lui din încăpere.

Se plimbară împrejurul casei, mergând alene în timp ce Niniver cerceta peisajul, oprindu-se când și când, probabil ca să admire o priveliște aparte. Sau pur și simplu pentru a pierde timpul. Marcus o privi, întrebându-se dacă putea îndrăzni să îi ofere brațul, dar nu mai simțea că avea dreptul să o facă.

Se închisese în ea. Fără o vorbă, fără să îi dea vreun indiciu asupra motivului, darămite vreo explicație.

Nu reuși să gândească dincolo de haosul din mintea lui și abia putea să respire din cauza strângerii din piept. Cu mâinile în buzunare, merse în urma ei și nu spuse nimic.

Prânzul se dovedi a fi o masă dureros de tăcută; deși gustarea rece pe care doamna Flyte le-o aduse merita să fie apreciată, nici Niniver și nici el nu părură să aibă poftă de mâncare.

Conversația fu inexistentă. Ea continuă să-i evite privirea. Totuși, instinctele îi spuseră că Niniver nu părea să fie supărată.

Nu mai părea *nicicum*. Nu îi putu citi deloc emoțiile, iar expresia, deși cu nici un chip goală, nu oferi nici un indiciu legat de ce simțea. Fața ei devenise o mască frumoasă, una care nu îi spunea nimic. Legătura strânsă pe care o împărtășiseră și comunicarea binevoitoare și deschisă dispăruseră.

Absența lor lăsă un gol în sufletul lui. Conștientizarea acestui lucru îl tulbură și îl făcu să își pună propria mască, propria fațadă opacă.

Părăsiră salonul și casa și merseră din nou către curtea grajdului.

Butucul pentru încălecat nu era destul de înalt pentru ea. Fu nevoită să îl lase să o ridice în șa, dar când o făcu, ar fi putut la fel de bine să fie o păpușă flexibilă. Nu simți nici urmă de răspuns din partea ei.

Drumul călare până la adăpostul câinilor lui, care era situat la o distanță scurtă față de casă, într-o vale ferită, îi dădu timp să gândească. Să alunge, în sfârșit, panica ce sporea și să caute ceea ce ar fi putut să producă o astfel de schimbare.

În dimineața aceea, la micul dejun, ea fusese senină, degajată și fericită. Fusese nerăbdătoare să îl însoțească la Bidealeigh. Era adevărat că nu așteptase ca el să o ridice în șa, dar butucul pentru încălecat era chiar acolo; cu siguranță, saltul ei în șa fusese un semn al nerăbdării mai mult decât orice altceva.

Nerăbdarea aceea se risipise în călătoria peste câmpuri; până când ajunseseră la Bidealeigh, ea se închistase. De atunci, pas cu pas, se retrăsese până când păruse a fi imposibil de atins, atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional.

Ca și cum erau cunoștințe îndepărtate, nu iubiți.

Așadar, ce se întâmplase pe drumul către Bidealeigh? Nu observase nimic care să o perturbe, deși fusese în față și nu o putuse vedea, nu înainte de a ajunge la drum. Dar, până atunci, începuse deja să își ridice zidurile de apărare.

Orice provocase retragerea aceea, se petrecuse între conac și drum. Oare apropierea de drum îi adusese aminte de neplăcuta întâlnire cu moartea?

Nu își putea imagina de ce o astfel de amintire ar fi putut-o face să taie legătura dintre ei, dar nu se putu gândi la alt motiv al reacției

ei. Așadar, cum putea să treacă peste prăpastie, să o liniștească și să o aducă înapoi la el?

În clipa în care intrară în adăpostul pentru câini, știu că găsise calea către salvare. O conduse la cuști și îi arătă câinii lui de vânătoare. Câștigând încredere cu fiecare animal pe care i-l arăta, îi povesti despre originea lor și cum se purta fiecare când mergeau să vâneze.

Iar ea începu să pună întrebări.

La care el răspunse prompt.

Cu fiecare întrebare pe care o adresa, Marcus se mai relaxa un pic; legătura dintre ei încă exista.

Apoi o conduse la cățelele de prăsilă și la căței.

Când cățeii se zbenguiră și se rostogoliră la picioarele ei, Niniver izbucni în râs. Dorise să păstreze distanța, să rămână rece chiar și acolo, dar cum putea să o facă? Nu în locul acela. Cu fiecare lingere din cale-afară de entuziastă, cu fiecare „ham" al cățelelor – care, mândre, parcă o invitau să le privească puii –, ea simți cum pereții pe care îi ridicase în jurul inimii se topiră.

Se așeză în paie și lăsă puii să facă ce tot ce voiau, ciufulindu-le blana și trăgându-i de urechi și de cozi. Ridicând privirea, îl văzu pe Marcus sprijinit de poarta țarcului, privind-o. Văzu intensitatea din ochii lui întunecați, dar nu își putu împiedica buzele să se arcuiască într-un zâmbet, nu își putu opri ochii să-i întâlnească pe ei lui.

– Sunt minunați. Ce blană tigrată superbă! Și sunt atât de sănătoși și de jucăuși!

Frecă burta unuia dintre bulgării flocoși care se gudurau, iar cățelușul dădu din coadă extaziat.

Ridicând din nou privirea, îl văzu pe Marcus șovăind, apoi el spuse:

– Aceasta este cățeaua despre care credeam că ar putea avea unele dintre caracteristicile pe care le cauți la câinii care iau urma din aer.

Ea aruncă o privire spre cățea. Animalul stătea cu capul pe labe și își privea somnoroasă puii care se cățărau în poala lui Niniver.

– Să vedem dacă puii arată vreun semn înainte să o deranjăm.

În următoarea jumătate de oră, puse puii la încercare cu teste ușoare și blânde, pe care le inventase ca să-i arate care erau câinii ce miroseau aerul în propria haită. Bineînțeles, cel puțin trei dintre puii femelă arătară o oarecare abilitate de a lua urma prin aer.

Marcus rămăsese în afara țarcului – lucru pentru care îi era recunoscătoare; chiar nu era destul de mare pentru amândoi

și pentru câini –, dar putu să îi simtă interesul și încântarea crescândă. Le oglindeau pe ale ei. Ridicând privirea, făcu semn cu capul către cățea.

– Îi știi originea pe de rost?

El o turui, mergând înapoi generație după generație. Ea potrivi fiecare animal de prăsilă și cățea cu cei pe care îi avea în minte pentru propria familie de câini premiată, care luau urma mirosind aerul.

– *Iată* legătura!

Cu triumful curgându-i prin vene, îi surprinse privirea.

– Patru generații în urmă – ceea ce aproape sigur înseamnă că este cu adevărat o trăsătură, nu doar o închipuire.

– Într-adevăr.

Marcus privi cățeaua care, intrigată de jocurile noi ale puilor ei cu oamenii, se ridicase și se întinsese, iar acum venise mai aproape ca să cerceteze.

– A fost morocănoasă de fiecare dată când am încercat să îi iau puii.

Niniver se chinui să se ridice în picioare.

– Este prea devreme.

– Și a îmbătrânit. Aceștia sunt ultimii ei pui.

Marcus deschise poarta. Când Niniver se strecură afară, el făcu semn cu capul mai departe, către cuștile mai îndepărtate.

– Dar o am pe fiica ei cea mai mare mai încolo. Are pui un pic mai mari. O să ne lase să o separăm de ei.

– Excelent.

Nu își putea înfrâna entuziasmul și nici măcar nu încercă. Ce se petrecea între ei în afara adăpostului de câini nu era din vina lui; nu exista nici un motiv să își refuze această bucurie simplă a pasiunii împărtășite.

Mai întâi, testară ceilalți pui, iar cel puțin două dintre femele arătară semne clare că puteau mirosi aerul.

– Aceste teste sunt învechite, spuse ea, dar am descoperit că sunt destul de grăitoare.

Scoaseră cățeaua din cușcă și o duseră afară, în spațiul pentru dresaj. Întrucât fusese închisă cu puii, cățeaua era mai mult decât pregătită de joacă.

Cincisprezece minute mai târziu, Niniver era fericită și toată un zâmbet.

– Oh, da!

Ea aproape că aplaudă când câinele execută ultimul test ca și cum ar fi fost un porumbel voiajor.

– Cu siguranță are această caracteristică!

Se uită la Marcus când acesta chemă câinele la picioare.

– Ai spus că ai două rase de reproducere. Ce spui despre cealaltă?

– Sunt o rasă complet diferită, de la un crescător din Highlands. Dar putem testa femelele dacă vrei. Dacă adulmecarea aerului este o trăsătură determinată și rară, mă aștept să nu existe la rasa asta.

– Să vedem.

După-amiaza trecu până când verificară, spre propria lor satisfacție, dacă femelele din rasa lui adusă din Highlands aveau o afinitate pentru adulmecarea aerului.

Micul personal al adăpostului pentru câini al lui Marcus – doi frați – venise să privească o vreme, înainte de a se îndrepta către încăpere din capătul adăpostului, pentru a pregăti masa de seară a câinilor.

Băgând fiecare câine în cușca lui, până la ultimul, Marcus închise poarta și o zăvorî. Niniver veni alături de el, zâmbind încă în vreme ce cerceta câinii peste poarta înaltă.

– Este în regulă. Ești în continuare un câine de vânătoare bun.

El zâmbi – cu ușurință și spontan – și fu atât de ușurat, încât se întoarse spre ea în vreme ce ea se răsuci spre el.

Pe neașteptate, fură față în față. Dacă el își apleca doar capul... Impulsul de a o săruta se învolbură înlăuntrul lui, atât de viguros și de puternic, încât era pe cale să cedeze...

Ochii lui luară foc, iar ea se dădu în lături de lângă poartă.

Departe de el.

El trânti o ușa imaginară peste instinct, peste impulsul aproape copleșitor de a o prinde și de a trage înapoi. De a o săruta... până când avea să cedeze.

Cu maxilarul încleștat, se întoarse și privi ușile adăpostului de câini. Nu se putea uita la ea, nu putu spune altceva:

– Să mergem.

Fără altă vorbă, ieși furios din adăpost și merse până în locul în care așteptau caii. Ea merse iute în urma lui. Marcus se opri lângă Oswald. Fără a trăda nici un sentiment, o ridică în șa. Apoi prinse frâiele lui Ned și urcă pe spatele lat al calului.

O singură privire spre chipul lui Niniver arătă că trăsăturile ei se împietriseră, iar masca – paravanul acela afurisit prin care nu putea să zărească – era din nou la locul ei.

Întoarseră caii către vest, iar el o luă înainte – înapoi către conacul Carrick, locul pe care acum dorea cu disperare să îl numească *acasă*.

Intrară în curtea grajdului mult prea curând. Prea curând ca emoțiile lui, răvășite și dezlănțuite, să se fi liniștit.

Trase de frâie, iar Ned, simțindu-i starea de spirit, se agită și fornăi.

Niniver trecu pe lângă el, către locul cel mai apropiat de casă. Îl struni pe Oswald, își eliberă piciorul din scăriță și lunecă la pământ.

Expresia îi rămase la fel de neexpresivă. Fără măcar o privire în direcția lui Marcus, îi aruncă frâiele lui Mitch, care veni în fugă. Nu așteptă să vadă dacă acesta le prinse, ci porni pur și simplu cu pași mari către ușa laterală.

– Am de scris niște scrisori.

Un fluturat de mână vag direcționă comentariul către Marcus.

– Ne vedem la cină.

Încă aflat călare, el privi lung în urma ei. La fel făcură Mitch și Sean. Ultimul venise să-l țină pe Ned.

Cu fălcile încleștate, Marcus descălecă. Ușa laterală se închise. Sean și Mitch se întoarseră să se uite cu subînțeles la el. Marcus îi dădu lui Sean frâiele lui Ned. Acesta le luă.

– Necazuri la capitolul curtat?

Scrâșnind din dinți, Marcus se îndreptă către ușă.

– Ai putea spune astfel.

Ajunse la ușă, o deschise și porni furios pe urmele lui Niniver.

Capitolul 13

Marcus avusese de gând să o urmărească pe Niniver, dar, ajungând la ușa bibliotecii, se opri. Biblioteca era refugiul ei. Să dea buzna și să o facă să simtă că nu mai era în siguranță nici acolo...

Înăbușindu-și un mârâit, continuă să înainteze furios pe hol și se refugie în birou. Se aruncă în fotoliul din spatele biroului. După un moment în care stătu îmbufnat și dezorientat, rememoră începutul zilei – când ea păruse atât de veselă, de senină și de degajată. Dar în drumul spre Bidealeigh ceva se schimbase.

Petrecu următoarea oră rememorând fiecare minut al zilei, încercând să găsească niște indicii despre ce o făcuse să se retragă atât de hotărâtă – cum, de ce, orice indiciu.

Când sună gongul care anunța că trebuia să se schimbe, încă nu avea nici cea mai mică idee ce se petrecea. Se ridică, părăsi biroul și se îndreptă către scara principală, apoi însă încetini și se opri în fața ușii bibliotecii. Cântări din priviri ușa închisă, apoi puse mâna pe clanța, deschise ușor ușa și privi în încăperea lungă.

Niniver nu era acolo. Probabil că urcase deja.

Cel puțin se părea că avea să i se alăture la cină.

Își continuă drumul și urcă scările, către camera lui. Odată aflat înăuntru, rămase nemișcat și ascultă. Ajunseră la el sunete vagi de mișcare și de voci feminine șoptite din încăperea de alături.

Oarecum liniștit, se schimbă, înlocuind pantalonii de călărie și cizmele înalte cu pantaloni și pantofi, jacheta de călărie și cămașa cu o cămașă de pânză fină, o vestă de mătase cu dungi și o haină de seară. Desfăcând eșarfa largă pe care o purtase întreaga zi, luă o lavalieră albă, curată.

În ciuda complexității nodului lavalierei, nu dură mult până ce fu gata. Putea să audă încă mișcare în camera de alături; Niniver încă nu coborâse.

Se gândi, dar, dacă el o putea auzi, atunci și ea îl putea auzi. Hotărî că, în starea ei de spirit, poate că prefera să nu dea peste el pe hol. Oricum, prefera să se afle în salon când ea își făcea apariția. Fără să facă vreun efort să pășească ușor, părăsi încăperea, merse de-a lungul holului către capătul scărilor și coborî.

În salon, se așeză lângă șemineu, cu privirea ațintită asupra ușilor salonului, apoi decise că putea părea intimidant. Se așeză într-unul dintre fotoliile aflate în fața căminului, picior peste picior, într-o încercare de a părea relaxat, și așteptă.

Domnișoara Hildebrand își făcu prima apariția. El se ridică; atunci când ea îl salută cu încuviințarea obișnuită și un zâmbet lejer, el reuși să îi răspundă cu un zâmbet. După ce se așeză pe canapea, iar el își ocupă din nou locul, îl întrebă cum fusese ziua pentru el și Niniver. Povestind ce făcuseră, evită să mintă, deși, desigur, domnișoara Hildebrand presupunea că Niniver se simțise bine.

Se simțise bine cât timp se aflaseră în adăpostul pentru câini, apoi însă ea se retrăsese din nou în mod abrupt. Marcus nu credea

că Niniver se bucurase de atmosfera încordată, așa cum nici el nu o făcuse.

Domnișoara Hildebrand aruncă o privire scurtă către ușa salonului, apoi menționă o poveste pe care o citise în paginile de știri, despre care credea că el putea fi oarecum interesat. Sporovăiră despre probleme locale, în vreme ce amândoi continuară să privească spre ușă.

În cele din urmă, auziră pașii lui Niniver traversând dalele, apoi ea își făcu apariția în cadrul ușii, în mătase de un albastru-deschis. Se uită la el, apoi către domnișoara Hildebrand.

– Îmi pare rău că am întârziat – mi-a fost distrasă atenția.

El se ridică, cu privirea pe chipul lui Niniver, dar ea nu se mai uită la el.

Se oprise chiar la intrare.

Ferguson apăru în spatele ei.

– Cina este servită, milady.

– Mulțumesc, Ferguson.

Niniver își mută privirea de la domnișoara Hildebrand la Marcus.

– Mergem?

El o ajută pe domnișoara Hildebrand să se ridice și îi dădu brațul. Niniver îi conduse, mergând în fața lor, ca să nu existe vreo oportunitate ca el să sugereze să îi ofere celălalt braț, așa cum o făcuse în serile precedente.

După ce se așeză domnișoara Hildebrand, el ocoli masa să se așeze pe locul deja obișnuit, alături de Niniver. Ea chemase un lacheu să îi tragă scaunul și era deja pe scaun.

Când se așeză, observă că domnișoara Hildebrand se uita de la el la Niniver; din expresia ei îngrijorată, părea că descoperise o înstrăinare între ei.

Dar Niniver spuse cu voioșie:

– Am avut o zi minunată la Bidealeigh. Scuturându-și șervetul, se uită la domnișoara Hildebrand. Aici s-a petrecut ceva notabil câtă vreme am fost plecați?

El se așteptase ca discuția de la cină să fie oarecum afectată. În schimb, Niniver pălăvrăgi – dacă nu veselă, cel puțin cu nonșalanță – despre una și despre alta, despre treburi legate de casă și de clan, îndreptându-și comentariile mai mult sau mai puțin către fosta ei guvernantă.

Fură aduse două feluri de mâncare.

După privirile din ce în ce mai neliniștite pe care le aruncase în direcția lui, domnișoara Hildebrand își dăduse seama că Niniver evita să interacționeze cu el; făcu apoi câteva încercări curajoase să îl includă și pe el în discuțiile lor, dar, de fiecare dată, Niniver schimbase iute discuția. El nu se supără; nu avea nici o dorință arzătoare să discute despre treburile gospodărești ori despre problemele clanului. Avea nevoie să discute cu ea despre ei – despre el și ea împreună –, iar asta era cel mai bine să o facă în intimitate.

După cină, el rămase la masă pentru a-i da ocazia să se relaxeze preț de câteva minute fără să simtă că trebuia să fie în gardă împotriva lui. Nu mai încăpea îndoială că ridicase garda împotriva lui; când se îndepărtase de masă, iar el venise să-i tragă scaunul, ea se încordase.

Precaută, vigilentă, în gardă... împotriva lui.

Marcus acceptă greu gestul ei.

Spera că un păhărel de whisky avea să-l ajute. Cu siguranță, nu putea să strice.

Când lacheii se retraseră, iar Ferguson așeză tava cu carafa și paharele de cristal în fața lui, majordomul murmură:

– Ce s-a întâmplat?

Marcus întinse mâna după carafă.

– Al naibii să fiu dacă știu!

Turnă două degete într-un pahar. Puse la loc dopul carafei și ridică paharul.

– Dar am de gând să aflu.

– Bun.

Ferguson ezită, apoi adăugă:

– Cu toții credem că dumneata și Lady Carrick... ați face ca lucrurile să meargă.

Marcus își coborî capul în semn de aprobare.

– Am muncit să o conving că este așa, dar apoi a intervenit ceva și încă nu mi-am dat seama ce anume. Luă o gură, apoi coborî paharul. Dar o s-o fac.

Ferguson încuviință din cap.

– Mă bizui pe dumneavoastră.

Plecă, iar Marcus se lăsă pe spătar, luă o gură și așteptă.

Se întoarse în salon chiar înainte de a fi adus ceaiul. Conversația întârzia. Dar fu recunoscător – fu sigur că la fel simțea și Niniver – pentru faptul că domnișoara Hildebrand nu sugeră muzica ori – și mai rău – dansul. Își băură ceaiul, apoi Niniver spuse că era obosită, se ridicară cu toții și urcară treptele.

Ca de obicei, domnișoara Hildebrand se despărți de ei în hol, în mod limpede crezând că, de fapt, camerista lui Niniver își aștepta stăpâna în dormitor.

Ea privi cum Hildy urcă treptele și încercă să rămână calmă, să își păstreze respirația egală și să își împiedice pulsul să o razna – însă fiecare fărâmă din atenția ei era fixată asupra bărbatului care stătea alături de ea, întunecat, tăcut și puternic.

Trebuia să ajungă în siguranță în camera ei, dar fuga – chiar și să meargă prea iute – de-a lungul holului ar fi fost o greșeală. Știa că nu trebuia să încerce să fugă de un animal de pradă, iar simțurile îi spuneau – fiind pe jumătate recunoscătoare, pe jumătate tremurând și cu respirația întretăiată – că în acel moment Marcus era în întregime un animal de pradă.

Dacă reușea doar să evite să interacționeze cu el câteva minute în plus...

Asta era ceea ce își dorea, nu?

Întorcând spatele scărilor, continuă să meargă normal de-a lungul holului. Dacă era să ia din nou acea decizie, nu ar fi insistat ca el să ocupe camera de lângă dormitorul ei.

Ajunseră în dreptul ușii lui. Ea era pe cale să arunce o privire în direcția lui și să îi ureze noapte bună, când îi simți degetele strângându-se ca niște cătușe de oțel în jurul încheieturii mâinii ei. O întoarse cu fața spre el și făcu un pas către ea. Ea se dădu instinctiv înapoi; cu inima sărindu-i din piept și plămânii rămași fără aer, își fixă privirea asupra lui.

Veni spre ea până când o lipi cu spatele de peretele. Își puse cealaltă palmă pe perete lângă capul ei și se aplecă. Mâna ei liberă se ridică, plutind între ei, dar nu îl împinse.

Dintr-odată, el era atât de aproape; îl simți pretutindeni în jurul ei, puterea lui masculină fiind ca un perete cald, însă neclintit, care o încuraja. Ținându-i încă mâna, cu degetele lui lungi și puternice împletite cu ale ei, își coborî capul și o privi în ochi.

Lumina sfeșnicelor de pe perete nu era destul de puternică încât să-i lumineze ochii întunecați, dar îi putu simți privirea ca miezul nopții, iar ceva dinlăuntrul ei nu o lăsă să-și ferească privirea. Dar...

„Nu o face. Nu strica totul. Nu vorbi! Astfel, pui capăt la tot ce există între noi."

Vorbele se rostogoliră prin mintea ei, ca o rugăminte absurdă, chiar în timp ce simțurile ei tânjeau după el.

Marcus își umflă pieptul, apoi întrebă, cu glas jos și atât de bine controlat, încât tonul lui fu aproape ascuțit:

– Ce dracului s-a întâmplat?

„V-am auzit, pe tine și pe Sean. Știu..."

Ceea ce știa, ce înțelegea acum se afla acolo, mult prea limpede în mintea ei, dar emoțiile pe care acest lucru le provocau – trădare, dezamăgire zguduitoare, pierdere, suferință și o inimă frântă – se ridicară și acoperiră totul. Se ridicară și o sugrumară, o lăsară fără vorbe pe care să i le arunce în față.

Încă de când aflase adevărul motivului pentru care el încă se afla acolo, alături de ea, încercase să calmeze suferința dinlăuntrul ei, să accepte și să treacă peste asta ca să-și poată da seama cum să facă față. Ca să se poată pregăti pentru momentul acesta și pentru cele ce aveau să vină.

Nu reușise încă. Nu reușise încă să se îndepărteze. Tumultul interior o copleșea și încă nu avea un răspuns logic și rațional. Tot ce avea erau emoții dezlănțuite. Și acestea erau destul de puternice încât să o facă să tremure din cauza forței lor înăbușite.

El o privea cu atenție, examinându-i chipul. Nu știa dacă văzuse destul cât să-i ghicească neputința și devastarea violentă cu care se lupta înlăuntrul ei, dar ceva pe chipul lui se schimbă. Marcus blestemă încet.

Apoi coborî capul și o sărută.

O sărută ca și cum era flămând după gustul ei – și, într-o clipă, ea fu hămesită după el. Își depărtă buzele cu un oftat disperat și lacom, incapabilă măcar să se abțină.

El pătrunse în gura ei, iar un val de dorință se ridică în ființa ei.

Asta. Dorea asta. Acesta era lucrul după care tânjea – acum și pentru totdeauna. Și, dacă nu îl putea avea pentru totdeauna, cel puțin putea să îl aibă acum.

Acum. În noaptea aceasta. Oricât de mult avea să treacă până când el urma să rostească vorbele fatale și să le prăbușească paradisul.

Buzele lui le devastară pe ale ei și, prinzând curaj, ea le veni în întâmpinare și i se potrivi. Răspunse sărutului lui, la fel de înfometată și de lacomă cum simțea că era și el.

Dacă putea să-l împiedice să vorbească – dacă putea să facă să rămână acolo amândoi –, ar fi putut să își umple inima cu asta. Cu senzații, emoții, conexiune și glorie.

Se întinse spre el, ridicându-i mâinile, punându-și palmele pe pieptul lui, apoi pe umerii lui. Se îndepărtă de perete și, înfigându-și degetele în părul lui, se lipi de el, ridicându-se pe vârfuri ca să-și apese propriul sărut fierbinte de el.

Marcus se îndreptă; cu mâinile grele pe spatele ei, o lipi de el, apoi mâinile lui coborâră. Îi apucă fundul și îi presă șoldurile cu ale lui; ea simți mădularul tare ca fierul apăsându-i pântecul.

Își deschise gura sub gura lui și în mod voit atâță focul pasiunilor dezlănțuite.

El se trase înapoi cu un geamăt, mormăi ceva neinteligibil, apoi ușa camerei lui se deschise și o trecu dincolo de prag. Și o trase din nou în brațele lui. Ea se supuse, apoi auzi vag ușa închizându-se în timp ce buzele și trupurile li se întâlniră din nou, și se avântară iar în flăcări. Îl dorea și nu îi păsa la ce trebuia să renunțe pentru a primi ceea ce dorea inima ei. Noaptea lor împreună era a ei, iar ea profită de ocazie și de el cu un abandon absolut.

Iar el păru să o dorească cu aceeași intensitate, cu aceeași nevoie nesăbuită.

Cu același foc.

Hainele zburară, aruncate fără nici cea mai mică inhibiție. Pe podea, pe un scaun – oriunde se nimeri să cadă.

Legăturile corsetului se încurcară, iar Marcus blestemă. Ea îl ajută să desfacă nodurile cu disperare și să scape de strânsoare. Aceasta căzu, iar ea trase adânc aer în piept, apoi mâinile lui îi cuprinseră sânii, iar ea își dădu capul pe spate și scoase un geamăt.

Cu mâinile pe spatele lui, se agăță de el în timp ce simțurile ei se răsculară și mintea i se învârti, apoi se predă plăcerii glorioase a serviciilor lui. Degetele lui strânseră și ciupiră, iar genunchii ei se înmuiară. Dădu drumul unui sân și o trase mai aproape. În vreme ce cu cealaltă mână continuă să posede fermitatea sânului ei, își coborî capul și îi găsi buzele din nou. Intrară încă o dată în incendiul unui sărut care îi înfierbânta venele.

Ea o sorbi și dori mai mult. Îl dorea pe el – în cel mai pur și intim fel. Nimic altceva nu putea să potolească această foame din sufletul ei. Avea nevoie să îl simtă din nou adânc înlăuntrul ei, avea nevoie să se desfete cu acea legătură sublimă. Din nou. Acum. Pentru ultimă oară.

Jupele șerpuiră în josul picioarelor ei. Ieși din ele și le împinse cu piciorul. Când el întinse mâna după tivul cămășuței, ea ajunse la nasturii din talia lui.

Se învârtiră, valsând către pat. Coapsele ei întâlniră marginea patului când deschise ultimul nasture, apoi prinse și trase de legăturile pantalonilor lui. Înainte ca ea să apuce să-i împingă în jos, el îi cuprinse talia, o prinse, o ridică și o așeză pe pat în genunchi. Apoi îi dădu cămășuța peste cap, adunată deja în jurul taliei.

Înainte ca ea să își recapete suflul ori echilibrul, el se întoarse, se așeză pe pat și își scoase pantofii. Aceștia loviră podeaua – mai întâi unul, apoi celălalt. Se ridică în picioare, își dădu jos ciorapii și pantalonii, apoi se întoarse.

Nu lăsase nici o lampă arzând în încăpere; singura lumină era cea a razelor lunii care pătrundeau prin ferestrele fără draperii.

Îl mai văzuse gol, dar numai în timp ce stătea lungit pe pat. Acum lumina argintie a lunii îi îmbăia trupul puternic, poleindu-i contururile mușchilor, îmbrăcând fiecare scobitură fascinantă în umbrele nopții.

În clipa aceea, era un zeu care stătea în picioare înaintea ei – o manifestare a visurilor ei, care trăia și respira.

Înainte ca el să se miște, ea ridică o mână.

– Așteaptă!

El îngheță.

Un sentiment de putere nedefinit, chinuitor luă naștere și se învolbură în ființa ei. Se dădu jos din pat și stătu goală în fața lui. Fiecare simț se fixase asupra lui; nu își putea lua ochii de la el, de la trupul lui. Întinzând mâna, îi atinse cu vârful degetelor mușchii puternici care îi acopereau pieptul. Apoi, fără să știe ce o îndemna, dar urmându-și încrezătoare instinctul, merse încetișor în jurul lui, lăsându-și degetele să îi mângâie pielea.

El se încordă. Mâinile, până atunci lejere pe lângă trup, se făcură încet pumn. Dar rămase nemișcat și îi îngădui să aibă momentul ei – o favoare pe care ea o aprecie și de care profită, lăsându-și ochii

să se sature în timp ce îl privea. Era magnific. Și, în mod clar, în momentul acela – în noaptea aceea – era dispus să fie al ei.

Fără restricții, fără rezerve.

Însă, foarte probabil, pentru ultima oară.

Recunoașterea acelui fapt – a deznodământului în urma celor aflate – era ca un zgomot surd ce se insinuase perfid în sângele ei. Orice dorea să mai afle, să mai trăiască, trebuia să profite de această șansă și să nu spere într-o altă oportunitate.

Se simți sigură pe ea. Își încheie circuitul de apreciere și se opri între el și pat, îl cuprinse ușor de talie cu ambele mâini, apoi își ațintи privirea în ochii lui și spuse simplu:

– Este rândul meu.

Trecându-și mâinile peste trunchiul lui și coborând către talie, apoi spre șolduri, se lăsă în genunchi. O fi fost ea inocentă, dar niciodată nu fusese pudică; auzise destule încât să știe ce dorea. Ridicând mâinile, apucă mădularul și îl mângâie drăgăstos, apoi coborî capul și își lipi buzele pe capătul umflat. Și linse.

Respirația lui scurtă, tremurată și întretăiată îi curbă buzele. Fu încurajarea – răspunsul – de care avu nevoie.

Scăldă și exploră cu buzele și cu limba, apoi îl luă adânc în gura ei și savură.

Marcus își dădu capul pe spate, închise ochii și se luptă să îndure. Bărbatul sofisticat voia să rămână rece, să o aștepte, pur și simplu, dar, ca întotdeauna, ea trecu dincolo de scuturile lui și apelă la partea primitivă din el, capturând-o. Iar partea aceea mai primitivă dorea asta. Tot ceea ce el și ea puteau avea împreună. Simțurile lui se desfătară cu fiecare clipă în care lingea, sugea; fără un control conștient, își înfipse degetele în părul ei și o ghidă.

Ca întotdeauna, ea se dovedi o elevă exemplară. Curând, simți că ia foc, iar tensiunea acumulată tot crescu. Înainte să își piardă controlul, el băgă unul din degetele mari între buzele voluptuoase și se retrase din raiul mătăsos al gurii ei.

Cu mușchii tari ca piatra, însă tremurând de încordare, când ea se ridică ușor – mâinile ei alunecând pe pielea lui în flăcări –, o ridică în brațe și aproape că o aruncă pe pat și o urmă.

Capacitatea de a gândi era departe de el. Când se prăbuși peste ea, nici ea nu arătă vreun semn de rațiune.

Cu buzele încleștate, gurile lipite, limbile încâlcite și mâinile pe trupul celuilalt, lacome de dorință nestăvilită, se rostogoliră și se luptară, savurară și se delectară, puseră stăpânire și capitulară.

Apoi el o prinse dedesubt, îi trase coapsele larg și, cu o singură împingere puternică, se uni cu ea. Cu un strigăt moale ieșind de pe buzele ei umflate, se arcui sub el, dar apoi se strânse în jurul lui și, ținându-l astfel, își ridică picioarele mlădioase și le înfășură în jurul șoldurilor lui, apoi, cu o ondulare prelungă, își ridică șoldurile, antrenându-l în cel mai sălbatic dintre dansuri.

Împreună capitulară în fața ritmului fascinant, trupurile lor îmbinându-se într-o armonie instinctivă. Și nimic altceva nu mai conta; în momentul acela, nu mai existau decât ei – nu ea și el, ci ei împreună – încleștați în dansul ancestral. Un dans nu doar al simțurilor, deși acelea erau pe deplin implicate și aproape copleșite, ci al unei forțe mai profunde, mai primitive, mai fascinante.

O forță se ridică între ei, fără efort, când se uniră, și îi legă într-un mod visceral, mai puternic decât orice altceva din viața lor.

Cu ochii închiși, pierdut în ritmul turbat, în căldura ca un drog, simți tensiunea crescând în ei amândoi, dar nu dorea ca asta, dansul acesta al lor, să ia sfârșit. Nu atât de curând. Se îngropă în ea, apoi o lipi de el și se rostogoli pe o parte, apoi pe spate, ridicând-o în așa fel încât ea ajunse să îl călărească cu mădularul scăldat încă în căldura ei udă.

Niniver icni, își înfipse mâinile în pieptul lui, îi cuprinse brațele și profită. Cu un abandon nestăpânit, îl călări sălbatic, liber, cu agresivitate. În noaptea aceea, dorea totul – fiecare strop de senzație pe care îl putea stoarce din momentele fierbinți. Mâinile lui se ridicară să îi cuprindă sânii, frământându-i în același timp cu mișcarea ei săltată.

Ea se simți ca și cum mintea îi era complet deschisă, ca și cum până și cel din urmă scut îi fusese îndepărtat, ca și cum senzațiile puseseră stăpânire pe ea și o conduceau pe deplin.

El se ridică într-un cot și își așeză gura pe sânul ei. Cu o mână puternică, prinzând movila umflată, degetele lui îi mângâiară carnea, iar dinții îi zgâriară vârful umflat, apoi trase mugurul dureros și supse.

Ea strigă. Alunecându-și degetele în părul lui, îl lipi de ea și continuă să îl călărească fără să gândească.

Dorința ardea. Pasiunea biciuia. Extazul chema.

Ea ajunse pe culme, eliberându-și întreaga tensiune, și își luă zborul.

Se sfărâmă.

Simțurile ei se frânseră în cioburi de încântare, iar plăcerea, ascuțită și strălucitoare, îi curse prin fiecare venă. Apoi extazul înflori, irezistibil, și o devoră.

El o ținu nemișcată, lipită de el, până când ultimul val al contracțiilor ei se stinse, apoi o rostogoli și o așeză din nou sub el.

Ea crezuse că era prea neputincioasă, prea stoarsă de puteri, pentru a se potrivi din nou cu mișcările lui, dar, așa cum el îi arătase în nopțile precedente, era mai puternică decât credea.

Curând, trupul ei răspundea chemării lui. Curând, o pătrundea cu putere, iar ea se agăța de el și, cu toată vigoarea, îl îndemna să continue.

De data aceasta, când veni clipa, cataclismul fu atât de puternic, încât îi zgudui până în suflet. Se agățară unul de altul, ținându-se strâns în timp ce se învârteau într-un iureș de flăcări, în vreme ce pasiunea lor aprinsă se dezlănțui și arse, consumă tot ceea ce erau. Până când, în cele din urmă, toată tensiunea dispăru, se sfărâmară și căzură în abis, iar extazul năvăli și îi umplu, îi creă din nou, îi făuri din nou și îi îmbrățișă.

Plutiră din nou pe pământ, cu trupurile alunecoase și unite, inimile bubuind, cu simțurile saturate.

Plini unul de celălalt. Uniți remediabil, fiecare de celălalt. Satisfăcuți, fiecare în felul lui, înfășurați unul în brațele celuilalt, se cufundară în marea de sațietate.

O trezi în modul pe care îl consideră cel mai potrivit.

Răsăritul era o lumină sidefată la orizont, vizibilă printr-una dintre ferestre când, cu spatele ei arcuit de pieptul lui și fundul lipit de vintre, el își alunecă mădularul nerăbdător în raiul ei alunecos și fierbinte.

Și o simți trezindu-se.

O simți trezindu-se încet, iar trupul ei îl strânse ușor.

El îi urmă conturul urechii cu buzele, apoi șopti:

– Nu te mișca. Nu trebuie să faci nimic, doar să stai lungită și să simți.

Încet, se retrase, apoi, la fel de încet, pătrunse și o umplu. Închizând ochii, își trimise propriile simțuri în aventură.

– Stai pur și simplu lungită acolo și lasă-mă să te iubesc!

El făcu întocmai, orchestrând valurile de plăcere să se ridice, ca apoi să îi inunde pe amândoi. Iar și iar, din ce în ce mai sus, până când, în cele din urmă, valul crescu incredibil de mult, ajungând pe culme, apoi se prăbuși peste ei și îi purtă cu el.

Pe țărmul unde numai iubiții puteau ajunge. Unde bubuitul inimilor care băteau la unison scăzu lent, iar extazul îi umplu.

Trecură minute bune într-o comuniune nerostită, în bucuria pură de a fi o singură ființă.

Încet-încet, se întoarseră la realitate.

În cele din urmă, deși încă fermecat, el își obligă mintea să se limpezească. Încă nu avea nici un indiciu legat de ceea ce se petrecuse cu o zi în urmă, însă după răgazul de peste noapte – în care amândoi pășiseră, conștienți și cu bună știință, dincolo de orice scuturi, și se uniseră cu o dăruire cutremurătoare, fără nici o încercare de a se abține de la ceva –, Marcus nu putea să se îndoiască de faptul că Niniver îl dorea în exact același fel în care o dorea el.

Asta însemna că, deși mintea lui era prea reținută să spună cu glas tare adevărul, el o iubea, iar ea îl iubea pe el.

După noaptea trecută – de fapt, după toate zilele trecute, după tot valul de sentimente complexe și pline de vâltori pe care le trezeau unul în celălalt –, chiar nu putea încăpea vreo îndoială în privința sentimentelor care îi uneau. A forței care îi făcea să se agațe unul de altul.

Dar știa că nu mai avea timp, că trebuia să vorbească acum, că nu își putea permite să o lase să plece din brațele lui, din pat, din acea încăpere, înainte de a ajunge dincolo de prăpastia care se deschisese între ei cu o zi în urmă.

Poate că nu aflase, darămite să înțeleagă, ce cauzase asta, dar știa cu siguranță că era acolo.

Acolo, atunci, peste noapte, fuseseră așa cum trebuiau să fie – împreună. Trebuiau să vorbească și să se asigure că aveau să continue, că acea conviețuire devenea starea lor de fapt acceptată.

Deși se retrăsese din ea, rămăsese înfășurat, cu pieptul lipit de spatele ei, cu fundul așezat confortabil pe vintrele lui și picioarele lor încâlcite. În vreme ce mintea lui aduna cuvintele necesare, decise că poziția era un avantaj; cu ea în brațe atât de aproape, avea să îi poată simți reacția – și, posibil, faptul că nu o privea în ochi i-ar fi fost de ajutor să nu se dea bătut.

Repetă în minte, apoi hotărî ce să spună. Concentrându-și din nou simțurile asupra ei, își dădu seama, după respirație, că era adormită.

Se gândi să aștepte, dar... știa că acum era timpul potrivit.

Ridicându-și capul, o sărută ușor pe tâmplă.

– Niniver.

Îl auzi chemând-o. Beatitudinea încă o ținea în brațe; nu dorea să părăsească regatul plăcerii până în adâncul sufletului în care el o dusese. Voia să se agațe de acea relație – oricât de iluzorie era – cât putea de mult, dar partea pragmatică din ea știa ce urma.

Știa că trebuia să renunțe.

Fără tragere de inimă, își lăsă simțurile să se trezească. Deschise încet ochii când el îi rosti din nou numele.

– Da?

Vocea îi era joasă, răgușită. Odată cu luciditatea, emoțiile o copleșiră.

Buzele lui îi mângâiară tâmpla.

– Suntem împreună de mai mult de o săptămână. Am stat alături de tine și te-am privit înfruntând atât de multe, atâtea provocări! Te-am dus ieri la Bidealeigh ca să poți vedea ce am acolo – să subliniez faptul că am pământ și, după cum știi, destule fonduri. Și facem treabă bună împreună, în dormitor și în afara lui. Ne completăm în multe feluri și avem aceleași idealuri și interese. Făcu o pauză, apoi continuă: Doresc să mă căsătoresc cu tine, vreau să te căsătorești cu mine, să mă iei ca soț și să devii soția mea. Doresc să stau alături de tine și să te protejez în viitor. Vreau să împărtășim acel viitor.

Ea nu spuse nimic; simțea cum inima i se spulbera.

– Te rog, Niniver, spune că o să te căsătorești cu mine!

Vorbele lui erau blânde, însă ea era conștientă de existența unei presiuni care stătea în spatele lor, o constrângere pe care nu o înțelegea.

Încet, își umplu plămânii, apoi dădu la o parte cuverturile, se desprinse din brațele lui, își trase picioarele și le lăsă să atârne, șezând pe marginea patului. Fără să îl privească, spuse:

– Îmi pare rău, dar nu. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

El – întregul lui trup – împietri complet. Niniver ar fi putut să jure că Marcus încetase să mai respire.

Știind că trebuia să plece – acum, înainte ca el să își revină și să insiste –, se ridică și, ignorând faptul că era goală, merse la grămada

haotică de haine. Cămășuța ei căzuse deasupra. O ridică și și-o trase peste cap.

– Nu?

Tonul îi era plin de o nedumerire profundă.

Ea trase în jos de cămășuță, apoi se aplecă și își ridică hainele. Îndreptându-se, puse grămada la capătul patului ca să poată găsi șalul. Cu bărbia ridicată, fără să îl privească în ochi, spuse:

– Nu m-am așteptat niciodată să te însori cu mine. Te-am luat în patul meu, da, dar ca amant. Nu am spus nimic despre căsătorie. Nu am dorit vreodată asta – nu am vrut să te simți obligat. Îmi pare rău dacă alții – desfăcându-și șalul, flutură vag din mână – ți-au dat impresia că-mi doream o cerere în căsătorie, că am căutat-o la tine sau la altcineva, dar am explicat de la început că o căsnicie nu este pentru mine și nimic din ce s-a petrecut între noi nu m-a făcut să mă răzgândesc. Dimpotrivă, dându-și seama că el – chiar și el – fusese silit de clan să îi ceară mâna, fusese și mai convinsă că, de fapt, căsătoria nu era calea cea bună pentru ea. Își aruncă șalul în jurul umerilor. Sinceritatea și ce mai rămăsese între ei o obligară să spună: Mi-a făcut plăcere să fiu cu tine – m-am bucurat de orele noastre împreună –, dar nu a fost niciodată scopul meu să te prind în capcana căsătoriei. Își ridică pentru o clipă ochii și îl privi. Înainte să o părăsească curajul, se forță să spună: Dacă ai vreun sentiment pentru mine, aș aprecia dacă ai părăsi conacul cât se poate de curând.

Spunând asta, își luă hainele și, agățându-se de ultima fărâmă de demnitate, merse până la ușă, o deschise și plecă.

Marcus se ridică într-un cot. Privi cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, ușa care se închise în tăcere.

– Ce dr...?

Se simți ca și cum îl lovise în cap cu o cărămidă; mintea lui părea să nu își revină. Ce spusese? Că se simțise obligat să îi ceară mâna? Că alții...

– Care alții?

Ea chiar încerca să îi spună că tot ceea ce se petrecuse între ei nu însemnase nimic pentru ea? Sau măcar destul cât să o facă să se răzgândească în privința faptului că afurisita de căsătorie nu era pentru ea?

Chiar și după toată grija lui să nu îi submineze autoritatea de stăpână a clanului? Toate demonstrațiile lui că putea și avea să joace rolul de vioară a doua pentru ea și că nu intenționa să preia controlul?

– Pe dracu'!

Aruncă la o parte cuverturile, sări din pat și porni furios în urma ei.

Era prea devreme pentru ca servitoarele să cutreiere prin casă și nu mai era nimeni în camerele de la etajul acela.

Ea închisese ușa dormitorului ei; el o deschise larg și intră ca o furtună. Împinse ușa ca să o închidă, apoi o prinse înainte să se trântească. Se întoarse și o văzu arătând complet șocată; știa că era gol, dar pur și simplu nu îi păsa.

Se întorsese cu fața la el, cu hainele încă în brațe.

O fixă cu privirea și se îndreptă furios spre ea. Reuși să spună destul de calm:

– Cred că trebuie să discutăm despre propunerea mea.

Bărbia ei se ridică din nou hotărâtă. Își înălță capul.

– Ba nu, nu trebuie. Te rog să pleci!

– Nu înainte să explic câteva lucruri.

Se opri la un pas de ea. Niniver nu se relaxă, dar nu fugi. Rămase locului, cu ochii puțin îngustați. El înăbuși sentimentele care îl copleșeau.

– Nu știu ce ai înțeles că am vrut să spun, dar...

Ochii ei fulgerară.

– Te-am auzit.

– În cazul acesta, poate o să-mi explici de ce o cerere în căsătorie absolut normală...

– Nu mă refeream la ce ai spus mai devreme.

Făcu semn cu mâna către ușă.

– Mai înainte! Ieri!

El se încruntă.

– Poftim?

Ea scoase un sunet nesigur, frustrat. Își aruncă hainele pe un scaun, apoi se întoarse cu fața către el. Ochii ei, de obicei de un albastru limpede ca albăstrele, erau furtunoși.

– Te-am auzit vorbind cu Sean în grajduri ieri-dimineață.

El clipi și se gândi, încercând să își amintească ce discutaseră, ce spuseseră.

Ea văzu asta și râse fără pic de umor.

– Sean a întrebat când aveai de gând să îmi ceri să mă căsătoresc cu tine. Bărbia i se ridică; ochii îi deveniră și mai reci. Te-am auzit când ai fost de acord să te însori cu mine ca să liniștești clanul.

El căscă ochii la ea.

– *Nu* am făcut-o.

Ofensat, își ridică pumnii la șolduri, apoi își dădu seama, din faptul că ea se retrase imperceptibil, că poziția era amenințătoare. Străduindu-se să își coboare mâinile pe lângă corp, își fixă privirea în ochii ei și turnă în tonul său până la ultimul strop de insistență pe care o avea.

– Nu despre asta era conversația.

Buzele și bărbia ei deveniră ferme. Ochii i se îngustară și îndreptă un deget spre el.

– Te-am auzit. Pe tine!

Punctă fiecare cuvânt cu o împunsătură în direcția lui.

– Am *auzit* vorbele ieșind din gura ta și am auzit ce a spus Sean. Își coborî vocea și îl imită: Atât timp cât vă puneți pirostriile – și asta în curând –, e în regulă. Apoi adăugă: Iar tu l-ai asigurat că așa o să fie!

– La naiba!

Coborându-și privirea, își trecu o mână prin păr.

– Da, el a spus vorbele acelea și la fel și eu.

Privind-o din nou, cântărind tot ce putu să vadă clocotind în albastrul ochilor ei și tot ce putu să audă în tonul ei îndurerat, își dădu seama că se afla pe teren foarte alunecos.

Încercă să se calmeze – și să o calmeze și pe ea, destul cât să îl asculte.

– Niniver, știu că toți cei din clan vor să mă căsătoresc cu tine, dar nu este acesta motivul pentru care îți cer mâna.

Ea râse din nou, cu un sunet batjocoritor care îi răni inima.

– Ah, *chiar așa?* Mai exact, cât de credulă mă crezi? Ridică vocea, iar ochii i se întunecară. Înainte ca el să apuce să îi răspundă, ea își fixă ochii într-ai lui și afirmă: Am avut încredere în tine. Tonul ei făcu ca vorbele să sune ca o acuzație. Te-am lăsat să te apropii – m-am deschis în fața ta. Și da, *ador* să fiu femeia în care mă transform alături de tine. Arătă din nou cu degetul către el. Alături de tine și doar cu tine! Ca și cum nu mai putea să îndure să rămână nemișcată, se îndepărtă, întorcându-se către fereastră. Nu mă aștept să înțelegi, dar voiam să fiu acea femeie liberă, să fiu eu *în întregime*. Dar de la început am știut că timpul nostru împreună avea să fie limitat, că, la un moment dat, o să te întorci la propria ta viață... Se întrerupse. Privind în gol pe fereastră, continuă, cu vocea mai joasă, tonul mai întunecat și vorbele din ce în ce mai strangulate: Nu mi-am imaginat

niciodată că tu, dintre toți bărbații, ai îngădui clanului să te preseze să îmi ceri mâna.

– Niniver...

– Nu!

Îl privi pieziș, dar nu îi întâlni privirea.

– Ascultă-mă! Dă-mi voie să spun acum, pentru că nu știu dacă o să mai fiu în stare vreodată să trec prin asta.

– Nu ești nevoit să...

– Ba da, trebuie!

Când el rămase tăcut, ea trase aer în piept și, ridicând capul, afirmă:

– Întotdeauna mi-am dorit ca un bărbat – tată, frate, membru al clanului, iubit, nu conta cu adevărat cine – să mă vadă adevărata femei din mine. Nu ca pe micuța Niniver, delicată și fragilă, nici ca Niniver, stăpâna clanului, atât de ocupată să rezolve problemele altora, încât nu are niciodată timp pentru ale ei. Mi-am dorit să mă vadă *pe mine*. Și să mă dorească *pe mine,* fie ca prietenă, fiică, stăpână sau iubită, pentru femeia care sunt cu adevărat. Încleștându-și un pumn, și-l așeză în dreptul pieptului. Femeia din interior. Femeia care *doresc* să fiu – și aș putea fi doar dacă cineva în care am încredere ar crede în mine.

Trase din nou aer în piept. El nu dorea decât să meargă spre ea și să o strângă în brațe, dar...

Niniver îi aruncă o privire.

– Nu am avut nici cea mai mică idee că o să mă simt astfel – atât de devastată și de goală pe dinăuntru. Chiar nu știu ce crezi că poți să explici. Știu ce am auzit. *Știu* că mă ceri de soție doar pentru că simți că așa ar trebui. Eu...

Făcu o pauză ca să își recapete suflul.

Instinctiv, el făcu un pas către ea, ridicând o mână ca să-i atingă brațul și pentru a o trage spre el. Pentru a o liniști.

– Nu!

Se îndepărtă de el.

– Te rog!

Și, de data aceasta, cuvântul fu de-a dreptul o rugăminte.

– Nu vreau să mai discut despre asta. Te rog, pleacă!

El se chinuia să înțeleagă ceva din vorbele ei și mai ales să-i înțeleagă emoțiile, în timp ce era, în același timp, copleșit de propriile emoții. Când el nu reacționă imediat, spre surprinderea lui, ea veni

spre el, făcându-i semn să plece, apoi, împingându-l cu ambele mâini în spate, pas cu pas, el cedă, lăsând-o să câștige.

Îl împinse afară din încăpere. Ajunse la ușă și, în sfârșit, îi surprinse privirea. Ochii ei erau luminoși și înotau în lacrimi.

– Te rog! Glasul îi era aproape gutural. Pleacă.

Lacrimile ei îl făcură să înghețe; durerea pe care o zări în spatele lor îl biciuiră.

Nu dorise nicicând să o rănească. Dar cum se ajunsese aici?

Ea închise ușa. Clanța făcu clic, apoi auzi încuietoarea.

Preț de o secundă, se holbă pur și simplu la ușă. Emoțiile ei sfâșiaseră ceva înlăuntrul lui; se simțea ca și cum sângera sentimente.

Se scurgeau atâtea sentimente, încât se simți ametit.

Așeză o palmă pe ușă, apoi cedă în fața instinctului și își sprijini fruntea de lemnul rece. Dincolo de ușă, o auzi trăgându-și nasul, apoi ea începu să plângă aproape în tăcere. Sunetul îl sfâșie.

Simțise devastarea și suferința ei; știa că erau reale. Nu își dorea nimic mai mult decât să o aline – instinctele lui urlau să o facă –, dar ea nu voia alinarea lui.

Nu îl dorea pe el.

Știa că motivele ei erau greșite, că înțelesese greșit. Înțelesese ce îi spusese Niniver. Nimic care să explice motivul pentru care credea că el – așa cum spusese, dintre toți bărbații – s-ar fi plecat în fața constrângerii venite din partea clanului ei. El o văzuse, dar se părea că ea nu îl văzuse pe el.

„Te iubesc. De aceea te cer, de aceea te doresc de soție."

Spusese că dorea ca să creadă cineva în ea, dar ea nu crezuse în el.

Deci ce urma? Se străduí să respire, încercă să gândească și își dădu seama că era o cauză pierdută. Nu acolo. Nu în clipa aceea.

Ea voia ca Marcus să plece, îl implorase să o facă. Iar el avea nevoie să plece destul de departe ca să vadă totul mai clar.

Așadar, avea să plece. Deocamdată.

Se întoarse furios în camera lui, deschise dulapul, își scoase sacul vechi și îl aruncă pe pat. Se opri – ar fi trebuit să își ia toate hainele sau... Oricum avea nevoie de haine curate.

Emoțiile clocoteau atât de aproape de suprafață, încât nu se putea concentra asupra nici unei idei raționale mai mult de o secundă.

Până când se spălă, se îmbrăcă și își făcu bagajul, reușise să se gândească destul cât să se convingă pe sine însuși că făcea asta – se retrăgea – pentru că în momentul acela era mișcarea corectă pentru el, pentru ei.

Își luă sacul și părăsi încăperea, lăsând ușa larg deschisă. Coborî în tăcere scările; încă era foarte devreme și nu fu nevoit să vadă pe nimeni, nu fu nevoit să explice nimic nimănui.

Nu avea de gând să mai piardă vremea. Totuși, simți că avea să-i mai dea o singură șansă – și asta doar pentru că intenționa să insiste. Următoarea dată când avea să o abordeze, când aveau să vorbească, trebuia să o facă așa acum trebuia. Urma să aibă toate argumentele adunate și în ordine dacă voia să o convingă pe Niniver cea încăpățânată să se răzgândească.

Capitolul 14

Călări nestăpânit și iute de-a lungul aleii moșiei Carrick.

Când mersese în grajd să pună șaua pe Ned, Sean, care locuia deasupra, la capătul grajdului, îl auzise și coborâse să vadă ce se întâmpla. Apoi se apropiase în timp ce el arunca șaua pe spinarea lată a calului.

Marcus îl redusese la tăcere cu o singură privire întunecată. Sean ridicase împăciuitor ambele mâini și, înțelept, nu spusese nimic. Dar nu plecase.

În cele din urmă, legând cureaua chingii, scrâșnise:

– Plec pentru o zi. 24 de ore. Apoi o să mă întorc să continui de unde am rămas. Făcuse o pauză, apoi adăugase: Ne-a auzit – pe tine și pe mine – vorbind ieri-dimineață, a interpretat greșit și s-a supărat. Are nevoie de o zi în care să se calmeze și să cugete cum stau lucrurile. Aș sugera cu tărie ca toți să vă străduiți să nu reacționați ori să o deranjați în vreun fel. Apucase frâiele, își înfipsese cizma în scăriță și se ridicase în șa. Îl privise de sus pe Sean. Și de dragul lui Dumnezeu și al Doamnei Văii, *nu* îi spuneți nimic despre mine ori despre căsătorie.

Sean încuviință din cap cu precauție.

– În regulă. Atunci ne vedem mâine.

Marcus ieșise cu zgomot din grajd, fără să arunce vreo privire în urmă, și îl înghiontise pe Ned să alerge de-a lungul aleii pietruite.

Zgomotul copitelor lui Ned, puterea din pasul lung și puternic al calului îi alinară emoțiile care clocoteau. De fapt, el făcea singurul lucru pe care îl putea face la momentul respectiv – se retrăgea pentru a mai lupta o zi. Să se regrupeze înaintea unui atac mai clar.

Când se apropie de drum, aruncă o privire în stânga și în dreapta și, așa cum se aștepta, nu văzu pe nimeni.

Își aminti foarte clar călătoria lui și a lui Niniver din urmă cu o zi. Până când ajunseseră la drum, el știuse că o deranjase ceva, dar, mai devreme, în curtea grajdului, își ascunsese reacția la vorbele lui și ale lui Sean suficient de bine, încât Marcus se gândise că incidentul care o determinase să se retragă avusese loc, de fapt, acolo.

Chiar dacă ar fi știut că îi auzise, tot nu și-ar fi imaginat că avea să-i interpreteze vorbele așa cum a făcut-o. Da, clanul era nerăbdător ca el să îi ceară mâna; oamenii nu erau proști nici orbi. Asta nu însemna că acesta era motivul pentru care o dorea ca soție.

Trebuia să-i fi spus, pur și simplu, că o iubea.

Retrospecția era un lucru minunat. Din nefericire, ar fi trebuit să-i fi spus mai devreme, înainte ca ea să fi auzit conversația lui cu Sean. Dacă rostea vorbele acum, ea avea să creadă că spunea doar ce credea că avea să îi schimbe părerea.

Că el nu credea cu adevărat ce spunea.

Încă nu putea să gândească limpede, însă, în ciuda haosului din mintea lui, un singur aspect devenea din ce în ce mai clar. Era nevoit să găsească o cale prin care să o convingă că o iubea.

O cale dincolo de rostirea acelor cuvintele.

El și Ned ajunseră la capătul aleii; nu încetini, ci zbură dincolo de drum. Îl lăsă pe Ned să se înalțe peste zidul jos de piatră și să alerge pe pământurile moșiei Bidealeigh.

Avea să petreacă ziua în casa lui liniștită, ocupându-se de lucruri obișnuite și lăsându-și mintea să se liniștească. Apoi avea să facă planuri.

Iar a doua zi de dimineață avea să se întoarcă la conacul Carrick și să își continue campania.

Un aspect pe care nu îl pusese la îndoială, la care nici măcar nu se gândise era hotărârea de a o avea pe Niniver ca soție. Nu renunța la ea, la ei; plecarea lui era doar o retragere tactică.

*

Ramsey McDougal își oprise calul într-un pâlc de pe marginea drumului.

Alesese locul acela, unul care îi oferea o priveliște largă asupra câmpurilor Carrick, până la conac, pentru a trece încă o dată planul în revistă.

Apoi, în mod uimitor, îl văzuse pe Cynster ieșind călare. Era ridicol de devreme, însă bărbatul călărea. Ramsey rămăsese nemișcat și privise. O cotitură din alee îi îngăduise să arunce o privire asupra lui Cynster. Expresia bărbatului era hotărâtă, dură, neiertătoare.

Cynster trecuse în viteză, calul lui sur lovind cu putere drumul. Ramsey privise cum calul și călărețul traversaseră drumul, săriseră peste zidul de piatră și continuaseră. Judecând după direcție și după sacul legat de șaua lui Cynster, părea că rivalul lui Ramsey ieșise singur din poveste.

– Măi, măi, măi...

Ramsey își opri calul câteva momente, gândindu-se la ce implica plecarea lui Cynster și ce putea însemna asta pentru el.

Venise pregătit să își pună planul în acțiune, dar era o afacere riscantă, nu încăpea îndoială. Dar, dacă Cynster părăsise scena din proprie voință, poate că Ramsey nu mai avea nevoie de planul său, până la urmă.

Privi cărarea ce ducea la conacul depărtat, dar încă era foarte devreme. Îndemnându-și calul să iasă din umbră, Ramsey porni la trap și își continuă drumul spre orășelul Casphairn.

În după-amiaza aceea, Niniver se așeză la biroul din bibliotecă și încercă să înțeleagă cifrele și cuvintele pe care le citea. Agentul din Dumfries al clanului scrisese că reușise să obțină un preț mai bun decât se aștepta pentru niște oi pe care le trimiseseră pentru vânzare. Dată fiind starea finanțelor clanului și fiind experiența ei recentă cu Carter Livestock, erau vești bune.

Abia avu energie să asimileze lucrul acesta.

Spre surprinderea ei, nimeni nu menționă absența lui Marcus. Lipsa oricărui comentariu fusese atât de ciudată, încât trase concluzia că trebuie să fi spus ceva cuiva înainte de a pleca – un lucru care să îi explice plecarea. Încercase să își imagineze ce poveste putea să fi țesut, dar asta nu făcuse decât să agraveze durerea de cap care o chinuise încă de dimineață.

De la scena aceea încărcată din dormitorul ei, plânsese o oră.

Nu mai plânsese de când murise tatăl ei, dar descoperirea faptului că Marcus nu era cu nimic mai presus decât ceilalți pețitori ai ei și faptul că fusese obligată să se despartă de el o făcuseră să se simtă la fel de răvășită și mai singură. Și mai goală pe dinăuntru.

El nu stătuse la conac decât nouă zile, însă păreau mult mai multe. În ciuda faptului că, cu excepția lui, toți ceilalți din viața ei erau încă acolo, îi simți absența în același fel în care o simțise pe a tatălui ei – ca și cum plecarea lui îi lăsase o gaură larg deschisă în suflet.

Dimpotrivă, cu Marcus, sentimentul era mai ascuțit, mai acut. Deșertăciunea se simțea mult mai adâncă.

Privea fix la scrisoarea de pe sugativa din fața ei, fără să o vadă cu adevărat, fără să-i înțeleagă mesajul, când voci ridicate venite din direcția holului de la intrare o scoaseră din reveria ei zadarnică.

Vocile – una era a lui Ferguson, cealaltă a unui alt bărbat – se apropiară. Nu reuși să înțeleagă ce spuneau, dar se părea că Ferguson și bărbatul se certau în timp ce înaintau pe hol.

Apoi ușa se deschise, iar Ramsey McDougal păși înăuntru.

O văzu și zâmbi strălucitor.

– Iată-te, draga mea! Știam că nu puteai să fii cu adevărat adâncită în afaceri într-o zi atât de frumoasă.

Era o zi frumoasă? Aruncă o privire pe fereastră și văzu că soarele strălucea. Priveliștea nu reuși deloc să topească gheața dinlăuntrul ei.

Privi în spatele bărbatului și îl văzu pe Ferguson, care îl urmase pe McDougal înăuntru, îndreptând o privire încruntată și total dezaprobatoare înspre tânăr.

– I-am explicat domnului McDougal că sunteți ocupată, milady.

Ferguson arăta oarecum șifonat, ca și cum încercase să îl împiedice fizic pe McDougal să îi tulbure liniștea și eșuase.

– Mulțumesc, Ferguson.

Nu îi spuse lui Ferguson să plece; nu avea încredere în McDougal nici cât negru sub unghie, adică absolut deloc.

În ceea ce îl privea pe Ferguson, acesta îi aruncă o privire din partea cealaltă a încăperii, iar când ea nu îi făcu nici un semn să se retragă, trase de haină și și-o aranjă, apoi se postă lângă ușa încă deschisă.

Liniștită, ea își mută privirea către musafirul nepoftit. Acesta se îndreptă cu pași mari spre biroul ei, cu o expresie de prietenie

amabilă, dar privirea îi era prea ascuțită, prea concentrată în timp ce cerceta încăperea, precum și pe ea cu o privire posesivă.

Una care o făcu să stea ca pe ace. Starea ei de spirit se întunecă; tâmplele îi zvâcneau.

– Pentru ce doreați să mă vedeți, domnule McDougal?

Își păstră tonul calm, dar nu fu urmă de căldură ori de bun venit în vorbele ei, doar o întrebare clară legată de afaceri.

McDougal își concentră atenția asupra ei și zâmbi mult prea alunecos.

– Am venit să îmi aduc omagiile, draga mea, e pur și simplu o vizită de curtoazie. Dată fiind lunga mea prietenie cu frații tăi, simt că ar trebui cel puțin să îți ofer brațul meu, în orice calitate ți-ar fi de folos. Am fost șocat să aflu că te-a înhămat clanul cu o responsabilitate atât de grea. Aruncă încruntat o privire către Ferguson. Al naibii de nedrept, dacă este să mă întrebi. Dar – McDougal își întoarse privirea către ea –, dacă ai nevoie de vreun sfat, o să fiu bucuros să te ajut. Te poți baza pe mine.

Ajunse la birou și se opri în fața unuia dintre fotoliile din față, așteptând în mod evident să fie invitat să ia loc.

Niniver se lăsă pe spate și îl studie. Date fiind comentariile lui legate de faptul că își asumase conducerea clanului, părea clar că McDougal o vedea ca pe o fetișcană delicată, cu chip dulce, nesofisticată și naivă. De regulă, nu se dădea peste cap să corecteze astfel de presupuneri, nu față de cei din afara clanului; nu știa niciodată când cei din afară care o subestimau se puteau dovedi folositori. Dar cu McDougal...

Nu își făcea prea multe iluzii în legătură cu soiul de bărbat din fața ei; chiar dacă nu ar fi existat antipatia lui Marcus, care să îi întărească impresia, propriile instincte o făceau să îl vadă pe McDougal ca pe o broască râioasă – în ciuda exteriorului rafinat, era urât și posibil otrăvitor.

Ba, mai mult, dacă Marcus ar fi fost la conac, se îndoia serios că McDougal ar fi încercat să intre cu forța în prezența ei. Probabil nici nu ar fi îndrăznit să facă umbră ușii conacului.

Cu toate astea, acum se afla acolo.

– Domnule McDougal, se pare că am o răfuială cu dumneata – una destul de mare.

– Chiar așa?

Sprâncenele lui se ridicară într-o candoare prefăcută, dar ea putu să vadă în ochii lui că își revizuia cu repeziciune acțiunile și că se întreba ce anume aflase.

– Cred, domnule, că de-a lungul ultimelor săptămâni i-ai încurajat pe unii dintre membrii clanului meu să se întreacă pentru mâna mea, creându-ne astfel mari probleme mie și familiei mele.

Ochii lui se lărgiră – de data aceasta, judecă ea, cu adevărat surprinși.

– Ah.

Preț de o secundă, fu complet debusolat – nesigur dacă să nege că știa ceva –, apoi își întinse mâinile într-un gest care parcă spunea „ce ai dori să spun?" și zâmbi mieros.

– Recunosc, draga mea, că, în dorința mea de a-ți intra în grații, am încercat să arunc o lumină mai bună asupra mea în comparație cu bărbații din clanul tău. Sperasem că o să evaluezi ce îți ofereau ei și, astfel, când urma să te abordez, aveai să mă vezi, pe mine și devotamentul mea față de binele tău, într-o lumină mai flatantă.

Afișă o expresie de penitență, însă ea știu că era din cale-afară de falsă.

– Nu aveam nici cea mai mică idee că bărbații din clanul tău aveau să fie atât de stângaci încât să cauzeze vreo problemă serioasă și nu pot decât să mă las la mila ta. O privi în ochi, cu o expresie nerăbdătoare. Te asigur că nu am avut niciodată intenția să îți fac probleme.

Ea îl cercetă fără nici o expresie pe chip. Nu fusese intenția lui? Cum se așteptase el să o convingă de *devotamentul față de binele ei* dacă nu voise să se contureze ca salvând-o din greutățile pe care membrii din clanul ei le cauzaseră? Așa cum se petrecuseră lucrurile, acele probleme o trimiseseră, în schimb, la Marcus.

Continuă să îl privească pe McDougal mai curând cu o animozitate crescândă, făcându-l să se îndoiască de faptul că putea să continue. Înainte ca el să apuce să decidă, ea spuse:

– Indiferent de intențiile dumitale – pe care le-aș pune în continuare în discuție –, mie și clanului meu ne-ai creat probleme inutile. Date fiind purtarea dumitale și prietenia dumitale cu frații mei – care *nu* este o asociere care să îmi inspire încredere –, nu sunt înclinată să te privesc altfel decât cu suspiciune și dispreț. Îl privi în ochi. Nu am încredere în dumneata, iar lucrul ăsta e puțin probabil să se schimbe. Nu ai loc aici, așa că îți urez o zi bună!

McDougal păli. Zâmbetul îi dispăru; un mușchi din falcă îi tresări.

– Cu siguranță, îmi poți acorda o oră din timpul tău. Dă-mi o șansă să explic!

– Nu mă interesează deloc explicațiile dumitale. Și, așa cum poți vedea foarte bine – făcu semn cu mâna spre scrisoarea de pe sugativă și spre numeroasele acte care îi solicitau atenția –, am treburi de care trebuie să mă ocup. Privi în partea cealaltă a încăperii. Ferguson, ești amabil să îl conduci pe domnul McDougal?

Masca lui McDougal alunecase; sub ea, era livid. Dacă ar fi fost singuri, era sigură că nu ar fi acceptat să-l dea afară; chiar și așa, aruncă o privire către Ferguson și se gândi să insiste.

Dar Ferguson îl privi în ochi pe McDougal. Și așteptă.

Bărbatul își recăpătă controlul, dar chipul îi rămase roșu. Țeapăn, făcu o plecăciune în fața ei.

– Cum dorești, Lady Carrick. Sper să ne mai întâlnim în circumstanțe diferite.

Tonul lui sec arătă limpede că circumstanțele pe care și le dorea erau unele în care ea avea să fie obligată să îi fie supusă, așa cum credea el că i se cuvenea.

Îl privi îndreptându-se spre capătul celălalt al încăperii. Trecu de Ferguson și, fără să privească înapoi, ieși pe ușă. Ferguson îl urmări cu privirea, apoi se întoarse și plecă după el, închizând ușa.

Niniver privi deprimată la podea. Îi spusese adevărul lui McDougal; nu avea încredere în el. Cu siguranță, nu îl plăcea. Dar oare era cu adevărat chiar atât de diferit de ceilalți? Față de toți bărbații care, într-o măsură sau alta, veniseră să o curteze? Cu toții o văzuseră ca pe un pion, ca pe un lucru care trebuia câștigat, apoi folosit și, în cele din urmă, aruncat. Ca pe un lucru, nu ca pe o persoană. O stăpână a clanului, nu o femeie. Nici măcar unul singur dintre aceștia nu fusese interesat de ea ca persoană.

Crezuse că Marcus fusese diferit, dar... Se încruntă și încercă că se concentreze asupra felului în care Marcus interacționase cu ea – fusese diferit cu el sau nu? –, dar sentimentele, emoțiile ei, încă prea proaspete, se treziră și îi tulburară gândurile.

Nu dorea să se adâncească din nou în acele sentimente; să înoate prin ele nu făcea decât să o stoarcă, să o împotmolească și să o împiedice să meargă mai departe.

Privirea îi căzu asupra corespondenței care o aștepta. Cu un surâs amar, își îndreptă spatele și netezi scrisoarea de la agentul din Dumfries. Trebuia să răspundă. Trebuia să-și adune resturile vieții și să înceteze să plângă după ceea ce ar fi putut fi.

Marcus era plecat de mai puțin de o zi, iar primul bărbat iritant sosise deja. Gândul acela o făcu să se strâmbe. Dar scăpase singură de McDougal; nu avusese nevoie de Marcus să o protejeze.

Tocmai bine, pentru că el nu era acolo.

Era din nou singură și, chiar dacă se simțea ca și cum ar fi fost mai singură decât înainte, aceea era doar o iluzie. Trebuia să redevină cea dinainte să riște și să ceară ajutorul lui Marcus, înainte să-și fi riscat în mod conștient inima.

Scoase o coală de hârtie, o așeză pe sugativă, apoi întinse mâna după peniță. Începu să scrie agentului răspunsul ei; când ajunse la sfârșit, o semnă *Niniver, Lady Carrick* – apoi se opri.

Cine era Niniver, Lady Carrick? Cine era ea acum? Privind înlăuntrul ei, își dădu seama că nu mai era aceeași tânără care fusese cu zece zile în urmă.

Dacă ar fi trebuit să îl înfrunte pe McDougal în urmă cu zece zile, s-ar fi ocupat de el cu atâta repeziciune? Cu aceeași încredere care îi îngăduise să îl trimită la plimbare pe nemernic?

Aflase de mult că era înțelept să fie sinceră cu ea însăși; părea că ultimele zece zile o schimbaseră. Era mai puternică, mai încrezătoare, mai sigură. Mai puțin maleabilă și mai categorică.

Privi fix scrisoarea, apoi ridică privirea și se uită în gol prin încăpere. Ar fi putut să spună orice despre Marcus, dar puterea pe care ea o avea acum i se datora întru totul.

După o clipă, își alungă gândurile; deveniseră din nou încâlcite. Trebuia să stăruie asupra lui doar o secundă, și emoțiile îi copleșeau mintea – emoții destul de puternice încât să alunge orice gând rațional.

– Trebuie să fiu Lady Carrick.

Se uită la scrisorile împrăștiate în fața ei. Cu hotărâre, întinse mâna după cuțitul pentru scrisori.

Mai târziu în seara aceea, Niniver stătea în fotoliul ei obișnuit din salon, picior peste picior, legănând leneș un picior, și se întreba cât mai dura până când Ferguson avea să vină cu tava de ceai. Nu avea nici cea mai mică idee cum își umpluse serile până atunci, dar era

absolut convinsă că nu se simțise niciodată atât de... fără ocupație. Atât de plictisită, de fără căpătâi.

Fiindu-i atât de dor de prezența unui bărbat care nu fusese parte din viața ei cu doar zece zile în urmă.

După ce îl trimisese pe Ramsey McDougal la plimbare, reușise să facă o încercare rezonabilă de a fi Lady Carrick. Fusese ciudat; nu se gândise niciodată la ea ca fiind Lady Carrick, dar acum, când începuse să folosească titlul, începea să simtă că intra cu adevărat în rol.

Începea să se *vadă* ca stăpână a clanului.

Să fie conștientă de schimbările din ea însăși, pe măsură ce... creștea.

Dacă faptul că fusese nevoită să aibă de-a face cu McDougal o făcuse mai conștientă de ea însăși, să se aprecieze mai bine, poate că el fusese o binecuvântare mascată.

Aproape că izbucni în râs.

Ca de obicei, Hildy îi ținuse companie la cină. Mâncaseră, în cea mai mare parte a timpului, în tăcere. Niniver nu își amintea ce subiecte abordaseră mai înainte pentru a-și umple timpul sau dacă, înainte de venirea lui Marcus, fuseseră într-adevăr atât de tăcute.

Avu o mică bănuială că ultima variantă era adevărată și că doar ce se petrecuse în ultimele zile o făcuse să își dea seama de asta.

Minutele trecură și își lăsă mintea să revină la mica neplăcere de a încerca să își amintească unde își lăsase funda preferată, cu acea camee pe care o agățase de ea de dimineață. Purtase panglica în jurul gâtului aproape toată ziua, dar, în timp ce lucrase în bibliotecă, o scosese; când se aplecase în față, deasupra scrisorilor, simțise că o strângea.

Avusese impresia că o lăsase pe colțul biroului, dar mai târziu, când o căutase, nu o găsise. Desigur, pe de altă parte, se îndoia de memoria ei, iar acum nu știa unde o lăsase. Se gândi să îi spună doamnei Kennedy să le ceară servitoarelor să o caute.

În cele din urmă, Ferguson sosi cu tava de ceai. Hildy turnă, fiecare își bău ceașca obișnuită, apoi se ridicară și se îndreptară către scară. În hol, Hildy se opri lângă scările ce duceau la etaj.

– Noapte bună, draga mea! Somn ușor.

– Și ție. Ne vedem mâine.

Se despărțiră, iar Niniver se îndreptă către camera ei. Intră, închise ușa și se simți recunoscătoare când pacea și liniștea propriului spațiu intim o cuprinseră.

Fără grabă, se dezbrăcă, își puse cămașa de noapte și se băgă în pat. Lungindu-se pe perne, cu păturile până la bărbie, privi fix tavanul. Observă razele lunii care punctau întinderea întunecată, dansând în briza care sufla printre frunzele copacilor ce se împleteau sub razele lunii.

Își dădu seama că era mai calmă și avea mintea mai clară. Putea să se gândească, dacă nu neapărat la Marcus – un subiect încă prea încărcat de emoție –, cel puțin la ea însăși. Trebuia să se gândească la următorul lucru pe care avea să îl facă, la cum dorea să meargă mai departe. La direcția în care voia să își conducă viața.

La persoana cea nouă și mai puternică pe care o simțea ieșind din crisalida trecutului ei mai tânăr, mai nesigur și mai timid.

Poate că Marcus nu mai era acolo, iar legătura lor luase sfârșit, dar timpul petrecut alături de el – timpul pe care el îl petrecuse alături de ea – o schimbase. O îndrumase nu pe un drum diferită, ci poate pe următoarea cale potrivită pentru ea.

În vreme ce alături de el o descoperise pe femeia care putea fi, femeia care devenise în brațele lui, femeia aceea se afla cu adevărat înlăuntrul ei. Aceeași putere, îndrăzneala și abilitatea de a acționa decisiv și de a da formă propriei vieți, însușiri eliberate de timpul petrecut cu el, rămăseseră.

Privind înapoi, în interiorul ei, părea că, până în urmă cu zece zile, îi lipsise încrederea, iar ajutorul lui, precum și zilele și nopțile pe care le petrecuseră împreună îi oferiseră acel element vital și o făcuseră mai puternică pe femeia care era cu adevărat.

Femeia care avea nevoie să fie.

Femeia care dorea să fie.

Această nouă femeie care în care simțea că se transforma părea să fie cea bună. Cu fiecare pas pe care îl făcea mai departe spre transformare, cu fiecare acțiune, cum ar fi fost alungarea lui McDougal, când își asumase și își folosise noile puteri interioare, se simțea mai sigură, mai stabilă. Cu adevărat ea însăși. Ca și cum se afla pe un teren din ce în ce mai solid.

Schimbarea din ea era reală. Transformarea era reală.

Trase adânc aer în piept și, cu ochii fixați încă orbește pe tavan, se agăță de noua ei putere, calmul ei interior care creștea, și își lăsă mintea să zboare spre el.

Încercă să vadă dincolo de norii emoțiilor ei. Deși aceștia păreau să se liniștească, tot ce putea ea să simtă dincolo de ei era un vid larg căscat. Și, din nefericire, acesta era real.

Își riscase inima, iar el i-o luase. Iar ea nu putea face nimic în legătură cu asta.

Marcus se afla în biroul lui de la Bidealeigh și privea gânditor la scrisoarea care stătea deschisă în fața lui.

Își petrecuse ziua adâncit în reluarea legăturii cu angajații lui și asigurându-se că totul mergea strună la moșie. Își făcuse de lucru și își ținuse mintea ocupată, lăsând emoțiile și impulsurile să se liniștească.

Venise la apus de la pregătirea ogarilor lui și găsise scrisoarea așteptând. O citise, apoi se spălase și luase cina înainte să ia scrisoarea cu el în birou ca să o analizeze din nou și să își facă planurile pentru a doua zi.

După o clipă, ridică paharul de cristal pe care îl ținea într-o mână și luă o gură mare din cel mai fin whisky scoțian din Highlands. Whisky care, din întâmplare, venea din aceeași zonă ca scrisoarea îngrijorătoare.

Dominic, conte de Glencrae, nu era un om care să vorbească pe ocolite. Îi scrisese că Ramsey McDougal fusese alungat de pe pământurile strămoșești – un act care, pentru cei din clanurile din Highlands, vorbea de la sine – pentru că încercase să forțeze o căsătorie cu fiica unui moșier vecin încercând să o violeze. Nu reușise doar pentru că frații fetei sosiseră la timp să o salveze.

Se părea că McDougal nu primea alocație. Fusese alungat, iar familia lui îl dezmoștenise.

Dominic îl sfătuia pe Marcus ca, dacă îl descoperea pe McDougal învârtindu-se prin zonă, să nu aștepte să îi ofere o scuză înainte de a-l alunga.

Cu privirea ațintită asupra scrisorii, Marcus sorbi din nou. Decisese deja să se întoarcă la conacul Carrick dis-de-dimineață. Odată ajuns acolo, avea de dus la îndeplinire o singură sarcină: să o convingă pe Niniver să îl accepte ca soț. Cum nu avea să o scape din ochi până ce reușea, ea urma să fie ferită de McDougal și de oricine altcineva. Dar, cum avea să prindă ocazia, voia să discute cu Sir Godfrey Riddle, magistratul local, să vadă ce se putea face să-l gonească pe McDougal.

Nu era de mirare că bărbatul alese să vină în Ayr. Cu toate vasele din port, dacă venea cineva după el, putea să fugă oriunde în lume.

Alungându-l pe McDougal din minte, Marcus se concentră din nou asupra țelului său major – principalul, dominantul și, până când avea să îl ducă la îndeplinire, singurul lui țel: să o convingă pe Niniver să se căsătorească cu el.

Acum ajunsese mai aproape de ea, văzuse și înțelesese toate presiunile care o apăsau, obligațiile impuse de poziția ei, înțelegea pe deplin motivul pentru care soarta îi legase.

Să fie soțul ei era rolul potrivit pentru el, dar și pentru ea. Iar rolul de soție a lui era o poziție de care și ea avea nevoie pentru a fi împlinită.

Dar acum trebuia să facă față provocării de a o convinge că putea să se încreadă în el să ocupe poziția aceea – mai exact, trebuia să o facă să vadă că deja avea încredere în el, că făcuse deja toți pașii necesari. Tot ce avea el de făcut era să o determine să își dea seama de asta.

Cum urma să facă acest lucru era o problemă mai dificilă.

Nu îi scăpase faptul că și el căzuse în aceeași capcană – era un tipar? – în care căzuseră și tatăl lui, și Thomas. O părăsise pe femeia care avea să îi fie soție. Era adevărat, nu dorise să o facă, și avea să călărească înapoi a doua zi, însă părea că plecarea era un ciudat ritual în care îi împingea soarta pentru a avea parte de aceste relații.

Poate că întoarcerea era cu adevărat o declarație nerostită față de ei înșiși, dacă nu și pentru altcineva. Întoarcerea semnala faptul că se hotărâseră, că își dăduseră deja acordul, că se angajaseră pe calea sprijinirii doamnei lor, stându-i alături, și nu aveau să se lase refuzați ori alungați.

Angajament. Întoarcerea însemna angajament.

Și era deja nerăbdător să vină răsăritul.

Cu buzele răsucite în dispreț față de sine însuși, se gândi la despărțirea lor din dimineața aceea.

După o clipă, își goli paharul, apoi îl puse deoparte.

De ce nu îi spusese că o iubea? Era simplul adevăr, iar cuvintele nu erau atât de greu de spus.

O astfel de declarație, atât de puternică, dar simplă ar fi oprit-o brusc. I-ar fi alungat sentimentul de trădare, iar lui i-ar fi îngăduit să ajungă la ea. Ar fi putut să discute.

Ar fi fost și mai bine dacă i-ar fi spus-o mai devreme, în loc să...

Se forță să accepte adevărul neplăcut, și anume că fusese destul de laș încât să dorească o oarecare asigurare că și ea îl iubea. Nevoia aceea lașă era cea care îl împinsese să o curteze. Nu o făcuse pentru ea, ci mai ales pentru el.

Și, ca de obicei, soarta văzuse dincolo de șiretlicul lui, râsese și îi pusese piedică. Într-o manieră deloc incertă. Dacă și-ar fi luat inima în dinți și pur și simplu i-ar fi cerut mâna, dacă și-ar fi asumat riscul în loc să amâne și mai întâi să o curteze ca să câștige o oarecare siguranță, ea nu ar fi auzit nimic care să-i dea o impresie greșită asupra motivului pentru care dorea să o ia de soție.

Acum, când ea avea ideea aceea în minte, el era nevoit să muncească din greu ca să i-o alunge.

Și nu exista altă cale de a ataca problema decât în mod direct. Fără nici o altă confuzie, fără să mai încerce să își pună pavăză inimii.

Văzuse tiparul destul de des – cu părinții lui, cu Lucilla și Thomas, cu atâtea alte cupluri Cynster. La început, mulți încercaseră să reziste, dar întotdeauna era o cauză pierdută, iar el nu voia să mai piardă timp fără sens.

De când se întorsese la Bidealeigh, sentimentul că timpul i se scurgea devenise și mai acut.

Așadar, a doua zi de dimineață avea să se întoarcă la conacul Carrick și, odată ajuns acolo, avea – verbal, metaforic și în orice alt fel i se deschidea – să-și pună inima la picioarele delicate ale lui Niniver Carrick. Și să o lase acolo, unde îi era locul.

Ea îi avusese inima de ani întregi, dar – dintr-o idee prost înțeleasă de a o proteja – nu îi spusese niciodată.

Și dacă ea nu îl iubea în același fel?

Cu atât mai rău. Intenționa să se străduiască și să fie acolo, pur și simplu, protejând-o și având grijă de ea până când ea avea să o facă.

Capitolul 15

Când se trezi la răsărit, lui Niniver i se învârtea prin minte cuvântul „real". Ceața somnului încă îi întuneca gândurile; amețită, fără să fie complet trează, își lăsă mintea să rătăcească. Aceasta reveni,

în mod inevitabil, la momentele, minutele și orele pe care le petrecuse alături de Marcus. Acolo, în patul ei. În casă, pe moșie.

Momente împărtășite, experiențe împărtășite, plăceri împărtășite.

Bucurie împărtășită.

„Iar toate aceste lucruri au fost reale."

Recunoașterea acestui lucru se afundă adânc acolo unde sălășluiau emoțiile ei.

După o clipă, se încruntă și deschise ochii. Privi fix în partea cealaltă a încăperii.

Real. Cum se putea? Încercă să refuze ideea, să caute motive pentru a nega, să dovedească faptul că nu era adevărat...

– La naiba!

Trezindu-se complet, se întoarse pe spate.

– Dar l-am auzit. Și pe Sean.

Dar faptul că toți cei din clan doreau ca el să se însoare cu ea era motivul pentru care *el* voia să o facă?

„Știu că toți cei din clan vor să mă căsătoresc cu tine, dar nu este acesta motivul pentru care îți cer mâna."

– Vai, Dumnezeule!

El îi spusese că avea alt motiv, dar ea nu îi auzise cuvintele decât ca pe argumentul evident împotriva adevărului ei – modul de a insista că tot ce auzise nu însemna ce credea ea.

Ea presupusese că el se prefăcuse, că orice motiv pe care îl invoca era menit să o facă să fie de acord să se căsătorească cu el. Fusese convinsă că el era cât pe ce să jure că o iubea, iar ea ar fi fost obligată să considere asta o minciună. Știind că era o minciună.

Dar dacă îi spusese adevărul și chiar dorea să se însoare cu ea? Nu pentru că doreau cei din clan, ci din alt motiv?

Avusese încredere în el. Inițial în mod instinctiv, dar instinctele ei nu se înșelaseră. Iar în toate acele privințe în care avusese încredere în el – în cea mai mare parte orbește, instinctiv și total –, nu o dezamăgise niciodată.

Chiar nu exista nici un motiv pentru care să înceapă să se îndoiască de instinctele ei. Nici un motiv pentru care să nu continue să aibă încredere în el, să nu accepte că nu ar fi făcut nimic să o rănească intenționat.

Acesta era un adevăr pe care trebuia să îl recunoască: încă avea încredere în Marcus, iar el nu îi dăduse nici un motiv pentru care

ea să își schimbe atitudinea. Dar faptul că voia să se însoare cu ea din alt motiv în afară de așteptările clanului nu însemna că o iubea.

Îi plăcea să îl aibă alături. Compania lui îi făcea la fel de multă plăcere ca atunci când îi era amant. Se simțea mai în siguranță și pur și simplu mai liniștită când era cu ea și mai capabilă să se ocupe de tot ce trebuia pentru clan.

Dar nu avea nevoie de o nuntă pentru a-și asigura toate astea.

Totuși, era destul de sigură că acesta era prețul pe care el avea să îl ceară și pe care se aștepta ca ea să îl plătească.

Niniver nu dorea să riște o căsătorie, nici măcar cu el, dar nu voia nici să îl piardă, nu dacă nu era nevoită.

În cazul acesta, să ia în calcul ce era mai bine pentru clan nu era de ajutor. Dacă motivul pentru care el dorea să se căsătorească cu ea era unul pe care putea să îl accepte, atunci beneficiul de a-l avea ca soț era enorm pentru clan, pe lângă orice chestiune legată de succesiune.

Iar dacă motivul lui nu era unul pe care ea să-l poată accepta, atunci era mai bine pentru clan dacă ea rămânea necăsătorită.

Totul se reducea la *motivul* pentru care el dorea să o ia de soție.

Și dacă – pe lângă toate considerațiile legate de clan, mai degrabă ca femeie decât o stăpână – ea dorea cu adevărat să se căsătorească cu el?

În ultimul an, nu se gândise la ea însăși, la dorințele și nevoile personale. Responsabilitățile o ținuseră ocupată, iar acestea fuseseră atât de solicitante, încât hotărârea de a nu se căsători fusese, mai mult sau mai puțin, dictată în mode cert de faptul că era calea cea dreaptă pentru ea.

Acum, dacă era să lase deoparte clanul și să își permită ei – ființa nouă, mai puternică, mai sigură pe sine în care se transformase – să decidă, atunci...

– Dacă mă iubește, m-aș căsători cu el și mâine.

Știa foarte puțin despre dragoste, despre ce însemna sau cum să o recunoască. Mama ei murise când ea era foarte tânără și își amintea foarte vag despre unchiul și mătușa ei, părinții lui Thomas. Nu avusese nici un îndrumător real, însă întotdeauna simțise că, pentru o femeie, dragostea era protecția supremă într-o căsătorie.

Dragostea, dacă el o oferea, era singura care avea să o facă să-i accepte cererea în căsătorie.

Desigur, dacă el o iubea, voia ca și ea să îl iubească, dar aceasta era o chestiune simplă. Îl iubea de ani întregi și, dacă Marcus o iubea, Niniver nu avea nici o reținere să admită asta.

„Asta, dacă o iubea."

Cum să facă să afle dacă el o iubea?

Spre surprinderea ei, răspunsul se ivi în mintea ei. Desigur, sugestia veni de la noul ego pe care și-l găsise, dar acesta era doar alt motiv pentru a-l accepta.

Dând la o parte cuverturile, se ridică și se duse spre lavoar. Zâmbind în sinea ei, turnă apă din urcior. Vechea Niniver nu ar fi avut niciodată curajul să facă ce avea ea de gând. Voia să știe, așa că urma să meargă să-l întrebe.

„Mă iubești?" Două cuvinte simple de care atârna viitorul lor.

Avea destulă încredere în el încât să fie sigură că nu putea să o mintă. Iar acum avea încredere în propriile instincte destul ca să se simtă încrezătoare că urma să afle dacă el avea să o facă.

Voia să lămurească asta chiar în dimineața aceea, față în față.

Punând jos urciorul, simți o siguranță pe care începea să o asocieze cu faptul că se afla pe calea cea bună, care se înălța înlăuntrul ei. „Carpe diem[1]." Strecurându-și mâinile în lavoar, își dădu cu apă pe față.

Marcus lua micul dejun în salon când doamna Flyte intră cu o încruntare pe chipul de obicei vesel.

– Mindy tocmai a găsit asta pe veranda din față, domnule.

Îi dădu lui Marcus un pachet mic și sigilat.

– Era chiar lângă ușa de la intrare. Nu știu de ce nu au bătut la ușă. Flyte zice că nu a văzut și nu a auzit pe nimeni de când a coborât.

Marcus luă pachetul.

– Mulțumesc.

Doamna Flyte făcu o reverență scurtă și plecă.

Marcus examină pachetul grosolan – o coală de hârtie îndoită peste ceva care putea fi strivit și sigilată cu o picătură de ceară. Numele era mâzgălit de o mână bărbătească. Întorcând misiva, rupse sigiliul, apoi scoase ce era în pachet.

O panglică de care era legată o camee căzu pe fața de masă, alături de un bilet îndoit.

[1] În latină, „Trăiește clipa!", expresie dintr-un poem scris de Horațiu. (n.red.)

Nu mai văzuse cameea până atunci, dar panglica... o recunoscu imediat. O văzuse împodobind gâtul lui Niniver de câteva ori. Lăsă jos furculița, luă biletul, îl desfăcu și citi:

O am. Dacă vrei să o mai vezi vreodată, vino la vechea mină de plumb, unde schela încă stă în picioare. Vino singur. Nu vorbi cu nimeni și nu alerta pe nimeni. Ești urmărit. Dacă încerci să dai alarma, nu o mai vezi vie niciodată.

Vino singur. Vino acum! Sau nu o s-o mai vezi niciodată pe dulcea Niniver.

Deloc surprinzător, biletul nu era semnat. Marcus studie scrisul și se gândi la scrisoarea aflată pe biroul lui, cea de la Glencrae. Era mâna lui McDougal?

Își făcuse deja bagajul și îl lăsase lângă ușa de la intrare. Îi trimisese vorbă lui Johnny să-l înșeueze pe Ned și să-l aibă pregătit.

Cât de îndeaproape era urmărit?

Să îndrăznească să lase un bilet pe care Johnny să îl livreze?

Să îndrăznească să îl alerteze pe Flyte și să presupună că, atunci când el avea să plece spre mină, urmăritorul avea să vină după el?

Mai rămase la masă preț de câteva minute, dar, în cele din urmă, se ridică, intră în birou și lăsă scrisoarea de la Glencrae, biletul de la răpitorul lui Niniver, panglica și cameea ei aliniate pe sugativă. Nu avea să facă nimic care ar fi pus-o în pericol. Dar, dacă se întâmpla ceva, iar el nu se întorcea, biroul avea să fie primul loc în care tatăl lui sau frații urmau să caute.

Apoi părăsi biroul, închizând ușa în urma lui, și strigă către doamna Flyte că ieșea la o plimbare călare și urma să revină mai târziu să ia bagajul.

Trăgându-și mănușile de călărie, ieși din casă. Johnny îl pregătise pe Ned. Grăjdarul îl privi curios când nu îi răspunse la salut, dar, în timp ce urcă pe spinarea lui Ned, nu se putu gândi la nimic în afară de nevoia urgentă de a o găsi pe Niniver și de a o aduce înapoi.

Nu conta dacă cel care o răpise era Ramsey McDougal sau altcineva.

Cineva o răpise. Primul lui gând era să o aducă înapoi. Răzbunarea avea să vină mai târziu.

Îi dădu pinteni lui Ned și porni către vechile mine de plumb.

*

Părăsite de mult, vechile mine de plumb se aflau la nordul moșiei Carrick. Pământul aparținea Coroanei, ceea ce însemna că nimeni nu îl îngrijea, iar zona din jurul exploatării miniere era acum complet năpădită de buruieni.

Pentru Marcus, ca pentru cei mai mulți tineri care crescuseră acolo, minele fuseseră o atracție aproape hipnotică în copilărie și, deși li se interzisese să se aventureze în acea zonă, bineînțeles că o făcuseră. Dar trecuseră mai mult de zece ani de când fusese ultima oară în apropierea vreuneia dintre mine.

Nu știa cu exactitate câte mine existau, dar era una singură care încă avea schela la intrare. Schela susținuse roți cu care se ridicau gălețile de minereu la intrarea în tunelul ce ducea adânc în interiorul dealului.

Îi luă mai mult de 15 minute să ajungă la mina aceea. Intrarea era o gaură arcuită săpată într-un deal, la adăpostul unui afloriment de pietre; imediat în fața ei, stătea înclinată schela ruginită, încadrând intrarea. Dealul se ridica spre coama uneia dintre crestele pietroase care se întindeau ca niște degete noduroase din zona de vest.

Deși năpădite de smocuri de iarbă, șinele care duceau la mină încă erau vizibile. Acestea duceau la o zonă mică, încă destul de curată, din fața intrării, dar, pretutindeni în jur, erau copaci și tufișuri.

Erau nenumărate locuri în care se putea ascunde cineva.

Marcus călări într-un cerc larg în jurul intrării, dar tot ce zări fu un singur cal priponit de un copac nu prea îndepărtat de mină. Șaua unui bărbat. Nu era nici urmă de alt cal ori de trăsură, dar Niniver era atât de ușoară, încât ar fi putut fi adusă cu ușurință acolo de un bărbat pe un cal.

Cu toate astea, nu părea plauzibil ca ea să fi venit acolo de bunăvoie.

Încercă să nu se gândească la ce ar fi putut să se întâmple, însă gândurile de neimaginat îl îndemnară să meargă spre mină. Călări în sus pe cărare și descălecă în fața minei. Înăuntru era întuneric, dar de undeva din adâncul tunelului se vedea o lumină.

– Niniver?

Nu fu surprins când nu primi nici un răspuns.

Simțindu-se îndârjit, încolăci frâiele lui Ned și le legă de șa. Deși nărăvaș și agitat, Ned era atașat de el; poate că avea să plece la plimbare, dar nu avea să se îndepărteze – întotdeauna venea la fluieratul lui Marcus. Iar dacă i se întâmpla ceva, Ned nu avea să lase altă

persoană să-l încalece. Poate că, în cele din urmă, urma să se întoarcă singur la Bidealeigh sau poate la grajdul conacului, dar nu avea să permită nimănui să îl ia – poate cu excepția Lucillei, care avea abilitatea de a-l atrage.

Când Marcus îl împinse pe Ned de lângă intrarea în mină, calul fornăi, apoi însă merse să pască.

Marcus se întoarse cu fața spre mină. Ascultă cu capul aplecat, dar nu auzi nici un sunet. Îndreptându-se, păși în întuneric.

Aproape imediat fu nevoit să se aplece pentru a-și feri capul de tavan. Tunelul ducea adânc sub deal și, așa cum i se păruse, exista o lumină – o lampă, dată fiind strălucirea – undeva în la prima cotitură, acolo unde tunelul ducea în stânga.

Dată fiind liniștea pătrunzătoare, care sugera că nu se petrecea nimic în momentul acela, se opri pentru a le îngădui ochilor să se obișnuiască. De îndată ce se simți încrezător că putea să vadă unde punea piciorul, înaintă în tunelul vechi.

Era construit grosolan, cioplit din piatră cu târnăcoape și proptit în grinzi vechi. Ajunse la o zonă îngustă chiar înainte de a coti. Păși înainte, apoi coti doar ca să descopere că lampa era mai departe, după altă curbă care ducea în dreapta.

Dar lumina devenise mai puternică.

– Niniver?

Grăbi pasul și trecu de următorul cot. O lampă se afla într-o parte a tunelului. Rapid, privi în jur, apoi merse până la capătul îndepărtat al zonei luminate, dar nu era nimeni și nu găsi nimic altceva acolo.

Doar lampa...

Poc!

Lemnul se despică. Privi în spate, către intrare.

Poc!

Piatra crăpă.

Înjură și alergă înapoi, dincolo de lampă și după cel de-al doilea cot. Se duse iute înapoi de-a lungul următorului tronson, după primul cot, și trecu de el la timp să zărească o siluetă în lumina zilei care se revărsa prin intrarea în mină lovind suportul de lemn de deasupra îngustei intrări cu un ciocan masiv.

Cu un vuiet asurzitor, tavanul tunelului se prăbuși.

Marcus se aruncă înapoi, după cotitură. Se împiedică și căzu cât era de lung. Pietrele zburară și săriră. Își acoperi capul cu brațele

și își trase picioarele în sus. Încercă să nu respire în timp ce praful înecăcios îl învălui.

În cele din urmă, tunetul pietrelor care cădeau se stinse.

Încet, își înălță capul. Clipi și deschise ochii, dar se afla într-un întuneric adânc. Adierea produsă de căderea pietrelor probabil stinsese lampa. Cu grijă, își îndreptă picioarele, apoi se împinse în mâini până când se ridică în capul oaselor. Sigur avea tăieturi, vânătăi și zgârieturi, dar nimic nu părea să fie rupt.

De undeva de dincolo de grămada prăbușită, auzi:

– Excelent! Vocea lui Ramsey McDougal răsună straniu. La revedere, Cynster! Mă îndoiesc că mă poți auzi, dar în cazul în care poți, bănuiesc că ar trebui să îți mulțumesc că ai mușcat momeala și că ai apărut cu atâta promptitudine. Și, dacă ești viu, dă-mi voie să îți economisesc niște timp – am verificat, iar acum tunelul este blocat, nu există nici o cale de ieșire. Așadar, o să te las să reflectezi asupra păcatelor tale. Între timp, plec să îți iau locul. Într-un fel sau altul, Niniver Carrick și tot ce aduce cu ea vor fi în curând *ale mele.*

Marcus nu răspunse. Ascultă cum pașii lui McDougal se îndepărtau.

Apoi se așternu liniștea.

Fu spartă de un alt scrâșnet lung de pietre.

Marcus se încruntă; acum, când ochii i se obișnuiseră cu întunericul și mai adânc, bezna nu era ca smoala. Dar ar fi trebuit să fie. Venea lumină de undeva și, de data aceasta, venea dinspre intrare.

Se ridică ușor în picioare. Pietrele căzuseră dincolo de curbură. Se chinui să meargă peste ele și dincolo de cot, dar se trezi în fața unui zid dintr-o mare de pietre. Acoperiseră spațiul în care tunelul se îngustase, dar *era* un spațiu mic, mai sus în stânga. Suportul de lemn din partea stângă a strâmtorii rămăsese în picioare, iar o parte a suportului de sus încă era atașată.

Se simți ușurat. Nu își dăduse seama că își ținuse respirația până când strânsoarea din jurul plămânilor i se desfăcu. Trase aer în piept, atent să nu inspire prea mult praf. Rapid, își trecu mâinile înmănușate peste peretele de piatră, testând și împingând.

Peretele era mult mai gros în dreapta, acolo unde suportul cedase complet. Nu exista nici o șansă de a săpa drumul spre ieșire prin partea aceea. Dar în stânga lui baza peretelui era groasă, iar deasupra

și în stânga, fusese o mică avalanșă de pietre care se rostogoliseră înapoi în tunel.

Începu să tragă și să împingă stâncile, muncind să lărgească mica deschizătură.

Un alt sunet adânc, urmat de alte două îl încurajară. Prăbușirea parțială a tunelului slăbise întreaga structură; judecând după sunetul pietrei care protesta, întregul tunel avea să se prăbușească foarte curând.

Nu își îngreună respirația înjurând.

Cu ferocitate, trase și împinse pietrele și pietrișul. Dar, după primii centimetri, peretele nou format deveni mult mai gros, iar el fu nevoit să înlăture mai multe pietre pentru a lărgi gaura chiar și cu un centimetru.

Nu încetini. Nu putea să renunțe – nu avea să renunțe. Pe lângă faptul că își dorea foarte mult să trăiască, trebuia să o salveze pe Niniver.

Ramsey McDougal fusese alungat pentru că încercase să forțeze o căsătorie printr-o încercare de viol. Niniver nu știa asta. Nu avea nici un motiv să îl suspecteze pe McDougal de astfel de intenții.

Nici vreunul din clanul ei.

Trebuia să iasă, să se elibereze și să ajungă la ea, pentru că, dacă el nu o salva, nu știa cine avea să o facă.

Niniver intră cu zgomot în curtea grajdului de la Bidealeigh cu cinci dintre câinii ei de vânătoare pe urmele lui Oswald. Își adusese câinii în caz că avea nevoie de o scuză pentru faptul că mersese călare în direcția aceea.

Deoarece lucrurile se precipitaseră, reușise să plece de la conac fără ca Sean ori alt membru al clanului să o urmeze ca însoțitor. Toți cei trei bărbați care se ocupau de grajduri erau în țarcul din spate, alături de ambii băieți de la grajd, îngrijindu-se de un cal care făta. Niniver fusese în stare să se strecoare prin grajd, să-l înșeueze pe Oswald – o sarcină deloc ușoară –, apoi îl dusese spre butucul pentru încălecat și călărise peste câmpuri, fără să observe cineva. Se oprise la ferma bătrânului Egan ca să își ia câinii pe post de scuză, apoi pornise călare direct spre Bidealeigh.

Acum, când luase hotărârea de a-l întreba pe Marcus dacă o iubea sau nu, era decisă să facă asta cât mai curând.

Grăjdarul lui îi spulberă speranțele.

– Domnul Cynster a plecat călare cu puțin timp în urmă, milady.

– Ah!

Se încruntă.

– Știi unde s-a dus? Crezi că o să întârzie mult?

– Nu am auzit unde voia să plece, dar a luat-o într-acolo.

Flăcăul arătă către nord-vest.

– Nu cred că o să întârzie prea mult. Am auzit-o pe doamna Flyte spunând că se întoarce la conacul Carrick, că și-a lăsat bagajul gata făcut lângă ușa de la intrare și o să se întoarcă să îl ia.

– Aha.

Așadar, avea deja de gând să se întoarcă la ea? Asta suna promițător.

– Poate intru să îi las un mesaj.

Unul încurajator.

Grăjdarul îl ținu pe Oswald în timp ce ea descălecă.

– Nu o să stau mult.

Dădu ordin ogarilor să șadă și să rămână pe loc. Aceștia se așezară ascultători, dar scâncirăcând ea se îndepărtă.

Ajungând la ușa de la intrare, trase de cordonul clopoțelului și auzi un clinchet îndepărtat. Un minut mai târziu, doamna Flyte deschise ușa.

Chipul menajerei se lumină când dădu cu ochii de ea.

– Lady Carrick!

Doamna Flyte deschise ușa mai larg.

– Mă tem că stăpânul tocmai a plecat, dar a spus că se întoarce.

Menajera aruncă un ochi spre locul unde era bagajul lui Marcus.

– Domnul Cynster vă așteptă, milady?

– Nu, nu mă aștepta. Călăream alături de câinii mei și m-am gândit doar să trec pe aici. Niniver începu să își scoată mănușile. Aș dori să îi las un mesaj, doar ca să-l anunț că am trecut pe aici.

– Da, desigur, milady.

Doamna Flyte se dădu înapoi. Niniver păși în micul foaier de la intrare. Doamna Flyte închise ușa, apoi îi făcu semn spre hol, către biroul lui Marcus.

– Sunt sigură că domnul Cynster nu o să se supere dacă îi folosiți biroul. Ține hârtia în sertarul din dreapta sus.

– Mulțumesc. Este perfect.

Menajera plină de viață deschise ușa biroului și îi făcu lui Niniver semn să intre.

– Dacă mă scuzați, milady, am pe foc o oală în care trebuie să amestec. Flyte este plecat la piață, iar fata în casă are liber astăzi, așa că sunt singură aici. Dar vă rog să mă chemați dacă aveți nevoie de ceva.

Niniver clătină din cap.

– Mă îndoiesc că o să dureze mult.

Doamna Flyte făcu o reverență scurtă, apoi se grăbi de-a lungul holului, către bucătărie. Niniver aruncă o privire în încăpere în timp ce merse către birou. Trăgând de cea de-a doua mănușă, se opri în fața biroului și coborî privirea spre panglica ei preferată, înfășurată cu grijă și pusă pe o parte a sugativei.

Încruntându-se, o luă.

– Dar... cum?

Răsuci panglica printre degete, pipăind greutatea mătăsoasă familiară, apoi studie cameea; într-adevăr, ambele erau ale ei.

Privind cu ochi mari panglica și căzu pe gânduri; alesese să poarte panglica aceea ieri de dimineață, pentru că era preferata ei și avusese nevoie să se înveselească. *După* ce plecase Marcus. Știa că purtase panglica toată dimineața și o scosese cândva după masa de prânz.

Cum ajunsese să fie pe biroul lui Marcus?

Îndreptându-și atenția asupra biroului, își dădu seama că panglica fusese al treilea obiect expus pe sugativă, alături de celelalte două lucruri, niște scrisori întoarse în așa fel încât să fie cu fața către oricine intra în încăpere –invitând pe oricine se apropia să le examineze. Scrisorile fuseseră aliniate în stânga panglicii – una era o scrisoare scrisă elegant, cealaltă – un bilet scurt.

Ridică prima scrisoare și o citi. „Glencrae" mâzgălit la sfârșitul acesteia îi spuse de la cine era, ceea ce sugera că informația pe care o conținea era corectă. Ceea ce explica motivul pentru care nici ea și niciMarcus nu avuseseră încredere în Ramsey McDougal.

Punând jos scrisoarea de la Glencrae, luă biletul mai scurt. În timp ce ochii ei trecură peste cele câteva rânduri, sângele i se răci. Până când ajunse la sfârșitul biletului, inima îi încetase să bată.

– Este o capcană!

O capcană pentru Marcus.

Preț de o clipă, mintea i se blocă de panică, iar inima îi sări din piept, apoi începu să bată cu putere. Dar apoi trase adânc aer

în piept. Se forță să se calmeze, se ancoră de imaginea ei cea nouă, mai puternică, de femeie care se ocupa de propria viață.

Marcus căzuse într-o capcană cu bună știință. Bănuise că era o capcană – drept dovadă stăteau cele două scrisori și panglica ei pe care le lăsase ca mărturie –, însă mersese și, din cele spuse de Johnny și de doamna Flyte, nu își asumase riscul de a alerta pe cineva.

Venise acolo având de gând să-l întrebe dacă o iubea, însă cine avea nevoie de vorbe când era pus în fața acestor acțiuni?

Plecase să o salveze pe ea – întotdeauna avea să acționeze în așa fel încât să o protejeze și să o apere.

Și oricine se afla în spatele acestei capcane – Ramsey McDougal? –, știuse să o folosească pentru a-l atrage în plasă. Știuse că ea era călcâiul lui Ahile pentru Marcus, din cauza devotamentului față de ea.

Pentru că o iubea.

Nu mai avea nevoie de nici o dovadă ori de vreo demonstrație.

– Ceea ce trebuie să fac acum este să îl salvez *pe el.*

Spusese că voia să împartă viitorul cu ea. Nu puteau face asta dacă el murea.

Puse biletul la loc, alături de scrisoare, și lăsă și panglica acolo. Apoi se roti pe călcâie, ieși iute din încăpere și merse pe holul ce ducea la bucătărie.

– Doamnă Flyte!

Menajera ridică privirea din oala în care amesteca.

– Da, milady?

Niniver trase aer în piept și, cât putu de calm și de poruncitor spuse:

– Cred că domnul Cynster se află într-un pericol foarte mare, foarte posibil în pericol de moarte. A plecat la o întâlnire crezând că un răpitor mă ține ostatică, dar, evident, sunt liberă și absolut în regulă. A plecat la una dintre vechile mine, cea cu schela încă în picioare. Știi care este?

Ochii doamnei Flyte se făcură din ce în ce mai rotunzi.

– Ah, vai de mine!

Lăsând jos polonicul, își șterse mâinile pe șorț.

– Îmi pare rău, milady, dar nu am fost niciodată pe lângă vechile mine de plumb. Știu cam pe unde sunt, dar nu știu nimic despre ele.

Niniver făcu o grimasă.

– Și eu la fel.

În vreme ce băieții de prin partea locului crescuseră prin jurul minelor, puține fete se aventuraseră vreodată prin locurile acelea murdare.

– Poate știe Johnny.

Dar, când doamna Flyte trase oala de pe foc și merseră afară, la grajduri, și întrebară, Johnny clătină din cap.

– Îmi pare rău, milady, dar nu m-am născut prin părțile astea. Stăpânul m-a adus aici din Ayr pentru că mă pricep la cai.

Niniver nu avea șanse de a-l găsi pe Marcus dacă era nevoită să călărească împrejurul întregii zone presărate cu vechile mine. Câinii ei, simțind neliniștea crescândă și pericolul, se adunară laolaltă, cele două cățele sprijinindu-se de picioarele lui Niniver și împingându-și capetele sub mâinile ei.

Brusc, își concentră atenția asupra lor.

– Desigur.

Îl privi fericită pe Johnny.

– Unii dintre câinii mei pot lua urma mirosind aerul. Domnul Cynster a plecat călare pe Ned?

Când Johnny încuviință, ea spuse:

– Iute, adu-mi pătura lui Ned!

Întorcându-se către doamna Flyte, zise:

– Domnul Cynster a adus ieri hainele pe care le-a purtat în ultimele zece zile. Le-ați spălat deja?

– Nu, milady. Le am în spălătorie. Mindy o să vină mâine să le spele.

– Excelent.

Niniver apucă brațul doamnei Flyte și o strânse rugător.

– Vă rog să aduceți una dintre cămășile domnului Cynster, una pe care a purtat-o recent. Are mirosul lui impregnat în ea, iar cu puțin noroc – privi la câinii ei de vânătoare –, câinii mei vor da de urma lui și a lui Ned.

– Dar nu puteți merge singură, milady! Doamna Flyte păru șocată. Flyte nu este aici, iar ceilalți bărbați sunt pe câmpurile depărtate, tocmai în est.

Niniver clătina deja din cap.

– Nu pot aștepta până când sunt chemați.

Nu știa de unde răsărise siguranța, dar știa că trebuia să meargă să-l găsească pe Marcus.

Că trebuia să îl găsească *acum*.

Că era o provocare pe care trebuia să o înfrunte dacă dorea răsplata de a împărți o viață cu el.

Johnny ieși purtând cu el o pătură grea pentru cai. Niniver făcu semn cu capul spre gard.

– Las-o acolo deocamdată, lângă câini, și pune șaua pe un cal pentru tine. Am nevoie să duci un mesaj în Vale.

Întorcându-se din nou către doamna Flyte, apucă brațul femeii și făcu semn spre casă.

– Am nevoie de cămașa aceea. În timp ce dumneata o aduci, o să scriu un bilet părinților lui Marcus și vărului meu, Thomas, și surorii lui Marcus. O să le spun ce cred că se petrece și unde mă duc – unde sunt sigură că se află Marcus. O să le sugerez să mă urmeze acolo ori să verifice la conacul Carrick în drum.

Dacă persoana care se afla în spatele capcanei era McDougal, atunci *ea* era ținta lui principală, iar acest șiretlic era destinat să îl alunge pe Marcus din calea lui și, posibil, să îi dea lui McDougal șansa de a o obliga să fie de acord cu cererile lui. În orice caz...

– Cred că făptașul, crezându-mă la conacul Carrick, o să meargă într-acolo.

Îi dădu drumul doamnei Flyte și se duse în casă. Începuse să bănuiască ce plan ar fi putut avea McDougal.

– Cred că domnul Cynster e închis în mina aceea. Mă rog la Ceruri și la Doamna Văii să nu fie deja mort!

Fie că era o dorință ascunsă, neputința de a crede contrariul ori altceva, era sigură, undeva înlăuntrul ei, că Marcus încă era în viață.

– Dar bărbatul din spatele acestor fapte nu știe că sunt aici și că deja am aflat unde a plecat domnul Cynster. Nu cred că o să fie la mină când o să ajung eu acolo. Merse cu pași hotărâți către birou, plănuind cu glas tare în timp ce mergea. Dacă nu îl pot elibera eu însămi pe domnul Cynster, o să călăresc până la fermele Bradshaw și Canning – sunt cele mai apropiate și au bărbați care pot da o mână de ajutor. Oprindu-se în pragul biroului, aruncă o privire către doamna Flyte. Am nevoie de cămașa aceea!

Doamna Flyte făcu o reverență.

– Da, milady.

Fără alte proteste, se grăbi de-a lungul holului.

Niniver intră în birou și se așeză. Găsi hârtie și o peniță, și scrise iute un bilet – avea timp doar pentru unul singur –, scriind pur

și simplu ce se petrecuse, ce credea că i se întâmplase lui Marcus și ce propunea să se facă.

Nu pierdu timpul să îl scrie frumos, nici chiar să formuleze propoziții întregi. Își scrise numele la sfârșit, apoi tamponă cu sugativa și împături hârtia.

Când se ridică, având scrisoarea în mână, doamna Flyte apăru în pragul ușii strângând în brațe una dintre cămășile lui Marcus.

– Excelent.

Niniver merse iute către ușă. Luă cămașa.

– Când se întoarce domnul Flyte ori vreunul dintre bărbați, vă rog să le cereți să stea de pază aici, așteptând ordine de la domnul Cynster.

Doamna Flyte își frânse mâinile.

– Sper din suflet că este bine, milady. Minele acelea sunt atât de vechi! Mereu s-a spus că sunt înșelătoare.

Niniver refuză să își lase mintea să se concentreze asupra pericolelor. Trăgându-și mănușile, ajunse la ușa de la intrare.

– Sunt sigură că domnul Cynster o să trimită vorbă de îndată ce o să fie eliberat.

Merse iute către grajd, cu doamna Flyte pe urmele ei.

Johnny stătea afară, cu frâiele unui frumos cal într-o mână.

– M-am gândit că domnul Cynster ar dori să iau unul dintre caii cei mai rapizi.

– Într-adevăr.

Niniver îi înmână biletul.

– Majordomul de la conacul Casphairn este Polby. Înmânează-i asta și spune-i că este de la mine, că domnul Marcus e în pericol, iar acea scrisoare trebuie să ajungă imediat fie în mâinile lui Lord Cynster, ale lui Lady Cynster, ale domnului Thomas Carrick ori ale doamnei Carrick.

Johnny vârî scrisoarea în buzunarul pantalonilor în timp ce repetă mesajul ei cuvânt cu cuvânt.

Ea încuviință din cap.

– Bun. Acum pleacă!

Johnny sări în șa și îndemnă calul de-a lungul aleii.

Niniver se întoarse către câinii ei. Trase pătura calului de pe gard și o aplecă spre cei cinci câini, dându-le ordin să ia urma. Apoi, în vreme ce doamna Flyte o ajută să lege pătura de șa, chemă cele două cățele care adulmecau aerul și le dădu cămașa lui Marcus.

Apoi se întoarse către Oswald, puse cămașa în sacul legat de șa, îl duse către butucul pentru încălecat și încălecă.

Doamna Flyte ridică privirea către ea.

– Sper să îl găsiți pe stăpân și că este în regulă. Aveți grijă, milady! Și noroc!

Niniver încuviință din cap. Ordonă câinilor să vâneze și îi dădu pinteni lui Oswald să-i urmeze.

În timp ce călărea de-a lungul unei cărări care ducea, așa cum spusese Johnny, la nord-vest de câmpurile Bidealeigh, avu timp să se gândească la ce putea să găsească odată ajunsă la mina cea veche.

Își imagină că McDougal, presupunând că el era, îl doborâse pe Marcus, îl legase și îl ascunsese în mină. Acela părea cel mai probabil scenariu. Refuză să își lase mintea să stăruie asupra altuia, nu înainte să se întâmple ceva mai rău. Avea să înfrunte ceva mai rău când avea să fie față în față cu realitatea.

Câinii alergau liber și mergeau în direcția în care se aflau vechile mine.

Niniver îi încurajă și îi urmă călare pe Oswald. Și se rugă în tăcere.

Capitolul 16

Marcus ignoră toate vuietele și gemetele pietrelor din jurul lui și trase cu încăpățânare piatră după piatră din peretele dintre el și intrarea în tunel. Din când în când, alunecau din tavan nisip și praf, semn al prăbușirii ce urma.

Nu dorea să moară. Continuă să râcâie și să care, dar mergea încet. Reușise să lărgească deschizătura, inițial mai mică decât pumnul lui, până la dimensiunea unui dovleac, dar deschizătura nu era nicidecum destul de mare ca să se poată strecura prin ea; deocamdată, îi intra numai capul.

De data asta, umerii lui largi nu erau un avantaj.

Nu avea nici cea mai mică idee cât timp mai avea înainte ca tunelul să se prăbușească. Poate că ar fi fost mai bine să își accepte soarta și să își petreacă ultimele momente făcând pace cu Dumnezeu și cu Doamna Văii.

Dar nu îi venea să creadă că acesta era felul în care viața lui era menită să ia sfârșit. Nu când mai avea atâtea de făcut. Cum ar fi fost să îi spună lui Niniver că o iubea. Să o apere de McDougal și de cei de teapa lui.

Numai gândul la ce plan diabolic punea la cale McDougal chiar în clipa aceea era de ajuns ca să-și încleștеze fălcile și să dubleze efortul.

Trebuia să iasă, nu pentru el însuși, ci și pentru Niniver. Trebuia să ajungă la ea la timp. Respira greu din cauza prafului. Se opri ca să verifice dimensiune găurii – încă nu era destul de mare.

Un sunet familiar de cuie pe pietre ajunse la el.

Câini de vânătoare? Înclinând capul, privi prin gaura către intrare. Și văzu câțiva câini de vânătoare învârtindu-se în cerc. Animalele îl văzură și lătrară, apoi răsună o comandă aspră și câinii se retraseră.

Marcus își umplu plămânii, fiind gata să strige când Niniver veni în fugă în tunel.

– Marcus? Văzu peretele de pietre căzute. Vai, nu!

– Sunt bine! strigă el.

Un alt geamăt îngrozitor făcu brusc ca o perdea de pietre mici să curgă între ei.

– Slavă Domnului!

Ea începu să tușească; aplecându-și capul și acoperindu-și nasul și gura, se grăbi spre perete.

– Niniver, nu! Ieși de aici!

Începu din nou să lărgească gaura, îndepărtând pietrele rostogolite cât putu de iute.

Ea îi ignoră ordinul. Ajungând la peretele de piatră, își trecu mâinile înmănușate pe suprafața acestuia, apoi se ridică pe vârfuri și, prin deschizătură, îl privi încruntată.

– Nu, nu te las aici. Continuă să sapi!

Începu și ea să scoată pietre, aruncându-le într-o parte pe cele mici și trăgând ca să le elibereze pe cele mai mari.

Vuietul din tunel păru să se adâncească. Praful și pietrișul fin curgeau aproape încontinuu. Pietrele scârțâiră și se sparseră, fragmentele rostogolindu-se în tunel.

Mănușile lui erau sfâșiate. Continuă oricum să tragă de pietre, dar dura prea mult să câștige chiar și un centimetru.

– Niniver, *te rog!* Puse în vorba aceea cea mai fierbinte rugăminte pe care o putea rosti. Nu are nici un rost să murim amândoi.

Ea nu ridică privirea și continuă să scoată o piatră mai mare.

– Dacă tu mori, mor și eu, indiferent dacă sunt sau nu în tunelul acesta. Scoase un mormăit moale în timp ce ridică piatra și o eliberă. Așa că *încetează* să mă contrazici. Continuă să sapi!

Auzi panica din glasul ei, dar știa cât de încăpățânată era. Și ce voință îndărătnică avea.

El capitulă și ridică cu disperare piatră după piatră din grămadă.

– Te iubesc.

– Știu.

El clipi, apoi își dădu părul din ochi.

– Da?

Ea dădu scurt din mână.

– Păi, de ce te afli aici?

Smulse o piatră și o aruncă în spatele ei.

– Ai crezut că McDougal m-a răpit și ai venit să mă salvezi, deși știai aproape sigur că era o capcană.

– Avea panglica ta.

– Cred că a furat-o.

El se propti și gâfâi, ridicând o piatră uriașă din zidul care îl baricada.

– Dacă scăpăm...

– *Când* scăpăm.

Cu mâinile înmănușate, rostogoli pietrele scoase.

– Că a venit vorba, crezi că poți ieși?

El se opri ca să măsoare din ochi deschizătura.

– Nu încă.

Cuvintele abia îi părăsiră buzele când, de deasupra capetelor lor, veni un vuiet îngrozitor de puternic și prelung, urmat de trei pârâituri ascuțite, sacadate.

Înghețară. Totul păru să înțepenească.

El simți ceva.

– Tunelul se prăbușește.

Se uită la ea.

– Ieși afară acum! Ieși!

– Nu fără tine!

Aproape că se aruncă prin gaură și îi apucă mâinile.

– Haide! Încearcă!

Deschizătura abia îi ajungea la mijlocul pieptului și nu era la fel de largă precum el. Dar strânse din dinți, își încleștă fălcile, își

eliberă mâinile din strânsoarea ei și se ridică. Proptindu-și cizmele pe pietrele căzute, își aruncă mai întâi brațele prin deschizătură, apoi se răsuci și se deplasă, încovoindu-și cât putu de tare umerii în timp ce încercă să se strecoare.

Niniver îi apucă mâinile. Nu avea să îl părăsească. Nu avea să îl lase să plece de lângă ea.

Își fixă degetele în jurul încheieturilor lui și trase cu toată puterea, în timp ce el se zvârcoli și trecu centimetru cu centimetru.

În jurul lor plouă cu stânci și pietre. Cu coada ochiului, ea zări o crăpătură care apăru în peretele de piatră de lângă ei. Aerul păru să tremure din nou, iar tunelul se cutremură. Tunelul și întregul deal gemură ca o ființă chinuită.

El înainte cu greutate, dar era o strâmtoare îngrozitor de fixă. Ea îi auzi hainele sfâșiindu-se și respirația chinuită, dar umerii lui erau aproape eliberați.

Ignorând praful inhalat, trase puternic aer în piept, își sprijini ghetuțele de pietre și trase cu toată greutatea. El mormăi, se răsuci, apoi umerii i se eliberară.

Își trase mâinile din strânsoarea ei, le așeză pe pietrele din jur și își eliberă partea de jos a trunchiului, apoi șoldurile și picioarele, ieșind prin gaura colțuroasă pe care o făcuseră. Se rostogoli, aterizând pe burtă în tunel.

Ea îl prinse de mână.

– Ridică-te, ridică-te!

Cu cealaltă mână, îl apucă de cot și trase, iar se ridică în picioare.

– Haide!

Ea îl luă de subsuoară, sprijinind-o pe umărul ei. Își încercui celălalt braț în jurul taliei lui. Pietre din ce în ce mai mari se revărsau; se rugă ca nici una să nu îi lovească în timp ce se străduiau să alerge împiedicat.

Din ce în ce mai rapid, alergară către gura tunelului.

În urma lor, tavanul se prăbuși.

Vuietul fu ca un leu păgân aflat pe urmele lor. Praful se înălță și se împrăștie înaintea lor, aproape blocându-le vederea, dar lumina de dincolo de intrare îi chemă, devenind din ce în ce mai clară, pe măsură ce se apropiară.

Marcus simți schimbarea din presiunea aerului în timp ce tunelul cedă în spatele lor, prăbușindu-se treptat, venind rapid pe urmele

lor. Pietre se revărsară de o parte și de cealaltă; doar câteva sărituri peste ele și aveau să fie iasă din tunel.

Mai aveau câțiva metri când el văzu cum intrarea tunelului începe să se îndoaie și să se lase. Își încleștă mâinile și o simți pe Niniver făcând același lucru. Cu ultimele puteri, o lipi de el și se aruncară dincolo de intrare.

Trecuseră de ea, în lumina soarelui. El se răsuci și aterizară împreună, rostogolindu-se mai departe de gura tunelului, în vreme ce urletul păgân ajunse la apogeu, apoi întregul deal se lăsă, umplând tunelul și închizându-l pentru totdeauna.

Vuietul se întrerupse, acoperit de bubuituri intermitente; treptat, ecourile se stinseră. Zgomotul pietrelor care cădeau, care se așezau se auzi tot mai rar apoi încetă.

Pentru o clipă, auziră un vuiet din cauza liniștii bruște, apoi îi învăluiră sunetele unei dimineți strălucitoare de primăvară.

El se rostogoli, lungindu-se pe spate. Se uită lung la albastrul cerului și mulțumi că putea să îl vadă. Și că Niniver era acolo, caldă și vie, alături de el.

O simți întorcându-se către el. Mișcându-și capul, îi întâlni ochii. Praful și pietrișul fin îi acopereau părul strălucitor și avea o peliculă fină peste pielea de alabastru, dar ochii încă erau luminoși, încă atât de albaștri. Avea o zgârietură pe frunte, dar era singura rană pe care putu să o vadă.

Ea îi studie ochii, apoi privirea îi alunecă peste chipul lui. Ridicând o mână, îi atinse ușor obrazul.

– Ești zgâriat.

El își simți buzele arcuindu-se.

– Peste tot. Dar o să supraviețuiesc.

Îi surprinse privirea, apoi îi prinse mâna, ridică încheietura la buze și apăsă un sărut pe pielea fină de sub marginea mănușii. Serios, spuse:

– Nu aș fi reușit să ies dacă nu ai fi venit și apoi dacă nu ai fi rămas să mă ajuți. Mulțumesc! Mulțumesc că ești suficient de încăpățânată încât să îmi ignori poruncile și să nu mă părăsești.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet drept răspuns, dar ochii îi rămaseră fixați într-ai lui.

– Tu m-ai salvat în multe feluri de-a lungul ultimelor zile. Și ai fost prins pentru că ai venit din nou să mă salvezi.

Îi susținu privirea, apoi, aproape minunându-se, spuse:

– Ai intrat în ce știai că avea să fie o capcană pentru că mă iubești. Înainte ca el să apuce să răspundă, înainte să confirme, adăugă: Iar eu te iubesc pe tine. Așa că – se rostogoli pe spate și privi în sus – a trebuit ca și eu să vin să te salvez, pentru că altfel cum ai putea să mă salvezi în viitor dacă te las să mori aici?

El nu era atât de rănit încât să nu recunoască o declarație când o auzea.

– Mă iubești?

Ea oftă, apoi își mișcă mâna ca să-și împletească degetele înmănușate.

– Întotdeauna te-am iubit.

Făcu o pauză; el îi aruncă o privire și o văzu ușor încruntată.

– De fapt, nu îmi pot aminti de o vreme în care să nu te fi iubit. Chiar și când eram copii, erai băiatul acela din Vale, singurul la care nu puteam să nu mă holbez de fiecare dată când se întâmpla să apari prin preajmă.

El pufni și privi în sus, apoi recunoscu:

– Știam că locuiești la conacul Carrick, dar nu te-am observat cu adevărat până la moartea tatălui tău.

Ea pufni.

– Erai băiat. Băieții nu observă fetele până când, într-o zi, o fac.

El chicoti sec.

– Am o soră geamănă, îți amintești? Întotdeauna observ fetele și pot să-ți spun că Lucilla și verișoarele mele s-au asigurat că nu o să consider vreodată femeile inferioare.

– Hm. Atunci poate că surorii și verișoarelor tale ar trebui să le mulțumesc pentru faptul că ești așa cum ești. Își întoarse capul și îi întâlni privirea. Întotdeauna m-ai văzut așa cum sunt. Doar știi că, dacă sunt delicată din punct de vedere fizic, asta nu înseamnă că sunt incapabilă ori neputincioasă.

O privi în ochi.

– Ești una dintre cele mai capabile femei pe care le cunosc, și cunosc destule.

Ea îi susținu privirea, apoi se rostogoli pe o parte și se ridică într-un cot; aplecându-se deasupra lui, îi încadră cu blândețe chipul cu o mână înmănușată și își apăsă buzele peste ale lui.

El îi savură buzele. Gustă curbele trandafirii și tensiunea stăruitoare dinlăuntrul lui se destrămă. Oftă în timpul sărutului.

Ridicându-și mâinile, o strânse delicat în vreme ce acel prim sărut se transformă în mai multe, în timp ce explorau din nou, revendicau din nou și se desfătau.

În intimitate.

Apoi nasuri moi îi gâdilară. Râzând, se despărțiră. Câinii se strecuraseră lângă ei; scheunau ușor și veniră și mai aproape, cu trupurile lor lățoase tremurând și dând din coadă, dorind să ia parte la distracție. Râzând, Niniver se ridică în capul oaselor și îi împinse.

– Nu, ajunge!

Aruncă o privire spre el.

– Nu te-aș fi găsit așa de repede, nu te-aș fi găsit la timp dacă nu ar fi fost ei.

El se încruntă și se ridică în capul oaselor.

– Cum ai știut să vii după mine? Te-a anunțat cineva de la Bidealeigh? Nu, nu ar fi fost timp.

Ignorând junghiurile și durerile și mai ascuțite, se ridică în picioare.

– Am ajuns la Bidealeigh la scurtă vreme după ce tu ai plecat. Am adus câinii în caz că aveam nevoie de o scuză.

Ridicând capul, îi întâlni privirea.

– Veneam să te întreb dacă mă iubești. Mi-am dat seama că nu ți-am dat ocazia să-mi explici și că, doar pentru că doreau cei din clan să te însori cu mine, asta nu însemna neapărat că acela era motivul pentru care *tu* voiai să o faci.

– Aprobarea clanului este pur și simplu norocoasă. În aceste circumstanțe, aprobarea lor este de ajutor, dar ceea ce dorește clanul nu a făcut niciodată parte din motivele mele. O privi în ochi. Intenționam să mă întorc la conacul Carrick din momentul în care am plecat – și am plecat doar pentru că tu m-ai rugat. Eram gata să mă întorc, dar am primit biletul lui McDougal.

Ea clătină din cap.

– Ți-am văzut bagajul și mi-am dat seama că nu aveai de gând să dai înapoi, să renunți la ce am avut. Așa că am cerut să îți las un bilet, și doamna Flyte m-a condus în biroul tău. Mi-am găsit panglica și am citit scrisorile pe care le-ai lăsat. Se uită la el. Deci McDougal a fost? Pare cel mai probabil vinovat.

– În mod sigur el a fost.

Marcus își simți chipul înăsprindu-i-se când își aminti momentele în care McDougal făcuse ca tunelul să se prăbușească.

– Era atât de sigur că mă îngropase și că nu aveam să supraviețuiesc, încât mi-a vorbit.

Ea pufni.

– Triumfând, bănuiesc?

– Într-adevăr.

Se scutură de praf, apoi își studie hainele. Sfâșiate în multe locuri, nu mai puteau fi reparate, dar deocamdată erau de folos.

Șezând încă, Niniver ciufuli urechile câinilor.

– Nu știam la ce mină să vin, dar ei i-au luat urma lui Ned și m-au dus direct la el. Iar cei care iau urma mirosind aerul au confirmat că erai înăuntru.

– Vorbind de Ned, ar trebui să îl găsim și să ne întoarcem la conacul Carrick.

Îi întinse mâna; când ea i-o prinse, el o trase în picioare.

– Din ce a spus McDougal, bănuiesc că intenționa să se îndrepte spre conac, după tine.

– Numai că eu am plecat spre Bidealeigh, căutându-te pe tine.

Își scutură hainele de praf cât de bine putu. Fustele ei grele de călărie și jacheta de catifea erau acoperite de praf, dar altfel era teafără și nevătămată.

– Ești bine. Iar eu o să mai aștept până când o să-mi schimb hainele. Deocamdată...

Se întrerupse și fluieră. Când Ned și Oswald veniră amândoi la trap, el o privi în ochi.

– Trebuie să ne întoarcem la conacul Carrick...

– Și apoi, spuse Niniver cu o hotărâre de fier în timp ce apucă frâiele lui Oswald, trebuie să îl prindem pe Ramsey McDougal și să punem capăt uneltirilor lui.

Presupunând că McDougal avea să fie la conac, se apropiară cu băgare de seamă. Niniver deschise drumul de-a lungul unei cărări pe lângă gardurile din spatele adăposturilor pentru cai. Apropiindu-se pe acolo, grajdul și vechiul hambar îi adăpostiră de toate ferestrele, în afară de cele de la mansardă; cum era dimineața târziu, era puțin probabil ca vreunul dintre angajați să se afle în cameră ca să-i observe pe călăreți și să dea de veste.

Iapa de care se ocupaseră toți grăjdarii și băieții de la grajduri când plecase Niniver fătase mânzul; acum stătea în adăpostul cel mai apropiat de grajd, cu mânzul pe picioarele nesigure alături.

Fred era cocoțat pe gard, privindu-i pe cei doi. Când Niniver și Marcus se apropiară, Fred zâmbi larg și îi salută cu o aplecare a capului.

– Ne întrebam unde ați plecat, milady.

– Am avut treabă cu domnul Cynster.

Trase de frâie.

Când câinii se adunară în jur, vârându-și nasurile prin gard ca să miroasă iapa și mânzul, Fred o văzu mai bine, apoi se uită la Marcus și ochii i se aprinseră.

– Cerule! Ce s-a întâmplat cu voi doi?

– Este o poveste lungă, pe care fără îndoială o s-o spunem curând tuturor.

Cu o expresie dură, Marcus aruncă o privire spre grajd.

– Dar, mai întâi de toate, McDougal este aici?

Ochii lui Fred se îngustară. Se răsuci și sări de pe gard.

– Dacă vă referiți la domnul care pretinde că a fost unul dintre prietenii tinerilor stăpâni, același care a venit ieri în vizită și a văzut-o pe Lady Carrick și pe care Ferguson l-a urmărit afară ca să se asigure că părăsește conacul, da. A sosit acum vreo jumătate de oră. Ultima oară când l-am văzut, Sean îi plimba calul prin curte.

– El este.

Niniver schimbă o privire cu Marcus, apoi se uită la Fred.

– Poți să deschizi ușa din spate a grajdului pentru noi?

Cu fața sumbră, Marcus dădu din cap.

– Hai să intrăm, să aflăm unde se află McDougal și ce face și apoi să hotărâm cum procedăm.

Fred deschise ușa din spatele grajdului, iar ei intrară cu caii în întuneric. Câinii îi urmară. Niniver și Marcus descălecară în timp ce Mitch își făcu apariția.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu voi?

– Mai târziu, spuse Marcus. Mai întâi, trebuie să aflăm dacă McDougal încă este înăuntru, unde se află și ce face.

Mitch ieși în curtea grajdului și îl chemă pe Sean. Tot ce avea de făcut Niniver era să le spună celor trei bărbați că McDougal încercase să-l ucidă pe Marcus prefăcându-se că o răpise și că McDougal avea de gând să o forțeze să se mărite cu el ca să capete controlul clanului, iar cei trei urmau să facă orice ar fi dorit ea.

Mitch merse în casă ca să întrebe de McDougal.

Între timp, ca acesta să nu fugă călare, Sean luă șaua de pe calul bărbatului și îl dezlegă, ducându-l în capătul îndepărtat al grajdului.

Mitch se întoarse cu Ferguson.

Niniver opri cu o fluturare a mâinii întrebările lui Ferguson înainte ca acesta să apuce să le rostească.

– O să explicăm totul mai târziu. Deocamdată, trebuie să aflăm unde este McDougal și ce face.

Ferguson clipi, dar răspunse ordinului.

– A cerut să vă vadă. L-am dus în salon și am plecat să vă caut. Când l-am întrebat pe Sean, mi-a spus că Oswald dispăruse, așa că i-am zis lui McDougal că ați plecat la plimbare călare. S-a gândit, apoi a cerut să vă lase un bilet. L-am dus în bibliotecă – nu l-aș fi lăsat singur, dar aproape că mi-a ordonat să ies. Ferguson făcu semn cu capul spre casă. Încă este acolo – am lăsat un lacheu la ușă ca să mă anunțe în clipa în care termină și este gata de plecare.

– Nu vrem să plece.

Marcus întâlni privirea lui Niniver.

– McDougal este periculos nu doar pentru tine, ci și pentru mine. Trebuie să punem capăt acestor lucruri acum!

Niniver cugetă iute; din câte vedea, singura dovadă concretă pe care o aveau că McDougal fusese cel care îl închisese pe Marcus în mină și îl lăsase să moară era că Marcus îi recunoscuse glasul. Nu știa ce influență aveau cei din familia lui McDougal, dar reușiseră deja să-l elibereze de o acuzație majoră, chiar dacă după aceea îl alungaseră de pe pământurile lor. Măsurându-și cuvintele, spuse:

– Vreau ca McDougal să intre după gratii, acolo unde nu ne poate face rău nici mie, nici ție și nici clanului sau altcuiva vreodată. Așa că – aruncă o privire către membrii clanului ei – vreau să ne spună mai multe. Trebuie să îl încurajăm să ne dea destule dovezi pentru a ne asigura că nu poate scăpa. Întorcându-și privirea spre Marcus, afirmă: O să merg înăuntru să mă schimb. Îl privi pe Ferguson. Vreau să intri și să îi spui lui McDougal că m-am întors, mă schimb și o să vin în scurt timp. Imaginându-și întâlnirea lor, adăugă: Lasă-l să stea în bibliotecă – o să vorbesc cu el acolo.

Marcus se îndreptă de spate.

– Nu singură!

O singură privire către chipurile celorlalți îi arătă că erau cu toții de acord. Nu se putu abține să nu zâmbească ușor, dar coborî capul.

– Nu chiar, dar pentru el o să pară că sunt singură. Vreau ca voi toți să fiți pe hol, ascultând la ambele uși – cea principală și cea din capătul îndepărtat. Luați-le și pe Hildy, pe doamna Kennedy și pe Gwen. Vreau să am martori la orice o să spună, dar nu o să vorbească liber dacă o se afle că mai e cineva în încăpere. Dacă intru, iar voi toți vă strecurați în tăcere, nu există nici un motiv pentru care să își dea seama că sunteți acolo. De îndată ce spune suficient, puteți intra cu toții, ca să-l ținem până când sosesc autoritățile.

Privirea lui Marcus nu îi părăsise chipul; ea îi putu citi nehotărârea în ochi. Știa că planul ei era cel mai simplu și, cel mai probabil, avea să reușească; pe de altă parte, dacă McDougal își dădea seama și încerca să o captureze ca să o folosească drept ostatică...

Privindu-l în ochi pe Marcus, ea spuse:

– Este cea mai bună cale.

Buzele lui se răsuciră într-o grimasă, iar el își coborî privirea către câinii care ședeau lungiți în jurul picioarelor ei.

– Ia câinii cu tine! Se uită în ochii ei. Sunt de acord că, dacă adunăm mai multe dovezi împotriva lui McDougal, o să ne fie mai ușor să ne ocupăm de el așa cum trebuie, dar ai nevoie de protecție, iar câinii ți-o pot oferi.

Ea încuviință cu ardoare din cap.

– Este o idee excelentă! O să-i iau pe toți cu mine – nu are cum să știe că nu îi iau adesea cu mine în casă. Iar zgomotul ghearelor lor o să acopere orice sunet pe care tu sau ceilalți ați putea să îl faceți.

Ceilalți bărbați fură de acord cu ideea lui Marcus pentru planul ei și puseră imediat planul în acțiune. Niniver strigă câinii să vină la picior și, împreună cu Ferguson și Mitch, intră în casă.

După ce se asigură că McDougal încă era în bibliotecă, Mitch se întoarse la ușa laterală și le făcu semn celorlalți să intre; aceștia lăsară băieții de la grajd să păzească caii, cu instrucțiuni foarte stricte de a se asigura că McDougal nu avea să încerce să ia vreunul și să fugă.

Când Marcus, Sean și Fred i se alăturară lui Mitch în holul lateral, acesta murmură:

– McDougal era vesel ca un cintezoi când a auzit că Lady Carrick a venit acasă și o să coboare în curând ca să-l întâlnească. Este instalat în bibliotecă, așa cum a dorit ea.

Ferguson îi întâlni în capătul holului care se întindea de-a lungul bibliotecii.

– Aș putea să jur că nemernicul trecea în revistă registrele contabile ale moșiei când am intrat!

Zâmbetul lui Marcus fu precum zâmbetul unui prădător.

– Lasă-l să viseze! Nu o să dureze mult.

Două minute mai târziu, Niniver coborî în grabă scara principală, câinii mișunând în jurul ei. Coti pe hol, iar Marcus văzu că, pe lângă faptul că se schimbase într-o rochie de zi de un albastru-deschis, se spălase pe față și făcuse eforturi pentru a înlătura toate semnele că fusese în mină.

Ea îl văzu și îi flutură un zâmbet scurt. Le șopti lui și celorlalți:

– Gata?

Încuviințară cu toții din cap. Trecu pe lângă ei și înaintă; câinii, încântați că le fusese îngăduit să rămână cu ea, tropăiră fericiți de o parte și de alta și în spatele ei. Bărbații erau în urma lor, străduindu-se să meargă în tăcere.

Când se apropiară de ușa principală a bibliotecii, peste capul lui Niniver, Marcus le zări pe domnișoara Hildebrand, doamna Kennedy, Gwen și pe una dintre servitoarele mai în vârstă strecurându-se din holul lateral și ocupându-și poziția, ascultând la ușa de serviciu de la capătul celălalt al bibliotecii.

Niniver ajunse la ușa principală. Apucă clanța, se întoarse ca să-i vadă încă o dată pe toți, apoi deschise ușa și, calmă și cu obișnuita ei siguranță, păși înăuntru.

Lăsă ușa întredeschisă și, cu câinii împingând din spate, lucrul acesta nu păru deloc neobișnuit.

Marcus ocupă locul din partea cu balamale a ușii, în timp ce Ferguson, Sean și Mitch se îngrămădiră pe partea cealaltă. Prin distanța îngustă dintre ușă și cadru, Marcus putu să îl vadă pe McDougal așezat pe scaunul din spatele biroului lui Niniver.

Nemernicul acela chiar se uitase pe registrele contabile ale moșiei, dar, odată ce intră Niniver, închise iute registrul pe care îl citea și se ridică în picioare.

– Bună dimineața, domnule McDougal. Tonul înghețat al lui Niniver confirmă faptul că și ea observase ocupația lui McDougal. Se opri în mijlocul încăperii. Trebuie să recunosc că sunt surprinsă că ați venit din nou în vizită atât de curând după ziua de ieri. Credeam că a fost destul de clar dezinteresul meu de a mai vorbi.

Zâmbetul lui McDougal fu o combinație de îngâmfare și de lingușeală.

– Într-adevăr, așa este, dar astăzi mă aflu aici într-o misiune caritabilă. Cred mai degrabă că o să fii recunoscătoare că am găsit de cuviință să nu iau în seamă cuvintele tale de ieri și că am venit să îți spun veștile grave pe care le aduc.

Niniver își păstră atitudinea de gheață, dar îi făcu jocul, părând vag nesigură și puțin neliniștită.

– Ce vești grave?

Pocnind din degete, ordonă câinilor să șadă.

– Mă tem că este vorba despre Cynster.

McDougal făcu un efort să afișeze o expresie de îngrijorare sumbră.

Niniver fu nevoită să se întrebe dacă McDougal credea cu adevărat că era destul de naivă încât să creadă o asemenea prefăcătorie.

Cu gravitate, McDougal clătină din cap.

– A fost grav rănit și te cheamă. Își fixă privirea asupra ei. M-am oferit să vin să te iau ca să te duc la el.

Făcu semn cu mâna către birou.

– Cum erai plecată, îți scriam un bilet. Dar cei care au grijă de el spun că trebuie să vii de îndată dacă dorești să îl vezi. Nu vreau să te necăjesc, dar nimeni nu știe cât mai are de trăit.

Ea își putu imagina cu ușurință cum ar fi reacționat la această veste dacă nu ar fi mers călare la Bidealeigh în dimineața aceea; s-ar fi panicat și, lăsând la o parte antipatia ei față de McDougal, ar fi mers cu el doar pentru a ajunge la Marcus. Trase aer în piept; emoțiile o copleșiră când își dădu seama ce ar fi făcut și începu să tremure în mod vizibil.

– Unde este?

– La hanul din sat.

Un loc în care nu ar fi avut nici o ezitare să-l însoțească pe McDougal, dar la camerele de deasupra hanului se putea ajunge urcând o scară exterioară. Cu hangiul ocupat în cârciuma de la parter și familia în bucătărie, acele camere ar fi putut fi locul perfect pentru ceea ce cu siguranță McDougal avea în minte. Întrebă:

– Este la han?

McDougal încuviință.

– Într-una dintre camerele de deasupra.

Ea se încruntă.

– Și familia lui?

– Hangiul a trimis vorbă. Ar trebui să fie alături de Cynster până când ajungem noi acolo.

McDougal ocoli biroul.

Câinii se ridicară, strecurându-se între el și ea. Cu privirea atrasă de aceștia, McDougal se opri, apoi o privi în ochi.

– Trebuie să mergem imediat. Cynster era într-o stare gravă când am plecat. S-ar putea să nu mai supraviețuiască multă vreme.

– De fapt, McDougal, sunt perfect sănătos. Marcus intră în încăpere. Cu privirea ațintită asupra lui McDougal, arcui o sprânceană. Tu cum ești?

Niniver îi aruncă o privire lui Marcus. Când el se opri lângă umărul ei, ea se întoarse spre McDougal și îi văzu ochii bulbucați, gura căscată și îngrozită.

McDougal țâșni spre ușile de sticlă care dădeau pe terasă și pe pajiștea de dincolo de aceasta. Ușile erau deschise; le împinse larg și năvăli prin ele.

Câinii săriseră în picioare. Fuga din fața câinilor de vânătoare transforma orice în pradă. Niniver dădu câinilor ordin să-l urmărească. Toți cinci zburară prin ușile deschise, săriră peste balustrada terasei și alergară peste pajiște.

Îl doborâră pe McDougal în mijlocul întinderii de iarbă.

Câinii erau antrenați să țină pe loc pradă, nu să muște. McDougal se zbătu, încercând să-i îndepărteze, dar nu se putu pune cu cinci câini de vânătoare bine antrenați.

Marcus îi făcu semn lui Niniver să iasă pe ușile de sticlă, apoi o urmă. Ceilalți intrară în bibliotecă și se ținură după ei în vreme ce, unul lângă altul, ea și el coborâră treptele terasei și merseră fără să se grăbească pe pajiște.

Niniver bănui că toți se bucurau la vederea lui McDougal imobilizat de câini.

Când ajunseră lângă el, bărbatul era ținut cu fața în jos de doi câini lungiți pe spinarea lui, în timp ce alte două animale îi prinseseră mânecile cu dinții și îi țineau mâinile pe iarbă, larg desfăcute. Câinele care rămăsese se plimba încolo și încoace prin fața lui, așteptând o încercare de a fugi.

McDougal capitulase și stătea lungit sub ei.

– Ia-i de pe mine!

Marcus aşteptă până când Niniver dădu comanda, apoi întinse mâna pe lângă câini, apucă gulerul lui McDougal şi îl ridică în picioare.

Îl răsuci cu faţa spre el şi zâmbi.

– În cazul în care crezi că o să scapi cu vorba...

Îşi înfipse pumnul în chipul lui McDougal. Oasele trosniră, iar bărbatul se clătină.

Marcus îi dădu drumul. McDougal îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi pe pajişte la picioarele lui Marcus şi ale lui Niniver.

Sean, care se oprise într-o parte, îl privi de sus pe McDougal cu un dezgust făţiş, apoi clătină din cap.

– Nu ar fi trebuit să-l loveşti aşa de tare. Acum nu poţi să-l mai loveşti încă o dată.

Frecându-şi pumnul, Marcus îl studie pe McDougal şi, fără tragere de inimă, ajunse la concluzia că bărbatul îşi pierduse cu adevărat cunoştinţa. Ridică din umeri.

– Se poate întotdeauna şi mai târziu.

Sean îşi înclină capul, cugetând.

– Destul de adevărat.

Marcus se uită la Niniver, apoi se întinse şi o prinse de mână.

Ea îi strânse degetele şi îşi ridică privirea de la silueta întinsă a lui McDougal la chipul lui Marcus.

Pentru un moment îndelungat, îşi lăsă pur şi simplu mintea şi simţurile să o soarbă – frumuseţea ei diafană şi acei ochi fabulos de vii, precum albăstrelele. Recunoscu în sinea lui ce însemna ea cu adevărat pentru el.

Privirea ei era aţintită într-a lui, iar el simţi că Niniver se gândea la acelaşi lucru.

Apoi strânsoarea degetele ei crescu, strângându-i mâna, şi se uită la ceilalţi care se îngrămădeau în jurul lor – membrilor clanului care fuseseră martori pe hol la perfidia lui McDougal li se alătură cei din casă, atraşi de agitaţie, care ieşiră din bibliotecă.

Niniver trase aer în plămânii dintr-odată încordaţi.

– Am de făcut un anunţ.

Toată lumea se uită, inclusiv bărbatul de lângă ea. Ridicându-şi capul, continuă:

– Eu şi domnul Cynster intenţionăm să ne căsătorim...

Adăugă cuvintele „în curând", dar acelea fură înecate de urale, bătăi din palme şi felicitări care curseră peste ei.

Se întoarse spre Marcus ca să vadă cum reacționase la faptul că ea preluase inițiativa. El îi întâlni privirea și tot ce văzu Niniver în ochii lui albaștri ca miazănoaptea fură căldură și încuviințare.

Tot ce văzu fu dragoste.

Degetele lui lungi se mișcară peste ale ei, apoi îi ridică mâna și, delicat, încet, îi sărută degetele.

– Mulțumesc.

Inima ei tresăltă.

– Nu, eu îți mulțumesc. Pentru că m-ai văzut și ai crezut în mine, în cine sunt cu adevărat, și pentru că mă iubești pentru mine însămi. Pentru că mi-ai dat șansa să devin cine sunt alături de tine.

Zâmbetul lui fu tot ce ea își dorea.

– Ai fost întotdeauna Niniver, întotdeauna ai avut această putere.

O trase spre el, iar ea se ridică pe vârfuri în timp ce el își coborî capul, și se sărutară.

Iar mulțimea din jurul lor strigă, aplaudă și ovațională, iar câinii lătrară și se învârtiră în jurul lor.

Capitolul 17

Niniver descoperi iute că anunțul căsătorie fusese partea ușoară. Să facă pașii următori și, în același timp, să se ocupe de problema cu Ramsey McDougal și tentativele lui de crimă, era considerabil mai complicat.

Însă faptul că își declaraseră intențiile o făcuse să se simtă din ce în ce mai nerăbdătoare să ajungă la altar și, cu Marcus alături de ea, se simți ca și cum ar fi putut cuceri lumea. Nu voia să piardă acel sentiment.

După ce se asigurase că McDougal, care acum mârâia și își ținea falca, era reținut în spatele unei uși încuiate din pivniță, ea și Marcus se întoarseră în bibliotecă. O rapidă trecere în revistă a opiniilor sugeră că, dacă voiau să rezolve lucrurile cu repeziciune, aveau nevoie de sprijinul altor persoane.

– Dar mai întâi, spuse Marcus, privind în jos la ținuta lui sfâșiată și plină de praf, trebuie să mă spăl și să mă schimb în ceva prezentabil.

– Trebuie să trimitem vorbă și oamenilor tăi.

Explică apoi cum lăsase lucrurile la Bidealeigh.

– Doamna Flyte o să fie neliniștită, așa cum o să fie și soțul ei când o să se întoarcă.

Îi spuse ce le scrisese în biletul trimis prin Johnny celor din Vale.

Marcus încuviință și întinse mâna după hârtie și condei.

– Ar fi bine să trimit degrabă un bilet la Vale ca să le spun că suntem bine și că trebuie să se grăbească – asta, ca să le dăm vestea logodnei noastre.

– Aș putea să sugerez să te referi la asta ca fiind „iminenta noastră nuntă"?

Când el o privi în ochi, ea ridică din umeri.

– Dacă dorim să fie totul rapid, pare înțelept să începem pregătirile.

El zâmbi larg, înmuie vârful în călimară și începu să scrie.

– Faptul că tata și Thomas nu sunt deja aici sugerează că ei și, de asemenea, mama și Lucilla erau plecați. Făcu o pauză, recitind ceea ce scrisese. Cel mai probabil, se întorc acasă pentru masa de prânz. Să le spun ca după aceea să vină în vizită?

– Da, avem nevoie cel puțin de părinții tăi, și cred că și de Thomas.

După ce încheie scurta misivă către familia lui, ea adăugă câteva rânduri pentru Thomas și îl trimiseră pe Sean să ducă scrisoarea în Vale. După ce se ocupară de asta, Marcus îl trimise pe Fred cu un bilet adresat angajaților săi de la Bidealeigh, cu instrucțiuni de a se întoarce cu scrisorile și funda care se aflau pe biroul lui, precum și cu bagajul lui gata făcut.

Apoi se ocupară de chemarea magistratului local, Sir Godfrey Riddle. Cu ajutorul lui Marcus, Niniver întocmi o misivă cu grijă, în care declara că prinseseră un răufăcător și că aveau dovezi pe care să le prezinte în fața lui Sir Godfrey; îi cerură și acestuia să treacă pe acolo în după-amiaza aceea.

Fred se întoarse cu bagajul lui Marcus. Acesta o lăsă pe Niniver să scrie în timp ce el merse sus ca să se spele și să se schimbe de hainele distruse. Se întoarse în timp ce ea sigila misiva către Sir Godfrey. O puse în mâinile lui Mitch; acesta își luă rămas-bun și plecă.

Apoi Ferguson băgă capul ca să anunțe masa de prânz și merseră împreună către salon, unde li se alătură Hildy. Până atunci, nici Niniver și nici Marcus nu explicaseră nimănui din clan ce se întâmplase

înainte de a se fi întors la conac plini de praf, zgâriați și cu vânătăi. Îndemnată de întrebările entuziasmate ale lui Hildy, Niniver își dădu seama că modul cel mai simplu de a elimina speculațiile era să spună povestea tuturor celor din casă, lăsându-i pe aceștia să o zică altora din clan.

Un lucru la care clanul se pricepea de minune era să împrăștie veștile în lung și în lat.

Îi explică lui Marcus ce avea de gând. El aprobă.

–O idee bună. Altfel, o să sfârșim prin a repeta povestea iar și iar, iar astfel povestea o să se transforme în ceva nemaiauzit. Zâmbi. A fost destul de nemaiauzit, dar cred că nu este un lucru pe care vreunul dintre noi trebuie să și-l amintească mai mult decât este necesar.

În sinea ei, își dădu seama că era adevărat. Deși ușurarea de a-l scoate viu, de a supraviețui ea însăși era prețioasă și intensă chiar și doar în amintire, iar acea ușurare euforică era cu adevărat un sentiment pe care avea să îl păstreze întotdeauna în inima ei, nu avea nevoie să și le amintească mai mult de o dată neliniștea chinuitoare care o precedase și oroarea pe care ea și Marcus le simțiseră când păruse posibil să nu iasă la timp. Sau să și le amintească de două ori, dat fiind faptul că aveau să fie nevoiți să relateze totul familiei lui și lui Sir Godfrey.

De îndată ce terminară de mâncat, îi ceru lui Ferguson să îi cheme pe toți angajații prezenți în momentul acela la conac. Deși se străduia din toate puterile să își mențină obișnuita mină nepăsătoare de majordom, și el, ca toți ceilalți, păru incapabil să nu zâmbească.

Însoțită de Marcus și de Hildy, merse în salon. Se așeză în fotoliul ei obișnuit. În loc să ia loc în fotoliul pereche din fața căminului, Marcus ocupă un loc puțin mai în spatele fotoliului ei, cu o cizmă sprijinită de apărătoare și un braț odihnindu-se elegant pe șemineu.

Angajații se aliniară, cu toții nerăbdători să le audă povestea. Ea le îndrumă pe femeile mai în vârstă să ia loc, în vreme ce bărbații și servitoarele mai tinere rămaseră în picioare. Când toată lumea fu acolo, ea aruncă o privire către Marcus.

– Începe tu!

El o privi în ochi, încuviință din cap aproape imperceptibil, apoi se uită la mulțimea adunată.

– Eram gata să plec de la Bidealeigh azi-dimineață, având intenția de mă întoarce aici, când menajera mi-a înmânat un bilet găsit pe scara de la intrare.

Continuă, relatând ceea ce făcuse. Niniver interveni ca să explice cum dispăruse panglica ei preferată, cu cameea atașată, cu o zi mai înainte, probabil din bibliotecă, la ceva vreme după ce McDougal îi făcuse o vizită.

– Mi s-a părut că l-am văzut strecurând ceva în buzunar când s-a întors cu spatele la birou, spuse Ferguson. Dar nu mi-a dat prin cap ce ar fi putut să ia.

Ea clătină din cap.

– Sunt sigură că acolo am lăsat-o, dar mai târziu nu am mai găsit-o.

Aruncă o privire spre Marcus.

El continuă povestirea.

– Așa că am pornit călare spre mină, cea în care schelele erau încă în picioare.

Cei mai mulți dintre bărbații de prin partea locului știau unde se afla aceasta; se clătină din cap de jur împrejurul încăperii.

Ea se relaxă și ascultă. Deși cuvintele lui Marcus erau la obiect, dată fiind legătura dintre ei, putu cu ușurință să se pună în locul lui; știind cum s-ar fi simțit dacă s-ar fi presupus că el fusese cel răpit, iar ea intrase în mină, sperând să îl găsească, putu să îi aprecieze emoțiile și intensitatea tuturor sentimentelor.

După ce descrise cum McDougal dărâmase suportul tunelului, adăugând faptul că probabil îl slăbise înainte, și relată cuvintele pe care McDougal i le adresase, bărbații din clan începură să se foiască, neliniștiți și agitați, dorind răzbunare.

Marcus o privi.

– Am observat că era o mică deschizătură în colțul din stânga sus, unde pietrele căzute nu umpluseră cu totul tunelul. Am început să sap acolo.

Când el clătină din cap, ea își drese glasul și privi la chipurile din jur.

– Mă hotărâsem să fac o vizită la Bidealeigh în dimineața aceasta, fără să știu că domnul Cynster avea de gând să se întoarcă. Sean și ceilalți de la grajduri erau afară, în țarc, având grijă de o iapă, așa că l-am înșeuat pe Oswald și am plecat călare. Am oprit la bătrânul Egan...

Continuând să spună tot ce o dusese să intre în vechea mină și să îl găsească pe Marcus prins în spatele peretelui de pietre, își dădu seama că era o modalitate excelentă de a repeta ce trebuia să le spună celorlalți – familiei lui Marcus, lui Thomas și lui Sir Godfrey – când aveau să vină.

Atât ea, cât și Marcu își scurtară povestea, eliminând mare parte a dramei, momentele de groază și euforia ulterioară. Pe măsură ce se apropiară de sfârșitul poveștii, când câinii ei îl doborâseră pe McDougal pe pajiște, recunoscu în sinea ei că, spunându-le membrilor clanului ce se întâmplase, puteau lăsa în urmă ce se întâmplase.

Când povestea fu gata și toată lumea încetase să exclame, ea încheie:

– Noi – eu și domnul Cynster – v-am spus toate acestea ca voi să le auziți de pe buzele noastre și să le spuneți celorlalți membri ai clanului, pe lângă vestea că o să ne căsătorim, de îndată ce o să putem face aranjamentele necesare.

Angajații aplaudară și îi ovaționară din nou, apoi, strălucind de încântare, ieșiră pe rând, sporovăind deja și siguri că aveau să le dea vestea tuturor rudelor de îndată ce puteau.

Marcus se lăsă pe vine lângă scaunul lui Niniver. Când ea întoarse capul, el o privi în ochi.

– Cred că a mers bine.

Niniver încuviință. După un ochi aruncat spre cei care se retrăgeau, murmură:

– Sincer, nu îmi amintesc ca membrii acestei gospodării să fi zâmbit vreodată atât de mult.

El schiță un zâmbet. Nu îi spuse că și ea, la rândul ei, zâmbea și că o făcuse mai des decât o văzuse vreodată zâmbind. Se ridică, apoi o mișcare de afară îi atrase atenția.

– Ah, avem vizitatori! Și se pare că familia mea a luat în serios asigurarea că nu mai există nici un pericol. Au adus până și copiii.

Într-adevăr, cu excepția lui Annabelle, care se afla încă la Londra, venise întreaga familie a lui Marcus: părinții lui, frații mai mici, plus Lucilla și Thomas și fiicele lor gemene, Chloe, cea mare, și Christina.

Catriona, Lady Cynster, își conduse familia pe scările verandei, unde Marcus și Niniver așteptau. Mama lui se opri înaintea lor și îi studie, apoi zâmbi, întinse larg brațele și îi îmbrățișă.

– Dragii mei, sunt *atât* de mulțumită pentru voi!

Lord Richard era pe urmele soției sale. Când Catriona le dădu drumul și se dădu într-o parte, Richard se năpusti să o sărute pe Niniver pe obraz.

– Bine ai venit în familie, draga mea! Suntem un grup de nebunatici, dar te o să te obișnuiești cu noi.

Zâmbetul lui Richard îndepărtă orice urmă de amenințare din vorbele lui. Niniver simți că timiditatea ei obișnuită și nesiguranța în societate se evaporară. Privi cum Richard căută ochii fiului său și zâmbi larg. Întinse mâna.

– Bine ai venit în club! Acum o să înțelegi toate cârcotelile pe care eu și Thomas le împărtășim.

Marcus izbucni în râs. O privi pe Niniver cu un zâmbet strâmb.

– Oh, cred că deja înțeleg o parte din ele.

Apoi Lucilla fu și ea acolo, precum și Thomas, fiecare ținând de mână pe una din fetițele lor. Câteva momente mai târziu, Calvin și Carter se alăturară grupului. Niniver se așteptase să se simtă copleșită, dar mâna lui Marcus o găsi pe a ei, degetele lui se împletiră cu ale ei, iar ea descoperi că nu era chiar atât de dificil să se relaxeze, să zâmbească și să lase căldura aceea exuberantă să o inunde.

Stăteau încă pe verandă când zgomotul copitelor care venea de pe alee îi făcu să privească într-acolo. Sir Godfrey călărea un murg frumos. Sean își făcu apariția ca să ia calul. După ce descălecă și îi dădu frâiele, Sir Godfrey merse către scară. Se opri la baza acesteia și ridică privirea către toate chipurile.

– Măi să fie! Asta arată ca o adunare de familie.

– Fără îndoială, este, Godfrey, dragule, spuse Catriona, dar înțeleg că este un criminal prin preajmă.

– Ah, da? Atunci este în regulă.

Sir Godfrey începu să urce treptele.

– Dar cu ce ocazie?

Marcus îi spuse. Sir Godfrey fu măgulitor în complimentele față de amândoi.

– O pereche excelentă, nu? Da, da, foarte potrivită în multe privințe.

– Vă rog , zise Niniver, înroșindu-se și făcând semn cu mâna către ușa deschisă, intrați și luați loc.

– Desigur.

Marcus îi îndemnă înainte pe mama și pe sora sa, pe Thomas și pe copii.

– Avem o poveste de spus și este numai bine că ați venit cu toții – vă putem spune tuturor în același timp.

Se treziră cu toții așezați în salon. Niniver se așeză în fotoliul ei obișnuit, în vreme ce Catrina ocupă fotoliul din fața ei, iar Lord Richard se opri în fața lui Marcus, stând în picioare în spatele fotoliului soției lui, cu un braț sprijinit pe șemineu. Thomas și Lucilla luară loc pe canapea, fiecare ținând în brațe una dintre copile. Calvin și Carter aduseră scaune cu spătarul drept și le așezară în spatele canapelei, cu fața către cămin, în vreme ce Sir Godfrey se așeză pe fotoliul din fața canapelei.

– Ei bine... De sub sprâncenele stufoase, Sir Godfrey se uită la Marcus. Aș putea să îți sugerez să începi cu începutul, oricare ar fi acesta?

Marcus ezită, apoi scoase din buzunarul hainei scrisoarea de la Glencrae.

– În realitate, începutul se află în urmă cu câțiva ani. Aveam motiv să mă întreb de ce un bărbat ca Ramsey McDougal dădea târcoale prin Ayr, așa cum o făcea de câțiva ani, așa că i-am scris unuia dintre verii noștri din Highlands – contele de Glencrae – și l-am întrebat ce știe despre McDougal.

Deschise scrisoarea și citi cu glas tare răspunsul contelui.

Sir Godfrey pufni.

– Și eu m-am întrebat. Am dat peste McDougal din când în când în societate și întotdeauna mi s-a părut a fi un personaj dubios. Nu tocmai de calitate. Se pare că amândoi am avut dreptate să îl privim cu scepticism.

Sir Godfrey îl fixă pe Marcus cu un ochi viclean.

– Înțeleg că McDougal este criminalul de care trebuie să mă ocup?

Marcus încuviință din cap.

– McDougal se află momentan în pivniță, în spatele unei uși încuiate. Ca să explic, se pare că avea planuri în ceea ce o privește pe Niniver – să se căsătorească cu ea, într-un fel sau altul, și, drept urmare să preia controlul asupra averii Carrick și, de asemenea, a moșiei clanului.

Calm, pas cu pas, Marcus expuse ceea ce acum știau deja că făcuse McDougal.

La fiecare dezvăluire, Sir Godfrey îl oprea pe Marcus și întreba ce dovadă exista, ce martori puteau chema, care să ateste adevărul și ce credeau că se întâmplase. Cu toată amabilitatea fățișă, Sir Godfrey

era un bărbat din cale-afară de viclean; pe măsură ce povestea despre perfidia lui McDougal continua, era limpede că absorbea fiecare cuvânt.

Când Marcus descrise ce se petrecuse când răspunsese biletului de la McDougal și mersese la vechea mină de plumb, Niniver observă o schimbare la toți membrii familiei lui. O tensiune crescândă în bărbați și o stare de alertă în Lucilla și Catriona. Thomas arăta sumbru și până și gemenele își ațintiseră ochii mari asupra lui Marcus și păreau neobișnuit de serioase.

În cele din urmă, Marcus se opri și se uită la Niniver. Aceasta îi întâlni scurt privirea, apoi continuă povestea, explicând cum mersese la Bidealeigh, își dăduse seama ce se întâmplase din scrisori și din panglica pe care Marcus se lăsase pe biroul său, apoi pornise în căutarea lui.

Lucilla și Thomas și frații lui Marcus fură fascinați de modul în care își folosise câinii și talentele deosebite ale acestora pentru a-l localiza.

Apoi Marcus luă din nou frâiele și completă povestirea, trecând cu isteține peste momentele mai încărcate emoțional, rezumându-se la faptele simple.

Când, împreună, povestiră cuvânt cu cuvânt ce spusese McDougal când ea se întorsese în bibliotecă și îl găsise uitându-se prin registrele contabile ale moșiei, Sir Godfrey mormăi:

– Un ou stricat, de la un capăt la celălalt, și nici măcar prea inteligent.

Îi privi cercetător pe Marcus și pe Niniver.

– Înțeleg că aveți alți oameni care au auzit?

Ea încuviință.

– Câțiva membri ai clanului și, de asemenea, fosta mea guvernantă, domnișoara Hildebrand.

Marcus descrise scena finală.

– Aha! Sir Godfrey zâmbi larg. Așadar, a fugit, nu? Excelent. Asta este cea mai bună recunoaștere a vinei.

Aruncă o privire către Richard, apoi către Catriona și ceilalți, după care Sir Godfrey se uită la Niniver.

– Draga mea, cred că putem rezolva asta foarte rapid, cu atât mai mult cu cât sunt prezenți trei proprietari de pământ locali: Lord Richard și Lady Catriona, dumneata și domnul Cynster. Dacă

aș putea vorbi cu membrii clanului dumitale – cei care au auzit ce a spus McDougal –, cred că pot ajunge la o judecată rapidă, ca să vi-l iau pe McDougal de pe cap.

– Majordomul nostru, Ferguson – Niniver se uită la Marcus, iar acesta merse să tragă cordonul clopoțelului –, o să aranjeze să discutați cu oricine doriți.

Ferguson sosi prompt și, din câteva vorbe scurte, totul fu aranjat. Sir Godfrey se ridică și își arcui sprâncenele spre Lord Richard.

– Richard, Marcus și, poate, în circumstanțele date, ai putea să vii și dumneata, Thomas?

Sir Godfrey îi spuse lui Niniver:

– Întrucât ținta principală a lui McDougal ați fost dumneata și clanul, probabil ar fi mai bine dacă nu ai fi prezentă la interogatoriu, dar Thomas poate reprezenta clanul indirect, ca să spunem astfel.

– Da, desigur.

Dacă Marcus avea să fie prezent, Niniver avea încredere totală că toate uneltirile lui McDougal urmau să fie date în vileag.

– Și, pe lângă asta – ochii lui Sir Godfrey sclipiră în timp ce se întoarse cu spatele –, aș crede mai degrabă că ai de organizat o nuntă. Distracții excelente, nunțile Cynster!

Spunând acestea, îl urmă pe Ferguson afară din încăpere, urmat de grupul de domni.

– Așa deci!

După ce o luă pe Christina în brațe ei, Catriona, cu ochii verzi aprinși, se uită de la Niniver la Lucilla, apoi înapoi.

– Cred că Godfrey are dreptate. Trebuie să facem planuri. Tu și Marcus ați decis când doriți să vă căsătoriți?

Niniver clipi des.

– Ne-am gândit... cât se poate de repede.

Catriona făcu ochii mari, în mod limpede cugetând, apoi zâmbi.

– Într-adevăr, de ce nu? Așadar...

O privi întrebătoare pe Niniver.

– Primul lucru pe care trebuie să îl decidem este *când* înseamnă, de fapt, „cât se poate de repede".

Niniver se pregătise în sinea ei, așteptându-se să se simtă copleșită. În schimb, deși Catriona și Lucilla aveau o mulțime de păreri și de idei pe care le împărtășeau deschis, amândouă țineră cont

de părerea ei, ba, mai mult, o încurajară să își spună propriile dorințe și preferințe.

– Nunta este ziua *ta*, draga mea, decretă Catriona. De dimineață până noaptea, *tu* ești cea care alege.

Oarecum spre surprinderea lui Niniver, ambii frați ai lui Marcus – Calvin, un tânăr domn elegant și sofisticat, și Carter, cel mai tânăr din neam, un artist în devenire și mai degrabă tăcut și, judecă Niniver, mai sensibil – se alăturară, având la fel de multe sugestii ca Lucilla, deși, în general, în privința unor aspecte diferite ale zilei, cum ar fi fost câți oaspeți ar putea încăpea în mica biserică a orășelului.

– Dacă ne-am descurcat cu nunta Lucillei, o să ne descurcăm și cu aceasta.

Carter îi zâmbi încurajator lui Niniver.

– Și am impresia că Niniver și Marcus ar prefera o petrecere mai mică.

Amintindu-și de nunta Lucillei – imensă, după standardele locale –, Niniver aruncă o privire către Catriona.

– Știu că neamul Cynster este numeros, dar dacă ne-am limita doar la familie?

Catriona zâmbi liniștitor.

– Nu o să fie nici o problemă. Îl putem lăsa pe Marcus să hotărască pe cine din familie să invite mai exact, dar o să ne străduim să păstrăm balanța între cele două clanuri, ca să zic așa.

Fură cu toții de acord că trebuiau făcute anunțurile de căsătorie și, în final, hotărâră o dată peste aproape patru săptămâni.

– Dar asta o să-ți dea timp să îți faci rochia.

Lucilla zâmbi.

– Mă crezi sau nu, o să găsești treaba asta foarte captivantă și memorabilă. Lucilla înclină capul, studiind-o pe Niniver. Desigur, fiindcă ești atât de delicată, o să arăți ca o prințesă din povești indiferent ce o să porți.

– Hm...

Carter se aplecă în față, privirea lui oprindu-se pe chipul și silueta lui Niniver, dar într-un mod practic.

– Aș putea face niște schițe, ar fi amuzant.

Calvin izbucni în râs și îl înghionti în coaste pe Carter, binedispus și amuzant, iar Carter răspunse la fel.

Niniver simțea că plutea; *nunta ei* lua formă chiar sub ochii ei. Și totul părea atât de... lipsit de efort. Se așteptase să se simtă obligată, defensivă și nesigură. În schimb, se trezi relaxându-se în compania fraților Cynster.

„Deci așa te simți când ai o familie adevărată."

Era așa de tentant să lase sentimentul de a aparține să o amețească!

Apoi voci bărbătești se auziră dincolo de ușă. Un moment mai târziu, ușa se deschise, iar Sir Godfrey îi conduse pe bărbați înăuntru. Îi zâmbi amabil lui Niniver.

– Ei bine, draga mea, am încheiat cu asta și sunt mulțumit. Cred că am destule dovezi solide ca să pot da un verdict în ce îl privește pe McDougal și să-l îndepărtez de înalta societate, a noastră sau a altora.

– Cu toate astea, spuse Richard, cu o dicție perfectă în timp ce înaintă pentru a-și relua poziția de lângă scaunul Catrionei, există o problemă, sau cel puțin așa spune Marcus.

Thomas se întoarse să ia loc lângă Lucilla. Toți ochii se întoarseră către Marcus în timp ce acesta închise ușa și înaintă.

Se opri și o privi în ochi pe Niniver, apoi se uită la mama lui.

– Dacă Sir Godfrey îl condamnă pe McDougal pentru tentativă de omor asupra mea, atunci o să fie spânzurat.

Niniver simți pe ceafă o senzație ca de gheață. Nu ar fi putut să explice, dar ceva din interiorul ei se încordă la gândul acela. Asta nu însemna că nu credea că McDougal merita să fie spânzurat; aproape că reușise să îl ucidă pe Marcus și nici nu voia să se gândească la ce avea pregătit pentru ea. Dar...

Marcus o privi în ochi.

– Nu simt că spânzurarea este preludiul potrivit pentru căsătoria noastră.

– Ah...

Catriona se uita la Marcus cu ochii mari. După un moment îndelungat, spuse:

– Trebuie să fiu de acord.

Ridicând privirea, îi întinse o mână lui Richard; când acesta i-o luă, ea le vorbi tuturor:

– Oricât de mult aș prefera să îl văd pe McDougal departe de lumea aceasta și astfel să nu mai aibă nici o ocazie de a mai răni vreodată

pe cineva, Marcus are dreptate. Ca el și Niniver să își înceapă căsnicia cu o spânzurare... Doamna Văii nu ar fi de acord. Ea este viață, nu moarte. Și, deși Marcus și Niniver se căsătoresc într-o biserică, se căsătoresc, de asemenea, sub protecția ei. Amândoi și-au trăit viețile sub ocrotirea ei, și amândoi sunt aleșii ei, exact așa cum sunt Lucilla și Thomas, exact așa cum suntem tu și eu. Catriona se întoarse ca să-și privească soțul. Godfrey, știu că astfel de discuții te fac să te simți inconfortabil, dar de data aceasta Marcus are dreptate.

– Are întru totul dreptate.

Lucilla închisese ochii. Când îi deschise, întâlni privirea fratelui ei geamăn și încuviință:

– Ai dreptate. Lucilla îi aruncă o privire lui Thomas, apoi se uită la Sir Godfrey. Trebuie să găsim altă cale de a ne ocupa așa cum trebuie de McDougal.

Sir Godfrey se încruntă; dacă ar fi fost un bărbat obișnuit, expresia lui ar fi putut fi luată drept semn al unei agitații lăuntrice.

– Aveți dreptate, dar, ca magistrat al vostru, sunt obligat să îmi fac datoria.

Calvin se aplecă în față.

– Ce vă cere mai exact datoria într-un astfel de caz?

– Trebuie să dau o sentință corespunzătoare. Sir Godfrey făcu o grimasă. Și trebuie să fie pe măsura nelegiuirii – în cazul acesta, tentativă de omor.

– Dar, insistă Calvin, termenul „pe măsură" este deschis interpretării, nu-i așa?

– Da, admise Sir Godfrey.

– Așadar, dacă găsim o pedeapsă pe care dumneata să o consideri pe măsură, alta decât spânzurătoarea, ar fi acceptabil.

Calvin își ridică sprâncenele întrebător.

Sir Godfrey își țuguie buzele, apoi clătină din cap.

– Născocește-mi o pedeapsă potrivită și o să fiu de acord să nu-l spânzur pe individ!

Calvin zâmbi și își mută privirea către familia lui.

– Bun, atunci. Ce putem inventa?

În cele din urmă, Thomas fu cel care oferi soluția – descrierea unui anumit căpitan de vas comercial cunoscut în lung și în lat ca fiind un bărbat cu care nu se punea nimeni. În cele din urmă, îl convinseră

pe Sir Godfrey să declare că, dacă McDougal accepta alternativa lor, putea să scape de ștreang.

– Excelent!

Catriona strălucea privindu-și familia și pe Sir Godfrey.

– Acum, zise ea încă zâmbind și uitându-se la Niniver, cred că ne meritățm ceaiul.

Niniver îi întoarse zâmbetul, Marcus sună clopoțelul după Ferguson, apoi Lucilla, Catriona, Calvin și Carter se concentrară din nou asupra subiectului pe care era limpede că îl considerau primordial – aranjamentele pentru următoarea nuntă Cynster.

Când plecară cei din familia Cynster, Niniver simțea că zboară, aproape ruptă de realitate. Sir Godfrey plecase imediat după ceaiul de după-amiază. Acesta îi mângâiase mâna și, radiind de amabilitate, o asigurase că împreună – el, Marcus și Lord Richard – aveau să se ocupe de soarta lui Ramsey McDougal și că, prin urmare, ea trebuia să se simtă liberă să se concentreze asupra nunții, fără nici o grijă.

Cum intenționa să facă exact asta – să-i îngăduie lui Marcus să rezolve problema cu McDougal –, zâmbise și își luase la revedere de la Sir Godfrey.

Stând alături de ea pe verandă, Marcus murmurase:

– Are intenții bune.

– Nu sunt necăjită – cel puțin nu în legătură cu McDougal.

Se întorsese să îi cerceteze chipul.

– Dar când ai de gând să îi dai veștile?

– Mai târziu.

Marcus o condusese înapoi în casă.

– De îndată ce o să contemple umbra lațului călăului.

Se întorseseră în salon și se adânciseră în veselia caldă generată de familia lui. Așa cum o avertizase Lord Richard, erau din cale-afară de gălăgioși. Niniver trăsese în cele din urmă concluzia că timiditatea ei în declin era, cel puțin alături de ei, un rezultat al încrederii ei crescânde, al efectului pe care Marcus îl avea asupra ei. Al luminii din ochii lui când îi întâlneau pe ai ei și al sprijinului pe care îl simțea venind fără rezerve din partea lui și al posesivității fățișe care se afla sub ocrotirea lui.

Văzuse aceleași sentimente și emoții între Richard și Catriona, între Lucilla și Thomas, se simți binecuvântată. Așa le era destinat, desigur, ei și lui Marcus, așa aveau să le fie viețile de acum înainte.

Ferguson intrase la un moment dat, dar, spre surprinderea ei, dorise să discute cu Marcus. După ce se întorsese Marcus, Catriona se ridicase și își scuturase fustele.

– Este vremea să mergem acasă.

Se aplecase deasupra nepoatelor ei gemene și mângâiase ușor, cu un deget, fiecare obraz delicat.

– În curând, vor deveni capricioase și vor dori să fie hrănite și duse la culcare, așa că ar fi mai bine să ne îndreptăm înapoi spre Vale.

Catriona își adunase familia și ieșiseră unde Sean și Mitch le țineau caii, iar Fred adusese caleașca în care Thomas le venise cu Lucilla și cu fetele.

Niniver stătuse pe verandă alături de Marcus și le făcuse tuturor cu mâna.

– Ferguson a venit să îmi amintească despre câini, spuse Marcus.

– Cerule! Uitasem.

El zâmbi larg.

– Avem timp suficient să călărim până la Egan și să-i băgăm înapoi în adăposturile lor. S-au purtat admirabil astăzi și merită să se odihnească confortabil.

– Într-adevăr, așa este.

Aruncă o privire în jos, la rochia ei.

– Dar trebuie să mă schimb din nou, nu pot călări în asta.

Sunetul de roți rostogolindu-se pe pietriș o făcu să se uite către curtea grajdului.

– Am putea folosi una dintre trăsurile fraților tăi. Câinii pot urma o trăsură la fel de bine ca un călăreț.

Ea clipi des și se îndreptă de spate.

– Adevărat.

Hildy își făcu apariția din holul principal.

– Iată-vă!

Întinse unul dintre șalurile mai călduroase ale lui Niniver.

– Ferguson a spus că o să mergeți cu trăsura la adăpostul pentru câini, iar soarele aproape că a dispărut.

– Mulțumesc. Niniver acceptă șalul și îl puse în jurul umerilor, apoi îi zâmbi lui Marcus. Se pare că sunt gata.

– Excelent.

El însuși zâmbind, îi oferi brațul, apoi, salutând-o pe Hildy cu o aplecare a capului, o conduse pe Niniver pe trepte. Câinii se îngrămădiră în jurul lor, gata să meargă acasă.

După ce o ajută să urce în trăsură, Marcus o ocoli, acceptă frâiele de la Mitch și urcă alături de ea. Îndemnă caii la trap. Ea se uită dacă și câinii țineau pasul, apoi se relaxă ca să se bucure de plimbare.

Curând, ajunseră la hambarul lui Egan și opriră chiar în fața acestuia. Marcus legă frâiele, apoi o ajută să coboare. Ea o luă înainte, iar când intră, descoperi că Egan lăsase mâncare afară pentru cei cinci câini. Aceștia se năpustiră asupra castroanelor. În timp ce mâncau, Niniver aruncă o privire în celelalte cuști; restul haitei primise deja mâncare și apă și fusese pusă la adăpost peste noapte.

După ce băgară cele cinci animale triumfătoare în cuștile lor, ea și Marcus părăsiră hambarul.

În timp ce el așeza bara grea la ușă, ea aruncă o privire către casa din apropiere.

– Mă surprinde faptul că Egan nu a ieșit. De obicei, pentru orice motiv, este aici.

– Fără îndoială, se pregătește de cină. Sau poate că deja mănâncă.

Marcus îi oferi brațul și o conduse către trăsură.

– Poate că reușim să venim mâine să lucrăm cu restul haitei.

O ajută să urce în trăsură.

– Da, haide!

Ea se așeză și își aranjă fustele și șalul.

– Acum, când știu că adulmecarea aerului funcționează și este de folos, sunt și mai hotărâtă să îmbunătățesc trăsătura aceasta.

Marcus se urcă și el, se așeză lângă ea și luă frâiele.

– Ce ai folosit ca să-i faci să se concentreze azi-dimineață?

Pe drumul de întoarcere, sporovăiră despre câini, dar, când conacul se ridică în fața lor, înconjurat de de brazi, Niniver rămase tăcută.

Marcus îi aruncă o privire; stătea cu mâinile împreunate în poală, privind lung spre casă.

– La ce te gândești?

Ea îi întâlni pentru scurt timp privirea. După o clipă, cu ochii ațintiți din nou asupra casei, spuse:

– Tocmai mi-am dat seama unde mă aflam – unde ne aflam amândoi – nu mai departe de azi-dimineață. Eu singură aici, iar tu la Bidealeigh. Acum... totul s-a schimbat. Cu o altă privire în direcția lui, adăugă în grabă: Totul spre bine, dar pare să se fi întâmplat atât de rapid!

– Te simți copleșită?

– Nu copleșită. Mai degrabă luată pe sus.

Flutură din mână.

– Într-un peisaj care seamănă atât de tare cu visurile mele încât nu sunt sigură dacă pot să am încredere că o să fie tot acolo dacă închid ochii, ca apoi să îi deschid din nou.

El zâmbi.

– Pot să te asigur că nu sunt un miraj și că nu am nici cea mai mică intenție să nu fiu vreodată aici, exact în locul în care mă aflu, alături de tine.

– Știu.

O secundă mai târziu, cu voce scăzută, adăugă:

– Și găsesc că asta este foarte... cutremurător.

El o studie, apoi murmură:

– Te-ai răzgândit?

Bărbia ei deveni hotărâtă, apoi îi căută privirea, ochii ei albaștri fiind dintr-odată aprigi.

– Niciodată! Îi cercetă ochii. Dar și tu simți asta.

Fu nevoit să întoarcă privirea. Dar acum, când ea adusese vorba... Apoi recunoscu:

– Da și nu. Pentru mine, este mai degrabă ca și cum tot ce se află înlăuntrul meu – atât de mult încât este esența mea – a fost înfrânat, închis în spatele unui zid. Iar venirea ta pentru a-mi cere ajutorul a fost fisura din zid care a lăsat totul să iasă la iveală. Mă simt ca și cum aș fi un râu care curge liber din nou. Aruncă o privire către ea. Dacă are vreun sens.

Ea îl privi în ochi pentru o clipă, apoi încuviință din cap și privi în față. Câteva secunde mai târziu, spuse:

– Pentru mine, este mai mult decât să fiu liberă. Este ca și cum o ușă a fost deschisă și am pășit într-un tărâm de noi posibilități.

Gândurile odată rostite îi făcură inima să-i tresalte. Dacă asta însemna ca ea să devină soția lui... Mulțumirea înflori și se împrăștie prin toată ființa lui.

Conduse trăsura până în fața treptelor din fața conacului. Fred veni în fugă să țină calul. Marcus coborî pe pietriș, apoi întinse mâna și o ajută pe Niniver să coboare.

Împletindu-și brațul cu al ei, îi zâmbi.

– Vino!

O conduse pe treptele principale și prin veranda din față. Ușile duble se deschiseră larg când se apropiară.

Lui Niniver i se tăie respirația, dar Marcus nu se opri. O conduse în mijlocul clanului ei.

Clanul Carrick se adunase. Bătrânii îi convocaseră pe toți. Servitorii deschiseseră salonul și sala de mese; împreună cu holul de la intrare, formau o întindere imensă, destul de mare ca să cuprindă pe toată lumea, de la femeile în vârstă așezate pe scaunele lor până la pruncii din brațe și copiii de toate vârstele, Niniver îi zări pe toți în timp ce Marcus o conduse prin mulțime, printre bătrâni și soțiile acestora. Toată lumea nu numai că zâmbea, ci radia.

Drumul prin mulțime se încheie la o scăriță așezată în fața uriașului cămin de pe peretele din spate al holului principal. Marcus o ajută să urce; ea se întoarse pe treapta de sus pentru a sta față în față cu mulțumea. Fiind la înălțime, umărul ei era acum la același nivel cu ochii lui, iar ea putea să vadă întreaga adunare.

Privi la marea de chipuri încântate și nerăbdătoare și nu avu nici o idee ce să spună.

Dar se părea că nu pe ea veniseră să o asculte.

Ținându-i în continuare mâna, Marcus se întoarse cu fața către mulțime și toți ochii se întoarseră spre el.

– Doamnelor și domnilor, înțelepți și copii ai clanului Carrick! Vocea lui răsună limpede pe deasupra capetelor. Îi strânse ușor mâna ei, apoi continuă: Astăzi vă fac același jurământ pe care o să-l fac în curând stăpânei voastre înaintea altarului din biserica din orășel. Întorcându-se spre ea, o privi, iar în ochii lui ca miezul nopții se găsea o bogăție de emoții. Că o să te onorez, o să te protejez și o să te servesc până în ziua morții mele.

Se lăsă o clipă de liniște în care impactul și înțelesul vorbelor lui se împrăștiară în mulțime, apoi se ridicară urale care crescură, devenind din ce în ce mai puternice și mai tumultuoase pe măsură ce glas după glas se alăturară.

Uralele continuară să răsune, dar pentru Niniver, se stinse când se uită în ochii lui Marcus. Pentru că văzu dedicarea, devotamentul care nu avea hotare și hotărârea de nestrămutat. Își retrase mâna din strânsoarea lui, i-o așeză pe umăr și se apropie.

– Mulțumesc.

Cu cealaltă mână, îi cuprinse bărbia apoi, în văzul întregului ei clan, își coborî capul și îl sărută.

Uralele de aprobare din partea clanului zguduiră grinzile.

După ce Niniver le comunică planurile pentru ziua nunții și fură felicitați de toți, ea și Marcus trecură cu brațele împletite prin mulțimea adunată. Ferguson, doamna Kennedy și Gwen, precum și angajații ei organizaseră o cină festivă, iar berea și vinul curseră liber.

Oamenii îi strânseră mâna lui Niniver, îi zâmbiră timid lui Marcus ori îi strânseră mâna cu putere și turnară binecuvântări asupra lor.

– Minunat, draga mea!

– Atât de emoționant!

– Nu credeam că o să apuc să văd ziua, la fel ca mulți alții din clan.

– Ai făcut ce trebuia pentru noi, milady.

– Au trecut prea mulți ani de când clanul a sărbătorit ceva.

Ultimul comentariu îi impresionă pe amândoi.

Angajații lui Marcus și arendașii lui fuseseră invitați și veniseră să se alăture celebrării. Marcus îi îndreptă atenția lui Niniver spre locul în care câțiva dintre fermierii lui erau antrenați într-o discuție cu câțiva dintre fermierii Carrick, cu soțiile lor într-un grup, strâns adunate și cu capetele apropiate.

– Este bine să îi vezi vorbind între ei. La un moment dat, trebuie să discutăm despre unirea proprietăților. Îi aruncă o privire și continuă, zâmbind: Dar nu în noaptea asta.

Noaptea aceasta... Hildy începu să cânte la pian, oamenii eliberară un spațiu din salon, iar Marcus o trase în brațele lui și valsară

Era foarte sigură că plutea pe aripile fericirii.

În cele din urmă, li se alăturară și alții. Mai târziu, ea și Marcus trecură la pian – el cântând la pian, iar ea cu glasul –, apoi li se alăturară și alții și formă un cor, după care cântară împreună în timp ce stelele sclipeau pe cer.

Pe parcursul serii, Marcus rămase alături de ea. Mergând prin mulțime, sporovăind și râzând, Niniver simți că îi crește inima în piept – nu fusese niciodată atât de binecuvântată.

Se opri în fața șemineului de pe hol și privi chipurile fericite și care radiau, ascultă bucuria din glasurile tuturor. Prinse privirea lui Marcus.

– Cineva a spus mai devreme: au trecut prea mulți ani de când clanul a sărbătorit ceva!

El îi susținu privirea.

– Acesta este începutul nostru. Te-ai angajat să scoți clanul din impas din punct de vedere financiar, da, dar banii nu-i pot da o inimă. Să fii asigurat din punct de vedere financiar este doar un pas spre a fi prosper. Asta – fluturând din mână, arătă către adunare – este la fel de important. Este primul tău pas în a aduce clanul la un loc, în a-i face puternici și împliniți din nou.

Ea îl studie preț de o clipă, apoi își slăbi strânsoarea de pe brațul lui.

– Nu primul meu pas, ci primul *nostru* pas.

Mai târziu, în vreme ce Niniver încă era ocupată cu sărbătorirea clanului, Marcus își croi drum pe treptele pivniței, către ușa în spatele căreia îl închiseseră pe Ramsey McDougal.

Sean și Ferguson îl urmau îndeaproape, dar, când Marcus întoarse cheia grea și deschise larg ușa, ambii bărbați rămaseră în spate, unde erau clar vizibili în umbră și pregătiți în cazul în care McDougal ar fi încercat să fugă, dar la o distanță suficientă cât să-i îngăduie lui Marcus să fie în atenția prizonierului lor.

McDougal ședea pe patul primitiv pe care îl puseseră în mica încăpere. Nu se ridică atunci când Marcus intră, ci doar înălță capul fără nici o expresie pe chip ori în ochi. Nici o speranță; nici o așteptare.

Marcus se opri și îl privi de sus.

După un minut întreg, McDougal spuse:

– Ai venit să te lauzi?

– Mă aflu aici ca să îți prezint opțiunile.

– Opțiuni? McDougal râse cu asprime. Nu există nici una, nu-i așa?

– Nu, nu în modul obișnuit. Dacă nu te-ai fi aflat aici, pe pământul Doamnei Văii, ai fi fost destinat călăului. Ai întrecut măsura încercând să scapi de mine.

– Nu prea aveam de ales. Fie alegeam asta, fie ruina.

– Întotdeauna avem posibilitatea de a alege, așa cum se întâmplă acum.

McDougal se încruntă.

– De ce?

– Nu pentru că a depins de mine, îl informă sec Marcus. Dar există... forțe pe care noi le recunoaștem în zona aceasta și sunt consecințe care decurg de aici. Iar una dintre acelea se aplică în cazul de față. Poate că ai încercat să mă ucizi, dar, dacă nu ai fi fost tu, eu și Niniver probabil nu am fi găsit calea spre locul căruia amândoi aparținem. Tu ai fost cel care ai forțat-o să îmi ceară ajutorul. Dacă nu ai fi intervenit și aproape ai obligat-o să facă asta, probabil că ea nu ar fi făcut niciodată pasul acela. Tu ai fost motivul care ne-a adus împreună. Ca urmare, eu și ea îți suntem datori cu asta. Așa că am intervenit pe lângă Sir Godfrey și sunt desemnat să îți ofer o alternativă la latul călăului.

Se opri, dar McDougal îl asculta acum cu aviditate.

– Te rog să bagi de seamă că, pentru a-l convinge pe Sir Godfrey, a fost nevoie de energiile combinate ale familiei mele. Nu a fost bucuros, dar a fost de acord cu cererea noastră. Aceasta nu este, așadar, o ofertă pe care să o refuzi cu ușurință – nu există nici o altă alternativă în afara spânzurătorii.

McDougal făcu un gest de nerăbdare.

În sinea lui, Marcus zâmbi.

– Alternativa este simplă. Există un căpitan, McPhee, care ridică velele din Ayr. Este căpitanul propriei nave comerciale și face afaceri cu coloniile. Cam o treime din echipajul lui este formată din prizonieri ucenici aflați în acolo în condiții speciale. Sir Godfrey a fost de acord că o sentință acceptabilă pentru nelegiuirile tale este ca tu să devii ucenicul lui McPhee o perioadă de 20 de ani.

McDougal căscă ochii.

– 20 de ani?

Marcus îi surprinse privirea.

– Este mai puțin decât restul vieții tale.

Cuvintele lui avură efect. McDougal îl privi lung în timp ce, încet, realitatea alegerii își găsi calea în mintea lui.

Își mută privirea pe peretele de lângă ușă și continuă să privească în gol.

Trecu alt minut, apoi Marcus îl întrebă:

– Ei bine?

McDougal înghiți în sec. Fără să se uite la el, răspunse:

– Accept. Nu am de ales.

Marcus nu simți nevoia de a-i spune lui McDougal că lipsa vreunei alegeri și faptul că avea să-și piardă o bună parte din viață fuseseră două dintre argumentele care îl convinseseră pe Sir Godfrey.

– Sir Godfrey o să trimită polițiștii să te ia de dimineață. Până atunci – Marcus se întoarse către ușă –, somn ușor.

Când să pășească peste prag, un impuls îl făcu să arunce o privire în urmă. McDougal ședea încă pe marginea patului, cu o expresie pierdută și din cale-afară de mohorâtă. Marcus nu își căută vorbele, ci le lăsă să plece pe buze:

– Indiferent cum arată lucrurile, ți-a fost dată o șansă – nu o irosi!

Spunând asta, ieși din mica încăpere, închise ușa, o încuie, apoi îi înmână cheia lui Ferguson.

Ferguson acceptă cheia grea, încuviințând din cap.

– Ai făcut ce trebuia. Acum lasă restul în mâinile noastre.

Cu o aplecare a capului drept răspuns, Marcus urcă treptele pivniței – la lumină, la bucurie.

La dragostea lui care îl aștepta să se întoarcă.

Niniver nu se putea gândi la un mod mai perfect de a-și încheia ziua.

Sărbătoarea clanului se stinse în cele din urmă, iar familiile se adunară în trăsuri și în căruțe și dispărură cu zgomot în noaptea rece și senină.

Marcus aștepta să o conducă la etaj. Hildy urcă treptele alături de ei, dar, ca de obicei, se îndreptă spre apartamentul ei cu un vesel „Somn ușor, dragii mei!"

Niniver merse alături de Marcus prin hol către camerele lor. Cu zâmbetul din ce în ce mai larg, ea aruncă o privire spre el, apoi îi prinse mâna și îl trase înspre ea – înspre ușa ei, în camera ei.

Împinse larg ușa, apoi izbucni în râs când el o răsuci în timp ce intrară. Ea se roti, iar el o urmă, închizând ușa înainte de a se apleca să o prindă și să o ridice în brațe. Se opri lângă fereastră. Îi dădu drumul, îi cuprinse chipul în palme și îl ridică spre fața lui.

O privi în ochi; ai lui erau întunecați și intenși în timp ce o privea.

– Te iubesc.

Ea își încolăci mâinile pe după gâtul lui.

– Și eu te iubesc.

Pentru un moment îndelungat, ascultară și înțeleseră adevărul acela din în realitatea de neclintit a acelor cuvinte.

Apoi el își coborî capul, iar ea se ridică în vârful picioarelor și buzele li se întâlniră.

Se atinseră, se așezară, apoi se contopiră și se uniră în timp ce alunecară în sărut și îi îngăduiră să-i revendice.

Lăsară dorința să crească și să-i învăluie în arșiță.

Lăsară pasiunea să aprindă scântei, ca apoi să erupă în flăcări.

Lăsară să-i cuprindă, să-i tortureze, să-i năruiască și să-i refacă.

Se lăsară în voia fierbințelii inevitabile, a ritmului pasiunii și a nevoii crescânde. A binecuvântării uniunii dintre ei, a unei legături puternice și adevărate, care ajungea mult mai profund decât pielea și atingerile, ducea senzații cu mult mai intense decât simplele emoții.

Se predară și câștigară din nou legătura care le unea sufletele.

Mai târziu, când se aflau lungiți și epuizați unul în brațele celuilalt, relaxați și plutind pe marea aurie a stării de inconștiență, Marcus îi atinse tâmplele cu buzele și îi șopti cuvintele care, mai presus de oricare altele, acum îl conduceau.

– Te iubesc.

Genele lui Niniver fluturară, apoi se ridicară. Ochi intens strălucitori, ca albăstreaua, îi întâlniră pe ai lui.

– Iar eu te iubesc exact în același fel.

Marcus își simți buzele arcuindu-se într-un zâmbet. Își mută capul destul cât să își așeze buzele peste ale ei, apoi se lungi pe spate și închise ochii. Era ca o zână fragilă, delicată și feminin de slabă, însă chiar și în puterea dragostei lor i se potrivea. Nu avea nici cea mai mică îndoială că în ea își găsise destinul.

Dragostea lui adevărată și sortită, acum și pentru totdeauna.

*

Dimineața următoare răsări strălucitoare și senină. Când Niniver se trezi târziu, datorită ideii lui Marcus de a sărbători mai bine zorii zilei – un ritual împotriva căruia ea nu avea absolut nimic –, descoperi că el deja se trezise și coborâse.

Fără îndoială, era leșinat de foame; ea era, cu siguranță.

După ce se spălă și se îmbrăcă, coborî în salon și, desigur, îl găsi așezat pe locul lui obișnuit, cu farfuria lui obișnuită de kedgeree. Nu se putu stăpâni să nu zâmbească în timp ce strigă un vesel „Bună dimineața" și merse la bufet să își umple farfuria. Se simțea ridicol de familial – un lucru pe care nu crezuse vreodată cu adevărat că avea să îl simtă.

Marcus mormăise un răspuns, dar, când ea se întoarse la masă, el se ridică și îi trase nu scaunul ei obișnuit din dreapta lui, ci uriașul scaun cioplit din capul mesei.

Scaunul tatălui ei.

Cu farfuria în mână, ea ezită, privind lung la scaunul ornamentat care fusese ocupat de generații de capul clanului Carrick. Apoi trase aer în piept, își ridică privirea către cea a lui Marcus și citi încurajarea din ochii lui. Ferguson stătea în picioare în spate, lângă bufet, privind fără să spună nimic, însă...

Ea înghiți în sec și păși înainte. Puse farfuria jos în locul din capătul mesei, apoi își trase fustele și se așeză pe scaun.

Marcus îl împinse pentru ea, apoi reveni în dreapta ei.

Niniver își coborî privirea către masă, apoi se uită la Ferguson. Întinse mâna după ceainic și își turnă o ceașcă.

Epilog

Luna mai era în floare în ziua în care se căsătoriră în biserica micuță din satul Casphairn.

La ceremonia simplă luaseră parte toți din clanul Carrick, până la ultimul, bărbat, femeie sau copil; deși numărul celor din neamul Cynster și cunoștințele acestora care participară fusese ținut sub control, biserica fu plină. Dar în realitate era o nuntă de familie de ambele părți, mai relaxată și decât nunta măreață a Lucillei.

Rochia lui Niniver, o născocire spumoasă din straturi de dantelă ivoar, fu ținuta ideală pentru ceea ce ea considera a fi nunta ei din povești. Safirele ca albăstrelele, care fură cadoul de nuntă al lui Marcus și îi împodobiră gâtul și încheietura mâinii, și inelul care strălucea pe mâna ei dreaptă răsfrângeau nuanța ochilor ei.

Lucilla fu domnișoara de onoare a lui Niniver, iar Thomas fu cavalerul de onoare al lui Marcus – cei doi deveniseră apropiați de-a lungul anilor, din moment ce Thomas se căsătorise cu Lucilla. Petrecerea de nuntă fu dovada legăturii strânse care exista acum și avea să existe între moșiile învecinate.

Norris se întorsese să o conducă la altar pe Niniver. Se bucurase să îl primească din nou acasă, chiar dacă doar pentru o scurtă ședere. Norris își găsise, se pare, locul în mediul academic; acum era mai încrezător și mai sigur pe sine decât îl văzuse vreodată Niniver. După câteva discuții relaxate între el, ea și Marcus, simțise că nu mai era necesar să fie neliniștită din cauza abilității lui Norris de a se descurca într-o lume a lui.

Totul părea să se așeze perfect; privind în urmă, putea chiar să-i binecuvânteze pe McDougal și pe cei din clanul ei care se angajaseră să o sâcâie. Dacă ei nu ar fi făcut asta, poate că ea nu și-ar fi găsit niciodată calea spre locul în care se afla acum, privind spre viitor cu Marcus Cynster alături.

El o fascinase întotdeauna și, în timpul ceremoniei, din clipa în care pusese piciorul în biserică și îl văzuse așteptând-o spre altar,

nu mai avusese ochi pentru nimeni. El îi acaparase atenția – și, dacă felul în care privirea lui ca miazănoaptea se odihnise neabătut asupra ei era un indiciu, ea i-o acaparase pe a lui. Ceea ce părea echitabil.

Apoi el îi pusese o verighetă simplă de aur pe deget, iar inima i se înălțase.

Acum, muzica crescu, devenind și mai festivă și triumfătoare căci, cu toate formalitățile în sfârșit încheiate, se întoarseră și, ca soț și soție, porniră de la altar înspre viitorul lor comun.

Când ieșiră din biserică, o făcură în uralele mulțimii care se revărsase pe pajiște înaintea lor, în razele de soare strălucitoare ale primăverii și în briza seducătoare care împrăștie petale de păducel deasupra lor – binecuvântarea naturii.

Niniver se abandonă gloriei acelei zile, mândriei și posesivității care străluceau în ochii lui Marcus și coborî bucuroasă cu el treptele, intrând în mulțimea adunată pentru a-și saluta oaspeții.

În mijlocul pajiștii, dădură peste Lucilla și Thomas, care stăteau alături de câțiva membri ai familiei lui Marcus.

Niniver se opri pentru a da câte un sărut pe frunte atât lui Chloe cât și Christinei, una aflată în brațele lui Thomas, cealaltă într-ale Lucillei.

Marcus îi strânse mai tare mâna – ea îi simți încurajarea – în timp ce o trase cu fața spre alții din grup, doi domni înalți și o doamnă.

– Permite-mi să ți-i prezint pe verii mei: nu cred că i-ai întâlnit la nunta Lucillei.

Cel mai înalt dintre domni – un bărbat izbitor de chipeș cu păr negru, trăsături aristocrate asemănătoare cu ale lui Marcus și ochii verzi-deschis deosebiți –, îl privi piezișpe Marcus, cu buzele răsucite în mod cinic.

– Vrei să spui că te-ai asigurat să nu o întâlnim, ca să nu ți-o luăm înainte.

Netulburat, Marcus își arcui la rândul lui sprâncenele.

– A funcționat.

Se întoarse către Niniver, dar, înainte să apuce să vorbească, domnul îi captură cu dibăcie mâna, făcu o plecăciune și, în timp ce se îndreptă, îi zâmbi.

– Sebastian, marchiz de Earith, draga mea. Bine ai venit în familie!

Dintr-odată, Niniver fu foarte bucuroasă că era căsătorită cu Marcus. Deși Sebastian îi dăduse drumul, iar ea nu simți nici un interes răpitor, darămite intenționat și, prin urmare, absolut nici

o amenințare din partea lui, era *ceva* la el din aura care atârna pe umerii lui largi ca o pelerină invizibilă, ce urla oricărei femei care avea simțurile trezite: „Pericol!"

Până atunci, îl considerase pe Marcus ca fiind extrem de atrăgător, dar simțurile îi spuseră că Sebastian, marchiz de Earith, era, fără îndoială, cel mai deranjant de atractiv bărbat pe care îl întâlnise vreodată.

Cumva spre ușurarea ei, odată ce Sebastian îi eliberă mâna, se întoarse cu o anumită lene languroasă către domnul care stătea alături de el.

Ea ridică privirea către chipul acelui domn și clipi des. Și acesta, la rândul lui, era din cale-afară de chipeș – în mod clar trăsătura aceea era moștenită în familie; ceea ce o împiedicase să îl observe fusese pur și simplu faptul că stătea alături de fratele lui, marchizul. Era limpede că erau frați; chipurile lor aveau aceeași înfățișare de aristocrat, chiar dacă părul celui de-al doilea domn era castaniu-închis, iar ochii de un căprui-închis.

– Michael Cynster, draga mea Niniver.

Domnul – Lord Michael, își dădu ea seama – făcu o plecăciune peste mâna ei la fel de elegantă ca a marchizului.

– Și, cum a spus Sebastian, ești bine-venită în cercul familiei.

Stând față în față cu Michael, Thomas pufni.

– Ciudat. Nu îmi amintesc să fi exprimat aceeași încântare când m-am alăturat mulțimii Cynster.

Îndreptându-se, Michael își arcui sprâncenele, dar, înainte să apuce să răspundă, doamna cu părul negru de lângă el – care așteptase cu ceea ce Niniver simțise ca fiind o nerăbdare crescândă – interveni rece:

– Pentru că ești bărbat.

Fixându-și ochii de aceeași nuanță ciudat de irezistibilă de un verde-deschis ca și ai marchizului pe chipul lui Niniver, doamna zâmbi.

– Avem nevoie de mai multe femei de valoare pentru a face față acestor indivizi – nu mai mulți bărbați de același soi. Neamul Cynster este prea bun la a le da naștere.

Marcus, Sebastian și Michael zâmbiră zeflemitor, dar doamna cu ochii luminoși nu îi băgă în seamă. Luă mâna lui Niniver, dar, în loc să i-o strângă pur și simplu, păși mai aproape și o cuprinse într-o îmbrățișare parfumată.

– Bine ai venit în familie, Niniver! Și, dacă o să ai vreodată nevoie de ajutor, o să fim întotdeauna aici pentru tine. Râzând, îi aruncă o privire piezișă lui Marcus în timp ce se dădu înapoi. Și pentru Marcus.

Reluându-și poziția alături de Michael, față în față cu Niniver, doamna adăugă:

– A, eu sunt Louisa, în cazul în care nu ai ghicit.

Lui Niniver îi fu greu să nu izbucnească în râs și să nu răspundă luminii din ochii Louisei.

– Se întâmplă să fi ghicit.

Marcus îi dăduse o listă cu cele mai apropiate rude ale lui, iar ea o studiase pregătindu-se pentru acea zi.

– Dar, vorbind de doamne de valoare – Sebastian făcu semn cu mâna unui grup format din trei persoane care se plimbau să li se alăture –, aici avem o situație de doi la unu.

Louisa privi în jur, apoi se dădu la o parte să facă loc.

– Dar numai una dintre doamnele pomenite nu este una dintre noi – și chiar și ea este echivalentul unei surori pentru voi, așadar, nici urmă de ajutor. Avem nevoie de doamne capabile să se ocupe de nobili ca voi.

În mijlocul unor râsete indiferente și al unei șoapte adânci precum „doar în imaginația ta" din partea lui Sebastian, cei trei nou-veniți se alăturară cercului și fură prezentați drept Prudence Cynster, verișoară de-a doua, Christopher Cynster, un alt văr de-al doilea, și Lady Antonia Rawlings, care nu era rudă, dar crescuse cu cei din familia Cynster.

Christopher se dovedi a fi un bun povestitor de anecdote; îi făcu rapid pe toți să râdă.

În timp ce conversația animată curgea, Niniver își dădu seama că toate celelalte doamne din grupul lor erau mai în vârstă decât ea, însă, în afară de Lucilla, toate erau necăsătorite. Nu credea că vreuna ajunsese chiar la 30 de ani – își aminti că o auzise pe Lucilla spunând că era cea mai în vârstă femeie din generația aceea, iar noua ei cumnată nu împlinise încă 30 de ani –, dar, pentru ca atâtea tinere, în mod evident educate și din lumea bună, să ajungă la aproape 30 de ani și să nu fie căsătorite părea deosebit de ciudat.

Credea că, la 25 de ani, ea nu mai avea deja nici o șansă să se mărite.

Stând alături de Niniver și legănând-o pe Chloe, Lucilla observă nedumerirea lui Niniver și, cu agerimea ei tipică, ghici în mod corect cauza. Aplecându-și capul mai aproape, murmură:

– Cele mai multe dintre tinerele Cynster – dar și altele, ca Antonia, crescute cam în aceleași cercuri – au dificultăți în a găsi domni potriviți pentru caracterele lor. Într-un fel, este reversul la ceea ce se referea Louisa – în vreme ce bărbații noștri sunt dificil de îmblânzit, femeilor noastre le este greu să se potrivească. Îndreptându-se, Lucilla întâlni privirea lui Niniver; cu zâmbetul senin, continuă: Ai fost norocoasă: ai găsit unul dintre bărbații noștri deja dispus să împartă. Îi aruncă o privire lui Marcus, apoi privirea îi alunecă către Sebastian și Michael. Cei mai mulți domni de soiul acesta nu o fac sau nu doresc să facă asta. Au nevoie să fie obligați, iar asta nu este o sarcină ușoară, așa cum Prudence, Antonia și chiar și Louisa – de fapt, toate femeile din generația noastră – descoperă. Pentru generația noastră, o căsătorie de succes o să fie, poate, nu o provocare mai mare decât a fost pentru părinții noștri, dar, cu siguranță, una diferită, un țel deloc ușor de atins.

Chloe prinse una dintre șuvițele rătăcite ale părului roșu al Lucillei și trase, cerând atenția mamei sale.

Observând expresia încăpățânată a copilei, Niniver izbucni în râs.

Un moment mai târziu, Marcus își împleti degetele cu ale ei, apoi se scuzară și se îndepărtară, strecurându-se printre nenumărații oaspeți.

O purtă prin mulțimea care își prezentă omagiile generațiilor mai vechi ale familiei lui. Bunica lui fu în același timp amabilă și înfricoșătoare; Niniver nu avu nici cea mai mică idee cum reușea ducesa văduvă să fie și amabilă, și înfricoșătoare în același timp, dar o părăsi pe bătrână simțindu-se ușurată, însă de asemenea simți că aprobarea directă a conducătoarei îi dădu o binecuvântare foarte specială.

În timp ce, braț la braț cu Niniver, Marcus se plimbă printre oameni, dintre care nici unul nu dădea încă semn că ar dori să părăsească adunarea, privi în jurul lui cu satisfacție nu doar pentru propriile realizări, ci și de ale ei, ale lor. De-a lungul lunii trecute, muncise sârguincios cot la cot cu ea pentru a reorganiza și a înnoi tradițiile moșiei Carrick, cu scopul de a valorifica la maximum pământurile clanului, de a îmbunătăți situația financiară a clanului și pentru a întări sănătatea și bunăstarea oamenilor din clan. De partea lor,

fermierii clanului și vârstnicii le acordaseră din toată inima tot sprijinul lor; era limpede că erau gata și dornici să îi urmeze.

Deși o mare parte din fondurile care se scurgeau în moșie venea din partea lui, alături de contactele lui și ale lui Thomas, Marcus se asigurase că Niniver fusese cea care conducea – cea care lua deciziile finale, declara schimbările și supraveghea respectarea lor. Poate că se afla alături de ea la fiecare pas, dar ea era stăpâna clanului și era important ca, în viitor, poziția ei să rămână nu doar clară, ci și sigură.

Rezultatele muncii lor se aflau pretutindeni în jur. Putea să le vadă și să le simtă: în râsetele și zâmbetele binevoitoare și în bucuria adevărată care înviorau întregul clan. Oamenii lui de la Bidealeigh se amestecară încet cu cei din clanul Carrick; în cele din urmă, la un moment dat, aveau să se unească precum un întreg.

Asta rămânea pentru viitor, dar pentru acea zi, valul încurajator de bucurie încrezătoare învingea toate obstacolele.

– Am început, nu-i așa? întrebă ea.

Când el își coborî privirea, ea înălță capul și îl privi în ochi; ochii ei ca albăstrelele luceau cu aceeași satisfacție pe care o simțea și el.

– Ne-am pus în mișcare pe noi și clanul, pe drumul spre prosperitate.

El își aminti ce îi spusese despre jurământul făcut tatălui ei.

– Într-adevăr, așa este. Am ajuns pe drumul acela, am pornit pe el și o să continuăm.

Degetele ei le strânseră pe ale lui. Ochii îi erau plini de dragoste.

– Împreună.

În ochii lui era aceeași emoție.

– Împreună.

Susținură privirea aceea împărtășită – răsfățându-se în promisiunea dragostei lor – preț de câteva momente, apoi își ridicară capetele și merseră mai departe.

Mulțimea de pe pajiște abia începea să se împrăștie când Niniver se strecură și plecă.

Lăsându-l pe Marcus să discute despre cai cu Thomas, Sean, Mitch și Fred, ocoli mulțimea spre biserică, apoi se strecură pe lângă ea în cimitir.

Mormântul tatălui ei se afla la umbra unui copac care tocmai înfrunzise. Se opri lângă el și privi mormântul: „Manachan Randall

Carrick, moșier al clanului Carrick", cu datele nașterii și morții dedesubt.

Își aminti ziua în care îi coborâseră coșciugul în pământ. Auzi din nou cuvintele jurământului solemn pe care îl făcuse.

Cu ochii ațintiți asupra mormântului, trase adânc aer în piept, apoi spuse încet:

– Nu am ajuns încă acolo, dar am început. Și nici eu, nici Marcus nu suntem genul care să dea înapoi în fața unei provocări. O s-o ducem la bun sfârșit. O să facem orice o să fie nevoie pentru a duce clanul mai departe, pentru a merge pe drumul spre prosperitate până la capăt. Ridicând capul, schiță un zâmbet. Nu m-ai văzut cum trebuie cât timp ai fost în viață. Mă întreb dacă mă poți vedea acum, când ești mort. Dacă poți, cred că ai fi mândru de ce am făcut. Și cred că ai fi mulțumit de ceea ce o să urmeze.

Stătu în picioare privind mormântul preț de câteva secunde, apoi, încă zâmbind, se întoarse și se îndepărtă.

În față îl văzu pe Marcus așteptând la capătul aleii către cimitir. Cu zâmbetul larg, grăbi pasul, mătasea și dantela rochiei ei de nuntă fremătând în jur.

Când se apropie, el îi întinse o mână. Fără ezitare și cu bucurie crescândă, își așeză degetele în mâna lui și simți degetele lui aproape, calde și sigure, în jurul degetelor ei.

Ochi în ochi, el îi ridică degetele la buze, îi sărută ușor articulațiile, apoi își împleti brațul cu al ei, se întoarse și o conduse mai departe.

În viitorul lor, unul colorat de promisiunea muncii grele și satisfacției pe măsură, cu siguranța bucuriilor și probabil a necazurilor împărtășite.

Unul care strălucea de comuniune, de dorință și de fericire.

Un viitor care strălucea de dragoste.

În spatele lor, asupra cimitirului se așternu liniștea. Copacul de deasupra mormântului ultimului moșier din neamul Carrick fremătă în briza care suspină.

Apoi totul căzu în tăcere și deveni din nou nemișcat, somnolent sub razele soarelui și în umbre, în timp ce pacea, adâncă și profundă, se așeză peste morminte.